

Библиотека ♥ Любов и Свѣба ♥

САНДРА БРАУН

— Автор на бестселърите „Защото те обичам“ и „Горещо утро“ —

ПЛАМЪЦИ

САНДРА БРАУН ПЛАМЪЦИ

Превод: Людмила Евтимова, Диана Христова

chitanka.info

Никой не знае защо д-р Лара Малори отваря кабинет в малкото тексаско градче, където нефтената компания „Такет Ойл“ притежава почти всичко. Но всеки помни драматичната ѝ роля в добре отразявания от медиите скандал, съсипал надеждите на сенатор Кларк Такет за Белия дом. Сега Джоди Фостър — собственичката на „Такет Ойл“ и майка на Кларк — възнамерява да използва парите и властта си, за да изхвърли младата жена от града. Особено след като Лара се среща с по-малкия ѝ син Кий — решителен и магнетичен мъж, който не е склонен да се подчинява на никого. Още от мига, когато Лара и Кий сблъскват погледи помежду им лумва пожар, а там, където има дим има и огън...

ГЛАВА ПЪРВА

Открай време не си падаше особено по котки.

Проблемът в момента обаче беше, че жената, която се бе излегла до него, мъркаше като същинска котка. От гърлото, та чак до корема, цялата потръпваше от дълбоко задоволство. Имаше тесни, скосени очи и плавни, гъвкави движения. Не вървеше, а се прокрадваше на пръсти. Любовната ѝ игра представляваше внимателно отработена програма — тя ту се протягаше, ту се търкаше в него като разгонена котка която достигна върха, започна да крещи и да дере раменете му.

Котките изглеждаха коварни и подли същества и според него не заслужаваха доверие. Винаги се чувстваше притеснен, щом трябваше да остави някоя зад гърба си.

— Как се представих? — Гласът ѝ бе не по-малко зноен от нощта зад надиплените щори на прозореца.

— Нали не си ме чула да се оплаквам?

Другото, което Кий Такет мразеше, беше да прави оценки след акта. Ако изживяването е било приятно, приказките бяха излишни. Ако ли не, колкото по-малко се дрънкаше за това, толкова по-добре.

Тя взе шеговития му отговор за комплимент и използва от широкото легло. Прекоси гола стаята до претрупаната си тоалетна масичка и запали цигара със скъпа запалка.

— Искаш ли една?

— Не, благодаря.

— Нещо за пиене?

— Ако ти е подръка. И може да стане набързо.

Вече отегчен се вираше в кристалния полилей насред тавана. Крещяща и очебийно грозна вещ. Изглеждаше прекалено голяма за спалнята, дори когато светлините зад стъклените капки мъждукаха едва доловимо.

Потресаващият розов килим бе не по-малко отблъскващ, а преносимото месингово барче беше претърпкано с натруфени

кристални гарафи. Тя му наля чашка бърбън.

— Не е нужно да бързаш — подметна му с усмивка. — Мъжът ми го няма в града, а дъщеря ми ще спи при приятели.

— От какъв пол?

— От женски. За бога, та тя е само на шестнайсет години!

Не би било кавалерско от негова страна да ѝ напомня, че тя самата бе получила славата на лесно достъпно момиче много преди тази възраст. Замълча си, беше му безразлично.

— Мисълта ми е, че можем да останем до сутринта. — подаде питието на Кий и приседна до него, отърквайки се с бедро.

Той се надигна от възглавницата с копринена калъфка и отпи от неразреденото уиски.

— Трябва да се прибирам. В града съм от... — погледна ръчния си часовник — от три часа и половина, а още не съм се веснал у дома.

— Ти каза, че не те очакват тази вечер.

— Да, ама обещах да се прибера в най-скоро време.

Тя навиги един тъмен кичур от косата му около пръста си.

— Но не си предполагал, че още с влизането си в града ще налетиш на мен в „Палмата“, нали?

Той пресуши питието си и ѝ подаде празната чаша.

— Странно защо я наричат „Палмата“. На триста мили околоръст няма къораво палмово дърво. Често ли прескачаш там?

— Доста.

Кий също се ухили дяволито.

— Щом мъжлето ти изчезне от града?

— И щом скуката в тая теснотия почне да ме души. А Бог ми е свидетел, това се случва почти всеки ден. Обикновено си намирам интересна компания в „Палмата“.

Той хвърли поглед към пицните ѝ гърди.

— Да, бас държа, че е така. Обзалагам се, че адски се забавляваш, като гледаш как мъжете в цялото заведение се възбуждат и натопорчват.

— Толкова добре ме познаваш. — Тя се изсмя дрезгаво и се наведе, за да докосне с влажните си устни неговите.

Той извърна глава.

— Въобще не те познавам.

— Ама, това не е вярно, Кий Такет. — Тя се отдръпна с нацупен вид. — Учили сме в едно училище.

— Учил съм с куп дечурлига. Кое то не значи, че сме били на нещо повече от „здрасти“.

— Но ти ме целуна.

— Лъжеш. — Загърбил кавалерството, добави: — Не исках да се редя на опашка, затова никога не съм те канил на среща.

Лукавите ѝ очички се присвиха от злоба, която светкавично се стопи. Както бързо извади ноктите си, тъй мигновено ги прибра.

— Е, да, вярно е, че никога не сме излизали заедно — измърка тя. — Но една петъчна вечер, след победата над „Глейдуотър“, се зададохте наперено с отбора откъм футболното игрище. Аз и моите приятели, както и почти всички от Идън Пас, се наредихме отстрани да ви поздравим на път за съблекалните. — Ти — натърти тя и заби нокътя си в голите му гърди — беше най-готиният пич от всички пичове. Ти беше най-сладък, а фланелката ти — най-мръсна и, естествено, момичетата до едно смятаха, че си най-неотразим. Струва ми се, че и ти мислеше така.

Направи пауза, за да му даде възможност да отговори, но Кий я изгледа равнодушно. Спомняше си десетки такива петъчни вечери като тази, която тя току-що бе описала. Предигровата нервна треска и след победната екзалтация. Ослепителния блясък на светлините из стадиона. Отмерения ритъм на маршовата музика. Дъха на пресни пуканки. Агитката. Аплодиращите тълпи.

И Джоди, която викаше най-силно от всички. Викаше за него. Това беше много отдавна.

— На минаване покрай мен — продължи тя — ти изведнъж ме сграбчи през кръста, вдигна ме във въздуха, привлече ме към себе си и ме млясна по устата. С все сила. Досуц като варварин.

— Хмм. Сигурна ли си?

— Сигурна съм я! Нали веднага си пуснах мъзгата. — Надвеси се над него, притискайки зърната си към гърдите му. — Твърде дълго чаках да довършиш започнатото едно време.

— Радвам се, че бях на вашите услуги. — Шляпна я по дупето ѝ и се изправи. — Ще офейквам. — Пресегна се зад нея за дънките.

— Наистина ли си тръгваш? — попита изумена.

— Аха.

Тя се намръщи и ядно смачка цигарата си в един пепелник на нощното шкафче.

— Кучи син — измърмори. Сетне възприе друга тактика, стана от леглото и дръпна дънките му, преди той да успее да ги обуе. Похотливо се блъсна в слабините му.

— Късно е, Кий. Всички у майчето ти сигурно дълбоко спят. По-добре остани с мен тази нощ. — Пъхна ръка между бедрата му и взе да го гали, дръзко и с вещица, взирайки се безсрамно в лицето му, докато пръстите ѝ търсеха отклик. — Страшно ще се минеш, ако не опиташ една от специалните ми закуски.

Устните на Кий трепнаха присмехулно.

— Поднесена в леглото?

— И още как. С всички кусури. Аз дори... — Тя млъкна внезапно, ръцете ѝ неволно го стиснаха и той направи гримаса.

— Ей, по-полека! Това са семейни скъпоценности.

— Шшт! — Тя го пусна и изтича на пръсти до отворената врата на спалнята. В момента, в който стигна до нея, се разнесе мъжки глас:

— Сладурче, прибрах се!

— По дяволите! — Без капка следа от предишната изкусителна нега, тя се обърна към Кий: — Трябва да изчезваш — изсъска му. — Веднага!

Кий вече бе нахлузил дънките и се наведе да потърси ботушите си.

— И как предлагаш да стане тая работа? — Попита шепнешком.

— Сладурче? Горе ли си? — Кий чу стъпки по мраморните плочки във входното антре, сетне по килима на стълбите. — Свърших рано и реших да се прибера вкъщи още тая вечер, вместо да чакам до сутринта.

Тя заблъска Кий като обезумяла към двойните остъклени врати в другия край на стаята. Той успя да грабне пътем ботушите и ризата си, отвори ги и се шмугна навън. Едва когато се озова на балкона, си спомни, че съпружеската спалня се намира на втория етаж на къщата. Надникна над парапета от ковано желязо и проумя, че слизането няма да е лесно.

Изруга под нос и набързо прецени положението. Какво пък, по дяволите? Бе изпадал и в по-трудни ситуации. Тайфуни, пукотевизи, едно-две земетресения, природни бедствия и човешки сакатлъци. Не

му се случваше за първи път и да бъде сгачен от ненадейно завърнал се у дома съпруг. Ще трябва някак да го забаламоса и да се надява, че ще му се размине.

Пристъпи обратно към спалнята, но замръзна на прага. Чекмеджето на нощното шкафче беше отворено. Любовницата му се беше подпряла в леглото и притискаше атлазения чаршаф към брадичката си с едната ръка. С другата държеше срещу него насочен пистолет.

— Какво правиш, по дяволите?

Пронизителният ѝ писък го зашемети. След миг от пистолетът се разнесе изстрел и едва не му пръсна тъпанчетата. Само подир няколко секунди, през които чуваше единствено тежките удари на сърцето си, осъзна, че е прострелян. Погледна обгорената рана от лявата си страна и вдигна невярващи очи към нея.

Стъпките вече тичаха по коридора.

— Слънчице!

Тя отново нададе смразяващ писък. И насочи пистолета.

Внезапно опомнил се, Кий се извърна и в същото време тя гръмна. Помисли си, че този път не го е улучила, но нямаше време да проверява. Метна ботушите и ризата през парапета, прехвърли левия си крак, после десния, закрепил се на ръба за миг и скочи на земята в тъмното.

Строполи се тежко на десния глезен. Болката го прониза първо през прасеца, бедрото и слабините и накрая го блъсна в корема. Премигна няколко пъти задъхан, като се молеше да не повърне и се напрягаше с все сила да не изгуби съзнание, грабна ботушите и ризата и си плю на петите.

Лара подскочи от думкането по задната ѝ врата. Беше потънала в един сладникав стар филм с Бет Дейвис! Намали звука на телевизора с дистанционното и се ослуша. Чукането се повтори, този път още по-силно и настойчиво. Тя отметна пухкавия вълнен шал, с който бе завила коленете си, стана от удобното канапе в дневната и забърза по коридора, като пътем палеше лампите.

Щом стигна в задната стая на клиниката, видя очертанятията на мъж зад полуспуснатите минищори на вратата. Предпазливо пристъпи

и надникна през един процеп в тях.

На ярката светлина от верандата лицето му изглеждаше восъчнобледо и изкривено. Долната му половина бе скрита от едва набола брада. Няколко непокорни кичура тъмна коса бяха залепнали за челото му от пот. Очите му се вираха през щорите изпод гъсти, тъмни вежди.

— Док? — Той вдигна юмрук и пак заблъска по вратата. — Ей, док, отвори! Оплесках целите ти стълби. — Избърса челото си с опакото на ръката и Лара мерна кръв.

Забравила всякаква предпазливост, изключи алармената система и дръпна резето. Щом вратата поддаде, той влетя с рамото напред и залитна бос в стаята.

— Доста се позабавихте — измърмори той. — Но ще ви бъде простено, ако ви се намира някоя бутилчица „Джак Даниъл“ — отиде направо до едно бяло емайлирано шкафче и посегна да отвори най-долното чекмедже.

— Там няма „Джак Даниъл“.

Гласът ѝ го накара да се извърне рязко. Зяпна я ококорен. Лара също не сваляше очи от лицето му. От него лъхаше нещо първично, което едновременно я привличаше и отблъскваше, и макар че бе изтръпнала към миризмата на кръв, силно долавяше неговата.

Неволно понечи да се отдръпне, но не от страх. Реакцията ѝ беше чисто женска и защитна. Но не мръдна от мястото си, изложена на невярващия му, неодобрителен взор.

— Коя сте вие, по дяволите? Къде е док? — Гледаше я мрачно начумерен и притискаше окървавения край на разкопчаната си риза към тялото.

— По-добре седнете. Ранен сте.

— Я не ме будалкайте, госпожичке. Къде е док?

— Сигурно спи в рибарската си колиба край езерото. Той се пенсионира и се премести там преди два-три месеца.

Измери я кръвнишки с очи. Накрая продума отвратен:

— Прекрасно. Направо супер. — Изруга под нос и зарови пръсти в косата си. После тръгна с олюляващи се стъпки към вратата и залитна към масата за прегледи.

Лара инстинктивно посегна да го хване. Той я отблъсна, но остана облегат върху подложката. Каза, дишайки тежко, със сгърчено

от болка лице:

— Може ли да получа малко уиски?

— Какво се е случило?

— Вас какво ви засяга?

— Аз не само обитavam къщата на д-р Патън. А поех и лекарската му практика.

Сапфирените му очи се стрелнаха към нейните.

— Ама вие докторка ли сте?

Тя кимна и показа кабинета с разперени ръце.

— Просто да пукнеш. — Опипа я с поглед. — Сигурно направо ги шашките в болницата с тая маскировка — рече и вирна брадичка към дрехите ѝ. — Така ли се носят вече докторките?

Беше облечена с дълга бяла риза над клина, който стигаше до коленете ѝ. Въпреки че беше боса и краката ѝ бяха разголени, тя си придаде авторитетен вид.

— Обикновено не съм в униформа след полунощ. Работното ми време изтече, но все пак имам право да практикувам медицина, така че по-добре забравете за облеклото ми и дайте да ви видя раната. Какво се е случило?

— Малка злополука.

Когато смъкна ризата от раменете му, забеляза, че коланът виси незатегнат и само половината от копчетата на дюкяна му са закопчани. Отмести окървавената му ръка от раната върху левия хълбок около нивото на кръста.

— Това е огнестрелна рана!

— Тц. Както вече казах, претърпях малка злополука. — Очевидно лъжеше, нещо, което бе свикнал да прави често и без угризения.

— Каква точно „злополука“?

— Паднах върху една вила. — Той махна с ръка към раната. — Само я почистете, плеснете ѝ един лейкопласт и утре ще съм кукуряк.

Тя се изправи и, без да се усмихва, вирна глава срещу ухиленото му лице.

— Хайде стига глупости, ясно ли е? Знам какво значи рана от куршум — заяви. — Не мога да я обработя тук. Трябва да отидете в окръжната болница.

Извърна се с гръб, пристъпи към телефона и започна да набира номера.

— Ще гледам да облекча състоянието ви до пристигането на линейката. Моля ви, легнете. Щом свърша с разговора, ще се опитам да спра кръвотечението. Да, ало — рече тя в слушалката, когато отсреща се обадиха. — Тук е д-р Малори от Идън Пас. Имам спешен...

Ръката му се стрелна иззад гърба ѝ и прекъсна връзката. Уплашена, тя го погледна през рамо.

— Няма да ходя в никаква скапана болница — тросна се. — Не ми е притрябвала линейка. Това е дребна работа. Съвсем дребна, ясно ли е? Само спрете кръвта и ме превържете. Просто като фасул. Да ви се намира малко уиски? — попита за трети път.

Лара упорито посегна отново към телефона. Преди да успее да избере всички цифри, той издърпа слушалката от ръката ѝ и ядно я изтръгна от апарата, докато шнуърът увисна в юмрука му.

Тя се обърна и се изправи срещу него, но за първи път, откакто бе отворила вратата, изпита страх. Дори в това източнотексаско градче наркоманията съществуваше като проблем. Скоро след настаняването си в клиниката тя бе инсталирала охранителна алармена система, за да предотврати кражбата на опиати, давани по лекарско предписание, и на наркотични болкоуспокояващи.

Той, изглежда, усети опасенията ѝ. Пусна с трясък слушалката върху едно шкафче и мрачно се усмихна.

— Вижте какво, док, ако бях дошъл за лошо, отдавна да съм го свършил и да съм се чупил. Просто не искам да въвличам в тая каша маса народ. Никаква болница, ясно? Оправете ме тук и ще ви освободя от присъствието си. — Още докато говореше, устните му се обтегнаха и пребледняха. Пое си шумно дъх през стиснати зъби.

— Прилоша ли ви?

— Ще се постарая да не припадна.

— Имате силни болки.

— Тъхъ — съгласи се той и бавно кимна с глава. — Адски. Нима ще допуснете да ми изтече кръвта, докато се препираме?

Вгледа се внимателно в решителното му лице и стигна до извода, че или трябва да изпълни желанието му, или той ще си тръгне. Второто беше за предпочитане пред първото, но тогава би изложила на риск

здравето на пациента, а може би и живота му. Нареди му да легне и да си смъкне дънките.

— Колко пъти и аз съм прибягвал до същите думи — рече провлечено той и се настани върху масата.

— Не се учудвам. — Равнодушна към хвалбата му, тя отиде до едно легенче и изми ръцете си с дезинфекциращ сапун. — Щом познавате док Патън толкова добре, че ви е известно даже къде държи уискито си, сигурно живеете тук.

— Тук съм се родил и първо мляко засукал.

— Тогава защо не знаехте, че се е пенсионирал?

— Нямаше ме известно време.

— Редовен пациент ли му бяхте?

— През целия си живот. Той ме изправи на крака след дребната шарка, ангината, двете пукнати ребра, строшената ключица, счупената ръка и стълкновението с ръждясалата консервена кутия, дето служеше за втора база 3. На бедрото ми още личи белег, дето се надянах при излазването да отбележа точка.

— Извадиха ли ви от играта?

— По дяволите, не — отвърна, сякаш това бе напълно изключено. — Колко пъти само съм прекрачвал този праг посред нощ, за да ме закърпи докторът ту за туй, ту за онуй. Но той беше по-ларж с целебното уиски от вас. Какво бъзикате там?

— Успокоително. — Тя хладнокръвно насочи спринцовката нагоре и пръсна малко от лекарството във въздуха. После я свали и разтърка ръката му над лакътя с памуче, напоено със спирт. Преди да се усети, той грабна спринцовката, натисна буталото с палец и изпразни течността на пода.

— За глупак ли ме вземате или какво?

— Господине...

— Ако искате да ме упоявате, дайте ми чаша уиски. Няма да ви позволя да ми шибнете нещо във вените, та да се гътна и после да дръннете в болницата.

— И на шерифа. По закон съм задължена да уведомявам властите за случаи на огнестрелни рани.

Той направи опит да се надигне и когато най-сетне успя да седне, от отворената рана бликна яркочервена кръв. Изстена. Лара припряно

нахлузи чифт хирургически ръкавици и започна да я обира с марлени тампони, за да определи сериозността на поражението.

— Да не би да ви е шубе, че ще ви лепна някой СПИН? — попита той и посочи с глава към ръкавиците ѝ.

— Професионална предпазна мярка.

— Не се бойте — каза той и бавно се захлади. — Цял живот все съм се пазил.

— Ама тази вечер май сте пропуснали. На покер ли ви пипнаха да лъжете? Или флиртувахте не с когото трябва? Или пък пистолетът ви случайно гръмна, както си го чистехте?

— Казах ви, беше...

— Да, де. Вила. Която щеше да ви прободне, вместо да отнесе цял къс месо. — Тя действаше бързо и умело. — Вижте какво, трябва да изрежа орфаните краища на раната и да направя няколко дълбоки шева. Ще бъде много болезнено. Трябва да ви поставя упойка.

— В никакъв случай. — Той отмести едното си бедро към ръба на масата, сякаш се канеше да стане. Лара го спря, като натисна раменете му с ръба на дланите си. Пръстите на ръкавиците ѝ бяха изцапани с кръв.

— А лидокаин? Местна упойка е — поясни. Измъкна едно шишенце от шкафчето и му даде да прочете етикета. — Става ли?

Той кимна отривисто и се вторачи в нея, докато приготвяше спринцовката. Инжектира го до самата рана. Когато прилежащата тъкан изтръпна, тя оряза обгорените части около нея, напои я с физиологичен разтвор, заши разкъсванията и ѝ сложи дренаж.

— Какво е това, по дяволите? — попита той. Беше преbledнял и плувнал в пот, но не бе пропуснал нито едно движение на пъргавите ѝ и сръчни ръце.

— Казава се дренаж. Отнема кръвта и секретите и предпазва от инфекция. Ще го махна след ден-два. Затвори раната с още няколко шева и я покри със стерилна марля. Лара пусна омазаните с кръв ръкавици в специално метално кошче, предназначено за заразни отпадъци, и се върна до мивката, за да си измие ръцете, после го накара да седне и здраво омота тялото му с бинт, за да не се размести превръзката. Отстъпи крачка назад и заразглежда критично свършената работа. — Имали сте късмет, че не е бил по-точен стрелец.

Няколко инча вдясно и куршумът можеше да проникне в някои важни органи.

— Или няколко инча по-надолу и аз нямаше да мога да проникна никъде вече.

Лара го измери сдържано с очи.

— Какъв късмет.

Държеше се с професионална невъзмутимост, макар че всеки път, когато ръцете ѝ го обгръщаха, докато намотаваше кръвта около раната му, бузата ѝ почти се докосваше до широките му гърди. Тялото му беше стройно, загоряло, силно неокосмено. Превръзката разполовяваше стегнатия му, плосък корем. Беше работила и в други спешни кабинети на не една две големи болници, и преди бе кърпила съмнителни типове но никога досега не бе попадала на по-словоохотлив, забавен привлекателен екземпляр.

— Повярвайте, док. Надарен съм с дяволски късмет.

— О, вярвам ви. Имате вид на човек, който живее на ръба и се спасява на косъм. Кога за последен път са ви били инжекция против тетанус?

— Миналата година. — Тя го изглежда скептично. Той вдигна дясната си ръка в знак на клетва. — Бог ми е свидетел.

Спусна крака през ръба на масата за прегледи и се изправи, като се подпираше с едното бедро на нея, за да закопчее дънките си. Остави колана незатегнат.

— Какво ви дължа?

— Петдесет долара за посещенията в извънработно време, петдесет за шевовете и превръзката, по дванайсет за инжекциите, плюс тази, която похабихте, и четирийсет за лекарството.

— Лекарство ли?

Тя извади две пластмасови шишенца от едно заключено шкафче и му ги подаде.

— Антибиотик и болкоуспокояващи таблетки. Щом премине действието на лидокаина, болката ще се върне.

Той измъкна щипка с банкноти от предния джоб на впитите си дънки.

— Чакайте сега, петдесет плюс петдесет, плюс дваайсет и четири, плюс четирийсет, прави...

— Сто шейсет и четири.

Вдигна едната си вежда, очевидно развеселен от светкавичния ѝ отговор.

— Точно така. Сто шейсет и четири. — Изброи необходимите банкноти и ги остави на масата. — Задръжте рестото — каза, когато даде пет долара на цяло, вместо четири по един.

Лара се изненада, че носи толкова пари със себе си. Дори след като ѝ плати, разполагаше с цяла пачка едри банкноти.

— Благодаря. Изпийте две капсули от антибиотика тази вечер, после вземайте по четири на ден, докато свършат.

Прочете етикетите, отвори шишенцето с болкоуспокояващите таблетки и извади една. Метна я в гърлото си и преглътна на сухо.

— Щях да я прокарам по-добре с чашка уиски. — Гласът му се изви въпросително, с нотка на надежда.

Тя поклати глава:

— Вземайте по една на всеки четири часа. Две, само по абсолютна необходимост. С вода — подчерта, изпълнена със сериозни съмнения, че той ще спази указанията. — Утре следобед към четири и половина ще дойдете да ви сменя превръзката.

— Срещу още петдесет долара, предполагам.

— Не, то влиза в цената.

— Много съм ви задължен.

— Няма нужда. Веднага, щом си тръгнете, ще се обадя на шерифа Бакстър.

Той кръстоса ръце пред голите си гърди и я изгледа снизходително.

— За да го измъкнете от леглото по никое време? — поклати глава с израз на съжаление. — познавам стария аркадаш Елмо Бакстър, откакто се помня. С баща ми са били много гъсти. На млади години са преживели рамо до рамо петролната треска, разбирате ли? Викат, че все едно са били заедно на война. Мотаели се около сондажните ями, били като талисмани за нефтотърсачите и помагачите им. Изпълнявали разни поръчки — купували хамбургери, цигари, ракия на черно, каквото им поръчат. Сигурно двамата с баща ми са ги снабдявали и с други неща, за които старият Елмо би предпочел да не се сеца — подметна и намигна. — Добре де, обадете му се. Но само да дойде и адски ще се зарадва, че ме вижда. Ще ме потупа по гърба и ще рече я нещо като: „Затри се, бе човече“, или ще попита какви, по дяволите, ги

върша напоследък. — Млъкна, за да прецени реакцията на Лара. — Студеният ѝ втренчен поглед не го смути. — Елмо се скапва от бачкане, а му плащат колкото да не умре от глад. Ако го вдигнете в тоя късен час заради моето жалко произшествие, страшно ще се вкисне, а той и бездруго си е малко сприхав. Та когато наистина ви се наложи да го викате, ако някой побъркан наркоман нахълта, за да търси цяр за мъничките зелени чудовища, дето напират да изскочат от зъркелите му, шерифът бая ще си помисли, преди да ви се притече на помощ. — Освен това — добави той и сниши глас, — хората хич няма да ви харесат, ако разберат, че не ви бива да пазите тайна. Народецът в такъв малък град като Идън Пас страшно държи на поверителната информация.

— Боя се, че малцина знаят смисъла на въпросното понятие — опроверга го сухо тя. — И противно на вашите твърдения, за времето, откакто съм тук, вече успях да се убедя, че клюкарската мрежа има дълги пипала и действа безотказно. Тайните в този град бързо се разчуват. Но съвсем ясно и недвусмислено разбрах намека ви за шерифа Бакстър. Вие се опитвате да ми внушите, че той прилага закона според симпатиите си и че дори да му съобщя за раната ви, нищо няма да последва.

— Повече от вероятно е — отвърна откровено той. — Ако шерифът вземе да се занимава с всеки изстрел тук, ще се скапе за по-малко от месец.

Проумявайки, че може би е прав, Лара въздъхна:

— Престъпление ли извършвахте, когато ви улучиха?

— Е, по-скоро някой и друг грях — отговори той и ѝ хвърли бавна, ленива усмивка. Сините му очи се присвиха дяволито. — Но мисля, че не са против закона.

Тя най-сетне престана да се държи официално и се засмя. Не приличаше на престъпник, макар очевидно да бе грешник. Съмняваше се, че е опасен, освен може би за по-податливите жени.

— Ей, ама докторката не била чак такъв сухар. Тя умеела и да се усмихва! Отгоре на всичко усмивката ѝ е прелестна. — Той присви очи и попита тихо: — Какви други прелести криете?

Този път тя скръсти ръце на гърдите си.

— Тия приказки винаги ли действат като примамка?

— Винаги съм смятал, че щом става дума за момчета и момичета, приказките са излишни.

— Нима?

— Пести се време и енергия. Която е по-добре да се изразходва за други работи.

— Не смея да попитам: „За какво например?“

— Що пък, питайте. Не съм от срамежливите. А вие?

Отдавна никой мъж не бе флиртувал с нея. Още по-отдавна тя не бе отвърщала на флирта. Беше приятно. Но само за миг. После си спомни защо не биваше да го прави, дори най-безобидно. Усмивката ѝ помръкна, сетне съвсем угасна. Тя се стегна и възвърна официалното си държане.

— Да не си забравите ризата — изрече поривисто.

— Можете да я изхвърлите. — Той направи опит да се отдалечи от масата, но се олюля, сгърчил лице от болка. — Да опустее дано!

— Какво има?

— Скапаният ми глезен. Изкълчих го, когато... Май лошо съм го навехнал.

Тя коленичи и внимателно запретна десния крачол на дънките му.

— Божичко! Защо не ми го покажахте по-рано? — Глезенът беше посинял и подут.

— Защото от мене шуртеше кръв като от заклано прасе. Това беше по-важно. Ще оздравее. — Той се наведе, отстрани опипващите ѝ ръце и смъкна надолу крачола си.

— Трябва да му направите снимка. Може да е счупен.

— Не е.

— Не сте достатъчно компетентен по медицинските въпроси, за да давате подобни оценки.

— Не съм, но съм се трошил не веднъж и дважд и знам кога имам счупване, сега случаят не е такъв.

— Не отговарям, ако...

— Успокойте се. Няма да ви търся отговорност. — Без риза, бос, той заподскача към вратата, през която бе влязъл.

— Не искате ли да си измиете ръцете преди тръгване? — предложи тя.

Той погледна петната от кръв и поклати глава.

— Били са и по-мръсни.

Лара се почувства гузна, че го пуска да си върви, без да е изпълнила докрай лекарския си дълг. Но той беше напълно зрял човек и можеше да отговаря за постъпките си. Стори толкова, колкото ѝ позволи.

— Не забравяйте да си пиете антибиотика — предупреди го, мушна се под дясната му мишница и го подпря с лявото си рамо. Прихвана го с ръка през кръста за допълнителна устойчивост, докато куцукаше през вратата, обгърнал раменете ѝ с дясната си ръка. На няколко ярда от стъпалата ѝ пред задния вход бе паркиран пикап. Предните му гуми за малко да прегазят лехичката ѝ с крехки петунии.

— Имате ли патерици?

— Ще си намеря, ако ми дотрябват.

— Ще ви потрябват. Не натоварвайте глезена си няколко дни. Щом се приберете вкъщи, сложете му лед и по-често го дръжте нависоко. И не забравяйте да дойдете в...

— Четири и половина утре. За нищо на света няма да пропусна.

Тя вдигна взор към него. Той наклони глава, за да я види. Погледите им се срещнаха и се кръстосаха. Лара усети топлината, струяща от тялото му. Беше мускулест здравеняк и тя бе убедена, че жилавото му тяло бързо ще се възстанови. Представляваше физически образцов екземпляр, когото тя, не съвсем успешно, се бе опитала да възприеме чисто професионално. Очите му шареха по нея, задържаха се на лицето, косата, устните ѝ. Промълви с тих, дрезгав глас:

— Дявол да го вземе, не съм срещал такъв доктор досега. — Ръката му се плъзна надолу от рамото към бедрото ѝ. — И на пипане също.

— И какъв според вас трябва да е докторът на пипане?

— Не точно такъв — промълви дрезгаво и леко я стисна. В следващия момент я целуна. Ненадейно и нагло впи устни в нейните.

Лара ахна от изненада и се отдръпна от него. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, цялата гореше. В главата ѝ нахлуха стотици варианти как да реагира, но реши, че най-добре ще е да се преструва, сякаш нищо не се е случило. Ако го направи на въпрос, ще излезе, че му придава значение. Ще бъде принудена да признае целувката, да я обсъжда с него и набързо прецени, че тъкмо това трябва да бъде избегнато.

Затова възприе високомерен, хладен тон и попита:

— Искате ли да ви откарам?

Той стоеше ухилен до уши, като че пределно ясно разбираше опита ѝ да скрие смущението си.

— Не, благодаря — отвърна самоуверено. — Пикапчето е с автоматични скорости. Ще се оправя с левия крак.

Тя кимна отривисто.

— Ако науча, че тази нощ е било извършено престъпление, ще трябва да уведомя шерифа Бакстър за произшествието.

Като се смееше и едновременно гърчеше лице от болка, той се качи в кабинката.

— Не се тревожете. Не възпрепятствате правосъдието. — Направи въображаем кръст пред сърцето си. — Да пукна, ако лъжа. — Двигателят забоботи. Той включи на задна скорост. — Чао, док!

— Внимавайте, господин...

— Такет — отвърна ѝ през спуснатото стъкло. — Но ме наричайте Кий.

Всичко вътре в Лара застина. Сякаш сърцето ѝ, което само преди няколко мига биеше до пръсване, бе спряло. Кръвта се отдръпна от главата ѝ, зави ѝ се свят. Сигурно бе пребледняла до смърт, но беше прекалено тъмно, за да я забележи, докато обръщаше пикапа в дъното на алеята. Натисна два пъти клаксона, махна ѝ с крайчеца на пръстите си и колата се отдалечи с грохот в мрака.

Лара се плъосна върху студения цимент на стъпалата, оплескани със засъхнали капки кръв. Похлупи лице с потните си, разтреперани ръце. Нощта бе типична за сезона — топла и мека, но тя цялата се тресеше под широката бяла риза. Кожата на краката ѝ настръхна. Устата ѝ остана без слюнка.

Кий Такет. По-малкият брат на Кларк. Най-последно си бе дошъл вкъщи. Откога чакаше този ден. Само с негово участие можеше да осъществи безумния план, който кроеше и разнищваше от всички страни вече една година. Ето, той бе тук. Сега някак, по какъвто и да е начин, трябваше да го привлече на помощ. Но как?

Доктор Лара Малори бе последният човек на света, когото Кий Такет би искал да срещне.

ГЛАВА ВТОРА

Както всяка друга сутрин Джейнълин Такет стана от своето самотно легло в мига, в който звънна будилникът. Крановете на ваната свиреха, а тръбите за топлата вода шумно пукаха зад стените на къщата, но тези звуци бяха толкова обичайни, че тя дори не ги забелязваше.

Джейнълин бе прекарала цели трийсет и три години в нея и не можеше да си представи да живее другаде, камо ли да си го помисли. Баща ѝ я беше построил за невестата си преди повече от четири десетилетия и макар че бе ремонтирана и модернизирана неколкократно в течение на времето, стените и издрасканите дъсчени подове още носеха неизличими белези, оставени от Джейнълин и братята ѝ. Тези кусури само ѝ придаваха допълнително очарование, подобно на веселите бръчици около устата на често смееща се жена.

Кларк и Кий бяха гледали на къщата просто като на бивак. Но Джейнълин я смяташе за неразривен член на семейството, толкова съществена част от биографията ѝ, колкото и нейните родители. Тя я бе изследвала с любовна страст стотици пъти и най-подробно бе изучила всяко нейно кътче от мазето до тавана, познаваше я като собственото си тяло. Дори по-добре. Никога не се занимаваше с разсъждения за тялото си или пък за своята личност, нито за миг не се замисляше за живота си и не си задаваше въпроса дали е щастлива. Просто приемаше нещата такива, каквито са.

След душа се облече за работа — пола с цвят каки и семпла памучна блуза. Чорапите ѝ бяха съвсем обикновени; кафявите ѝ кожени обувки бяха създадени за удобство, а не за мода. Практично върза тъмната си коса на опашка. Единственото бижу, което носеше, бе непретенциозният ръчен часовник, почти не употребяваше грим. Мацваше малко руж на бузите, слагаше капчица аркансил на върха на миглите, леко подчертаваше устните си с розов гланц и бе готова да посрещне деня.

Слънцето вече изгряваше, когато слезе по сумрачните стълби, прекоси коридора на първия етаж и се озова в кухнята, където запали лампите над главата си, изпълвайки всяко ъгълче с ярка като в операционна, синкава светлина. Джейнълин мразеше студеното ѝ сияние, защото придаваше неуютен вид на иначе традиционната кухня.

Но Джоди я харесваше тъкмо такава.

Машинално включи кафето. Строго се придържаше към този сутрешен график, откакто бяха освободили последната икономка, постоянно пребиваваща у тях. Когато бе станала на петнайсет години, Джейнълин бе заявила, че повече няма нужда от бавачка, че може сама да се стяга за училище и дори да се грижи за закуската на майка си.

Мейдейл, настоящата им икономка, идваше само за по пет часа дневно. Тя се занимаваше с по-грубото чистене, прането и приготвянето на вечерята. Ала за по-целесъобразно, Джейнълин въртеше домакинството, плюс задълженията ѝ в компанията „Такет Ойл & Газ“.

Надникна в хладилника да провери дали има готова кана с портокалов сок и наля гъста сметана в каничката за мляко. Джоди не биваше да пие кафето си със сметана, заради високата масленост, но тя настояваше. Джоди винаги правеше каквото си поиска.

Докато кафеварката църцореше и свистеше, Джейнълин напълни една лейка с дестилирана вода и отиде на покритата задна веранда да полее папратите и бегониите си.

Тогава зърна пикапа. Отпърво не го позна, но той бе паркиран така, сякаш там му беше мястото — досами задната врата. Точно там Кий винаги бе...

Тя се изви рязко, едва не разля водата в лейката, после я остави на плота. Втурна се от кухнята по коридора, сграбчи колоната под перилата, завъртя се като хлапе около нея и хукна нагоре по стълбите. Щом стигна до втория етаж, спусна се към последната спалня вдясно и без да чука, нахълта вътре.

— Кий!

— А? Какво?

Той прокара пръсти през тъмната си разрошена коса и се надигна от възглавницата. Премигна няколко пъти, докато прогледне, после изстена, хвана се за хълбока и отново се строполи в леглото.

— Господи! Не се промъквай така. Веднъж един бедуин направи същото и аз едва не го изкормих, преди да разбера, че е от малцината добронамерени местни.

Без да обръща внимание на смърянето му. Джейнълин буйно се хвърли върху гърдите на брат си.

— Кий! Ти си тук! Кога пристигна? Защо си се вмъкнал, без да ни се обадиш? О, най-после си у дома. Благодаря ти, благодаря ти, благодаря, че си дойде. — Тя го стисна за врата и обсипа челото и бузите му с целувки.

— Добре де, добре, разбрах. Радваш се да ме видиш. — Взе да мърмори недоволено и се опита да отблъсне целувките ѝ, но като приседна в леглото, вече се усмихваше. — Здравсти, сестричке. — Заразглежда я с кръвясалите си очи. — Чакай сега да проверим. Нямаш бели коси. Всичките ти зъби са на мястото си. Качила си само два-три килограма. Общо взето хващаш око.

— Не съм качила нито грам, ако искаш да знаеш. Същата съм си, както преди. За съжаление. — И без излишна скромност добави: — Вие с Кларк бяхте красавците в семейството, забрави ли? Аз съм Елка-грознавелка. Сиреч Джейнълин.

— Защо искаш веднага да ме ядосаш? — попита той. — Защо изтърси това?

— Защото е истина. — Тя леко сви рамене, сякаш беше почти без значение. — Дай да не си хабим напразно думите за мене. Искам да знам ти как си. Кога и откъде пристигна?

— Получих съобщението ти чрез оня лондонски номер, който ти бях дал — рече и с все сила се прозина. — Свари ме в Саудитска Арабия. Пътувам от три или четири дни. Трудно е да се определи точно, когато човек преминава през толкова часови пояси. Вчера кацнах в Хюстън и оставих самолета на компанията. В Идън Пас пристигнах по някое време снощи.

— Защо не ни събуди? Чий е този пикап? Колко време ще можеш да останеш?

Той приглади с пръсти косата си и трепна, сякаш всяка частичка от тялото го болеше.

— Дай по-кратко с питанките, моля те. Не ви събудих, защото беше късно и нямаше смисъл. Взех пикала назаем от едно приятелче в Хюстън, който трябва да докара някакъв самолет в Лонгвю след ден-

два. Тогава ще си го вземе и ще се прибере с него. А... какъв беше последният въпрос?

— Колко време ще можеш да останеш? — Тя скръсти ръце под брадичката си и заприлича на малко момиченце, което се кани да си прочете молитвата преди лягане. — Само не казвай „няколко дни“. Нито пък „седмица“. Кажи, че ще останеш за дълго.

Той посегна към скръстените ѝ ръце и ги стисна.

— Договорът ми с онова петролно предприятие в Саудитска Арабия и бездруго изтичаше. В момента нямам нищо предвид. Засега ще зарежем въпроса със заминаването да виси. Ще поживеем и ще видим как ще тръгне, става ли?

— Става. Благодаря ти, Кий. — В ясните ѝ сини очи блеснаха сълзи. Тази отличителна семейна черта не я беше подминала. — Никак не исках да те тревожа с положението тук, но...

— Нищо не ми костваше.

— Напротив, така ми тежеше. Нямах да те потърся, ако не бях убедена, че би могъл да... оправиш нещата с присъствието си.

— Какво става, Джейнълин?

— Касае се за мама. Тя е болна, Кий.

— Кръвното ѝ пак ли взе да скача нагоре?

— По-лошо. — Джейнълин закърши ръце. — Започна да получава празноти в паметта. Засега кратки. Отначало дори не ги забелязвах. Но Мейдейл разказа как мама няколко пъти не можела да намери разни вещи и я обвинявала, че тя ги е забутала. Често, както си говорим, подхваща някоя тема, която вече сме обсъждали.

— Годишките ѝ напредват, Джейнълин. Това са сигурно просто ранни признаци на остаряване.

— Може и така да е, но не ми се вярва. Според мен е доста по-сериозно, защото има дни, когато явно не се чувства добре, колкото и да се мъчи да го скрие.

— Какво казва докторът?

— Не иска да иде на лекар — възкликна в пристъп на безсилие тя. — Доктор Патън ѝ предписа лекарство за регулиране на кръвното, но преди повече от година. Кара насила аптекаря да ѝ го дава срещу старата рецепта и твърди, че ѝ било достатъчно. Не ме слуша, като ѝ говоря, че трябва да се прегледа при друг лекар.

Той се усмихна кисело.

— Съвсем в стила на Джоди. Знае повече от всички за всичко.

— Моля те, Кий, не я кори, помогни ѝ, помогни и на мен.

Той улови нежно брадичката ѝ и каза:

— Прекалено дълго си носила цялото бреме на плещите си. Време е да те сменя. — Сви устни. — Ако мога.

— Ще можеш. Този път нещата между вас с мама ще бъдат различни.

Той скептично изсумтя, отметна чаршафа и спусна краката си на пода.

— Подай ми дънките, моля те.

Джейнълин тъкмо понечи да се обърне и да вземе дънките, захвърлени на креслото, когато забеляза превръзката около кръста му.

— Какво е станало с теб? — възкликна тя. — Ама виж си глезена!

Той невъзмутимо разгледа подутия си глезен.

— Е, завръщането ми не мина твърде гладко.

— Как пострада? Сериозно ли е?

— Не. Дънките, моля.

Седнал в крайчеца на леглото, протегна ръка. Джейнълин позна по здраво стиснатите, брадясали, челюсти на брат си, че няма да отстъпи и му подаде панталоните, после коленичи, за да му помогне да промуши босите си крака през крачолите.

— Глезенът ти се е надул двойно — прошепна загрижено тя. — Можеш ли да стъпваш на него?

— Докторът ми ме посъветва да го пазя — отвърна сухо той. — подай ми ръка.

Тя му помогна да стане, той се отпусна с цялата тежест на левия крак и опъна дънките нагоре по краката и бедрата си. Като закопчаваше дюкяна си, ѝ хвърли палава усмивка, съсипала маса неопетнени репутации.

Джейнълин дори не можеше да гадае колко жени са били омайвани от братята ѝ, особено от Кий. Винаги си бе представяла, че ще бъде заобиколена с цял куп племенници и племеннички, които да глези, но това си бе останало само мечта. Кий обичаше жените, от всякакъв сорт. Не виждаше никакви признаци скоро да се задоми.

— Бива те да обуваш панталони — подразни я той. — Сигурно си се научила, докато си помагала на някой мъж да ги свали, а? —

добави.

— Престани!

— Кажу де?

— Не! — Тя почувства, че се изчервява. Кий винаги успяваше да я накара да си пусне боята.

— Защо не?

— Защото не искам, затова — отвърна му важно. — Освен това никой още не е бил заплепен от зашеметяващото ми лице и фигура.

— И двете са съвсем наред — възрази уверено той.

— Но не може да се каже, че са зашеметяващи.

— Не, защото си си набила в главата, че си Елка-Грознавелка и се обличаш досущ като нея. Толкова си... — той махна презрително с ръка към строгата ѝ блуза. — префърцунена.

— Префърцунена?

— Ами да. Трябва да се поразхвърляш. Да се разголиш. Разгърдиш. Да се поразпуснеш, сестричке.

Тя се престори на ужасена.

— Като стара мома се наскърбявам от такива пустословия.

— Стара мома! Кой по дяволите?! Слушай какво, Джейнълин. — Той насочи показалец към носа ѝ. — Ти не си стара.

— Е, не съм и в първа младост.

— Ти си с две години по-млада от мен. Значи си на трийсет и четири.

— Не съвсем.

— Добре де, на трийсет и три. Още не си престаряла, по дяволите, в наше време мацките чакат да станат на четирийсет, за да имат деца.

— Тия, които го правят, едва ли ще се зарадват, ако чуят, че ги наричаш „мацки“.

— Знаеш какво имам предвид — настояваше той. — Та ти още не си достигнала сексуалния си връх.

— Кий, моля те.

— И единствената причина да си девствена, ако още си...

— Още съм.

— Толкова по-зле... Това е, защото се затваряш и страниш от всеки мъж, който си науми да ти смъкне гащите.

Джейнълин, стъписана от грубостта му, го загледа онемяла. Тя работеше с мъже по осем часа на ден, пет дена седмично, а понякога и през уикендите. По правило езикът им бе цветист и образен, но когато мис Джейнълин се окажеше наблизно, веднага го озаптяваха, подчинените ѝ подбираха думите си, щом се обръщаха към нея.

Естествено, Джоди би застреляла всеки мъж, без окото ѝ да мигне, ако си позволи да се държи просташки в нейно присъствие или в присъствието на дъщеря ѝ. Колкото и да е странно, речникът на самата Джоди изобилстваше от псувни и ругатни, ирония, която изглежда ѝ убягваше.

Способността ѝ да издига невидими прегради срещу всякакво невъздържано и безцеремонно поведение, не радваше Джейнълин. Всъщност дори смяташе тази своя черта за недостатък. Тя я отделяше от другите и доказваше, че не е в състояние да привлече никой мъж, даже за приятел. Не можеше да бъде и една от момчетата, макар че бе израснала в съперничество с двама по-големи братя.

Беше не толкова обидена от соления език на Кий, колкото слисана. Донякъде го приемаше за комплимент. Кий обаче нямаше как да знае.

— О, по дяволите! — измърмори разкаяно той и я погали по бузата. — Извинявай. Не исках да кажа това. Просто си прекалено сурова със себе си. Отпусни се, за бога. Забавлявай се. Вземи си една година отпуска и иди в Европа. Разлудувай се. Вдигни шумотевица. Забъркай някой скандал. Разшири кръгозора си. Животът е твърде кратък, за да го вземаш толкова на сериозно. Той те подминава.

Тя се усмихна, стисна ръката му и я целуна.

— Извинението се приема. Знам, че не си искал да ме засегнеш или обидиш. Но ти грешиш, Кий. Животът не ме подминава. Животът ми е тук и аз съм доволна от него. Толкова работа имам, че едва ли бих могла да намеря време за странични занимания, било то любов или нещо друго. Признавам, че животът ми не е така вълнуващ като твоя, но на мен си ми харесва такъв. Ти си падаш по пътешествията. Аз съм домошарче и хич не ме бива за лудории, шумотевици и скандали. — Постави ръка на рамото му. — Не желая да спорим още от първия ти ден у дома, след като Кларк... — Нямаше сили да довърши изречението. Пусна рамото му. — Да слезем долу. Сигурно кафето вече е готово.

— Добре. Бих изпил някоя и друга чашка, преди да се изправа пред старата. Тя кога става обикновено?

— Старата е станала вече.

На прага стоеше майка им. Джоди Такет.

Буи Кейто се събуди, когато някой го смушка грубо в ребрата с върха на ботуша си.

— Ей, ти, ставай!

Буи отвори очи и се претърколи по гръб. Трябваше да минат няколко секунди, докато си спомни, че спи в склада на „Палмата“, най-шумното, просташко и мърляво заведение от цяла редица подобни шумни, просташки и мърляви кръчми, разположени покрай двете платна на шосето в покрайнините на Идън Пас.

Като отскоро назначен пазач, Буи вършеше по-голямата част от работата си след два през нощта, когато затваряха заведението, и то в по-спокойните вечери. В добавка към жалката заплата, която получаваше, собственикът му беше разрешил да спи в склада на пода в спален чувал.

— К'во има? — попита сънено. Изпитваше чувството, че не е спал повече от два-три часа.

— Стани. — Пак го смушкаха с ботуша в ребрата, този път с най-добри намерения. Първият му подтик бе да сграбчи нахалния ботуш и да го лашне встрани, за да събори притежателя му и да го плъосне по задник.

Но Буи бе прекарал последните три години в щатския пандиз, затова че веднъж бе отстъпил под напора на чувствата си и сега хич не му се щеше да лежи там още три.

Без да спори или възразява, той приседна и разтърси замаяната си глава. Присви очи срещу слънчевата светлина, нахлуваща през прозореца, и различи два мъжки силуета, надвесени над него.

— Съжалявам, Буи. — Обади се Хап Холистър, собственик на „Палмата“. — Казах на Гюс, че цяла вечер не си мърдал оттук и че от седем часа снощи никъде не си ходил, но той рече, че и бездруго трябвало да те провери, нали си бивш затворник. Те с шерифа поразпитаха тоя-оня, ама според тях в момента ти си бил единственото подозрително лице в града.

— Да не вярваш — промърмори Буи и бавно се изправи. — Няма нищо, Хап. — Хвърли мрачна усмивка на новия си работодател и се обърна с лице към плешивия, плещест и разплут помощник-шериф. — Какво е станало?

— Какво е станало ли — повтори троснато помощник-шерифът, — госпожа Дарси Уинстън едва не е била изнасилена и убита в собственото си легло снощи. Това е станало. — И той описа подробно неуспелия опит за влизане с взлом.

— Страшно съжалявам да го чуя. — Буи гледаше ту към униформения полицай, ту към Хап, но те продължаваха да го зяпат безмълвно. С рязък, недоумяващ жест сви рамене. — Коя е госпожа Дарси Уинстън?

— Като че не знаеш — подхвърли подигравателно помощник-шерифът.

— Не знам.

— Ти... ти разговаря с нея снощи, Буи — каза извинително Хап. — Тя беше тук по време на твоето дежурство. Червенокоса, с големи цици, беше обута в ония лилави, опнати по краката, гащи. Накичена с бижута.

— А! — Не си спомняше за бижутата, но циците представляваха незабравима гледка и той беше убеден, че самата госпожа Дарси Уинстън е наясно с това. Гаврътваше коктейлите като лимонада и се сваляше на всеки мъж в заведението, включително и на него, последния метач.

— Говорих с нея — рече на полицаия — ама не сме се питали на кой как му викат.

— Тя бърбеше с куп народ, Гюс — намеси се Хап.

— Но само тоя е киснал в пандиза. Само тоя е пуснат условно.

Буи пристъпи от крак на крак и заповяда на стегнатите си мускули да се отпуснат. Дявол да го вземе, инстинктивно усещаше, че зад всеки ъгъл го дебнат неприятности, готови да го връхлетят с пълна сила и да го премажат. Дано успее да им избяга, макар че шансовете не изглеждаха добри.

Тоя двеста и петдесетфунтов помощник-шериф беше гадняр. Буи им бе сърбал попарата на доста такива като него и веднага ги надушваше. Срещаха се най-различни — яки и мускулести, дребни и

жилави. Боят и силата не бяха от значение. Общият им знаменател бе подлярското пламъче, дете святкаше в очите им.

Буи го бе открил за първи път у доведения си баща, скоро след като отчаяната му, овдовяла майка се бе омъжила за гадното пиянде, дете най-безнаказано го налагаше, по-късно го разпозна в учителя по физкултура на долните класове в гимназията, който ежедневно и целенасочено подлагаше на унижения децата, лишени от спортни заложи.

Щом започна да се опъва на пастрока-побойник и да защитава горките деца от оня насилник, неприятностите заваляха, докато накрая се озова в окръжния пандиз като малолетен престъпник. Не се поучи от грешките си и след години стигна чак до щатския затвор.

Но този път нямаше да се поддаде. Не познаваше Дарси Уинстън и въобще не го интересуваеше, че е била нападната. Каза си, че ако си трае, всичко ще бъде наред.

— През цялото време бях тук, в „Палмата“, както рече Хап.

Полицаят го измери с поглед отдолу-нагоре и отгоре-надолу.

— Съблечи се.

— Моля?

— Да не си глух? Съблечи се. Гол.

— Гюс — обади се разтревожен Хап. — Сигурен ли си, че се налага? Момчето тук...

— Разкарай се, Хап — сопна му се полицаят. — Остави ме да си върша работата, ясно? Госпожа Уинстън е стреляла по натрапника. Знаем, че го е уцелила, защото по балконския парапет и около басейна беше оклепано с кръв. Оставил е диря, докато е бягал през храстите. — Той подръпна кобура, на пистолета си, който беше хлътнал в дълбоката чупка под провисналото му шкембе. — Дай да видим дали нямаш нейде рана от куршум. Смъквай си дрехите, пандизчийо.

Буи кипна.

— Еби си майката.

Лицето на полицая почервения като билиардна топка. Свинските му очички почти потънаха сред пламналите гънчици лой.

Сега вече щеше да му излезе през носа.

Помощник-шерифът изгрухтя и се спусна към Буи. Буи се отмести, полицаят се засили разярен, но Буи пак успя да се изплъзне. Хап Холистър се вклини помежду им.

— Ей, вие двамата! Не ща никакви бели тук. Бас ловя, че и вие не щете.

— Ще му строша кокалите на тоя въшлив педераст.

— Не, няма, Гюс. — Гюс напираше да се измъкне от ръцете на Хап, които го държаха, но Хап стотици пъти бе разтървявал свадливи пияници, пък и не беше дребен мъж. Можеше да се справи с помощник-шерифа. — Шерифът Бакстър ще ти съдере задника, ако те пипне да се гавриш със заподозрян.

— Аз не съм заподозрян! — извика Буи.

Продължавайки да стиска Гюс, Хап метна кръвнишки поглед на Буи над тлъстото рамо на полицаия.

— Не си изтървавай така езика, бе момче. Тъпо е. А сега се извини.

— Да има да взема!

— Извини се! — изрева Хап. — Не ме карай да съжалявам, че се застъпих за теб.

Хап и Буи си размениха предизвикателни погледи, докато помощник-шерифът беснееше. Буи премисли. Остане ли без работа, не му мърда неговият наблюдаващ инспектор да го подгони. Бачкането може да е нищо и никакво, направо скапано, ама нали се плаща и доказва желанието му да се впише отново в обществото.

Ще пукне, ама няма да се върне в Хънтсвил. Дори ако се наложи да целува задника на всеки тъпанар с бичи врат и със значка на ризата, пак няма да се върне в затвора.

— Вземам си думите назад. — За по-убедително разкопча ризата и показа гърдите и гърба си на помощник-шерифа.

— Никакви следи от куршуми. Цялата вечер бях тук.

— Пък и вероятно ще се намерят поне трийсетина свидетели, дето ще го потвърдят, Гюс — обади се Хап. — Някой друг се е опитал да нахълта в спалнята на госпожа Дарси Уинстън снощи. Не е бил Буи.

На Гюс хич не му се щеше да отстъпи, макар да бе очевидно, че е сбъркал.

— Странна работа, щом тоя бивш пандизчия довтаса в града, веднага се получи съобщение за сериозно престъпление, първото от не знам си кога.

— Съвпадение — каза Хап.

— Сигурно — измърмори помощник-шерифът, въпреки че още стоеше вторачен подозрително в Буи.

Хап отклони вниманието му с една местна клюка.

— Между другото, познай кой още кацна снощи в града. Кий Такет.

— Без майтап?

Ходът на Хап излезе сполучлив, полицаят заряза служебната стойка и се подпря с лакът на един рафт, забравяйки в момента за Буи и за целта на посещението си в кръчмето. Буи само искаше да се пъхне пак в спалния чувал и да подремне. Прозина се. Помощник-шерифът попита:

— Как изглежда приятелчето Кий? Надебелял ли е вече?

Той се засмя и гальовно потупа шкембето си.

— По дяволите, не! Не е мръднал с нито грам от последната година в колежа, когато закара отбора чак на щатските състезания. Висок, тъмнокос и адски готин. Сините му очи все тъй режат, нищо не може да им се опре. И все същият акъллия си е, както едно време. Не е стъпвал в града от погребението на брат си.

Буи наостри уши. Спомняше си мъжа, за когото говореха. Такет бе от хората, които правят силно впечатление — и на мъже, и на жени, без разлика. Мъжете искаха да бъдат като него. Жените — да бъдат с него. Още не беше седнал на бара и госпожа Как-й-беше-името с червената коса и големите цици се настани до него, повече от половин час си гукаха най-приятелски. Такет си тръгна няколко минути, след като тя се изниза.

Любопитно съвпадение? Буи се присмя вътрешно. Не вярваше в съвпадения. Но по-скоро би дал да му отрежат езика и да го хвърлят на койотите, отколкото да каже на помощник-шерифа какво е видял.

— Смъртта на Кларк беше тежък удар за клетата Джоди — забеляза Гюс.

— Така е.

— Не е същата, откак момчето умря.

— Отгоре на всичко оная докторка цъфна в града и духовете пак се разбуниха.

Помощник-шерифът зяпаше втренчено пред себе си няколко секунди, клатейки тъжно глава.

— За какво ѝ е притрябвало да идва в Идън Пас след случая между нея и Кларк Такет? Казвам ти, Хап, хората в днешно време не струват пукната пара. Хич не им пука за чувствата на другите, гледат само себе си.

— Прав си, Гюс. — Хап въздъхна и потупа полицая по рамото. — Кат' ти свърши дежурството, мини да те черпя една бира. — Буи остана поразен от хитростта на Хап, който поведе помощник-шерифа въвн от склада, през пустия салон, разсъждавайки пътем за тъжното състояние на нещата в света.

Буи се изтегна върху спалния чувал, подложи ръце под главата си и заби поглед в тавана. Голите греди бяха покрити с гъста плетеница от паяжини. Пред очите му един паяк усърдно нижеше нова.

Хап моментално се върна. Седна върху кашон с джин „Бифийтър“, запали цигара и предложи една на Буи, който я прие и наклони глава към огънчето на Хап. Запушиха в дружеско мълчание. Накрая Хап се обади:

— Май трябва да си търсиш друга работа.

Буи се надигна на лакът. Не се изненада, но и не смяташе да приеме новината легнал — в буквалния смисъл.

— Уволняваш ли ме, Хап?

— Не веднага, не.

— Нямам нищо общо с тая мръсница.

— Знам.

— Тогава защо трябва да обирам пешкира? Коя е тя все пак? Като ви слуша човек как говорехте за нея, ще си рече, че е Савската царица.

Хап се изкиска.

— За мъжа си е. Фъргъс Уинстън е председател на училищното настоятелство. Държи мотел в другия край на града и печели добри пари от него, по-стар е от Дарси поне с двайсет години. Грозен е като жаба, а и няма много акъл. Хората викат, че го е взела заради парите. Кой знае? — Той сви дълбокомислено рамене.

— Само знам, че щом успее да чупи Фъргъс някъде, Дарси моментално цъфва тук да забърше нещо. Готино парче — добави без злоба. — Веднъж-дваж и аз съм я пробвал. Едно време де, като бяхме хлапета. — Насочи горящия край на цигарата си към Буи. — Ако

снощи някой крадец наистина е влизал в спалнята ѝ, по-скоро би го застреляла, че не я е изнасилил.

Буи се засмя с него, но веселостта му бързо се изпари.

— Защо ме пъдиш, Хап?

— За твое собствено добро.

— Моят наблюдаващ инспектор каза, че щом аз лично не сервирам алкохол...

— Не е заради това. Вършиш си работата, за която те взех. — Загледа Буи с уморени от живота очи. — Заведението ми е що-годе почтено, но маса отрепки прекрачват прага всяка вечер. Може да се случи какво ли не и понякога наистина стават поразии, послушай съвета ми и си намери такова място, дето е по-малко вероятно да се забъркаш в някоя каша. Разбираш ли?

Буи разбираше. Нали това бе историята на живота му. Неприятностите се лепяха по него, каквото и да правеше, и беше съвсем естествено такъв честен, трудолюбив човечец като Хап Холистър да не иска да си навлича беля на главата, като го взима на работа в бара. Примирено каза:

— Никой не се е изтрепал да предлага бачкане на бивш затворник. Би ли ми дал няколко дни отсрочка?

Хап кимна.

— Можеш да нощуваш тук, докато си намериш друго местенце, ползвай камионетката ми, ако ти дотрябва — Хап премести цигарата в ъгълчето на устата си и се изправи. — Е, хайде, че имам да уреждам сума ти сметки. Не бързай да се надигаш. Не успя да си дремнеш.

Останал сам, Буи отново си легна, но беше наясно, че се е простил със съня. Още от самото начало предчувстваше, че няма да се задържи дълго в „Палмата“, но нали работата му осигуряваше подслон. Смяташе — или по-скоро се надяваше, че ще му бъде временно убежище, нещо като междинна спирка между затвора и живота отвън. Но не би. Благодарение на някаква мадама, която дори не познаваше, и на някакво копеле, извършило нападение с взлом, трябваше да започне пак от нулата.

Където тъпчеше цял живот.

ГЛАВА ТРЕТА

Джоди Такет и синът ѝ се гледаха втренчено от разстояние. Тази пропаст помежду им зееше от трийсет и шест години и Кий се съмняваше, че някога ще успеят да я прекрачат.

Насили се да се усмихне.

— Здравсти, Джоди. — Отдавна бе престанал да използва каквито и да било производни на думата „майка“.

— Кий. — Тя обърна яден поглед към Джейнълин. — Допускам, че това е твое дело.

Кий обгърна с ръка раменете на сестра си.

— Недей да виниш Джейнълин. Идеята да ви изненадам си беше изцяло моя.

Джоди Такет изсумтя, с което искаше да покаже на Кий, че е прозряла лъжата му.

— Правилно ли чух, че кафето било готово?

— Да, мамо — отвърна припряно Джейнълин. — Ще ви спретна и на двамата с Кий богата закуска, за да отбележим завръщането му у дома.

— Не съм толкова сигурна, че е повод за празнуване. — С тези слова Джоди се фръцна и излезе.

Кий въздъхна дълбоко. Не бе очаквал да го стисне в прегръдките си, пък дори от кумова срама. Между него и майка му никога не бе съществувала подобна привързаност. Откакто се помнеше, Джоди се държеше хладно и непристъпно към него и той взимаше пример от нея.

От години двамата съжителстваха в състояние на негласно примирие. Когато бяха заедно, той беше учтив и очакваше същия акт на внимание от нейна страна, понякога го получаваше, друг път не. Тази сутрин тя бе проявила отявлена враждебност, макар че бе единственият ѝ жив син.

Може би тъкмо затова.

— Бъди търпелив с нея, Кий — помоли го Джейнълин. — Тя не е добре.

— Сега разбирам какво имаш предвид — забеляза замислен той. — Откога изглежда толкова състарена?

— Поне от година, но тя още не се е съвзела напълно след... знаеш какво.

— Да — той замълча. — Ще гледам да не я ядосвам, докато съм тук. — погледна сестра си и се усмихна кисело. — Да се намират патерици вкъщи?

— Не са мръднали оттам, където ги остави след автомобилната катастрофа. — Тя отиде до дрешника и измъкна от дъното му чифт алуминиеви патерици.

— Щом си се захванала, дай ми поне и една риза — каза ѝ. — Моята снощи артиса някъде.

Пренебрегна въпросителния ѝ поглед и посочи ризите, окачени в дрешника. Тя му донесе проста бяла риза, леко ухаеща на нафталин. Той я облече, без да я закопчава. Пъхна подплънките на патериците под мишниците си и въртна глава към вратата.

Давай да вървим.

— Изглеждаш блед. Сигурен ли си, че ще можеш?

— Не. Но съм сто процента сигурен, че не искам да бавя закуската на Джоди.

Тя вече седеше до масата в кухнята с чашка кафе и запалена цигара, когато Кий влезе, накуцвайки. Джейнълин незабелязано се зае да приготвя закуската. Кий се настани срещу майка си и подпря патериците до масата. Даваше си ясна сметка за своето брадясало лице и рошава коса.

Както винаги, Джоди изглеждаше чиста и спретната, макар да не блестеше с особена хубост. От жаркото тексаско слънце кожата на лицето ѝ бе набръчкана и осеяна с лунички. Тя не търпеше никаква суетност и единственият ѝ опит за разкрасяване беше употребата на малко евтина пудра. През целия си съзнателен живот имаше постоянно запазен час във фризьорския салон, където я миеха и ѝ правеха прическа, но само защото на нея лично не ѝ се занимаваше с това. Късата ѝ побеляла коса изсъхваше за двацет минути под каската. През това време една маникюристка подрязваше и изпилваше късите ѝ, четвъртити нокти. Никога не се лакираше.

Слагаше рокля, единствено когато отиваше на църква в неделя или когато някое обществено събитие абсолютно го налагаше. Тази сутрин носеше карирана памучна риза и панталон, и двете идеално колосани и изгладени.

Изгаси цигарата си и се обърна към Кий със заплашителен тон, напълно съответстващ на погледа ѝ:

— В какво си се забъркал този път?

Думите ѝ съдържаха укор, който недвусмислено намекваше, че Кий е виновен за премеждието си. Така беше, но дори да бе станал жертва на капризната съдба, нямаше да има никакво значение. Винаги той беше причината за всяка злополука.

Когато падна от ореха, където се бяха покатерили и двамата с Кларк, Джоди каза, че прекалено леко се бил отървал за тъпата си постъпка — само със счупена ключица. Друг път, когато един батсман от Юношеската бейзболна лига го прасна по слепоочието с бухалката и той получи мозъчно сътресение, тя му чете конско, задето се бил разсейвал по време на играта. Когато пък кракът му беше премазан от скопен жребец, Джоди го обвини, че го е бил подплашил. А когато в Деня на четвърти юли в ръката му избухна фойерверк и му разпори палеца, дори го наказва. Затова пък Кларк се отърва без последствия, нищо че и той беше участвал рамо до рамо с брат си.

Веднъж обаче гневът на Джоди беше напълно оправдан. Ако Кий не беше толкова пиян и не бе карал с деветдесет и пет мили в час по онова тъмно извънградско шосе, може би щеше да вземе завоя и да не се забие в дървото, проваляйки амбициите на Джоди да го види централен защитник в отбор на Националната футболна лига. Никога нямаше да му прости, че е съсипал плановете ѝ за бъдещето му.

Съдейки по изминалия опит, Кий прекрасно знаеше, че не може да разчита на майчинско съчувствие. Но обвинителният ѝ тон го накара да настръхне.

Отговорът му беше рязък.

— Навехнах си глезена.

— Ами това? — попита тя и вдигна чашата си с кафето към дебелията превръзка, опасваща кръста му.

— Ухапа ме акула. — Той намигна на сестра си и се ухили.

— Я не ме баламосвай! — Гласът на Джоди изплющя като камшик.

„Ето на, започна се“ — помисли си мрачно Кий, по дяволите, не го искаше.

— Дребна работа, Джоди. Нищо ми няма. — Джейнълин постави чаша горещо кафе пред него. — Благодаря, сестричке. Това ми стига.

— Не искаш ли да хапнеш нещо?

— Не, благодаря. Не съм гладен.

Тя прикри разочарованието си с нерешителна усмивка, която му скъса сърцето. Горкичката Джейнълин. Трябваше да понася щуротиите на старата непрекъснато. Джоди притежаваше невероятна способност да превръща всеки разпит в мъчение, всяка забележка в упрек, всеки поглед в порицание. Как успяваше Джейнълин да изтърпи непоносимото й мърморене ден след ден? Как наистина? Защо не вземе да си намери някой порядъчен мъж и не се омъжи? Какво, като не е безумно влюбена в него? Едва ли има някой, с когото да се живее по-трудно от Джоди.

Но пък Джоди не беше толкова критична към Джейнълин, колкото към него. И с Кларк не беше се държала така. Той сякаш бе специално нарочен да предизвиква гнева на майка си. Предполагаше, че това е, защото беше lika-прилика с баща си, а Кларк младши бе късал нервите на Джоди до сетния си дъх. Тя не проля нито една сълза на погребението му.

За разлика от Кий. Никога не бе плакал преди или след това, но на гроба на Кларк младши бе ревал като бебе, и то не защото баща му беше особено грижовен родител, повечето спомени на Кий за него бяха свързани със сбогувания, които винаги го оставяха безутешен. Но макар и редки, щастливите мигове от детството на Кий се въртяха все около баща му, който беше весел и забавен, който се смееше и разправяше вицове, който непрекъснато привличаше тълпи от почитатели със своя неотразим чар.

Кий беше само на девет години, когато загина баща му, но с необяснима детска прозорливост проумя, че едничкият му шанс да бъде обичан е потънал в неговия гроб.

Сякаш можеше да чете мислите му, Джоди попита:

— Да ме видиш как умирам ли цъфна? — Кий я изгледа остро. — Защото, ако е така — добави тя, — трябва да те разочаровам. Нямам намерение скоро да мра.

Беше настръхнала войнствено, но Кий реши да приеме заяждането ѝ на шега.

— Радвам се да го чуя, Джоди, защото съм си дал черния костюм на химическо чистене. Всъщност, върнах се да ви видя как сте.

— Никога досега не ти е пукало за нас. Как така се сети отведнъж?

Кий най-малко беше настроен да се препира с майка си. Тази сутрин хич не се чувстваше в блестяща форма, а и Джоди винаги успяваше да го извади от равновесие. Беше напълно невъзприемчива към всякаква проява на хумор и оптимизъм. Щеше му се срещата им да мине леко, ако не за друго, то поне за да достави удоволствие на изстрадалата си сестра. Джоди обаче се беше запънала да я направи мъчителна.

— Тук съм се родил — каза спокойно Кий. — Това е моят дом. Или поне беше едно време. Вече не съм ли желан в него?

— Разбира се, че си, Кий — отвърна припряно Джейнълин. — Мамо, какво предпочиташ, бекон или наденица?

— Все едно. — Джоди махна раздражено с ръка, като че отпъждаше досадна муха. Запали нова цигара и попита Кий: — Къде се губи толкова време?

— Напоследък бях в Саудитска Арабия. — Той отпи от кафето си и разказа на Джоди онова, което по-рано бе споделил с Джейнълин, без да споменава, че се е завърнал по нейна молба. — Извършвах чартърни превози на техническите екипи до един горящ петролен кладенец и обратно. Сегиз-тогиз карах провизии и оборудване, имах и няколко спешни медицински случая. Но понеже той беше пред закриване и не се очертаваше друг договор, просто реших да прескоча за малко. Сигурно не е за вярване, но Идън Пас взе да ми липсва. Цяла година не съм си идвал, откак беше погребението на Кларк.

Отпи глътка кафе. Минаха няколко секунди, преди да се усети, че Джейнълин го зяпа втренчено като нощно зверче, заслепено от светлината на автомобилни фарове и че Джоди се е намръщила.

Той бавно остави чашата в чинийката.

— Какво има?

— Нищо — побърза да отговори Джейнълин. — Искаш ли още кафе?

— Да, но сам ще се обслужа. Май беконът ще изгори. — Тиганът пушеше.

Кий отиде на един крак до плота и си наля допълнително. Изпитваше нужда от болкоуспокояващо, но беше оставил таблетките горе в банята. Напук на докторските указания, бе изпил две наведнъж с чашка уиски преди лягане. Така успя да изкара нощта.

Сега болката отново се обаждаше. Жалко, че не прояви съобразителност и не измъкна от килерчето бутилката с бренди, което Джейнълин използваше за сладкиши, за да си капне малко в кафето. Но с това само би дал повод на Джоди пак да го заяде. За момента ще трябва да се примири с пулсиращата болка в лявата половина на тялото си и с неприятното усещане в десния глезен.

Въпреки юначното пренебрежение, което бе проявил към раните си, той неволно потрепери, докато куцукаше към мястото си.

— Няма ли да ни кажеш как се подреди така? — попита Джоди.

— Не.

— Не обичам да ме държат в неведение.

— Повярвай ми, по-добре да не знаеш.

— Не се и съмнявам — подхвърли кисело тя. — Просто не искам да науча грозните факти от устата на друг.

— Не се тревожи. Не те засяга.

— Ще започне да ме засяга, когато из града се разчуе, че още от първата вечер си се озовал в болницата.

— Не съм бил в болницата. Отидох до клиниката на док Патън и заварих там една докторка, хубава като картинка — каза той широко ухилен. — Тя ме превърза.

Джейнълин изгърва металната бъркалка, която изтрака върху капака на печката. Отначало Кий си помисли, че от тигана с бекона е пръснала гореща мазнина и ѝ е изгорила ръката. Но после забеляза суровото, неумолимо изражение върху лицето на Джоди и разбра, че е бясна. Доста често го бе виждал, за да сбърка.

— Какво има? Какво сте ме зяпнали, сякаш съм припикал нечий гроб?

— Точно това си направил. — Думите на Джоди прозвучаха с тихо, ядно съскане. — Току-що се изпика върху гроба на брат си.

— Какви ги дрънкаш?

— Кий...

— Докторката — продължи Джоди, като прекъсна разярена Джейнълин и удари с юмрук по масата: — Не забеляза ли името ѝ?

Кий се замисли. Не беше чак толкова тежко ранен, та да не забележи някои характерни особености — например изразителните ѝ светлокафяви очи, примамливо разрошената коса и дългите, стройни крака. Дори бе обърнал внимание с какъв цвят са лакирани ноктите на краката ѝ и какъв парфюм употребява. Спомняше си тези интимни подробности, но не знаеше името ѝ. Какво ги засягаше Джоди и Джейнълин? Освен ако не изпитваха предубеждение към всички жени от медицинското поприще, само заради една.

При тази мисъл нещо го загложди под лъжичката. Господи, не може да бъде!

— Как ѝ е името?

Джоди не свалеше от него смразяващия си поглед. Той се обърна към Джейнълин за отговор. Тя нервно извиваше с ръце една кърпа за съдове, по всяка чертичка на лицето ѝ бе изписано страдание.

— Професионално се подвизава като Лара Малори — прошепна тя. — по мъж се казва...

— Лара Портър — довърши Кий с тих, унил глас.

Джейнълин кимна.

— Боже господи! — Притисна юмруци към очите си и мислено си представи жената, която бе срещнал предишната нощ. Тя никак не приличаше на мацето от снимките, изложени във всички сензационни издания. Нито едно от пъргавите ѝ движения или непресторени жестове не се връзваше с образа, който си бе изградил за Лара Портър, жената, довела до падението на брат му, жената, която, според догадките на някои политически прогнозатори, бе променила хода на американската история.

Накрая Кий отпусна ръце и в пристъп на безпомощност и примирение сви рамене.

— Нямахме начин да се сетя. Тя не ми каза името си, пък и аз не я попитах. Не можах да я позная по снимките във вестниците. Всичко се случи толкова отдавна, преди... колко — пет, шест години?

Мразеше се, задето пелтечи извинения, още повече, че злото беше сторено и Джоди нямаше да му прости каквото и да каже в свое оправдание. Затова прие друг курс и попита:

— А какво, по дяволите търси Лара Портър в Идън Пас?

— Има ли значение? — тросна се Джоди. — Тук е и толкоз. А ти няма да се забъркваш с нея, ясно ли е? Като ѝ видя сметката, ще си подвие опашката и ще се изниже от града, така както се е домъкнала. А дотогава, Такетови и всички, които не искат да си развалят отношенията с нас, трябва да се отнасят към нея с пълно презрение, каквото заслужава. Включително и ти. Особено ти.

Тя тикна цигарата си към него, за да наблегне на казаното.

— Сваляй всички пачаври наред, Кий, което въобще не подлагам на съмнение. Но стой далеч от нея.

Кий моментално зае отбранителна позиция и повиши тон като майка си:

— Какво си ми се разкрещяла? Не мен са сгащили да я чукам, а Кларк.

Джоди бавно се изправи, облегна се на масата и се нахвърли към по-малкия си син над шишенцата с кетчуп и Тобаско сос.

— Как смееш да говориш така за него? Няма ли у теб капчица приличие, не храниш ли поне грам уважение към брат си?

— Кларк — изкрещя Кий, скочи от мястото си и се изправи срещу Джоди от другата страна на масата. — Казва се Кларк, а ти пък какво уважение проявяваш към него, щом дори името му не можеш да изречеш гласно?

— Боли ни, когато го споменаваме, Кий.

— Защо? — Избухна той към Джейнълин, която се беше обадила плахо.

— Ами, защото... защото смъртта му беше толкова ненавременна. И трагична.

— Да, така е. Но това не значи, че не е живял. — Той отново се обърна към Джоди. — Преди да умре, татко се стараеше двамата с Кларк да се погаждаме. Той държеше да бъдем близки, напук на теб, и ние наистина бяхме добри приятели. Бог ми е свидетел, че с Кларк бяхме коренно различни във всичко, но той ми беше брат. Аз го обичах. Оплаквах загубата му, когато умря. Но нямам намерение да се преструвам, че никога не е съществувал, само за да щадя чувствата ти.

— Ти не си достоен да произнасяш името на брат си.

Заболя го. Жегваше го право в сърцето, когато говореше такива неща. Не му оставаше друго, освен да отвърне на обидата.

— Ако е бил толкова адски съвършен, сега не бихме водили тоя разговор, Джоди. В живота ни нямаше да се появи Лара Портър. Нито одумки в пресата. Нито скандал. Нито позор. Кларк щеше да си остане Златното момче на Капитолия.

— Млъкни!

— С удоволствие. — Той се подпря на патериците и тръгна към задната врата.

— Кий, къде отиваш? — попита с паника в гласа Джейнълин.

— Имам час при лекаря.

Предизвикателно изгледа Джоди и хлопна вратата зад гърба си.

Лара прекара една неспокойна нощ. Дори при нормални обстоятелства не се радваше на особено здрав сън. Той често се накъсваше от кошмари и дълги промеждутъци на будуване. Ослушваше се за писъци, които никога повече нямаше да чуе. Безсънието ѝ бе породено от мъка.

Срещата с Кий Такет предишната нощ почти изцяло я бе лишила от покой. Събуди се с натежала глава. Около очите ѝ бяха очертани тъмни кръгове, които гримът донякъде прикри, но не можа да изличи напълно. Две чаши силно черно кафе я поотпуснаха, но не успяха да прогонят тревожните ѝ мисли за късния нощен посетител.

И през ум не ѝ бе минавало, че може да има по-красив мъж от Кларк Такет, но Кий по нищо не му отстъпваше. От друга страна, двамата братя бяха пълни противоположности. Кларк притежаваше безукорния блясък на морски кадет. Русата му коса бе идеално вчесана до последното кичурче. Съвършено скроените му дрехи бяха винаги добре изгладени, а обувките му лъщяха като огледални. Той бе самото възплъщение на изряден, спретнат младеж, за когото всяка американска майка лелееше мечти да задоми дъщеря си.

Кий пък беше от типа, който караше майките да крият дъщерите си. Макар че бе не по-малко привлекателен от Кларк, разликата помежду им беше очебийна — колкото между уличен гамен и елитен скаут.

Кий беше професионален пилот, по думите на Кларк, той управляваше самолетите по нюх и се осланяше повече на собствените си преценки и авиаторски умения, отколкото на навигационните уреди.

Прибягваше до техническите показатели, единствено когато нямаше друг избор. Кларк се хвалеше, че Кий може да подкара всеки самолет, но той бе предпочел да работи независимо, по лична уговорка, вместо да се хване в някоя търговска авиокомпания.

— Там съществуват прекалено много ограничения и правила за него — разправяше Кларк с любяща усмивка за по-малкия си брат. — Кий обича сам да си е господар.

След като се бе запознала с него и бе изпитала на гърба си неустойимата притегателна сила на дяволитата му усмивка, Лара не можеше да си представи Кий, издокаран в капитанска униформа, как говори на пътниците с напевен глас за климатичните условия в града на местоназначението им.

От продължителното седене в пилотската кабина около очите му, сини като тези на Кларк, се бяха образували привлекателни бръчици. Но Кларк беше светъл и рус. А очите на Кий бяха обрамчени от гъсти, прави, черни мигли. Определено той беше черната овца в семейството, дори на външен вид. Косата му бе тъмна и гъста и непокорна като самия него. Кларк винаги изглеждаше гладко избръснат. Кий явно не се бръснеше с дни. Странно, но наболата му брада не намаляваше, а засилваше неотразимия му чар.

И двамата братя представляваха прекрасни екземпляри на човешката фауна. Кларк бе като кротък домашен любимец. Кий, като неопитомен звяр. Разяри ли се — или ако бъде предизвикан — на Лара ѝ се струваше, че непременно ще заръмжи.

— Добро утро.

Тя подскочи, сякаш я бяха хванали да върши нещо нередно.

— О, добро утро, Нанси. Не те чух да влизаш.

— Как ще ме чуете. Бяхте се отнесли на милиони мили оттук. — Сестрата, едновременно изпълняваща функцията и на секретарка, остави чантата си в картотеката и си облече синя униформена престилка. — Какво е станало с телефона в приемната? — Тя бе влязла през задния вход, преди да се присъедини към Лара в малката ниша, където държаха медикаментите, напитките и закуските. Кухнята на прилежащата къща бе за лично ползване на Лара.

— Шнурът му се беше поразхлабил, та реших да го сменя. — понеже още не знаеше как да се отнася към посещенията на Кий Такет в клиниката, не бе готова да го сподели с Нанси.

— Кафе? — Вдигна каничката.

— Разбира се. — Сестрата си сложи две чаени лъжички захар в димящата чаша, подадена ѝ от Лара. — Има ли още понички?

— В шкафа. Мислех, че си на диета.

Нанси Бейкър намери поничките и унищожи една с първата хапка, после облиза пудрата захар от пръстите си.

— Зарязах диетите — заяви категорично тя. — Твърде заета съм, за да се занимавам с пресмятане на калории. Ако ще да гладувам, докато пукна, пак няма да стана като манекенка. Пък и Клем си ме харесва такава. Вика, че било по-сладко.

Лара каза с усмивка:

— Как прекара почивния ден?

— Ами — отвърна Нанси и примлясна с устни, — горе-долу добре. Кучката се разгони, Малкият Клем докопа обувките на сестра си за стъп, обу ги наопаки и не ги свали цял ден. Когато се опитахме да му ги събуем, той нададе такъв страхотен вой, че го оставихме да се разхожда с тях като паток. Всичко мога да понеса, но не и писъци.

Разказите на Нанси за бъркотията, царяща в семейството ѝ, винаги бяха забавни. Тя добродушно се жалваше от претоварената си програма, която се въртеше около три буйни деца, до едно преминаващи през някакъв „специален“ стадий, но Лара знаеше, че помощничката ѝ обича съпруга и децата си и за нищо на света не би сменила мястото си с друг.

Нанси се бе отзовала на обявата, дадена от Лара в местния вестник, и Лара я нае още след първото събеседване, най-вече поради липса на допълнителни кандидатки. Нанси бе опитна сестра, въпреки че преди две години бе излязла в отпуск по майчинство, за да роди Малкия Клем.

— Дойде време да го слагаме на гърнето — каза тя на Лара, — та предпочитам да се върна на работа и да предоставя тази чест на баба му.

Лара веднага я хареса, дори малко ѝ завиждаше. И в нейния живот някога бе настанал хаос, но от съвсем различен характер, не като шантавата, щастлива бъркотия, която изпъстряше ежедневието на Нанси. При нея той бе променил и основи съществуването ѝ, бе нанесъл дълбоки поражения и оставил трайни следи. Нейните беди бяха непоправими.

— Ако не беше Клем — бърбореше Нанси, дояждайки втората си поничка, — сигурно щях да утрепя кучето, а може би и децата, и после да си изскубя косите. Но щом се върна от работа, той ме подкокороса да заведем дечурлигата при майка му и да мръднем някъде да хапнем. Натъпкахме се с подлучени хлебчета и наденички в „Млечната кралица“. Беше страхотно.

— Щом Малкият Клем заспа, скрих обувките за степ най-горе в дрешника, да не вземе да се сети за тях и днеска. Сутринта Големият Клем остави кучката при ветеринарния, дето или ще я чифтосат, или ще я резнат. Между впрочем, ако се намери благосклонен партньор, какво ще кажете за едно кутренце на петна?

— Не, благодаря — отвърна през смях Лара.

— Не ви се сърдя. Знаех си аз, че цялото проклето котило ще се изтърси на моята глава. — Тя си изми ръцете в мивката. — Я по-добре да ида да проверя в книгата колко са се записали за посещение.

И двете знаеха, че книгата е почти празна. Незаетите часове бяха повече от заетите. От шест месеца беше в Идън Пас, а все още нямаше достатъчно пациенти. Ако не разчиташе на спестяванията си, отдавна да бе затворила клиниката.

Професионалните несполуки ѝ тежаха повече от финансовите. Тя беше добър лекар. И искаше да практикува медицина, макар че не бе задължително да избере точно Идън Пас за тази цел.

Просто Идън Пас бе избран вместо нея.

Мястото ѝ бе поднесено като подарък в най-неочаквания момент, въпреки че улесняваше плана ѝ, който кроеше от известно време. Бе търсила убедителен повод да се обърне към Кий Такет. И когато се появи възможност да се изпречи на пътя му, тя веднага се възползва от нея. Даваше си сметка, че щеше да ѝ коства сериозни усилия да бъде единственият лекар по обща медицина в затънтеното градче.

Знаеше също, че за местните хорица, свикнали с док Патън и малкия му тесен кабинет в клиниката, щеше да е още по-трудно. Сама си беше извоювала дипломите, окачени по стените. Медицинските справочници по лавиците, и те бяха нейни. Но кабинетът още носеше следите от мъжкото присъствие на предишния обитател. Щом можеше да си го позволи, смяташе да пребоядиса тъмната ламперия и да смени кафявите кожени мебели с нещо по-ярко и модерно.

Тези евентуални промени щяха да бъдат само козметични. Далеч по-бавно и мъчително щеше да промени мисленето на хората. Д-р Стюарт Патън бе работил като домашен лекар в Идън Пас повече от четирийсет години и за целия този период, до пенсионирането си, не се беше сдобил с нито един враг. Откакто бе поела практиката му, на Лара често ѝ задаваха въпроса: „Къде е док?“ със същата подозрителна интонация, с която Кий Такет я бе попитал предишната нощ, сякаш тя бе изместила стария доктор за собствена облага.

На д-р Лара Малори ѝ предстоеше да извърви дълъг път, докато успее да спечели безграничното доверие, което хората от Идън Пас бяха хранили към док Патън. Беше наясно, че никога няма да се радва на същата топла привързаност от страна на пациентите, за разлика от док Патън, защото тя бе падналата жена, повлякла Кларк Такет. Всички в родния му град я смятаха за такава. Затова пристигането ѝ ги беше изненадало. Лара се самозалъгваше, че щом се съвземат от първоначалния шок и разберат, че е кадърен лекар, ще забравят скандала.

За съжаление, бе подценила потресаващото влияние на Джоди Такет върху местното население. Макар че никога не се бяха сблъскали лице в лице, майката на Кларк пресичаше всичките ѝ опити за професионално утвърждаване.

Един следобед, в пристъп на отчаяние, тя бе повдигнала въпроса пред Нанси.

— Предполагам, че за никого не е тайна, защо хората в Идън Пас са готови да пропътуват дващест мили до съседния град, за да идат на лекар.

— Естествено — отвърна Нанси. — Нали Джоди Такет се е зарекла да отмъсти на всеки, който припари до този кабинет, та ако ще да умира.

— Заради Кларк ли?

— Хмм. Няма човек в града, дето да не знае историята ви с Кларк до най-пикантните подробности, почти я бяха забравили, когато Кларк почина. След няколко месеца вие се появихте. Джоди побесня и си нарочи да ви прокуди.

— Тогава защо искаш да работиш при мен?

Нанси си пое дълбоко дъх.

— Баща ми е бил сондьор в „Такет Ойл & Газ“ цели двайсет и пет години. Още по времето, когато Кларк старши е въртял бизнеса. — Тя замълча. — Нали знаете, че Кларк — вашият Кларк де, е трето поколение Кларк Такет? Дядо му беше Кларк старши, а баща му — Кларк младши.

— Да. Казвал ми е.

— Добре, та така — продължи Нанси, — в един от кладенците стана злополука и баща ми загина в нея.

— Такетови поеха ли отговорност за случилото се?

— Направиха каквото следва по закон и си умиха ръцете. Мама си получи парите от застраховката. Но никой от тях не дойде на погребението. Никой не се обади даже. Бяха поръчали огромен букет хризантеми в цветарския магазин и го изпратиха в църквата, но никой от тях не сметна за нужно да зачете майка ми с присъствието си. Бях още дете, но и тогава, както и сега, мисля, че постъпиха адски гадно. Вярно е, че смъртта на баща ми не разбълника нито един варел от скапания им петрол, но той беше съвестен и всеотдаен работник. Оттогава нямам високо мнение за Такетови, особено за Джоди.

— Защо за Джоди?

— Защото се омъжи за Кларк младши от алчност, да докопа компанията. — Нанси се приведе напред от стола си. — Навремето, в разгара на петролната треска, Кларк старши е бил нефтотърсач. Още с пускането на първата сонда открил находище и само за една нощ натрупал цяло състояние, а после продължил да го множи. След него се появи Кларк младши. Основната цел в живота му беше да се забавлява и да пилее парите на баща си, главно за хазарт, уиски и жени.

Тя въздъхна, завладяна от спомените.

— Той беше най-красивият мъж, когото съм виждала. Сума ти жени оплакваха кончината му. Но Джоди не проля ни една сълза. След смъртта му тя получи всичко, което искаше.

— Компанията?

— И неограничена власт. Старият вече си бе отишъл. Когато Кларк младши падна от оня леден връх — струва ми се, че беше в Хималаите, — и си счупи врата, Джоди запретна ръкави и се залови за работа.

Нанси не се нуждаеше от подканяне, за да продължи.

— Корава е като нещавена кожа. Произхожда от семейство на бедни фермери. Къщата им била съборена от ураган. Всички загинали, с изключение на нея. Някаква вдовица я прибрала и отгледала. На Джоди ѝ сечал акълът и успяла да спечели стипендия за Тексаския технологичен институт. Щом го завършила, постъпила при Кларк старши като поземлен агент. Отговаряла за отдаването на парцелите под наем и се сдобила с най-хубавите участъци, дори след като се смятало, че целият петрол в Източен Тексас е вече изтъргуван. Старият я харесвал. Джоди притежавала всичко онова, което липсвало на Кларк младши — чувство за отговорност, амбиция, хъс. Мисля, че Кларк старши ги е оженил.

— Какво искаш да кажеш?

— Разправят, че Кларк младши подул корема на някакво момиче от Форт Уърт. Баща ѝ имал връзки с подземния свят и въпреки цялото си богатство и обществено положение, бил просто един прехвален сводник. Кларк старши не желал да се забърква с него и затова на бърза ръка сватосал Кларк младши за Джоди. Не знам дали е истина, но е възможно. Кларк младши обичал да хойка. Можел е да си избере която поиска. Защо се е навил да се закопае с Джоди, ако не да се измъкне от лапите на гангстера?

— Както и да е, оженили се. Кларк трети се появил чак след години, по-злобните слухове твърдят, че на Кларк младши му е трябвало бая време, докато му стане с Джоди, дете никога не е била първа хубавица. Всъщност, според мен тя полага специални старания да изглежда грозна. Сигурно смята, че красотата и умът не се връзват.

— Не е ли страдала от забегките на Кларк младши?

Нанси сви рамене.

— Дори да е страдала, никога не го е показвала. Правеше се, че не забелязва изневерите му и отделяше цялото си внимание на бизнеса. Предполагам, че я вълнуваше повече цената на суровия петрол, отколкото мъжа ѝ. В неговите ръце компанията сигурно щеше да пропадне. Но не и в нейните, под ръководството на Джоди тя преуспя, когато маса други се сгромолясаха. Безпощадна хиена е тя.

— Вече успях да се убедя — рече тихо Лара.

— Просто трябва да знаете защо се държи така. — Нанси се наклони напред и сниши глас, макар че наоколо нямаше кой да ги чуе. — Единственото нещо, което Джоди обичаше повече от „Такет Ойл“,

беше синът ѝ, Кларк. Според нея слънцето изгряваше и залязваше с него. Мисля, че той никога не я е разочаровал. Беше предначертала цялото му бъдеще, включително и поста в Белия дом. Тя обвинява вас, че сте разбили мечтите ѝ.

— Тя и всички останали.

След кратък размисъл, Нанси каза:

— Внимавайте, д-р Малори. Джоди притежава пари и власт и ви има зъб. Това я прави доста опасна. — потупа ръката на Лара. — Лично аз съм на страната на ония, дето не се радват на благоразположението ѝ.

Нанси представляваше малцинство. През месеците, последвали този разговор, пациентите в клиниката все още се брояха на пръсти. Само неколцина в Идън Пас бяха потърсили професионалните услуги на Лара, рискувайки да изпаднат в немилост пред Джоди, по ирония на съдбата един от тях бе собственият ѝ син.

Със сигурност до този момент Кий Такет вече бе открил грешката си. Името ѝ вероятно бе рикоширало в стените на Такетовата къща по-силно и от топка за тенис.

Нека я плюят. Тя беше дошла в Идън Пас с определена цел, но не да спечели уважението на Такетови. Действително искаше нещо, но не одобрението им.

Когато дойде време да си получи дължимото от тях, хич не я интересуваше дали ще я харесват или не.

Относително погледнато, тази сутрин беше доста натоварена, по график трябваше да прегледа петима пациенти до обяд. Първият бе възрастна жена, която я засипа с оплаквания. При прегледа Лара установи, че е здрава като кобила, макар и малко самотна. Предписа ѝ някои хапчета — всъщност таблетки с комбинирани витамини — и ѝ каза за развлекателните занимания, провеждани в Методистката църква.

Нанси въведе следващия пациент — сприхаво тригодишно момче с болки в ушите и трийсет и девет градусова температура. Лара тъкмо изслушваше подробностите около протичането на заболяването от омаломощената му майка, когато долови някаква врява откъм

приемната в предната част на къщата. Остави ревящото дете в ръцете на майка му, извини се и излезе в коридора.

— Нанси, какво става? — извика тя.

През свързващата врата не нахълта Нанси, а Кий Такет. Патериците не му попречиха да се устреми светкавично към нея. Очевидно беше бесен.

Макар че той се спря едва на педя от нея, Лара не се помръдна от мястото си.

— Вашият час е чак следобед, господин Такет.

Майката беше последвала Лара в коридора и стоеше зад нея. Детето вече ревеше с пълно гърло. Нанси се бе приближила зад Кий с войнствен вид, готова да се притече на помощ на Лара. Тя и Кий бяха притиснати между двете, но само Лара се чувстваше като в капан.

— Защо не ми казахте снощи коя сте?

Без да обръща внимание на въпроса му, тя отвърна:

— Както виждате, тази сутрин съм много заета. Чакат ме пациенти. Ако има нещо, което бихте искали да обсъдите с мен, моля, запишете си час при сестрата.

— Имам, и още как. — по слепоочието му се стичаха капчици пот. Лицето му бе побеляло като платно. И двете бяха признаци на болка.

— Мисля, че трябва да седнете, господин Такет. В момента се намирате в болестно състояние и съвсем не сте годен да...

— Я зарежете тия докторски дивотии — изкрещя той. — Защо не ми казахте снощи, че вие сте курвата, съсипала живота на брат ми?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Грозните думи я блъснаха право в лицето. Зави ѝ се свят, пое си дълбоко дъх и го задържа, подът и стените на коридора сякаш опасно се наклониха. Тя протегна ръка и се подпря на ламперията.

Нанси си проправи път с лакът покрай Кий.

— Вижте какво, господин Такет, не е редно да нахълтвате така в лекарски кабинет и да вдигате толкова гюрултия.

— На драго сърце бих си побъбрил с теб, Нанси, за добрите стари времена, но съм дошъл да видя докторката. — последното изрече почти хулно.

Лара бе успяла да се овладее. Тя посочи на Нанси майката и ревящото дете.

— Моля те, погрижи се за госпожа Адамс и Стиви. Аз ще ги поема веднага, щом се освободя.

Нанси я послуша с неохота, метна заплашителен поглед на Кий, избута жената и детето обратно в кабинета и плътно затвори вратата след себе си.

Лара заобиколи Кий и се обърна към любопитните пациенти, които се бяха струпали на вратата и зяпаха към коридора.

— Моля ви, седнете си по местата — каза тя с възможно най-спокоен тон. — получи се известно объркване в графика ни. Както виждате, господин Такет е пострадал и се нуждае от незабавна медицинска помощ, но бързо ще се погрижим за него и ще го отпратим.

— Хич не се и надявай.

Пациентите чуха репликата му и я изгледаха разколебани.

— Ще ви обърна внимание, щом свърша с него — увери ги тя, после се обърна към Кий и каза: — Ще ви приема в личния си кабинет.

В момента, в който затвори вратата, даде воля на гнева си:

— Как смееете да ми говорите така пред цяла опашка от пациенти! Трябва да поискам да ви арестуват.

— Сцената можеше да бъде избегната — рече той, посочвайки с глава към коридора, — ако снощи ми бяхте казали коя сте.

— Не сте ме питали за името, пък и аз научих вашето миг, преди да си тръгнете.

— Сега вече го знаете.

— Да, знам го и въобще не се учудвам, че сте от Такетови. Арогантността е ваша семейна черта.

— В случая не става дума за Такетови, а за вас. Какво, по дяволите, търсите в нашия град?

— Вашия град? Странно твърдение за човек, който почти не живее тук. Кларк ми каза, че рядко се свъртате в Идън Пас. На какво дължим честта за това посещение?

Той пристъпи застрашително към нея.

— Вече ви предупредих да зарежете глупостите. Не съм дошъл да си чеша езика с вас, докторке, така че не се опитвайте да ме отклонявате от въпроса.

— Който е?

— Какво, по дяволите, търсите тук! — изкрещя той.

Вратата внезапно се отвори и Нанси надникна вътре.

— Д-р Малори? Имате ли нужда от... съдействие?

Той не трепна, с нищо не даде вид, че я е чул или е забелязал прекъсването. Подсъзнателно Лара се бе подготвила за този сблъсък и не беше особено изненадана от гневната му поява. Разкриването на картите изглеждаше неизбежно и тя реши по-бързо да приключи с това задължение.

Обърна очи към сестрата.

— Не, благодаря ти, Нанси. Опитай се да успокояваш пациентите, докато дойда. — после зърна разярено лице на Кий и добави: — Аз пък ще се постарая да обузда бясната ярост на господин Такет.

Нанси явно хранеше опасения към решението на Лара, но ги остави сами. Лара посочи един стол.

— Моля ви, седнете, господин Такет. Пребледнял сте.

— Нищо ми няма.

— Едва ли.

— Олюлявате се.

— Казах, че нищо ми няма — повтори сприхаво той, отново повишавайки тон.

— Добре, както желаете. Но мисля, че никой от нас не иска думите ни да се носят от уста на уста. Затова бихте ли говорили потихо?

Той се подпря на патериците си и се наклони напред, докато лицето му се озова на една педя от нейното.

— Вие не искате думите ни да се разнасят, защото се боите, че и шепата люде, дете не знаят, ще научат, как мъжът ви ви е спипал по гол задник в кревата с брат ми.

Беше чувала това обвинение стотици пъти, но сякаш не съществуваше противоотрова за смъртоносното му жило. Дори времето не можеше да отслаби въздействието му.

Тя се извърна и отиде до прозореца, гледащ към настлания с чакъл паркинг. Една от пациентките ѝ, която бе чакала в приемната, тъкмо се качваше в колата си. Едва ли би имала по-гузно изражение, ако я бяха хванали да излиза от някоя книжарница, натъпкала цял плик с неприлични списания. Колата ѝ се отдалечи и вдигна облак прах подире си.

Докато я наблюдаваше, Лара успя да обмисли отговора си.

— Всячески се мъча да загърбя случката с брат ви и да заживея нормално.

Отново се обърна с лице към него, чувстваше се значително поспокойна на разстояние, въпреки че присъствието му пак бе осезаемо. Още беше небръснат и изглеждаше още поизпаднал от предишната нощ, повече я безпокоеше обаче първичното му сексуално излъчване. Усещаше го. Остро. Този факт сякаш оправдаваше ниското мнение, което имаше за нея, и дълбоко я гнетеше.

Каза със сведен поглед:

— Нямам ли право на друга възможност, господин Такет? Случилото се беше толкова отдавна.

— Знам колко отдавна. Преди пет години. Цялата нация знае точно кога, защото от оная сутрин, когато са ви хванали в леглото с брат ми, е започнал неговият край. Животът му нататък никога не е бил същият.

— Нито пък моят!

— Предполагам — изсумтя подигравателно той. — Нали тогава сте се прочули като най-фаталната жена в Америка.

— Не съм го искала.

— Трябвало е да помислите за това, преди да се напъхате в леглото на Кларк. Господи! — рече и поклати глава в недоумение. — Толкова ли сте лишена от елементарен усет, та да извършите прелюбодеяние на две крачки от хъркащия си съпруг?

Умението ѝ да потиска чувствата си се бе превърнало в средство за оцеляване. Във вихъра на скандала тя се бе научила да придава непроницаем израз на лицето си, който да скрива от света онова, което ставаше в главата или в душата ѝ. Сега прибягна до същата хватка. За да не се издаде с гласа си, замълча.

— Някои от подробностите са малко мъгляви — каза той. — Доизяснете ми ги.

— Не желая да ги обсъждам с вас. Освен това имам пациенти.

— И аз съм пациент, забравихте ли? — Изправи патериците си до ръба на бюрото ѝ и, като се опираше на него, закуцука към нея с левия крак. — погрижете се за мене, както си му е редът.

Намекът не беше случаен. Лукаво ухиленото му лице допълнително го подчертаваше. Лара запази спокойствие, поне външно.

— Хайде де, докторке. Осветлете ме. Кларк е дал вечеря същия ден, нали?

Лара продължаваше упорито да мълчи.

— За никъде не бързам — предупреди я тихо. — Нямам никаква работа, освен да си пазя глезена. Дали ще го правя тук или другаде, все ми е едно.

Можеше да извика шерифа Бакстър и да поиска да го отведат, въпреки предупреждението му, че шерифът е стар приятел на семейството. С тази постъпка само ще придаде още по-голяма сериозност на случката, която и бездруго е достатъчно неприятна. Какъв е смисълът да раздухва нещата, освен да спаси достойнството си? Беше го принесла в жертва още преди години. Оттогава бе овладяла до съвършенство умението да преглъща обидите.

— Кларк бе поканил група хора от Вашингтон да прекарат една вечер на вилата му във Вирджиния — каза тя. — Ние с Рандъл бяхме сред гостите.

— Не отивахте там за първи път, нали?

— Да.

— Познавахте къщата?

— Да.

— Всъщност, понеже Кларк е бил ерген, вие често сте изпълнявали ролята на негова домакиня.

— На няколко пъти му помогнах да организира вечерите си.

— И това някак ви сближи.

— Естествено, трябваше да определяме менюто...

— О, разбира се.

— Кларк беше високопоставен държавен служител. Дори импровизираните събирания изискваха внимателно обмисляне и подготовка.

— Нима го оспорвам?

Снизхождението му я влудяваше не по-малко от гневните му обвинения. Лара внезапно се улови, че е стиснала ръцете си в юмруци. Застави ги да се отпуснат.

— Устройването на всички тия вечери — продължи той, — с разните там планове и подготовки, сигурно е отнемало много от времето ви.

— Беше ми приятно. С удоволствие се откъсвах от задълженията си в болницата.

— Аха. Значи, докато вие двамата — с Кларк — сте умували заедно, сте станали много... близки.

— Да — отвърна тихо тя. — Брат ви беше обаятелна личност. Излъчваше изключителна притегателна сила. Струва ми се, не съм срещала друг човек, който да притежава по-голяма енергия и замах от него. Изглеждаше в движение, дори когато не мърдаше от мястото си. Всичко го вълнуваше, изповядваше такива възвишени идеали, беше си набелязал недостижимо високи цели и то не само за себе си, а за цялата нация. За мен не е тайна защо гласоподавателите от Тексас са го избрали в Конгреса.

— Директно от правния колеж — обади се той, въпреки че тази подробност й беше известна. — Изкара само един мандат в Долната камара и реши да се кандидатира за Сената. Надделя над титуляря със съкрушителна победа.

— Брат ви беше човек с широк кръгзор. Можех да го слушам с часове по всякакви въпроси. Говореше с такова въодушевление и страст, че заразяваше околните.

— Май сте били влюбена в него.

— Признавам, че бяхме много близки.

— Но вие сте била омъжена.

— Всъщност, Кларк и Рандъл бяха приятели още отпреди. Рандъл ни запозна.

— Аха! — Той вдигна показалец. — Внимание, влиза съпругът. Клетият рогоносец. Ама че банална история. Винаги научава последен, че жена му се чука насам-натам. Отгоре на всичко с най-добрия му приятел. Милият Рандъл не се ли усъмни, когато настояхте да преспите във Вирджиния, вместо да се приберете във Вашингтон с останалите гости?

— Идеята беше на Кларк. С Рандъл бяха запланували да играят голф на другия ден. Щеше да е глупаво да пътуваме до столицата, после да се връщаме обратно. Рандъл се съгласи, че е безсмислено.

— Сигурно ви е дошло дъшеш, докторке. Така собственият ви съпруг ви е развързал ръцете. И с него ли се чукахте оная нощ, за да приспите съмненията му?

Тя го зашлеви с все сила през лицето. Плесницата я стресна почти колкото Кий. През целия си живот никога не бе посягала на някого. Не предполагаше, че е способна на такова нещо.

Способността да се владее бе залегнала в основата на възпитанието ѝ. Да се отдаваш на чувствата бе немислим грях в дома на родителите ѝ. Всякакви изблици на плач, пристъпи на бурен смях, изобщо каквито и да било прояви на невъздържано поведение се смятаха за недопустима слабост. Това качество да съдържа емоциите си ѝ бе служило добре във Вашингтон.

Нямаше представа как Кий бе успял да разбие на пух и прах самообладанието, с което почти се беше сраснала, но фактите бяха налице. Ако дланта на ръката не я смъдеше от болка, не би повярвала, че наистина го е ударила.

Преди да разбере какво става, той се вкопчи в китката ѝ, притисна я към себе си и изви ръката зад гърба ѝ.

— Никога повече не прави това. — Той изрече думите със здраво стиснати устни, които почти не помръднаха. Очите му я пронизваха

като лазерни лъчи.

— Не можете да ми говорите така.

— Нима? Защо?

— Нямате право да ме съдите.

— Как пък не. В някои части на света още убиват неверните жени с камъни.

— Щяхте ли да се чувствате по-доволен, ако ме бяха убили по този начин? повярвайте ми, не по-малко ужасно е всички медии да се погаврят с теб. — Ръката ѝ започна да изтръпва. Тя размърда пръсти. — Боли ме.

Той я пусна бавно и отстъпи крачка назад.

— Рефлекси.

Едва ли щеше да получи по-голямо извинение. Странно при дадените обстоятелства, но ѝ се стори, че той наистина съжалява за постъпката си.

Той трепна и се хвана за раната.

— Боли ли ви?

— Нищо ми няма.

— Искате ли нещо?

— Не.

Лекарският инстинкт ѝ диктуваше да протегне ръце и да го прихване, за да му помогне. Но не го стори. Първо, защото щеше да я отблъсне. Но преди всичко, защото се боеше да го докосне по какъвто и да е повод. Сега, когато вече не я държеше, осъзна колко близо е била до него.

Докато разтриваше ръката си, за да възстанови кръвообращението, направи опит да обърне случилото се на шега, колкото да успокои него, толкова и себе си.

— Обикновено не бия пациентите си.

Закачката увисна във въздуха. Той дори не се усмихна. Напрегнато се взираше в лицето ѝ.

— Снощи не ви познах по снимките във вестниците — каза. — Сега изглеждате по-иначе.

— Остаряла съм с пет години.

Той поклати глава.

— Не е само това. Косата ви е различна.

Тя срамежливо докосна косата си.

— Вече не я изрусявам. Рандъл я харесваше по-светла.

— Да се върнем на съпруга. Горкичкият Рандъл. Сигурно се е чувствал така, сякаш почвата се е сринала под краката му, а? Защо не ви е напуснал? — В гласа му отново се бяха появили саркастични нотки.

— Искам да кажа, след всичко — законната съпруга на Рандъл Портър, изложена върху корицата на „Нашънъл Инкуайърър“ и разобличена като любовница на сенатора Кларк Такет. На снимките се виждаше как Рандъл ви извежда от вилата само по нощничка.

— Не е нужно да ме запознавате с репортажите. Много добре ги помня.

— А какво прави Рандъл? — попита той, сякаш тя не бе казала нищо. — Той е служител в Държавния департамент, нали? Дипломат. Би трябвало да има разтропано чене, да умее да отговаря на всякакви въпроси. Но той отрича ли обвиненията? Не. Излиза ли да защити честта ви? Не. Заклеймява ли ви като долна мръсница? Не. Заявява ли, че сте осъзнали греховното си поведение и сте се покаяли? Не.

Той постави ръце на коленете си и се наклони напред.

— Рандъл мълчи като пукал. Не дава никакви изявления, офейква в оная бананова република и замъква и вас със себе си. „Не коментирам“ беше всичко, което журналистите успяха да изкопчат от устата му.

Той унило вдигна рамене.

— От друга страна, като си помислиш, едва ли има много за казване, когато са хванали жена ти да чука твоя най-добър приятел точно под носа ти и връзката им се превърне в политическо събитие от национална важност.

— Така е. — Беше твърдо решена да запази хладнокръвие, независимо от провокациите му.

— Въпреки че Рандъл Портър загина мъченически в служба на отечеството си, по мое мнение, той е страхливец.

— Не ме интересува мнението ви, господин Такет. Освен това не желая да обсъждам покойния си съпруг и нашия личен живот с вас. Но докато още разнищваме темата за малодушието, какво ще кажете за поведението на брат си? Той също не отрече нищо публично и не защити честта ми. — И Кларк, като съпруга ѝ, не бе направил никакво изявление, под формата на извинение или обяснение. Беше я зарязал

сама да понесе позора. Общото им мълчание бе равносилно на присъда и се бе превърнало в най-жестокото унижение, което трябваше да изтърпи, и пред хората, и насаме.

— Бил е загазил. Какво е можел да стори?

— О, той стори доста. Нима наистина смятате, че Рандъл беше назначен в Монтесангре случайно?

— Никога не съм мислил по въпроса.

— Е, тогава помислете сега. Тази страна е истинска помийна яма — натърти тя. — Клоака. Отвратителна, мръсна, корумпирана държавица. В политическо отношение беше като буре с барут, готово да избухне всеки момент. Рандъл не отиде там по собствено желание, господин Такет. Той не е молил за това назначение. Вашият брат се погрижи да ни изпратят — рече презрително. — Той предпочете да потули скандала, вместо да си понесе последствията.

— Как ли е успял да го осъществи? Благодарение на вас всички са се отвърнали от него. Приятелите му не се оказаха от най-надеждните.

— Но неколцина от Държавния департамент дължаха услуги на Кларк. Той им се обади и — хоп! — Рандъл беше назначен във възможно най-опасния район на света по онова време. Знаеш ли библейската легенда за Давид и Вирсавия? — Без да му даде възможност да отговори, тя обясни: — Цар Давид изпратил мъжа на Вирсавия в най-лютата битка, за да бъде убит. И той наистина загинал.

— И с това сравнението ви се изчерпва — каза той, смъкна се от края на бюрото и отново застана пред нея. — Цар Давид е задържал Вирсавия при себе си. А това не говори много добре за вас, не мислите ли? — попита подигравателно. — Сигурно Кларк не ви е ценял достатъчно, за да се обвързва с вас. Явно сте била калпава любовница.

От възмущение по бузите ѝ избиха ядни петна.

— След скандала ние с Кларк нямахме никакво бъдеще заедно.

— Той не е имал, точка. Заради вас е провалил политическата си кариера. Дори не се е кандидатира в следващите избори, за да не излага партията си. Било му е пределно ясно, че на американците им е писнало техните държавни мъже да бъдат стащвани в неудобно положение с разни мацки.

— Аз не съм мацка.

— Забележката ще бъде взета под внимание. — Вероятно умеете да пишете на машина — подхвърли язвително. — Важното е, че до вашата поява брат ми беше Златното момче на Вашингтон. След оная сутрин във Вирджиния стана низвергнат в Капитолия.

— Само недейте да ми хленчите „горкичкия Кларк“! Брат ви си даваше сметка за евентуалните последици.

— И е бил склонен да рискува?

— Точно така.

— Какви майсторлъци умеете в леглото, та да накарате човек да си загуби ума?

— Дори няма да удостоя въпроса ви с отговор — отсеке троснато тя. — Да не мислите, че само Кларк е пострадал? — Сложи ръка на гърдите си. — Аз също загубих немалко. Например кариерата си, която беше също толкова важна за мен, колкото и неговата за Кларк.

— Нали сте напуснали страната.

— И какво от това? Даже да не бях заминала за Монтесангре с Рандъл, никога нямаше да мога да практикувам медицина в или около Вашингтон. Сигурно още щях да се блъскам да пробия накъде, ако у Кларк не се бе пробудило чувство за вина и не го бе накарало да ми купи това място.

— Какво? — той отметна глава назад.

Лара рязко си пое дъх. Изумена разтвори устни. Виждаше, че слисването му е искрено.

— Нима не знаехте?

Веждите му се свъсиха високо над основата на носа.

— Не мога да повярвам — промълви тя. Внимателно следеше реакцията му и добави: — Кларк е купил мястото от д-р Патън, когато се е пенсионирал, и после го е прехвърлил на мен.

Той я зяпа безмълвно няколко секунди с такъв втрещен поглед, че тя трудно устояваше на силата му, но все пак успя да го издържи, без да трепне.

— Лъжете.

— Не е нужно да ми вярвате. Официално е документирано.

— Аз присъствах, когато се чете завещанието на Кларк. Нищо нямаше за вас. Иначе щях да си спомням.

— Той е пожелал така. Попитайте сестра си. И майка си. Тя непрекъснато заплашва, че ще оспорва правото ми на собственост, но

Кларк се е погрижил да бъде желязно узаконено. — Тя се изпъна в целия си ръст, висока и стройна. Незачитането на този факт от Кий определено я дразнеше. — Аз самата го научих едва след смъртта му. Адвокатът му ме уведоми. Бях втрещена и реших, че има някаква грешка, защото след скандала с Кларк бяхме прекъснали всякаква връзка.

— Нима очаквате да ви повярвам?

— Хич не ми пука дали ще ми повярвате или не — сопна се тя.

— Значи, като гръм от ясно небе, брат ми купува имот на стойност... колко? Около няколкостотин бона? И го дава на вас. — Той присмехулно изсумтя. — Дрън-дрън. Сигурно вие сте го натиснали.

— Казвам ви, с години нито го бях виждала, нито го бях чувала — настояваше тя. — А и не желяех. Защо ще искам да се срещам с човека, който ме остави да опера пешкира след оня публичен скандал, който ме изпрати на заточение в онова затънтено място, който беше косвено виновен за смъртта на... — внезапно млъкна.

— На мъжа ви? — Кий лукаво се подсмихна. — О, колко е къса паметта им.

— Не, господин Такет, на дъщеря ми. — Тя се обърна, за да вземе една снимка в рамка от бюрото си. Протегна ръка и я тикна под носа му.

— Запознайте се с Ашли. Моето детенце. Моето красиво малко момиченце. Тя също беше убита в Монтесангре. Или, както вие красноречиво се изразихте, загина мъченически в служба на отечеството. — Очите на Лара се напълниха със сълзи и замъглиха погледа ѝ. После ръцете ѝ се свиха рязко и тя притисна рамката със снимката към гърдите си.

Кий измънка нещо неразбираемо. След дълга пауза се обади:

— Съжалявам за хлапето. По онова време бях във Франция и научих за случилото се от един английски вестник. Прочетох също, че Кларк е присъствал на панихидата за Портър и дъщеря ви.

— Да, той е бил, но аз не. Аз още лежах в болницата в Маями и се лекувах от раните си. — Тя уморено отмахна един паднал кичур от косата си и върна снимката на бюрото. — Брат ви не направи опит да ми се обади, и слава богу. Като знаех, че основната заслуга за прокуждането ни в Монтесангре е негова, сигурно щях да го убия, ако ми се беше изпречил пред очите.

— Явно омразата ви не е била достатъчно силна, щом не сте отхвърлили дарението му.

— Да, приех го. Заради лошата слава, която имах, навсякъде ми затръшваха вратите. Години наред, след като оздравях, никъде не успях да се задържа дълго на работа — щом важните клечки в болницата свържеха д-р Лара Малори с Лара Портър и край. Независимо колко съвестно си изпълнявах задълженията, тутакси ме караха да напусна. Кларк сигурно е знаел това и очевидно е сметнал, че ми е длъжник заради понесените загуби. Опитал се е да обезпечи професионалното ми бъдеще. Иначе защо ще ми осигурява това място, напълно оборудвано и готово, само да реша да го заема? — Замислена наклони глава на една страна: — Странното е, че само няколко дни, след като е направил допълнението към завещанието си, се е удавил.

Реакцията му беше изцяло защитна. Тя го усети, още преди да е продумал.

— Какво, по дяволите, намеквате с тая забележка?

— Убедена съм, че до вас са стигнали слуховете за смъртта на Кларк. Съществуват предположения, че не е било злополука, а самоубийство.

— Говорите пълни дивотии — срязва я той и сви презрително устни. — Същото важи за всеки, който хваща вяра на тая мътва. Кларк е отишъл в езерото с лодката за риба. Доколкото го познавам, беше прекалено твърдоглав, за да си сложи спасителната жилетка. На негово място и аз нямаше да надяна тая тъпотия.

— Кларк беше добър плувец. Можел е да се спаси.

— При обикновени обстоятелства, да — отсече той. — Сигурно нещо е станало.

— Като например? Този ден не е имало буря, по извънбордовия мотор не са открити следи от авария. Лодката не се е преобърнала. Какво тогава се е случило?

Той задържа бузата си от вътрешната страна, но не можа да отговори.

— Знам само, че брат ми не би посегнал на живота си. И каквито и да са били причините да ви подари лечебницата, отнесъл ги е със себе си в гроба.

— Причините не са от значение. Нали съм тук.

— Което ме навежда отново на първия ми въпрос. За какъв дявол сте довтасали? Кларк беше любимецът на всички в Идън Пас. На вас гледат като на долна курва, която е съсипала политическото му бъдеще, и нищо друго. Майка ми ще се погрижи никой да не забрави това.

В момента бяха настръхнали един срещу друг и не беше уместно да му разкрива истинската причина за идването си в Идън Пас. Можеше да почака, докато взаимната им неприязън се стопи — ако подобно нещо изобщо бе осъществимо. Прецени, че е по-безопасно да се хване за последните му думи.

— Не се съмнявам, че ще опита.

— Това тук — каза той и с широк жест посочи кабинета — струва ли си мъките? Повярвайте ми. Джоди може да ви го измъкне от ръцете всеки миг.

— Аз искам единствено да упражнявам професията си, господин Такет, нищо друго. Добър лекар съм. Трябва само да ме оставят да си върша работата, без да ми се бъркат.

— Е, няма да е лесно — рече бавно той. — Даже мисля, че животът в Ада би бил цвете в сравнение с вашия тук, в Идън Пас.

— Като заплаха ли да го приема?

— Просто излагам фактите, док. Никой в Идън Пас няма да посмее да засегне Джоди, като стане ваш пациент. Можете да бъдете абсолютно сигурна. Твърде много семейства изкарват прехраната си от „Такет Ойл“, по-скоро ще пропътуват четирийсет мили за един аспирин, отколкото да стъпят при вас.

Захили се.

— Ще бъде забавно човек да застане отстрани и да гледа кога най-сетне ще си съберете багажа и ще си идете там, откъдето сте дошли. Още преди да са ви видели гърба и ще гръмнат фойерверките. Май трябва да ви благодарим, задето пораздвижихте суката наоколо. — Той пхна патериците под мишниците си и закуцука към вратата.

Обърна се и обидно подхвърли:

— Кларк е бил голям глупак да зареже всичко заради някаква си фуста. Единственото обяснение, което ми идва наум, е, че сигурно адски ви бива в леглото. Но струва ли за едно чукане да загуби толкова много? Дълбоко се съмнявам. — погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ. — Дори не сте чак толкоз хубава.

Не затвори вратата след себе си, явен признак за пренебрежението му. Лара го изчака да хлопне предната врата и седна зад бюрото си. Коленете ѝ бяха омекнали. Облегна лакти върху него и подпря чело върху дланите си. Бяха студени и влажни, докато лицето и гърдите ѝ горяха.

Отпусна ръце и погледна към снимката на Ашли. С тъжна усмивка посегна да погали пухкавата бузка на дъщеричката си, но докосна само студеното, твърдо стъкло. Тъкмо от тази невинна бебешка устичка и засмените детски очи Лара черпеше сили. Докато не получи от тях каквото иска, ще трябва да търпи и да се бори с всички изпитания, на които Такетови решат да я подложат.

Нанси се втурна при нея.

— Д-р Малори, добре ли сте?

— Не препоръчвам никому дневна доза от неговото присъствие — отвърна Лара с измъчена усмивка. — Но аз лично съм добре.

Сестрата излезе и само след миг донесе чаша вода с лед.

— Изпийте това. Може би трябваше да е нещо по-силно. Кий е майстор да ти обърне душицата наопаки.

— Благодаря. — Лара жадно отпи. — За твоя информация, Нанси, той идва тук снощи. Беше си навехнал глезена и дойде, очаквайки да намери д-р Патън. — За да запази тайната на Кий и да прикрие собствената си виновност, не каза на сестрата за огнестрелната рана, за която бе пропуснала да уведоми властите.

Без да чака покана, Нанси се настани в стола срещу бюрото на Лара.

— Кий Такет винаги е бил отвратителен гадняр. Помня как веднъж в училище донесе жива гърмяща змия в сак за голф и тероризираше всички момичета с нея. Един бог знае как се отърва да не го ухапе. Ама сигурно и змията е разбрала с кого си има работа и е решила да не го закача. Адски е готин, но бас държа, че го знае. С тия сини очи и ленива усмивка си е пробил път до безброй разтворени бедра. Не се съмнявам, че и за това го бива. А и хич не му липсва практика. Маса жени биха се изтъпанчили в подкрепа на думите ми, макар че лично аз винаги съм го смятала за абсолютно диване.

Лара лепна на лицето си служебна усмивка и каза:

— Остави ме за няколко минути, моля те. Трябва да си събера мислите и да се поосвежа, после ще се заема отново с пациентите.

— Д-р Малори — рече внимателно Нанси, — един по един пациентите ви внезапно си спомниха, че ги чакат „важни“ дела. — Заряза формалностите и съчувствено добави: — Мила, въвн не е останала жива душа.

ГЛАВА ПЕТА

Джейнълин седеше зад бюрото си в административното управление на компанията „Такет Ойл & Газ“. Четвъртитото тухлено здание беше проектирано от мъже, построено от мъже и обзаведено за мъже още в разцвета на Кларк старши. Джоди не бе пипнала нищо по него, повечето от служителите, които се намираха там, работеха за „Такет Ойл“ от години и бяха свикнали с обстановката, чувстваха се удобно в нея. И макар че Джейнълин прекарваше в сградата най-много време от всички, нито веднъж не ѝ бе хрумвало да я поднови или по някакъв начин да подобри вида ѝ, само за да си достави удоволствие.

Единствената промяна, която бе добавила от себе си, бе едно бръшлянче, засадено в глинена саксия във формата на зайче. Стоеше притиснато в ъгъла на бюрото ѝ, почти скрито от писма, фактури и друга документация.

За Джейнълин бе въпрос на чест да ръководи административните дела на компанията умело и компетентно. Тя идваше първа на работа всяка сутрин от седмицата точно в девет, проверяваше телефонния секретар за направените обаждания и факса за пуснатите през нощта съобщения, после разлистваше внимателно настолния бележник, където си пишеше напомнящи бележки от рода на „обади се в църквата — цветя за олтара“, за ознаменуване годишнината от рождения ден на покойния ѝ баща, до „час при зъболекаря в Лонгвю“.

Тази сутрин обаче вниманието ѝ беше изцяло погълнато от мисълта за здравето на майка ѝ и за дълбоката непримиримост между Джоди и Кий. От онази сутрин, след неочакваното завръщане на Кий, не си бяха крещели един на друг, но щом се озовяха в една стая, атмосферата се наелектризираше от взаимната им неприязън.

Джейнълин правеше всичко по силите си, за да действа като буфер, но почти безуспешно. От бързо действащата клюкарска мрежа на Идън Пас Джоди бе научила за повторното посещение на Кий в кабинета на д-р Лара Малори. Тя го обвини в грубо неподчинение, той пък и напомни, че вече не бил дете и нямал нужда да му казват какво

да прави и какво не. Тя заяви, че се е държал като глупак, той не ѝ остана длъжен и ѝ отвърна, че имало от кого да взема пример. Така я караха.

Когато се хранеха, беше най-ужасно. Основната тежест за воденето на разговора се падаше на Джейнълин и представляваше мъчително предизвикателство. Джоди никога не бе особено словоохотлива на масата, а сега бе станала още по-мълчалива.

За чест на Кий, той поне полагаше усилия. Обсипваше ги със забавни случки от своите приключения. Джоди не приемаше историите му за смешни. Сразяваше всичките му опити да се шегува и непрекъснато се връщаше на темата за д-р Малори, която безотказно разпалваше сприхавия нрав на Кий. Щом се нахранеше, той веднага си намираще извинение и излизаше. Джейнълин знаеше, че ходи да пие, защото рядко се прибираще преди малките часове и обикновено изкачваше стълбите с олюляваща се походка.

Сигурно хойкаше и по жени, но градската клюкарска мрежа засичаше, когато трябваше да определи кой се радва на благоразположението му.

От цяла седмица си беше у дома, но завръщането му далеч не бе оправдало очакванията на Джейнълин. Вместо да повдигне духа на Джоди, присъствието на Кий в къщата само я бе направило още по-раздражителна. Кое то будеше недоумение. Когато го нямаше, Джоди непрекъснато се ядосваше, че не се обаждат и се тревожеше за него. Никога не го изразяваше открито, но Джейнълин бе забелязала какво облекчение се изписваше на лицето ѝ, щом получеха картичка, че е добре.

Откакто си беше дошъл, за всичко му намираще кусури. Ако мълчеше, тя го гълчеше. Ако търсеше помирение, тя го отрязваше. Заяждаше се за най-дребното нещо, а Джейнълин признаваше, че брат ѝ е майстор на провокациите, подобно на нефта и водата, неговите настроения сякаш никога не можеха да се съчетаят с тези на Джоди.

Вечерта, когато ѝ потърси сметка за допълнението към завещанието на Кларк, нещата наистина станаха непоносими.

— Защо не сте ми казали, че той е купил и приписал този имот на Лара Малори?

— Защото не е твоя работа — сряза го Джоди, постъпката на Кларк бе напълно неразбираема, особено за майка му. Джейнълин

знаеше, че тя бе страдала неимоверно, по-добре Кий никога да не беше научавал за нея. Освен това, още по-добре щеше да е изобщо да не бе повдигал въпроса пред Джоди.

— Не е моя работа? — повтори невярващо той. — Не мислиш ли, че трябваше да бъда уведомен за подобно глупаво решение от негова страна? То засяга всички ни.

— Не знам по какви причини Кларк е постъпил така — изкрещя Джоди. — Но най-малко на теб ще позволя да наричаш брат си глупак.

— Не съм казал такова нещо. Само споменах, че решението му е било глупаво.

— Все тая.

Разгорещеният им спор продължи половин час, след което Кий се вбеси, а кръвното на Джоди отново скочи. Никога нямаше да се разбере кое е накарало Кларк да постъпи така. Джейнълин не виждаше смисъл да гадае какви са били подбудите му. За едно обаче беше сигурна — по-големият ѝ брат щеше да бъде дълбоко огорчен, че неволно е предизвикал такива търкания. Домът им се бе превърнал в мрачно, настръхнало от враждебност място, което Джейнълин отчаяно и напразно искаше да промени.

— Мем?

Джейнълин бе така погълната от мислите си, че се сепна от неочаквания мъжки глас. Виновникът стоеше на самия праг, слънцето грееше право в гърба му и оставяше лицето в сянка.

Смутена, че са я хванали да блуждае, тя скочи на крака и срамежливо посегна към цепката на блузата си.

— Извинявайте. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Вероятно. Надявам се.

Той свали сламената каубойска шапка от главата си и полекичка се приближи до бюрото ѝ. Краката му бяха леко криви. Беше много понисък от Кий, вероятно под шест фута, прецени тя. Не беше кой знае колко мускулист, но изглеждаше силен, здрав и жилав. Дрехите му бяха чисти и с вид на нови.

— Търся работа, мем. Питам се дали нямате свободни места.

— Съжалявам, в момента нямаме, господин...

— Кейто, мем. Буи Кейто.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Кейто. Аз съм Джейнълин Такет. Каква работа търсите по-специално? Ако сте нов в

Идън Пас, мога да ви препоръчам в някоя друга петролна компания.

— Сърдечно ви благодаря за предложението, но няма смисъл. Вече почуках тук-там. Може да се каже, че оставих най-доброто за накрая — добави и бегло се ухили. — Май никой не дава работа.

Тя се усмихна със симпатия.

— Боя се, че всичко това е истина, господин Кейто. Икономиката в Източен Тексас се задъхва, особено в нефтената промишленост. На практика никой не пуска нови сонди. Разбира се, редица от съществуващите кладенци още действат.

Тъжните му очи светнаха.

— Ами да, мем, тъкмо това върших преди — искам да кажа, бях сондьор. Обслужвах няколко кладенеца за едно друго предприятие.

— Значи имате опит? Познавате работата?

— О, да, мем. В Западен Тексас. Отрасъл съм в едно въшливо, тъъ, искам да кажа, малко градче близо до Одеса. Хванах се да бачкам в Пермианските нефтени находища още на дванайсет години. — Млъкна, сякаш й даваше възможност да промени решението си, като чуе за качествата му. Когато тя не продума, той се поклонил с глава и сложи край на разговора. — Е, все едно, много съм ви задължен, мем.

— Почакайте! — Щом осъзна, че неволно е протегнала ръка към него, Джейнълин я дръпна рязко, после я улови смутено с другата и ги притисна двете към корема си.

Той я гледаше озадачено.

— Да, мем?

— Щом и тъй сте тук, можете да попълните едно заявление. Ако се отвори някое място... Не че очаквам такова нещо скоро, нали разбирате, но не е излишно да разполагаме с данните ви в картотеката си.

Той помисли известно време:

— Да, предполагам, че не е.

Джейнълин седна зад бюрото си и му посочи стола насреща. В най-долното чекмедже, заедно с другите формуляри, държеше няколко стандартни заявления за постъпване на работа, подаде му едно.

— Имате ли нужда от нещо за писане?

— Да, моля.

— Искате ли кафе?

— Не, благодаря.

Той пое химикалката, която тя му връчи, наведе глава и се зае да попълва с печатни букви името си в първата графа на заявлението.

Джейнълин прецени, че е на възрастта на Кий, макар че лицето му бе осеяно с повече бръчки, а бакенбардите му леко сивееха. Имаше кестенява коса. Върху нея в кръг се беше отбелязала лентата на шапката.

Внезапно той вдигна очи и улови втренчения ѝ поглед. Без да мисли, тя изтърси:

— Б-бихте ли искали чаша кафе? — после си спомни, че само преди трийсетина секунди ѝ бе отказал. — Извинявайте. Вече ви питах, нали?

— Да, мем. Но не искам. Благодаря, все пак. — И отново сведе глава над заявлението.

Джейнълин въртеше един кламер в ръцете си и се тюхкаше, че е изключила радиото след сутрешните новини, че никакъв шум не нарушава тягостната тишина и че е толкова непохватна, когато става дума за най-обикновен разговор.

Накрая той попълни заявлението и ѝ го подаде заедно с химикалката. Тя прегледа първите няколко реда и с изненада установи, че е много по-млад от Кий, всъщност дори с две години по-млад от нея. Явно не бе живял леко през тия трийсет и една години.

Очите ѝ се движеха надолу по заявлението.

— В момента работите в „Палмата“? В кръчмата?

— Точно така, мем. — Той се прокашля и стеснително сви рамене. — Вярно, не е кой знае какво. Временно съм се хванал там.

— Нямах намерение да я подценявам — побърза да отговори тя. — Все някой трябва да работи на такива места. — И тази забележка прозвуча обидно. Тя прехапа устни. — Брат ми непрекъснато кисне там.

— Да, показаха ми го. Вас не съм ви мяркал обаче.

Стори ѝ се, че той се мъчи да сдържи усмивката си. С припрян жест посегна към цепката на блузата си и започна да си играе с копчетата.

— Не, аз... аз никога не съм била там.

— Да, мем.

Джейнълин навлажни устните си.

— Дайте да видим сега — каза тя и отново се върна към заявлението. — Преди „Палмата“ сте работили в щатския...

Тя заекна, щом ясно прочете следващата дума. Ужасена от грешката си, тя не смееше да го погледне и зяпаше заявлението му, докато всичко се размаза пред очите ѝ.

— Точно така, мем — рече тихо той. — Бях въдворен в щатския затвор в Хънтсвил. Пуснаха ме условно. Затова на всяка цена трябва да си намеря работа.

Тя събра цялата си смелост и вдигна очи, за да срещне погледа му.

— Съжалявам, че нямам какво да ви предложа, господин Кейто. — За неин ужас, наистина съжаляваше.

— Е — каза той и се изправи, — не съм се и надявал.

— Защо говорите така?

Той сви рамене.

— Нали съм бивш затворник и прочее.

Не възнамеряваше да го лъже, че затворническото досие не би се отразило на шансовете му да бъде назначен в компанията. Джоди за нищо на света не би го взела. Но Джейнълин не искаше да го отпрати без окуражителна дума.

— Имате ли нещо друго предвид?

— Засега не. — Сложи шапката си и я нахлупи ниско над веждите. — Благодаря, че ми отделихте от времето си, госпожице Такет.

— Довиждане, господин Кейто.

Той се измъкна гърбом през вратата на кабинета, затвори я след себе си, прекоси с мудна стъпка циментената веранда, спусна се бавно надолу по стълбите и се качи в един пикап.

Джейнълин скочи от стола си и се спусна към вратата. Наблюдаваше го през щорите как се отдалечава. Като излезе на шосето, насочи пикапа към „Палмата“.

Върна се до бюрото още по потисната от преди. Трябваше да отхвърли куп документация, но не ѝ се захващаше, обичайната самодисциплина ѝ беше изневерила. Вместо това взе заявлението на Буи Кейто и внимателно изчете всички подробности.

Беше задраскал „неженен“ на мястото за семейното положение. Графата за указване на най-близките роднини зееше празна. Изведнъж

Джейнълин си помисли, че се държи като любопитна сврака. Не се канеше да го взима на работа. Първо нямаше какво да му предложи и второ, дори да имаше, Джоди щеше да припадне, ако назначи бивш затворник.

Ядосана на себе си, че си е пропиляла половината сутрин, тя мушна заявлението на Буи Кейто в най-долното чекмедже на бюрото си и запретна ръкави.

— Не тая вратовръзка, Фъргъс. За бога! — Дарси Уинстън изруга от яд. — Не виждаш ли, че не отива на ризата ти?

— Нали ме знаеш какъв съм, слънчице — рече благо той и сви рамене. — Не разбирам от цветовете.

— Аз пък разбирам. Смени я с друга. — Тя издърпа една вратовръзка от закачалката в дрешника и му я тикна в ръцете. — И побързай. Ние сме главната атракция тая вечер, а заради тебе ще закъснеем.

— Вече ти се извиних, задето се забавих. В „Зеления бор“ непредвидено се изсипа цял автобус с пенсионери от Файетвил. Трийсет и седем на брой. Трябваше да помогна да ги настанят. Много мили хора. Били са две седмици в Харлингън да строят баптистка мисия за мексиканците. Основавали църковни училища и така нататък. Разправят, че мексиканчетата налитали на сладоледа във фунийки като...

— За бога, Фъргъс, не ме интересува — прекъсна го нетърпеливо тя. — по-скоро свършвай с обличането, моля те. Отивам да подгоня Хедър.

Дарси се понесе крадешком по коридора на горния етаж в просторната им къща към спалнята на тяхното единствено дете.

— Хедър, готова ли си?

Почука по навик, но влезе без да чака позволение.

— Хедър, зарежи тоя проклет телефон и се обличай!

Шестнайсетгодишното момиче затисна с шепа слушалката.

— Готова съм, мамо. Говоря си с Танър, докато стане време да тръгваме.

— Вече тръгваме. — Дарси грабна слушалката от ръцете ѝ, каза нежно: — До чуване, Танър — и я тръшна върху вилката.

— Мамо! — възкликна Хедър. — Колко си груба! Направо ще умра! Толкова си гадна с него! Защо го направи?

— Защото в момента ни очакват в училището.

— Но още няма шест и половина. Там трябва да сме чак в седем.

Дарси отиде до тоалетната масичка на дъщеря си и взе да рови из шишенцата ѝ с парфюм, докато си избра един, след което се напръска с него.

Хедър се подразни и попита:

— Нямах ли си свой парфюм? Зарината си с какви ли не. Защо използваш моя?

— Прекалено дълго киснеш на телефона с Танър — каза Дарси, без да обръща внимание на оплакването ѝ.

— Не е вярно.

— Момчетата не обичат лесните момичета.

— Майко, моля те, не ми бърникай в кутията с бижутата. Винаги оставяш всичко наопаки, щом я пипнеш. — Хедър се пресегна зад Дарси и затвори капака.

Дарси я избута и предизвикателно отвори капака на светлоливата кутийка от кадифе.

— Какво криеш вътре, та не искаш да го видя?

— Нищо!

— Ако пушиш марихуана...

— Не пуша!

Дарси претърси съдържанието на кутийката за бижута, но намери само куп обеци, гривни, пръстени, медальони и наниз перли, които Фъргъс беше купил за Хедър в деня на раждането ѝ.

— Видя ли? Нали ти казах.

— Я се дръж по-прилично, госпожичке. — Тя хлопна капака и измери Хедър с критичен поглед. — И преди да тръгнем, вземи да изтриеш половината от тия сенки на очите си. Приличаш на пачавра.

— Не е вярно.

Дарси измъкна една книжна салфетка и я пхна в ръката на Хедър.

— Сигурно и когато излизаш с Танър Хоскинс поведението ти не е по-различно.

— Танър ме уважава.

— На кукуво лято. В акъла му се върти само как да ти свали гащите и същото важи за всеки мъж, когото ще срещнеш по-нататък.

Дарси загърби възраженията на Хедър, напусна стаята и слезе долу. Чувстваше се доволна от себе си. Тя смяташе, че родителите никога не бива да позволяват на децата да им се качват на главите и затова държеше Хедър изкъсо като вързано кутре. Хедър се отчиташе за всяка минута на Дарси, която настояваше да знае къде се намира дъщеря ѝ, с кого и за колко дълго. Според Дарси Уинстън, само добре осведоменият родител може да упражнява необходимия контрол за отглеждането на едно подрастващо хлапе.

Общо взето Хедър беше послушно дете. Претоварената училищна програма не ѝ позволяваше да се занимава с щуротии, но през лятото, когато свободното време беше в излишък, съществуваха безброй възможности да си навлече някоя беля.

Бдителността на Дарси не се дължеше толкова на майчински инстинкт, колкото на спомените от собствената ѝ младост. Бяха ѝ известни всички хитрини, които дечурлигата прилагат на лековерните си родители, защото лично ги беше изпробвала, по дяволите, колко от тях сама беше измислила.

Ако майка ѝ бе проявявала повече строгост и бе следила по-внимателно кога излиза и кога се прибира, младостта на Дарси можеше да продължи и по-дълго. И нямаше да се наложи да се омъжи на осемнайсет.

Бащата на Дарси бе зарязал майка ѝ, когато Дарси беше на девет години и, докато отначало тя съчувстваше на майка си, скоро започна да я презира. С течение на времето презрението ѝ прерасна в открит бунт. На възрастта на Хедър, Дарси вече се движеше с една разюздана компания, която се напиваше всяка вечер и често си разменяше сексуалните партньори.

Завърши гимназия на косъм — всъщност благодарение на минета, който направи на един учител по биология с дебели лупи и потни ръце. През лятото, след тържеството за раздаване на дипломите, забременя от един барабанист, който свиреше в оркестър за кънтри музика. Издири го чак в Де Ридър, Луизиана, където той заяви, че изобщо не я познавал. До известна степен Дарси се радваше, че се бе отрекъл от нея. Беше некадърен скапаняк, друсльо, дете потрошаваше

до стотинка мизерните си приходи от оркестъра за наркотици, за да ги пуши, смърка или боцка във вените си.

Когато се върна в Идън Пас, бъдещето ѝ не изглеждаше никак розово. Случайно се отби да закуси в мотела „Зеления бор“. На вратата на претъпканото кафене я посрещна ухилената конска физиономия на Фъргъс Уинстън, заклет ерген на средна възраст.

Вместо да чете менюто. Дарси наблюдаваше как Фъргъс маркира бележките на касата. Още преди да е преполовила чашата с кафето си, тя стигна до жизненоважно решение. След два часа получи работа. А подир две седмици си хвана и съпруг.

В първата брачна нощ Фъргъс повярва с цялото си сърце, че се е оженил за девица, а след няколко седмици, когато Дарси му съобщи, че е бременна, той нито за миг не се усъмни, че детето може да е от друг.

За толкова години нито веднъж не му бе минало през ума, макар че Хедър се бе родила почти осем седмици „преждевременно“ и все пак тежеше седем и половина фунта, колкото едно напълно здраво бебе.

Фъргъс дори не се сещаше за тези несъответствия, защото Дарси непрекъснато ангажираше вниманието му с мотела. С течение на времето Дарси бе успяла да го убеди, че умният бизнесмен прави пари, като ги харчи. Той подобри кухнята, модернизира вътрешното обзавеждане на мотела и плати за рекламни пана покрай междуцатската магистрала.

По един въпрос обаче Фъргъс не отстъпваше. Само той имаше достъп до счетоводните книги на мотела. Колкото и настойчиво да го придумваше Дарси, Фъргъс водеше сметките лично. Предполагаше, че той вероятно укрива част от приходите си, за да не плаща данъци, срещу което тя нямаше нищо против. Беше я яд обаче, защото ако ѝ даваше да преглежда сметките, можеше да открие някои пропуски. Но за шестнайсет години брак той не бе мръднал от първоначалното си становище. Това беше един от малкото спорове помежду им, който Дарси винаги губеше.

Фъргъс бе ергенувал доста дълго и бе напълно прехласнат от младата си, красива, червенокоса жена и тяхната дъщеря, твърдо убеден, че е най-щастливият човек на света. Беше щедър съпруг. Бе построил за Дарси най-прекрасната къща в Идън Пас и ѝ бе предоставил пълна свобода на действие да я обзаведе с помощта на

дизайнерските бюра в Далас и Хюстън. Всяка година тя караше нова кола. Беше любещ баща за Хедър, която го въртеше на малкото си пръстче със същата лекота, както майка си.

Държеше се спокойно и доверчиво, дори когато Дарси хвана първия си любовник три месеца след раждането на Хедър. Беше гост на мотела, търговец на седла от Ел Пасо, пътуващ за Мемфис. Използваха 203 стая. Не беше трудно да излъже Фъргъс, че ще отскочи да види майка си за няколко часа.

Въпреки честите си изневери, Дарси искрено обичаше Фъргъс, главно защото неговото обществено положение бе издигнало значително нейното, а и защото задоволяваше и най-малките ѝ прищевки. Тя му се усмихна, когато го видя да слиза по стълбите под ръка с Хедър.

— Хубава двойка сте — каза. — Целият град ще бъде на събранието довечера и очите на всички ще бъдат вперени в семейство Уинстън.

Хедър се ококори и завъртя очи.

Фъргъс беше прекалено напрегнат, за да забележи физиономията ѝ.

— Макар че направо ми прилява, като се сетя какъв е поводът за него. — Той въздъхна и се втренчи в лицето на любимата си съпруга. — потръпвам при мисълта, че онзи крадец е могъл да те нарани.

— И на мене ми настръхва косата. — Дарси го потупа по бузата, после припряно се освободи от прегръдката му. — по-добре да вървим, че ще закъснеем. От друг страна — добави тя със самодоволна усмивка, — нали не могат да почнат без нас?

ГЛАВА ШЕСТА

Лара имаше специални причини да присъства на градското събрание.

Ако в Идън Пас се надигаше престъпна вълна, тя трябваше да знае. Живееше сама и се налагаше да вземе мерки, за да защити себе си и своето имущество.

За бъдещето ѝ в Идън Пас също беше важно да се включва дейно във всички обществени прояви на населението. Вече си бе купила абонаментна карта за целия местен футболен сезон и бе дала своята лепта във фонда за закупуването на нов светофар, който да бъде поставен на единственото оживено кръстовище в центъра на града. Ако се появяваше често на най-посещаваните места, например в супермаркета и бензиностанцията, може би хората ще престанат да я възприемат като външен човек. Може дори да я приемат, напук на Джоди Такет.

Третата причина, поради която искаше да присъства на събранието, беше от много по-личен характер. Струваше ѝ се странно, че отприщването на престъпността съвпаднаше с появата на Кий Такет в кабинета ѝ — прострелян от куршум и кървящ. Изглеждаше почти невероятно да се е опитал да проникне в дома на Фъргъс Уинстън, за да краде, но съвпадението бе прекалено абсурдно и, за собствено успокоение, тя държеше да си го изясни.

Тържествената зала на гимназията, гордостта на компактно изграденото училище, нерядко се използваше като градски обществен център. Лара пристигна рано, но паркингът вече бе претъпкан с леки коли, пикапи и мини-фургони. Събитието бе провъзгласено за „жизненоважно“ от местния вестник. В него се цитираха думите на шерифа Елмо Бакстър: *„Всички трябва да дойдат на това събрание. От гражданите на Идън Пас зависи да спрат изрива на престъпност, преди да е станало късно. Да го пресекат в зародиш, така да се каже. Градчето ни е чисто и почтено и докато аз съм шериф, ще си остане такова.“*

Подканата му бе свършила добра работа. Лара представляваше само част от тълпата, устремила се към силно осветеното здание. Щом влезе в залата обаче, веднага я забелязаха. Зад гърба ѝ се разнесоха шушукания. Те се заглушаваха от врявата на прииждащите хора, но въпреки това тя ги долови.

Помъчи се да не обръща внимание на извърнатите глави и втренчените погледи, усмихна се любезно и поздрави познатите лица — господин Хоскинс от супермаркета, чиновничката от пощата и неколцина други, които се бяха осмелили да прекратят негласната забрана на Джоди Такет и да потърсят лекарските ѝ услуги.

Вместо да остане в дъното на залата, където имаше свободни места, което щеше да е удобно, но проява на малодушие от нейна страна, Лара продължи напред по централната пътека, където беше най-претъпкано. Мерна Нанси с Клем Бейкър и цялата им челяд. Нанси ѝ направи знак да седне при тях, но тя поклати глава и зае един стол на третия ред.

Куражът, с който посрещаше враждебното отношение на околните, беше престорен. Притесняваше се от езиците, които я одумваха зад гърба ѝ и от десетките очи, впити в тила ѝ, повечето критично. Знаеше, че интимни части от живота ѝ се обсъждат с приглушен тон, така че децата да не чуят за безсрамната уличница, която се намира сред тях.

Лара не можеше да държи сметка на хората за мислите и приказките им, но въпреки това се измъчваше, че упражняват насилие над характера ѝ и тя с нищо не е в състояние да ги спре. Единственият начин да се самосъхрани би бил да се затвори вкъщи, но за нея това не беше приемлив изход. Имаше пълно право да присъства на обществени прояви. Защо трябва да се плаши от клюките на разни безгръбначни същества, оставили се да бъдат манипулирани от една застаряваща дърта кучка, в каквата за нея се бе превърнала Джоди Такет.

Очевидно госпожа Такет имаше много по-високо мнение за себе си. Когато влезе с преднамерено светско закъснение, тя тръгна по централната пътека, без да се обръща ни наляво, ни надясно. Явно смяташе, че приветливостта е или губене на време, или е под достойнството ѝ. Във всеки случай, не се спря да размени по някоя дума дори с онези, които я заговориха.

Имаше войнствена осанка, но Лара бе очаквала, че ще се откроява с по-внушителна външност. Кларк бе описал майка си най-подробно и Лара веднага я позна, но в представите ѝ Джоди беше нещо средно между Джоун Крауфорд и Жана Д'Арк.

В действителност Джоди се оказа ниска, набита, побеляла жена, съвсем невзрачна на вид, облечена в скъпи, но старомодни дрехи. Ръцете ѝ бяха груби и без бижута. Биеха на очи острите ѝ, почти мъжки, черти на лицето и прословутата желязна воля, която се излъчваше от цялата ѝ същност.

Тълпата притихна, докато тя минаваше по пътеката. Пристигането ѝ послужи като сигнал, че събранието може да започне. Без съмнение, тя беше най-важната гражданка на Идън Пас, с която всички се съобразяваха.

Вероятно единствено Лара сред публиката разбра, че Джоди Такет е сериозно болна.

Около устата и очите ѝ се забелязваха издайническите бръчки на страстна пушачка. Освен това кожата ѝ изглеждаше много крехка. Раменете ѝ бяха осеяни със синини и петна. Когато подаде ръка на кмета, Лара забеляза, че кожичките около ноктите ѝ са удебелени. Всички тези признаци бяха симптоми на предстоящи артериални проблеми.

По петите на Джоди вървеше млада жена, горе-долу на възрастта на Лара. Усмивките, които хвърляше наоколо, макар и неуверени, бяха искрени. Тя като че се смущаваше да бъде център на вниманието редом с майка си. Джейнълин напълно отговаряше на описанието, направено от Кларк. Веднъж бе казал за нея, че прилича на мишка, но не с лошо чувство.

— Татко даваше душата си за нея. Може би ако не си бе отишъл толкова рано, тя щеше да разцъфне. Майка ми никога не е имала време да се занимава с възпитанието ѝ. Беше прекалено заета да върти бизнеса. Предполагам, че покрай такива като мен, Кий и майка ми, все напористи елементи, сестричката ми нямаше как да не израсне тиха и срамежлива. Рядко ѝ предоставяхме възможност да се обади.

Джейнълин притежаваше нежно лице и бяла кожа. Устата ѝ бе малка, а носът дългичък, но подобно на братята си, имаше такива изумителни сини очи, че те компенсираха останалите ѝ недостатъци.

Влиянието на Джоди върху нея бе повече от явно — в облеклото ѝ липсваше всякакъв стил. Но докато в дрехите на Джоди се усещаха далечни модни веяния, при Джейнълин те напълно отсъстваха. Видът ѝ бе направо размъкнат. Строгата прическа безмилостно я загрозяваше. Сякаш нарочно се стараше да изглежда непривлекателна, за да остане незабелязана и да може да се крие в тежката сянка на Джоди.

Кий вървеше най-отзад. За разлика от майка си, той не мина по пътеката като вихър. Спираше се на всяка крачка, за да отговаря на поздравите и да си разменя шегички с хората, с които явно не се е виждал скоро. Лара долови някои откъслечни приятелски реплики.

— Да не повярваш на очите си! Кий Такет — цял целеничък!

— Ей, Опусум! Гадна мутро, как я караш?

Докато мъжът, наречен Опусум, разправяше надълго и нашироко за преуспяващия си бизнес с фуражи и изкуствени торове, Кий случайно зърна Лара. Когато повторно обърна очи към нея, мускулите на корема ѝ се свиха. Погледите им се срещнаха и останаха кръстосани, докато Опусума, несъмнено приел прякора си заради злополучната прилика с въпросното двуутробно животинче, не му зададе директен въпрос.

— Извинявай, какво каза? — Кий отлепи очи от Лара, но дотогава Опусума и останалите, седнали наблизо, бяха забелязали кой е приковал вниманието му.

— Тъъ, казах... — Опусума така съсредоточено местеше лъскавите си очички ту към Лара, ту към Кий, че не можеше да повтори въпроса си.

За щастие, точно в този момент директорът на училището реши да пристъпи към катедрата. Заговори в микрофона. Нищо не се чуваше. Той завъртя няколко копчета и изведнъж проглуши ушите на всички с:

— Благодаря, че се отзовахте на поканата ни тази вечер. — Накрая успя да нагласи силата на звука и повтори приветствието си.

Кий обеща на Опусума да се срещнат на другия ден за по една бира и се присъедини към Джоди и Джейнълин на първия ред, където кметът им беше запазил места.

Събранието започна под председателството на директора. Той запозна присъстващите с членовете на семейство Фъргъс Уинстън, които се появиха вкупом иззад златистите плюшени завеси. Лара ги

заразглежда с интерес. Момичето, представено като Хедър, се беше свило от притеснение, че я виждат с родителите ѝ на такова публично място. Госпожа Уинстън съвсем нямаше вид на човек пред срив, както директорът заяви със сериозен тон. Напротив, направо пращеше от здраве, неукротима енергия и жизненост, под светлините на подиума червената ѝ коса изглеждаше огнена. Тя престорено скромно улови мъжа си под ръка.

Лара моментално изпита недоверие към нея.

Фъргъс беше висок, прегърбен мъж. Рядката, прошарена коса едва покриваше островърхата му, олисяла глава. Широката му уста бе нарязана от дълбоки бръчки, но когато зае мястото на директора зад катедрата и започна да разказва за сполетялото ги премеждие, не се усмихваше.

Лара се наклони леко вляво и успя да зърне Кий Такет, седнал до сестра си. Беше се облакътвил на страничните облегалки и потупваше събраните си пръсти пред устата. Навехнатият глезен бе подпрян върху коляното на другия крак. Беше се смъкнал на стола и неспокойно въртеше очи, като че цялата процедура му беше безкрайно досадна и с нетърпение, присъщо на отегчено момче в църква, очакваше края ѝ.

Лара отново погледна към подиума и забеляза, че не само тя наблюдава Кий. Госпожа Уинстън също бе впила очи в него. Изражението ѝ беше лукаво, почти самодоволно.

— Ами това е, което исках да ви кажа — заключи господин Уинстън. — Единственото, което бих добавил, е да се оглеждате за съмнителни личности, за непознати елементи из града, и да съобщавате за всички необичайни случки на шерифа. — под съпровода на ръкоплясканията той отстъпи микрофона на шерифа.

Елмо Бакстър беше немарливец, който се движеше с бързината на охлюв и с умореното изражение на басет.

— Благ'дарен съм на Фъргъс и Дарси, че споделиха с нас преживяването си. — Той премести тежестта си на другия крак. — Но не си пъхайте в главите тъпата идея да спите със зареден пистолет под възглавницата. Ако забележите следи от взлом или мернете непознат субект да се мотае из квартала, веднага уведомете участъка. Аз или Гюс ще извършим необходимата проверка според установения полицейски ред.

— Да не сте посмели да се саморазправяте, чувате ли? С градския съвет решихме, че трябва да създадем Комитет за борба с престъпността, каквито има в големите градове. Този комитет ще организира хората в отделните квартали да следят какво става и да държат всички в течение. Естествено, аз ще бъда председател. Готов съм да приема други кандидатури.

— Предлагам себе си — обяви Дарси Уинстън с ясен, висок глас.

Думите ѝ бяха посрещнати с бурни ръкопляскания. Фъргъс стисна ръката ѝ и я погледна с открито обожание.

— И бих искала Кий Такет да бъде включен като съпредседател — добави Дарси.

Кий изведнъж се сепна. Ботушът му се стовари с все сила на пода и Лара видя как лицето му се сгърчи.

— Какви, по дяволите, ги дрънка тая? — Всички се засмяха на слисването му. — Та аз дори не живея вече тук. Освен това, какво разбирам от комитети?

Развеселеният шериф подръпна издълженото си ухо.

— Според мен, не е задължително да разбираш от комитети, но ако има някой, който знае как да се пази, това си ти. Нали, Джоди?

Тя погледна през Джейнълин към сина си.

— Мисля, че трябва да приемеш. Откога не си се включвал в общественополезна дейност?

— Откакто изведе „Неустрашимите Дяволи“ на щатското първенство! — Опусума изскочи на централната пътека и размаха ръце високо над главата си. — Да подкрепим непобедимия номер единайсети, Кий Такет!

Изправиха се и други и също нададоха одобрителни възгласи, пошавливите дечурлига използваша промеждутъка да се измъкнат от опеката на родителите си. По-буйните тийнейджъри си заподмятаха топки и се втурнаха към изходите. Беше изключено отново да се въдвори ред, затова шерифът Бакстър приближи устни плътно до микрофона и каза:

— Които са „за“ да гласуват. Предложението е прието. Свободни сте. Внимавайте, като карате към къщи.

Лара бе понесена от тълпата към пътеката. Застанала на пръсти, успя да види как Дарси Уинстън повелително маха на Кий да се качи на подиума при нея. Приличаше на жена, напълно способна да

застреля побягналия си любовник, за да не бъде хваната натясно с него. В постоянно нацупените ѝ устни и скосени очи се четеше пресметливост.

— Извинете.

Лара откликна на вежливата молба, изречена зад гърба ѝ, отмести се встрани и едва тогава се обърна, за да се извини за забавянето. Озова се очи в очи с Джейнълин.

Джейнълин плахо се усмихваше, но усмивката ѝ мигом замръзна и тя ахна от изумление. Зяпна като втрещена Лара.

— Здравейте, госпожице Такет — каза учтиво Лара. — Извинете, че ви препречих пътя.

— Вие сте... вие сте...

— Лара Малори.

— Да, аз...

Джейнълин дори на смогна да измисли подобаващ отговор, Джоди не ѝ даде възможност да се обади.

— Какво си се спряла, Джейнълин? — Когато забеляза Лара, лицето ѝ се изопна от злоба.

— Най-последно да се срещнем, госпожо Такет — каза Лара и подаде дясната си ръка.

Джоди не обърна внимание нито на протегнатата ѝ ръка, нито на поздрава. Само побутна дъщеря си да върви.

— Побързай, Джейнълин. Имам нужда от чист въздух.

За няколко секунди Лара се почувства вцепенена от унищожителния взор на Джоди. Но случайната им среща не бе минала незабелязано и тя скоро усети как тълпата внимателно я заобикаля. Смутено сви дясната си ръка. Докато пристъпваше по пътеката, всички се отдръпваха. Сякаш бе прокажена. Никой не я удостояваше дори с поглед.

На изхода тя се спря и извърна очи към подиума. Кий се беше качил при госпожа Уинстън. Лара презрително се отдалечи. Бяха си лика-прилика.

Понеже Дарси беше хитра като лисица, Кий бе принуден да отиде при нея на подиума. След като положи специални усилия да

привлече вниманието върху него, щеше да събуди любопитството на присъстващите, ако не откликне на молбата ѝ.

Придвижвайки се към подиума, той се опита да открие Лара Малори в тълпата и с ужас установи, че разговаря с майка му.

Видя как Джоди отблъсна протегнатата ѝ ръка и припряно натири Джейнълин по пътеката. За нейна чест д-р Малори не трепна и запази самообладание. Не се разрева, нито ги обсипа с обиди зад гърба им. Остана с високо вдигната глава и с грациозна походка се оттегли към изхода.

Кий се изкуши да хукне подире ѝ и... какво можеше да направи?

Да я попита защо се е лепнала за брат му, когато във Вашингтон е тъпкано с разгонени мъжкар, които горят от желание да се чукаат.

Да я накара да напусне града преди зазоряване или... какво?

Ще изглежда като пълен глупак, а той не искаше да ѝ доставя подобно удоволствие. Освен това трябва да си уреди сметките с Дарси. Най-добре първо да ликвидира този проблем и едва тогава да се захваща с нови.

Изкачи се по стълбите към подиума.

— Какво, по дяволите, си намислила, Дарси?

— Здравсти, Кий! — Тя беше разцъфнала в усмивка и въпреки начумереното му изражение, насила взе да го представя. — познаваш ли се с дъщеря ми? Хедър, това е господин Кий Такет.

— Здравейте, господин Такет. — Момичето отвърна любезно, но явно мислеше за друго. — Танър ме чака — каза на майка си. — Може ли вече да вървя?

— Прибирай се направо вкъщи.

— Но всички отиват до езерото.

— Толкова късно? Не.

— Майко! Всички отиват. Моля те.

Погледът, който Дарси хвърли на Хедър, съдържаше неизречена заплаха.

— До единайсет и половина да си вкъщи. Нито миг по-късно.

Хедър запротестира помръкнала.

— Никой не се прибира толкова рано.

— Щом не си съгласна, не ходи, госпожичке.

Момичето се съгласи. Възпитано си взе довиждане с Кий и отиде при един симпатичен младеж, който я чакаше в основата на подиума.

Докато Дарси спореше с Хедър кога да се прибере, Кий наблюдаваше самотното оттегляне на Лара Малори по пътеката. Осанката ѝ беше изключително изискана. Преди да излезе, тя изви глава и хвърли поглед към подиума.

— Кий?

— Какво? — Кий изпрати с очи лекарката и едва тогава отново съсредоточи вниманието си към Дарси. Проследила посоката на погледа му, тя също се взираше към изхода в дъното на залата.

— Значи нашата скандална нова докторица се появи най-последна вечер — подхвърли напук. — Има ли честта да се запознаеш с нея?

— Всъщност, да. Тя ме закърпи след твоя изстрел. — Кий изпитваше неистово желание да стопи самодоволната усмивка на Дарси.

— Ти си отишъл при нея? — възкликна тя. — Да не си откачил? Мислех, че ще проявиш благоразумие и ще идеш в болницата, където ще те познаят, но поне е извън града.

— Търсех док Патън. Никой не ми каза, че се е пенсионирал.

— Нито пък, че брат ти докара бившата си любовница на работа в града?

— Не. Нито това.

Помъчи се да потисне издйническите нотки в гласа си, но Дарси и бездруго нямаше да ги забележи. Беше му ясно, че колелцата на пресметливото ѝ мозъче вече се въртят с пълна пара.

— Може да съобщи за огнестрелната рана на шерифа — рече разтревожено тя.

— Може, но се съмнявам, че ще го направи. — Той погледна към изхода. — Има си предостатъчно грижи. Освен това липсват доказателства. Няма куршум. Само е отнесъл къс месо, пронизвайки тялото. — Той се наклони към нея и промълви тихо, да не ги чуят околните. — Заслужаваш жива да те одера, задето стреля по мен. Можеше да ме убиеш, тъпанарка такава.

— Я не ми говори по този начин — изсъска тя, което беше трудно постижимо, докато продължаваше да се усмихва уж приятелски. — Ако не бях действала бързо, Фъргъс щеше да ни спипа голи-голенички как се чукаме като зайци. Можеше да ни убие и никой съд в този щат нямаше да го тикне в затвора за това.

— Слънчице?

Тя се завъртя сепната, щом чу гласа на мъжа си. Кий вирна брадичка към него за поздрав.

— Здравсти, Фъргъс. Откога не сме се виждали.

— Как си, Кий?

— Горещо-долу добре.

Преди години между Фъргъс и Джоди бе възникнала разпра. Касаше се за петролния участък на Такетови, намиращ се в съседство с мотела на Фъргъс и прилежащия му имот. Подробностите бяха съмнителни, но не особено интересни за Кий и той никога не бе пожелал да задълбава в тях. Допускаше, че Джоди, в жаждата си за петрол и власт, и пари, които той неизменно влечеше със себе си, по някакъв начин бе измамила Фъргъс.

Свадата им не го засягаше, но оттогава Фъргъс винаги се отнасяше с него като с най-долна измет, макар че причината за това можеше да бъде свързана по-скоро с поведението му на младини. Колко пъти с Опусума и цялата тайфа се бяха спасявали от махмурлука в кафето на Фъргъс. Смътно си спомняше как веднъж, след един безумен запой, едва не си изповръща червата в розовите храсти пред мотела му.

Какво пък, Фъргъс не го обичаше, но на Кий не му пукаше.

— Не съм в особен възторг от тая работа, в която ме натопихте с жена ти. Между другото — обърна се той към Дарси, — подавам си оставката. И влиза в сила още сега.

— Не можеш да си подадеш оставката. Дори не си започнал.

— Още по-добре. Не съм настоявал да ме избирате в никакъв Комитет за контрол над престъпността. И не настоявам. Намерете си друг съпредседател.

Тя го дари с най-ослепителната си усмивка.

— Явно иска да му се молим, Фъргъс. Защо не идеш да докараш колата отпред? Ще дойда направо там. В това време ще се опитам да повлияя на Кий и на противния му начин на мислене.

Кий видя как Фъргъс се отпрати бавно зад кулисите на сцената, пожелавайки „лека нощ“ на пазача, който търпеливо изчакваше всички да си тръгнат, за да може да заключи залата.

Щом мъжът ѝ се отдалечи достатъчно, за да не ги чуе, Дарси моментално се обърна към Кий. С приглушен глас му каза:

— Сляп ли си, та не да не разбереш, че ти се развързват ръцете?

— Какво имаш предвид, слънчице? — попита той престорено невинно.

— Имам предвид — наблегна тя, — че ако сме в един комитет, хората няма да се усъмнят, като ни виждат заедно. — Той продължаваше да я зяпа недоумяващо. Вбесена, тя уточни: — Така ще можем да се срещаме, когато ни скимне и няма да се налага да се крием.

Той изчака около три секунди и избухна в смях.

— Да не мислиш, че пак ще легна с теб? — Смяхът му внезапно секна и лицето му се изопна от гняв. — Направо ми иде да ти извия врата, госпожо Уинстън. Можеше да ме убиеш с твоя шибан пистолет. А отгоре на всичко сега не мога да подкарам нито един самолет с тоя скапан глезен.

Тя го гледаше с мътен поглед.

— Заслужаваше си удоволствието, което изживяхме, не смяташ ли?

— Хич даже, слънчице. Държиш се, като че си ме дарила със Златното руно — каза той и многозначително погледна към чатала ѝ. — Виждал съм и по-добри. Много по-добри. Ако си въобразяваш, че ще припаря до сливата ти след тоя номер, дето ми погоди, значи си толкова смахната, колкото и лесна.

Мътилката в очите ѝ се избистри. В тях гореше огън.

— И аз не бих те чукала пак, за нищо на света!

— Значи, както разправят, ще бъда сред малкото късметлии.

Дарси беше посиняла от яд.

— Ти си едно гадно копеле и винаги си бил такъв, Кий Такет.

— Тук си абсолютно права — каза той и кимна отривисто. — В буквалния смисъл на думата.

— Да те вземат мътните дано!

Наоколо все още се мотаеха хора, които щъкаха из залата и тя не можеше да предприеме нищо, преглътна яда си, завъртя се кръгом и си тръгна бясна. Отговаряше едносрично на онези, които ѝ пожелаваха „лека нощ“ и като буреносен облак се отдалечи по пътеката. Кий Такет я последва с по-спокойна крачка, развеселен, доволен и в същото време леко разочарован. Дарси заслужаваше подигравките му, но бе извлякъл по-малка наслада от тях, отколкото предвкусваше.

Фъргъс я чакаше като верен паж пред тяхното Елдорадо и държеше вратата отворена за нея. Щом тя се качи, Кий я чу да казва:

— Давай по-бързо да се прибираме, Фъргъс. Главата ми ще се пръсне от болка.

Кий изпита съжаление към Фъргъс, но не защото беше преспал с жена му; по дяволите, всички, дето носеха панталони, бяха минали през нея. И въпреки че мотелът му беше печеливш, той никога нямаше да стане голям предприемач. За това се изискваше по-специална нагласа, която липсваше в издълженото му, слабовато лице, в грозната му стойка и в консервативния му подход към бизнеса. В този свят имаше такива като Джоди Такет и такива като Фъргъс Уинстън. Находчиви победители и победени мижитурки. Едните напредваха в живота като парни валяци, докато другите отстъпваха встрани, за да им сторят път, или биваха прегазвани. В живота и в любовта Фъргъс спадаше към последната категория.

Подобна инертност беше неразгадаема за Кий. Защо Фъргъс ще се прави, че не забелязва изневерите на Дарси? Защо ще иска да се излага на присмех? Защо ще приема и ще прощава кръшканията ѝ?

От любов?

„Как не!“ — присмя се вътрешно Кий. Любовта беше понятие, с което си служеха поетите и текстописците. Те придаваха на това чувство неизмерима власт над човешкото сърце и ум, но грешаха. То не променяше живота така, както твърдяха захаросаните стихоплетци. Кий никога не бе виждал доказателства за чудотворната му сила, освен ако не ставаше дума за черна магия.

Любовта бе разбила младото му сърце от мъка, когато баща му загина и го остави без подкрепа в едно вражеско обкръжение. Любовта бе накарала сестра му да бъде психически и емоционално закрепостена към майка им. Любовта бе струвала обещаващата държавническа кариера на Кларк. Дали любовта също бе принудила Рандъл Портър да задържи блудната си жена?

„Не е за мен тая работа“ — каза си Кий, докато прекосяваше паркинга с толкова бърза стъпка, колкото позволяваше нараненият му глезен. Любов, милост и опрощение бяха слова, подходящи за неделните църковни училища. В живота нямаше място за тях, поне не в неговия. Ако в пристъп на умопомрачение вземе да се ожени и завари жена си в прегръдките на друг, ще убие и двамата.

Стигна до колата си и ядно пъхна ключа във вратата.

— Добър вечер, господин Такет.

Той се обърна и изумен завари Лара Малори да стои до него. Лек ветрец развяваше косата и дрехите ѝ. Част от лицето ѝ бе скрита в сянка, другата му половина бе обляна в лунна светлина. Въпреки че тя беше последният човек, когото искаше да види в момента, изглеждаше направо прелестна и за миг той се почувства напълно зашеметен, подразни се и ядът прозвуча в гласа му.

— Да не сте ме проследили дотук?

— Всъщност, чаках ви.

— Трогнат съм. Откъде знаете къде да ме намерите?

— Виждал съм ви с тази кола из града. Бие на очи, меко казано.

— На баща ми е.

Линкълнът беше автомобил-ламя, километричен и поне на двайсетина години, но Кий се бе разпоредил в сервиза на Бода го поддържат постоянно в образцово състояние. Винаги го караше, когато си дойдеше у дома и по този начин се усещаше свързан с баща си, когото бе загубил.

Колата отразяваше пламенния темперамент на Кларк младши. Жълта отвятре и отвън, тя грееше с ярки златисти пръски по решетката и джантите. Кий с обич я наричаше „креватомобил“. Джоди се мръщеше на този гален прякор, може би защото знаеше, че се доближава до истината.

— Още накуцвате — забеляза Лара. — Трябва да ходите с патерици.

— Зарежете ги. Адски са неудобни.

— Можете да нанесете непоправими поражения на глезена си.

— Много важно.

— Как е раната ви? Не дойдохте на преглед.

— Нищо ѝ няма.

— Дренажът трябва да се махне.

— Аз си го извадих сам.

— О, така ли. Юначага. Е, поне сте се обръснали... макар и с ножа за маслото.

Не ѝ отговори, защото имаше неприятното чувство, че му се подиграва.

— Редовно ли сменяте превръзката? В противен случай пак може да се инфектира. Раната добре ли зараства?

— Идеално. Вижте какво — каза той и се подпря с лакът върху покрива на колата, — това домашно посещение ли е? Ще ми вземете ли пари за консултацията?

— Този път не.

— Страхотно, докторке, много ви благодаря. Лека нощ.

— Всъщност — рече тя и пристъпи крачка към него, — искам да говоря с вас по един друг въпрос и си помислих, че ще предпочетете да го обсъдим тук, на спокойствие.

— Не сте познали. Не знам за какво искате да говорим, но не съм в настроение да ви слушам. Дори може да се каже, че тая вечер съм доста сприхав. По-добре е да не ми се мяркате пред очите.

Той понечи да се шмугне в колата, но тя го улови за ръката и съвсем го стъписа.

— Не ви липсва дързост, господин Такет. Свалям ви шапка. Или заслугата е на госпожа Уинстън да инсценирате взлом, вместо да ви пипнат в изневяра?

Кий се стресна, но бързо се окопоти. Тя го гледаше така сериозно, че той се усмихна.

— Направо да пукнеш. Детето-чудо си въобразява, че е различило цялата история.

— Господин Уинстън ви свари в леглото с жена си, нали?

— Защо питате мен? Нали знаете всичко.

— Когато сте бягали, сте си навехнали глезена. За да ви прикрие, госпожа Уинстън е стреляла по вас. Сцената е като извадена от слаб филм. Знаехте ли, че ще стреля?

— Вас какво ви интересува?

— Значи не сте.

— Не ми пъхайте думите в устата — каза сърдито той. — Въпросът ми остава в сила. Вас какво ви интересува? Или просто проявявате нездрав любопитство към интимния живот на другите?

— Интересува ме — отвърна разпалено тя, — само защото вие нахълтахте в клиниката ми и ме нарекохте курва за същото, което и вие сте извършили.

— Не е съвсем същото, нали?

— О, няма? По какво се различава?

— Ние с Дарси не сме засегнали никого.

— Не сте засегнали никого! — извика тя. — Тя е омъжена. Според вас това беше най-тежкият ми грях.

— Не, най-тежкият ви грях е, че са ви хванали.

— Значи, щом съпругът е в неведение, няма нищо нередно да поддържате връзка с нея?

— Е, може би не съвсем. Но не е фатално. Единствените, които страдат от последствията, са самите грешници.

— Едва ли, господин Такет. Вие подлудихте от страх целия град с тази „престъпна вълна“, която дори не съществува.

— Аз не нося вина за това. Фъргъс е превъртял, като е чул Дарси да крещи и да стреля с пистолета. Поувлякъл се е.

— Или просто е използвал мнимия нарушител, за да приспи собствените си подозрения.

Тази възможност също бе хрумвала на Кий, но той не смяташе да си признава.

— Не отговарям за подбудите му.

— Не се ли притеснявате, че подплашихте целия град?

— Подплашил? — присмя се той. — По дяволите! Народът си умира от кеф. Само това чака. Така по-леко ще избие жегата през малкото оставащи тъпи седмици до Празника на труда. Шерифът Бакстър ми каза, че са получени маса съобщения за набези с взлом и за извратени зяпачи из целия град.

Той се изкиска.

— Вземете например госпожица Уини Фърн Луис. Тя живее в стара, зловеща, триетажна къща на Канън стрийт. В Деня на Все Светии ѝ късахме въжето за простиране, защото беше гадна и стисната и ни даваше само евтини бонбони. Както и да е, вчера Елмо ми каза, че госпожица Уини Фърн се е обадила да се оплаче как някакъв мъж стоял до прозореца на спалнята ѝ и шест ноци поред я гледал как се съблича. Заявила, че не може да го опише или идентифицира, защото винаги се криел зад криновете ѝ, където се „довеждал до сексуална кулминация“, така се изразила пред Елмо. Не знам как не се е пукнал от смях. Зад криновете на госпожица Уини Фърн се спотайва извратен зяпач на кукуво лято, но тя от години не е преживявала такова вълнение, тъй че какво лошо има?

— С други думи, смятате, че вършите общественополезна дейност?

— Нещо такова. Хората в такова градче като Идън Пас се нуждаят от някаква тръпка. — Той се приближи толкова близо до нея, че долови уханието на парфюма ѝ. — Ами вие, докторке? — попита с нисък тон. — Вие какво правите, за да усетите тръпка, след като в Идън Пас не се намират адвокатчета за опъване?

Тя потръпна от възмущение и Кий моментално разбра, че я е излъгал, като ѝ каза, че не вижда с какво е привлякла брат му. Гневът отиваше на Лара Малори. С гордо отметнатата си назад глава, тя спокойно можеше да краси носа на някоя платноходка.

Само дето беше много нежна. Прекалено нежна. Всеки път, щом южният ветрец прилепваше дрехите към тялото ѝ или повдигаше кичури коса от бузите ѝ, гледката го подтикваше към нежност.

Недоволен от хода на мислите си, той попита:

— Набелязахте ли си вече жертва?

— Кларк не беше моя жертва!

— Вие сте единствената омъжена жена, с която се е забърквал.

— Което означава, че е бил по-придирчив от вас.

— Или по-малко.

Разярена, тя му обърна гръб и щеше да си тръгне, но той се пресегна рязко и я дръпна назад.

— Тъй като вие първа започнахте, сега ще ме изслушате.

Тя отметна косата си назад.

— Е?

— Казахте, че обвиненията ми са несправедливи.

— Точно така. Ужасно несправедливи. Нищо не знаете за отношенията ми с Кларк, само онова, което сте прочели в клюкарските издания, или което е родило собственото ви мръсно подсъзнание.

Той се ухили. Току-що бе пъхнала тънкото си краче в капана.

— Вие пък хабер си нямате за отношенията ми с Дарси или с която и да било друга. И въпреки това ме причаквате тук и ми четете морал като някакъв страстен проповедник. Щом аз съм си съставил погрешно мнение за вас, тогава с какво право вие ме увесвате на въжето?

Преди да успее да отговори, той я пусна, седна зад волана на линкълна и запали двигателя, подхвърли през спуснатото стъкло:

— Не стига, че сте невярна жена, ами сте и лицемерка.

ГЛАВА СЕДМА

Лара караше без посока. Нощта бе ясна и топла. Ветрецът само разнасяше топлината, излъчвана от земята на тази необятна, сурова шир.

Тексас.

— Тексас не е просто място — неведнъж бе казал Кларк. — Той е определена душевна нагласа. Земен рай с каубойски ботуши.

Лара не бе стъпвала в Тексас допреди шест месеца, когато дойде да си получи подаръка, завещан от него. Предварителните представи, които си бе изградила и донесла със себе си, бяха силно повлияни от Холивуд — гола, брулена от вятъра пустош с търкалящи се трънаци като във „Великана“, „Хъд“ и „последната кинопрожекция“. Тези филми точно обрисоваха Тексас, но само каубойската страна от неговия облик.

Източен Тексас беше зелен. В злачните гори се срещаха и широколистни дървета, но в основната си част се състояха от борове, тъмните им стволове прави и така съвършено наредени един до друг, сякаш природата бе използвала линейка, за да ги подравни. През пролетта тези гори се изпъстряха с пастелни шарки от цъфнали кучешки дрянове и диви овощки. Из тучните ливади пасяха стада добитък и млекодайни крави. Гъмжащите от риба езера се захранваха от пълноводни реки и потоци, които пословично често преливаха от бреговете си.

И навсякъде се ширеше простор, необозрими земни твърдини, които тексасци приемаха за даденост, освен ако не бяха пътували до пренаселения Североизток, който повечето от тях възприемаха с пълно отвращение като люпилня на перверзници, минетчии и педита.

Мразеха янките.

Децата им даваха клетва за вярност пред американското знаме, но местните хора се чувстваха на първо място тексасци и едва на второ, американци. В жилите им течеше кръвта на неустрашимите защитници от Аламо. Историческото им наследство бе богато на

легендарни личности и, макар че техният щат бе дал значителен принос в борбата за буквално тълкуване и прилагане на библейските канони в региона, те напук обичаха да се хвалят с бандитите и нехранимайковците си, превърнали се в любими народни герои. Колкото по-лоша бе славата им, толкова по-популярни бяха преданията за тях.

На Лара ѝ беше трудно да разбере жителите на Тексас, но тя веднага се възхити на земята им. От Идън Пас във всички посоки, като спици на колело, се разклоняваха шосета. След като си тръгна от училището, тя си избра едно напосоки и повече от час безцелно пътуваше по него. Вече бе излязла далеч извън пределите на града и въпреки че не беше наясно къде точно се намира, не се чувстваше изгубена.

Свърна по чакълената отбивка и изключи мотора на колата. Щом шумът от двигателя затихна, тя се потопи в нестроен хор от звуци на цикади, щурци и жаби. Вятърът шумолеше в листата на младите тополи, които растяха покрай плитките канавки на пътя.

Скръсти ръце на волана и облегна чело върху тях, огорчена от себе си, че се е оставила на Кий Такет да я победи.

Беше постъпила точно както той каза: съдеше го, без да знае фактите. Съществуваха безброй смекчаващи обстоятелства, които биха придали съвършено различен облик на тази привидно жалка връзка. Даваше си сметка, че обстоятелствата не винаги са такива, каквито ни се струват. Неизвестни фактори често променят кривдата в правда, злото в добро, вината в невинност. Нима тя самата не го бе изпитала на гърба си?

Мислите ѝ я задушаваша и тя слезе от колата. От двете страни на пътя, докъдето ѝ стигаше погледът, се ширеше просторна ливада. В близката далечина, под един разклонен орех, се бе разположило да ношува малко стадо. Няколко петролни кладенци, чиито помпи отмерено потракваха, зловещо се открояваха като тъмни, движещи се сенки в мрака. Те ритмично забиваха конските си глави в земята, отдавайки ѝ почит подобно на предани послушници във време на молитва.

Предполагаше, че принадлежат на Такетови.

Не беше валяло повече от седмица и канавката бе суха. Прекоси я лесно и се отправи към бодливата ограда, опасваща пасището. Като

внимаваше да не се надене на остриите ѝ шипове, тя се подпря на един грапав, кедров кол и с отметната назад глава зарея поглед към звездния свод и яркия полумесец.

„Какво търсиш тук, Лара?“

Често си задаваше този въпрос. Още преди смъртта на Кларк, тя се бореше с мисълта да дойде тук и да си уреди сметките с него, като му постави определени условия. Смяташе да му предяви иск за овъзмездяване заради всички понесени от нея щети.

Той умря, преди да осъществи намерението си. Колкото и трагична да бе кончината му, тя нямаше да попречи на плановете ѝ. Кларк не бе необходим за тяхното изпълнение. Кий беше.

Кий. Той я презираше. Това допълнително затрудняваше задачата ѝ. Но решението ѝ си оставаше непоколебимо. Лекарският ѝ опит я беше научил, че често пъти нещата не могат да се оправят, без да се влошат. Преди една рана да заздравее, тя трябва да бъде разрязана и отровата извадена от нея. Беше готова да понесе и най-страшните мъки, само да усмири духовете, които я преследваха.

Едва тогава би намерила покой, безвъзвратно загубен със смъртта на дъщеря ѝ. Едва тогава би могла да загърби трагедиите от миналото и да продължи по-нататък живота си, било в Идън Пас или другаде.

Годините, откакто се бе завърнала от Монтесангре подир смъртта на Рандъл и Ашли, бяха безпаметно прахосани. Не беше живяла, просто съществуваше. Обладана от отчаяние, душевни терзания и самота, тя прекарваше дните, без да забелязва нищо около себе си. Работата може би щеше да потуши част от болката, но и тази възможност ѝ бе отнета. Беше низвергната, превърната в обект на любопитство и присмех, курвата на Кларк Такет.

И Кий я нарече така. *Курва*. Джоди мислеше за нея по същия начин. Лара бе прочела унищожителното презрение в очите ѝ. Всъщност не се беше надявала на друго.

Дори собствените ѝ родители я бяха отритнали. Никога не бяха поддържали особено сърдечни отношения с единствената си дъщеря, но след скандала те съвсем се бяха обтегнали. Да не говорим, че изобщо не можеха да разберат намерението ѝ да започне медицинска практика в такова забутано място като Идън Пас, Тексас, още повече, на територията на Такетови.

— Там имат нужда от лекар — каза им Лара, когато гласно изразиха недоумението си, предизвикано от решението ѝ.

— Навсякъде са нужни лекари — възрази баща ѝ. — Защо трябва да отиваш точно там?

— Защото винаги се е напъхвала в най-трудните ситуации, скъпи. — Обади се тихо, но хладно майка ѝ. — С този навик цели само да ни ядосва.

Баща ѝ добави:

— Не е престъпление да избереш пътя на най-лекото съпротивление, Лара. Мисля, че след всичко, което се случи, би трябвало да ти е известно.

Сигурно щяха да бъдат ужасени, ако им беше признала истинската причина да замине за Тексас, затова тя я премълча. В напразен опит да се защити, каза:

— Съзнавам, че няма да е лесно да отворя кабинет там, но не съм получавала по-добри предложения.

— Сама си виновна за това, както и за останалите беди. Ако ни беше слушала с майка ти, нямаше да стигнеш до тоя хал и да си разбиеш живота.

Можеше да им напомни, че те я бяха насърчили да се омъжи за Рандъл Портър. Още преди да го видят, вече бяха впечатлени от неговата личност. Очарователен, изискан, истински космополит. Владее три езика и заема обещаващ пост в Държавния департамент, подробност, която те обичаха да изтъкват пред светските си приятели.

Те продължаваха да смятат Рандъл за светец, задето не бе разтрогнал брака си с нея след позорното ѝ излагане със сенатора Такет. Интересно, дали щеше да има някакво значение за тях, ако им беше признала, че се чувстваше нещастна с Рандъл, много преди той да я запознае с Кларк?

Развълнувана от спомените, Лара се върна при колата и тъкмо се канеше да се качи, когато над главата ѝ се чу някакъв шум, погледна нагоре и забеляза самолет. Отначало беше като светеща точица на хоризонта, но после се приближи и се сниши. Фактически летеше на такава опасна височина, че едва не окастри върховете на дърветата в горичката до пасището. Самолетът беше малък — едномоторен, както предположи тя със своите ограничени познания по авиация.

Той се спусна ниско над пасището и прелетя над шосето, на около стотина ярда от паркираната кола на Лара. Тя затаи дъх, когато самолетът стигна до гората в далечината. Секунди преди да се вреже в дърветата, носът му се изви рязко нагоре, издигна се стремително, наклони се наляво и постепенно набра по-безопасна височина. Лара го наблюдаваше, докато светлините му се изгубиха от погледа ѝ.

Дали някой не пръскаше посевите по това време на нощта? Нима биха пръскали с химикали ливади, където пасе добитък? Не, сигурно е някой летец, който изпълнява номера от висшия пилотаж.

— Глупак — промърмори тя, като се качваше в колата и запали мотора.

Естествено, мнозина я смятаха за глупачка, заедно бе дошла в Идън Пас и неотклонно размахваше червения плащ пред Такетови. Но когато човек няма абсолютно нищо за губене, той е готов на чудовищни рискове. Какво можеха да ѝ кажат или сторят Такетови, което вече не е чувала или изпитвала на гърба си?

Веднъж да удовлетворят искането ѝ, на драго сърце ще ги остави на мира. Дотогава ѝ беше безразлично какво мислят за нея. На всяка цена обаче трябваше да ги накара да преглътнат омразата си и да ѝ проговорят. Но как? Джоди беше непристъпна.

Кий се държеше подигравателно и обидно и тя не гореше от желание да се излага на хулите му, докато не се наложи.

Джейнълин? Беше доловила у сестрата на Кларк искрица любопитство, преди Джоди да се намеси. Дали не би могла да използва тази пукнатина в бронята на Такетови и да я пробие?

Струваше си да опита.

Джейнълин беше ядосана на себе си. Бе определила този ден за плащане на сметки и съответно бе подредила бюрото си за тази цел. Но когато посегна за папката, в която завеждаше дължимите разходи, тя си спомни, че я бе занесла в склада, за да сравни фактурите с получените доставки и да се увери, че всичко е наред. Не ѝ беше присъщо да бъде толкова разсеяна и тя се кореше, докато преодоляваше разстоянието от една миля между управлението и склада, както го наричаха работниците.

Фактически складът беше по-грозен и от седалището на компанията. С нарастването му към първоначалната сграда бяха пристроявани допълнителни помещения, за да поберат постоянно увеличаващия се технически инвентар, оборудване и автомобилен парк, понеже беше събота, в зданието бе пусто. Джейнълин подкара колата отзад и я паркира до една врата, която водеше направо в тясна канцеларийка. Тук работниците имаха на разположение телефон, хладилник, микровълнова печка, кафеварка, дъска за съобщения и индивидуални преградки с имената им, в които Джейнълин, два пъти месечно, им оставяше заплатите.

Тя си отвори с ключа и без да се впечатлява от стенните календари и от спарения дъх на цигарен дим, се насочи зад желязното бюро, където в спомените си за последен път бе преглеждала папката. Щом я откри, пъкна я под мишница и тъкмо се канеше да си върви, когато долови шум откъм гаража. Отвори свързващата врата и понечи да извика, но необичайната ситуация я накара да замълчи.

Огромните железни порти на гаража бяха затворени и помещението, Поради малкото си прозорци, бе потънало в мрак. Между два камиона на компанията се беше промушил някакъв пикап. Един от работниците го товареше с дребно оборудване, тръби и други съоръжения, използвани в занаята им. Той проверяваше елементите по списък, който носеше в джобчето на ризата си, погледна за последен път в него и се качи в кабинката на пикапа.

Джейнълин се измъкна от укритието си и се спусна да му препречи пътя, като застана между омазаната със сплескани насекоми решетка и изхода.

— Госпожице Джейнълин! — ахна той. — Аз... аз не знаех, че сте тук.

— Какво правиш тук в събота сутринта, Мюли?

Под загара на лицето му изби червенина и той задърпа козирката на шапката си със синята емблема на „Такет Ойл“.

— Знаете не по-зле от мен, че днес обикалях по обектите си.

— След което сте свободен.

— Просто реших да се подготвя за понеделник. Прескочих да взема някои неща.

— На затворена врата и загасени светлини? — Тя посочи към каросерията на камионетката. — И не товарите това оборудване в кола

на компанията, а в собствения си пикап, Мюли. Крадете от нас, нали?

— Това оборудване е старо, госпожице Джейнълин. Никой не го използва.

— Затова решихте да го приберете за себе си.

— Нали ви казах, че никой не го използва. Само се похабява.

— Но е закупено и платено от „Такет Ойл“. Нямате право да разполагате с него. — Джейнълин изпъна снага и си пое дълбоко дъх.

— Свалете всичко от колата, моля.

Когато свърши, той пъкна палци в колана си и войнствено се изпъчи срещу нея.

— Заплатата ли ще ми намалите или какво?

— Не, няма да ви намалая заплатата. Ще ви уволня.

В държането му настъпи мигновена промяна. Извади палците си от гайките на колана и ги отпусна до тялото. Ръцете му се свиха в юмруци. Заплашително пристъпи две крачки към нея.

— Да имаш да вземаш. Джоди ме е наела и само тя може да ме уволни.

— Кое то тя моментално ще направи, щом разбере, че крадеш от нея. Но първо ще ти отреже ръката.

— Отде да знаеш как ще постъпи. Пък и нищичко не можеш да докажеш. За твое сведение, тъкмо се канех да ти предложа да купя тия джунджурии от теб.

Тя поклати глава някак тъжно, с чувството, че са я предали.

— Но не го стори, Мюли. Не ми направи такова предложение. Вмъкнал си се тук в събота, смятайки, че няма никой и си натоварил всичко на пикапа си. Съжалявам. Решението ми е окончателно. Можеш да си получиш последната заплата на петнайсети.

— Ах, ти богаташка кучка такава! — процеди подигравателно той. — Ще напусна, ама само защото според мен тая компания е затънала до гуша. Всички знаят, че Джоди бере душа. Да не си мислиш, че можеш да я управляваш добре като нея? — Изсумтя с насмешка. — Никой не гледа сериозно на теб. Направо ти се присмиваме, знаеш ли? Да, след смяна идваме тук и те одумваме. Смешно е как се мъчиш да заместиш майка си, щото няма какво друго да вършиш. Например да се чукаш. Хванали сме се на бас, дали сливата ти още е цяла или не. Аз казвам, че си е там, здрава и читава.

И да наследиш всичките мангизи на Такетови, кой ще иска да чука такава метла като теб, нали ще се счупи, щом я яхне?

На Джейнълин ѝ се подкосиха краката от грозните обиди. Ушите ѝ писнаха и кожата ѝ настръхна, сякаш нападната от стотици червени мравки. Като по чудо не се огъна.

— Ако не се махнете оттук за десет секунди, ще извикам шерифа Бакстър да ви арестува.

Той ѝ показа среден пръст и се качи в камионетката си. Запали мотора, натисна до дупка газта и изхвърча от гаража като ракета.

Джейнълин се пресегна, залитайки, към ключа на стената и бързо спусна вратата на гаража, докато се затвори, после се втурна в канцеларийката и се заключи отвътре.

Свлече се на стола зад бюрото, преви се леко в кръста и обхвана лактите си. Беше се опънала на двеста и трийсет фунтов грубиянин, но сега, след като всичко свърши, цялата се разтресе и зъбите ѝ затракаха.

Премисли случилото се и си даде сметка, че беше глупаво да се изпречва пред Мюли. Можеше да ѝ посегне, дори да я убие и никога нямаше да го заподозрат. Щяха да решат, че някой случаен крадец я е очистил — вероятно същият, който бе нахлул в дома на Уинстънови.

Поклащаше се напред-назад върху напуканата винилова тапицерия. Какво я бе накарало да го предизвика? Сигурно притежаваше в гените си зрънце кураж, за който не подозираше. Той бе дал тласък на тази безразсъдна смелост в най-необходимия момент.

Повече от половин час не можа да се успокои. През това време успя да осъзнае последствията от импулсивната си постъпка. Спонтанното ѝ решение да уволни Мюли беше правилно. Сега обаче ще трябва да уведоми Джоди. Не се съмняваше, че Джоди ще я подкрепи, но все пак се боеше да ѝ каже. Може би първо трябва да му намери заместник и тогава да ѝ съобщи. Но как ще го направи? Няма да е лесно да открие такъв опитен работник. Мюли беше добър сондър...

Буи Кейто.

Името му ненадейно изникна в съзнанието ѝ и накара сърцето ѝ да се разтупти. Много пъти се сещаше за него, съвсем не случайно, по-често от допустимото и повече, отколкото би искала да си признае. Нерядко се улавяше да мечтае за кривокраката му походка и да си спомня как кафявите му очи гледат на света с тъжен цинизъм.

Би ли се осмелила да му се обади и да го пита дали още търси работа?

Сигурно вече е напуснал града.

Освен това кой глупак би наел бивш затворник, след като е уволнил служител за кражба?

Джоди ще изпадне в паника. Кръвното ѝ ще скочи и ако се разболее тежко, Джейнълин ще бъде виновна.

Изреди поне десетина сериозни възражения, но взе телефонния указател и потърси номера на „Палмата“. Оттам отговориха още след първото позвъняване.

— Там ли е... Да, търся... Кой се обажда, моля? — Куражът ѝ бе изпаднал в летаргия.

— Кого търсите?

— Ами, обажда се Джейнълин Такет. Търся...

— Няма го.

— Моля?

— Брат ви го няма. Беше снощи след събранието в училището. Остана около половин час. За нула време шмръкна две двойни. После си тръгна. Каза, че отива да хвъркне. — Мъжът се изкиска. — Пари да ми дават, не бих се качил на самолета му. С тоя скоч в търбуха и при гадното му настроение.

О, боже прошепна Джейнълин. „Креватомобилът“ го нямаше на обичайното място сутринта. С надежда бе приела липсата му като знак, че Кий е станал рано и е излязъл, а не че изобщо не се е прибирал.

— Тук е Хап Холистър, госпожице Джейнълин. Аз съм собственик на „Палмата“. Ако Кий се появи, да му предам ли нещо? Вкъщи ли да се обади?

— Да, моля. Бих искала да се уверя, че е добре.

— О, по дяволите, знаете го какъв е Кий. Може да се грижи за себе си.

— Все пак кажете му да позвъни.

— Дадено. До чуване.

— Всъщност, господин Холистър — побърза да вметне Джейнълин, — аз се обаждах по друга причина.

— Е? — рече той, когато тя се поколеба.

Джейнълин избърса потната си длан в полата.

— При вас още ли работи младеж, на име Буи Кейто?

Лара плевеше лехата си с петунии, когато от близкия ъгъл връхлетя едно синьо комби, прескочи бордюра, устреми се по алеята за колите пред къщата ѝ и със скърцане закова спирачки върху насипания чакъл. Шофьорската врата се отвори с трясък и от нея излетя млад мъж по бански гащета с обезумял от страх поглед.

— Докторе! Момиченцето ми... тя... ръката ѝ... Господи, божичко, помогнете ни!

Лара хвърли градинарската си лопатка и изхвърча от цветната леха като бегач от стартовата линия. Хукна към колата, пътем смъквайки ръкавиците си, и отвори вратата от другата страна. Жената, която седеше там, беше още по-истерична от мъжа. В скута ѝ имаше около тригодишно дете. Всичко беше потънало в кръв.

— Какво се е случило? — Лара се надвеси в колата и внимателно освободи детето от ръцете на жената. Кръвта бе яркочервена — явно от артериален пробив.

— Пътувахме към езерото — изхлипа мъжът. — Лети седеше отзад, беше си подала ръката през прозореца. Не предполагах, че съм толкова близо до ъгъла, когато завих. Телефонният стълб... о, боже, о, господи!

Ръката на детето бе почти отрязана. Ябълковидната раменна става грозно стърчеше навън. От разкъсаната артерия шуртеше кръв. Кожата ѝ бе станала направо синя, дишането — повърхностно и учестено. Не реагираше.

— Дайте ми хавлиена кърпа.

Мъжът изтегли една от купчината върху задната седалка и я подаде на Лара. Тя я притисна към раната.

— Дръжте я там, докато се върна. — Майката кимна, макар че продължаваше да плаче. — Натискайте с все сила. — На бащата каза: — Разчистете колата отзад.

Спусна се към входа на клиниката. Докато събираше необходимите принадлежности за включване на система с глюкоза, позвъни на службата за авио-бърза помощ към болницата „Мъдър Франсес“ в Тайлър.

— Обажда се д-р Малори от Идън Пас. Нужен ми е хеликоптер. Пациентът е дете. Намира се в шоково състояние, има недостиг на кислород, значителна загуба на кръв, без реакции. Дясната му ръка е почти откъсната. Липсват признаци за мозъчни, гръбначни или шийни наранявания. Може да бъде превозвано.

— Бихте ли я откарали до окръжната писта за кацане в Дабърт?

— Да.

— И двата ни хеликоптера са на повикване. Ще ви пратим някой при първа възможност.

Лара окачи слушалката, грабна лекарското си куфарче и отново изтича навън. В пристъп на безумна паника бащата беше изпразнил багажника на колата. По алеята бяха нахвърляни спаднали плажни дюшеци и вътрешни гуми, кошница за пикник, шест бутилки с безалкохолни напитки, два термоса, хладилна чанта и едно вехто ватирано одеяло.

— Помогнете ми да я сложа отзад.

Лара и бащата на детето заедно го вдигнаха от скута на майката и го отнесоха към багажника. Лара се качи вътре и полека намести тялото на детето, докато бащата го оставяше върху тапицерията. Майката също се вмъкна и приклепна от другата страна на дъщеря си.

— Дайте ми одеялото. — Мъжът ѝ го донесе и Лара покри с него детето, за да запази телесната му температура. — Карайте към окръжната писта. Надявам се, знаете къде се намира.

Той кимна.

— Там скоро ще дойде хеликоптер, за да я откара в Тайлър. — Той захлопна капака на багажника и изтича към шофьорското място. Две минути след пристигането им отново бяха на път.

С чевръсти движения Лара махна напоената с кръв хавлиена кърпа от рамото на момиченцето и я смени с малки стерилни марлени тампони 4×4. Напъха ги в раната, след това направи стегната превръзка на рамото с ластичен бинт. Кръвотечението можеше да бъде фатално, ако не бъде спряно.

После започна да търси вена по вътрешната част на ръката. Детето взе да повръща. Майката извика от отчаяние. Лара спокойно каза:

— Обърнете главата настрани, за да не се задави.

Майката изпълни заръката. Дихателната тръба на пациентката беше отпушена, но въпреки това дейността беше слаба, както и пулсът.

Бащата караше като луд, свиреше озверен с клаксона на всяка изпредила се на пътя кола, профучаваше през кръстовищата и ругаеше през сълзи. Майката ридаше шумно и безутешно.

Лара я болеше за тях. Знаеше какво е да гледаш безпомощно как детето ти умира, удавено в кръв.

Неудовлетворена от намерената върху ръката на момиченцето вена, тя взе бързо решение да опита със срез. Измъкна крачето на детето изпод одеялото и под ужасения поглед на майката клъцна със скалпела малък отвор на глезена ѝ. Напипа вената, боцна я и вкара тъничък катетър, през който включи системата за глюкоза. Пръстите ѝ се движеха припряно, но сръчно, съши миниатюрния разрез и закрепил катетъра.

От нея се лееше пот и тя избърса с ръкав челото си.

— Слава богу — прошепна, когато видя, че са пристигнали на пистата.

— Къде е хеликоптерът? — изкрещя бащата.

— Натиснете клаксона.

От хангара с вълниста ламарина бързо излезе мъж в омазнен гащеризон с възпалени очи и отиде право при шофьора.

— Вие ли сте док Малори? — попита той.

Бащата посочи към купето. Механикът се наведе и се ококори, като зърна толкова много кръв.

— Док?

Лара отвори вратата отзад и слезе.

— Обадиха ли се от болницата „Мъдър Франсес“?

— Единият им „Чопър“ е отишъл до Лейк Палестайн да вземе някакъв мъж, получил сърдечен удар, а другият е на междушатската магистрала номер 20, където е станала тежка катастрофа.

— Уведомили ли са Медицинския център?

— Техният „Чопър“ също е на мястото на катастрофата. Явно има страхотно меле. Казаха, че ще гледат да пратят друг. Сега се мъчат да се свържат.

— Но тя няма време!

— О, боже, детенцето ми! — зави майката. — Ще умре, нали? О, боже!

Лара обърна очи към мъничкото телце и видя как животът в него гасне.

— Господ да ми е на помощ. — покри лицето си с ръце, ръкавиците ѝ миришеха на прясна кръв. Това беше най-големият ѝ кошмар. Да наблюдава как едно дете умира. Как му изтича кръвта. А тя не е в състояние да го предотврати.

— Докторе!

Бащата на детето я сграбчи за ръката и я разтърси.

— Ами сега? Трябва да сторите нещо! Детенцето ни умира!

Знаеше го съвсем ясно. Знаеше също, че сама не може да се справи с такъв тежък случай. Можеше временно да задържи положението, но момиченцето почти със сигурност щеше да загуби ръката си, ако не и живота си, ако не получи необходимото спешно лечение. Малката окръжна болница не беше оборудвана да се заеме с такава сериозна травма. С дълбока порезна рана, да, със счупена лъчева кост, също, но не и с това. Напразно биха прахосвали време да я карат там.

Тя се нахвърли към слисания механик.

— Не можете ли вие да ни качите? Въпросът е на живот и смърт.

— Ама аз само ги човъркам. Не умея да летя. Но тук има един пилот, който може би ще ви помогне.

— Къде е?

— Ей там. — Той посочи с палец към хангара. — Ама и той не е съвсем наред.

— Има ли самолет подръка? Още по-добре, хеликоптер?

— Оня състезател по голф, дето се пенсионира наскоро, де? Той държи хеликоптер, „Чопърче“. Адски готино. Веднъж-дваж седмично ходи до Далас да играе. Арабия е. Няма да има нищо против да го вземете, щом сте на зор.

— По-бързо, по-бързо! — примоли се майката.

— Този пилот може ли да управлява хеликоптер? — попита Лара механика.

— Да, ама нали ви казах, не е...

— Дръжте банката с глюкозата нависоко — нареди на майката. — Следете дишането ѝ — заръча на бащата. Поемаше риск, като оставяше пациентката си, но не вярваше, че бърбивият механик ще успее да обясни колко неотложен е случаят.

Хукна покрай него и тичешком нахълта в хангара. Вътре стояха разглобени няколко самолета. Не се виждаше жива душа.

— Ало? Ало?

Влезе през една врата вляво и се озова в тясна, задушна стаичка. В ъгъла имаше походно легло. Върху него, изтегнат по гръб, спеше мъж и звучно похъркваше.

Беше Кий Такет.

ГЛАВА ОСМА

Вонеше на бъчва. Лара се наведе над него и грубо го разтърси за рамото.

— Събудете се. Трябва да ме закарате до Тайлър. Веднага!

Той измънка нещо неясно, избута я и се обърна настрани.

В един ръждясал, хъхрещ хладилник Лара намери няколко кутийки бира, парче вмирисано сирене, сбръчкан портокал и пластмасова кана с вода, която се бе надявала да открие. Хвана я за дръжката, махна капака и лисна съдържанието ѝ в лицето на Кий.

Той изрева и се надигна със свити юмруци и убийствен поглед.

— Мамка ти! — Щом зърна Лара с капещата кана в ръце, той загуби ума и дума от изумление.

— Трябва да ми помогнете да закараме едно момиченце в болницата „Мъдър Франсес“. Дясната ѝ ръка виси на косъм, както и животът ѝ. Няма време за повече приказки или обяснения. Можете ли да ни извозите дотам, без да ни пребиете?

— Мога да летя където и когато си поискам. — Той спусна крака на пода и грабна ботушите си.

Лара се обърна рязко и излезе. Бащата се спусна насреща ѝ.

— Намерихте ли го?

— Идва. — Не се разпростря върху подробностите. По-добре да не знае, че е заварила пилота им да спи като заклан след як запой. Механикът стоеше до един хеликоптер с вдигнат нагоре палец. — Как се казвате? — попита тя младия баща, докато бързаха към пистата.

— Джак. Джак и Марион Ленард. Дъщеричката ни е Лети.

— Помогнете ми да пренесем Лети в хеликоптера.

Измъкнаха я заедно от колата и се спуснаха към хеликоптера. Марион подтичваше до тях, вдигнала банката с глюкозата. Когато стигнаха до „Чопъра“, Кий вече седеше на пилотското място.

Бе включил двигателя, перките се въртяха. Ленардови бяха прекалено разтревожени за дъщеря си, за да забележат, че е разгърден

и небръснат, поне кръвясалите му очи бяха скрити зад специалните авиаторски слънчеви очила с огледални стъкла.

Щом се качиха, той извърна глава към Лара и попита:

— Готово ли е?

Тя кимна мрачно. Излетяха.

Беше много шумно да разговарят, но и бездруго нямаше нищо за казване. Съпрузите Ленард седяха вкопчени един в друг, докато Лара следеше кръвното налягане и пулса на момиченцето. Надяваше се, че Кий знае как да стигне до авиостоянката на болницата. Видя, че си е сложил слушалки и устните му мърдат в микрофона.

Обърна глава и изкрещя към нея:

— Открих честотата им и в момента говоря с травматологичния екип. Искат да им съобщим основните ѝ жизнени показатели.

— Кръвно налягане — петдесет на трийсет, пада надолу. Пулс — сто и четирийсет, слаб. Предупредете ги да осигурят васкуларен хирург и специалист ортопед. Ще има нужда и от двамата. Включих я на система.

— Дали ли сте ѝ антикоагулант?

Отначало се поколеба дали да го стори, но после се отказа.

— Твърде малка е. Кръвотечението е временно овладяно.

Кий предаде информацията. Лара продължи да проверява кръвното налягане на Лети, дишането и пулса ѝ. Опитваше се да бъде обективна, но трудно ѝ се удаваше, пациентката беше толкова млада, безпомощна и сериозно пострадала.

От време на време Марион протягаше ръка да докосне косата на своята изгубила съзнание дъщеричка и да погали бузката ѝ. Веднъж прокара палец по пухкавите пръстчета на крачетата ѝ. Този неподправен майчински жест просто скъса сърцето на Лара.

Под тях изникнаха очертанията на града и Кий отново заговори:

— Травматологичният екип чака в готовност. Получихме разрешение за спешно кацане.

Повърхностното дишане на Лети спря внезапно. Лара заби дълбоко пръсти във врата на детето, но не напипа пулс. Джак Ленард извика уплашено:

— Какво има? Докторе? Докторе!

— Изключи.

— Детенцето ми! О, боже, детенцето ми! — разпищя се истерично Марион.

Лара се надвеси над момиченцето и опря върховете на дланите си точно под гръдната кост. Натисна силно няколко пъти, като се мъчеше да възстанови сърдечната дейност чрез свиване и разпускане.

— Не, Лети, не! Бори се! Моля те! Колко ни остава, Кий?

— Вече виждам болницата.

Захапа ноздрите на Лети и устата ѝ и започна да вкарва въздух.

— Не умирай! Не умирай, Лети! — зашепна горещо.

— О, господи! — изхлипа пресипнало Джак. — Отива си.

— Лети! — нададе писък Марион. — О, боже, моля те! Не!

Лара дори не чуваше истеричните им крясъци. Вниманието ѝ беше приковано върху дребничкото телце, докато ритмично притискаше тясното гръдно кошче и го редуваше с живителни струи въздух уста в уста.

Когато усети признак на пулс, извика от облекчение. Гърдите на детето започнаха да се повдигнат и спускат с възстановяването на дишането. Лара продължи да го стимулира. Пулсът бе слаб, но сърцето ѝ отново биеше.

— Отървахме я!

Кий приземи „Чопъра“.

Хората от травматологичния екип се приближиха, снишили глави, за да се предпазят от перките. Лара остави пациентката си и помогна да задържат Марион, когато положиха детето на носилката и го подкараха към спешното отделение. Те тръгнаха подире му, но една сестра ги спря и ги насочи към чакалнята.

— Искам да бъда при детенцето си — напираше Марион към отдалечаващата се носилка.

— Съжалявам, мем, трябва да изчакате тук. Тя ще получи възможно най-добрата медицинска помощ.

Лара кимна разбиращо към сестрата.

— Аз ще се погрижа за нея. Благодаря ви.

Двамата с Джак отведоха Марион в чакалнята. Той ѝ говореше утешително:

— Трябва да се обадя на близките ни, Марион.

— Вървете. Аз ще остана с нея.

— Не — каза Марион и категорично поклати глава. — Искам да бъда с Джак. — Не можах да я разубедят. Подкрепяйки се един друг, съпрузите тръгнаха с провлачена стъпка да търсят телефонен автомат.

— Хлапето ще издаяни ли?

Гласът на Кий я сепна точно зад гърба ѝ и Лара се извърна. Той наблюдаваше как Ленардови се отдалечават надолу по коридора.

— Виси на косъм.

— Едва не я изтървахте, нали? — погледът му се отмести към нея. — И се опитахте със зъби и нокти да я спасите.

— Това ми е работата.

След малко попита:

— Ами ръката ѝ?

— Не знам. Може да я загуби.

— По дяволите! — Мушна слънчевите си очила в джобчето на ризата, която си бе направил труда да закопчее, преди да ги последва в болницата.

— Трябва да пийна глътка кафе. Вие искате ли?

— Не, благодаря.

— Когато сте готова за връщане в Идън Пас...

Лара поклати глава.

— Ще чакам тук с тях. Поне, докато излезе от операционната. Вие можете да си тръгнете, когато пожелаете. Аз все някак ще се прибера.

Той я изгледа втренчено и каза отривисто:

— Отивам за кафе.

Лара го проследи с очи как пое по стерилния коридор с твърда стъпка, без да се олюлява, като едва забележимо накуцваше, за да щади десния си глезен. Въпреки неугледния си вид, човек никога не би могъл да се досети, че само преди броени минути го е изтъргнала от пиянски унес.

Беше приземил хеликоптера между един многоетажен гараж и болничното здание. Маневрата изискваше сериозно умение. Хвалбата му, че може да лети където и когато си поиска, не беше напразна.

Съпрузите Ленард се върнаха след телефоните обаждания и започнаха продължителното си бдение. Кий също се появи с няколко чаши кафе и готови сандвичи. Лара го представи на притеснените родители.

— Никога не ще можем да ви се отблагодарим — рече през сълзи Марион. — Каквото и да се случи сега, ако не ни бяхте докарали, Лети... тя...

Той я стисна окуражително за рамото, вместо да натяга и без това тежкото положение с пустословия.

— Ще се върна веднага. — Без повече обяснения, отпраши нанякъде.

Сведенията от операционната мъчително се бавеха. Всеки път, щом сестрата се приближеше към чакалнята, тримата изтръпваха. Но при тези периодични и кратки визити тя само съобщаваше, че хирурзите правят всичко възможно да стабилизират Лети и да спасят ръката ѝ от ампутиране.

Тази сутрин в спешното отделение беше напрегнато. Няколко души бяха претърпели сериозни наранявания в катастрофата на междуцатската магистрала. Бяха се сблъскали три превозни средства, сред които един микробус, пълен с възрастни хора, тръгнали на излет. Персоналът беше под пара, но по преценката на Лара, добре подготвен.

Кий се върна след час, понесъл грамадна найлонова торба с емблемата на местния универсален магазин. Връчи я на Лара и Марион.

— Мислех, че ще се чувствате по-добре, ако се преоблечете.

В плика намериха панталони и тениски. Дрехите им се бяха вкоравили от кръвта на Лети. Отидоха в най-близката тоалетна да се поизмият и преоблекат. Когато Джак се опита да възстанови похарчената сума на Кий, той категорично отказа.

— Ти си синът на Барни Ленард, нали? Сега ти въртиш пералнята и химическото чистене вместо баща си?

— Точно така, господин Такет. Не предполагам, че ме познавате.

— Правите ризите ми направо страхотни. Колосвате ги точно както трябва — рече му Кий. — Това е достатъчна отплата.

Джак тъжно поклати глава.

Близките им пристигнаха след час, водейки и пастора на Ленардови. Унилата групичка се сви настрана и се отдаде на молитви за живота на Лети. В медицинската си кариера Лара бе виждала много подобни сцени и вече не изпитваше неудобство да бъде свидетел на лични трагедии.

Но Кий очевидно се чувстваше неловко. Той крачеше по коридора и често изчезваше някъде. Щом се отдалечеше, Лара решаваше, че е отлетял с взетия назаем хеликоптер за Идън Пас, но той винаги се връщаше и питаше дали няма новини за състоянието на Лети. През едно от тези необявени отсъствия, се беше обръснал и напъхал ризата в панталона си, подобренията му бяха придали малко по-пристоен вид.

Почти седем часа, след като Лети бе вкарана в операционната, в чакалнята влезе пълен мъж на средна възраст в синя престилка и извика тяхното име. Съпрузите Ленард скочиха и си стиснаха ръцете за кураж, преди да чуят какво ще им каже.

— Аз съм д-р Рупърт. — Представи се като васкуларния хирург. — Момиченцето ви ще се оправи. Ако не възникнат непредвидени усложнения, трябва да оздравее.

Марион сигурно щеше да припадне, ако мъжът ѝ не беше до нея да я подхване. Тя избухна в мъчителни, сухи ридания. — Благодаря ви. Благодаря ви.

— Ами ръката ѝ? — попита Джак.

— Успяхме да я спасим, но в момента не мога да ви кажа доколко ще си служи с нея. Кръвообращението ѝ е напълно възстановено, но може да има мускулни и нервни поражения, които ще проличат едва по-късно. Д-р Калахан, ортопедичният хирург, ще дойде след малко да говори с вас. Той ще ви обясни каква физиотерапия ще е необходима. Важното сега е, че оживя и жизнените ѝ показатели са добри.

— Кога ще мога да я видя? — попита Марион.

— Няколко дни ще остане в интензивното отделение, но периодически ще можете да я виждате. Сестрите ще ви уведомят. Д-р Калахан ей сега ще дойде.

Когато близките на Джак и Марион се втурнаха да ги прегръщат, хирургът се обърна към Кий.

— Д-р Малори?

— Не съм аз.

— Аз съм д-р Малори. — Лара протегна ръка. — Домашен лекар съм в Идън Пас.

— Свършили сте чудесна работа, предвид сериозността на случая. Докарахте я точно навреме.

— Радвам се — отвърна тя с уморена усмивка. Сnižавайки глас, го попита: — Някакви професионални прогнози за това доколко ще може да движи ръката си?

— Ако трябва да се обзаложа, бих казал над петдесет процента възстановяване. Достатъчно млада е, за да компенсира всяка недъгавост. Ако оздравее напълно, дори няма да си спомня за случилото се. — Той се усмихна изнурено, на лицето му се изписа преумората от изтощителната операция. — Но бас лоя, че никога повече не ще провира ръката си през прозореца на колата.

Отново се здрависаха. Той размени няколко последни думи с Ленардови и се отдалечи по коридора. Съпрузите прегърнаха Лара и тръгнаха да звънят на останалите си роднини и приятели, за да споделят добрата новина, че кризата е минала.

Лара погледна стеснително Кий.

— Май вече приключих.

— Щом кажете и съм готов, док.

Щом се издигнаха във въздуха, напрежението на Лара прерасна в пълна отмала. Събитията през деня ѝ се бяха отразили. Мускулите на цялото тяло я боляха от преумора. Тя разкърши глава, за да отпусне схванатата си шия.

Съзерцаван отгоре, притъмняващият здрач беше прекрасен, но тя не можеше да му се наслади, защото непрекъснато си мислеше как за малко не бе изпуснала Лети Ленард.

Човек най-ясно разбира колко лесно се къса нишката на живота, когато си отиде дете. Всяка смърт я гнетеше, но смъртта на дете направо я изваждаше от равновесие, защото винаги я свързваше с трагичния начин, по който ѝ бе отнета Ашли. В един момент сладкото ѝ момиченце гукеше и издаваше радостни бебешки звуци, в следващия лежеше окървавено и безжизнено.

Очите на Лара се напълниха със сълзи. Гърлото я стегна и заболя. Ако Кий Такет не седеше до нея в тясната пилотска кабина, сигурно щеше да избухне в горчиви сълзи.

Напрегна сили да се овладее. Успя да запази самообладание, докато той приземи хеликоптера на окръжното летище в Дабърт. Посрещна ги механикът.

— Как е момиченцето? — попита той, щом Лара слезе.

— Живо е и му спасиха ръката.

— Слава тебе. Бях си рекъл, че с него е свършено. Ей, Кий! Бива си го „Чопърчето“, а?

— Супер е, Болки — съгласи се той и даде ключовете на механика.

Лара посочи колата на Ленардови.

— Бихте ли се погрижили да я почистят, преди хората да дойдат да си я приберат?

— Вече го сторих — отвърна ѝ механикът. — Бо прати едно момче от гаража да измие кръвта.

— Много мило от ваша страна, господин... Болки, нали?

Той кимна.

— Болки Уилис. Приятно ми е, мем. — И протегна ръка на Лара.

Тя я пое.

— Д-р Лара Малори.

— Да, мем, така си и помислих.

— Сигурна съм, че семейство Ленард ще оценят съобразителността ви.

— Идеята не беше моя. Кий се обади от Тайлър и го предложи.

Изненадана, Лара го погледна. Той сви равнодушно рамене.

— Реших, че както и да приключи всичко, едва ли ще искат нещо да им напомня за станалото. Готова ли сте да тръгваме?

— Да тръгваме? — Тогава осъзна, че е без кола. — О, ще ви затрудни ли, ако...

Той посочи към жълтия линкълн, паркиран в другия край на хангара.

Лара помоли Болки да благодари на състезателя по голф, който им беше услужил с хеликоптера.

— Предайте му да ми изпрати сметката за направените разходи.

— Дадено. — Той ѝ козирува и махна за сбогом на Кий.

— Ще очаквам сметка и от вас, господин Такет — каза, когато стигнаха до линкълна. — по колко вземате?

Той отвори широко вратата до шофьора и я изчака да се качи.

— Зависи от услугата.

Без да се усмихва, тя се пхна в колата и седна с втрънен в предното стъкло поглед.

Щом излязоха на магистралата за града, Кий забеляза:

— Знаете ли, чувството ви за хумор хич го няма. Никога ли не се смеете?

— Само ако чуя нещо смешно.

— О, разбрах. Явно не съм забавен.

— Сексуалните закачки отдавна не ми допадат. Твърде много са ме подлагали на тях, за да ми се струват забавни.

Той протегна дългото си тяло, за да се намести по-удобно на седалката. Кожата приятно изскърца.

— Предполагам, че това е цената, която плащаш, като те хванат в секс-скандал.

— Само част от нея.

Той ѝ отправи искрено възхитен поглед, после отново съсредоточи вниманието си върху пътя. Пътуваха в мълчание, колата се носеше плавно по еднопосочното платно на шосето в припадащия здрач.

— Гладна ли сте?

Не се беше сещала за това, но щом я попита, осъзна, че стомахът ѝ стърже. Сутринта, преди да се заеме с плевелите в цветната си леха, бе глътнала само малко кисело мляко и две чаши черно кафе.

— Да — призна тя.

— Обичате ли ребърца?

— Защо?

— Знам къде правят най-хубавите на света. Мислех да се отбием там.

Тя сведе очи към дрехите, които ѝ бе донесъл в болницата.

— Макар да съм ви безкрайно благодарна, че ми помогнахте да се преоблека, с този вид не съм за пред хора.

Той гръмко се изсмя.

— Даже сте прекалено наконтена за „Боби Скарата“.

— Прякорът му е съвсем уместен.

— Но не е дошло от скарата, а от пърленето му на скара. — Тя го изгледа с любопитство. — Една вечер Боби Симс си навлякъл омразата на някакъв ездач на бикове, на име Малкия Пит Поли. Отишли на танци след родео и се сбили заради жена. Боби надвил и се присмял на Малкия Пит, който винаги си е бил доста докачлив, че е висок само пет стъпки, и то с ботушите. По-късно същата вечер Малкия Пит си

отмъстил и запалил къщата на Боби. Боби успял да се измъкне навреме, но косата му почти изгоряла. Цели шест месеца ходеше като гол охлюв и смърдеше на пушек. Всички започнаха да му викат „Скаратата“. Оттогава някак от само себе си му пасна този занаят.

Лара подозираше, че разправя врели-некипели, но преди да изрече съмненията си, той сви на паркинга пред някакво ресторантче.

— Хмм. Претъпканичко е тая вечер.

— Но това е кръчма! — възрази тя. По края на покрива бе окачена самотна гирлянда от жълти лампички, много от които дори не светеха. Те бяха единствената украса на заведението. — Аз не влизам.

— Защо? — Той се извърна към нея. — Да не би да сте прекалено изискана за нашата компания?

Беше я поставил натясно. Ако откаже да влезе с него, пак ще я обвини, че е лицемерка, превзета снобка, която няма право да съди другите, щом и тя не е безпогрешна.

От друга страна, не искаше да плъзнат слухове, че Кий Такет я разкарва насам-натам из града. Как ще се развържат злите езици! Значи не стига, че докторицата опропасти сенатора Такет, ще рекат хората, ами сега е хвърлила око на по-малкия му брат.

Но с клюките ще се оправя, като му дойде времето. В момента по-важно беше да отклони презрението на Кий. Тя отвори вратата от своята страна и слезе. На лицето му сияеше непоносимо самодоволна усмивка, когато я настигна на входа и ѝ стори път.

Заведението отвътре беше също толкова непривлекателно, колкото и отвън. Под тавана се стелеше пелена от цигарен дим, от което приглушеното осветление изглеждаше още по-слабо. Вонята на бира се носеше из въздуха със същата сила, както звуците на барабана, изтръгнати от шарения музикален автомат в дъното. Няколко двойки се друсаха на тесния дансинг. Дълъг бар заемаше една от стените, а масите бяха пръснати из мрачните ъгли на помещението.

Всички глави се извиха към вратата, когато влязоха. Жените заоглеждаха Кий, мъжете се вторачиха в Лара. Смутена се остави да я отведе до една маса.

— Пиеш ли бира?

Тя се приготви да посрещне предизвикателството в тона му. За пореден път я изпитваше.

— Със скара? Разбира се.

Той пъкна два пръста в устата си и пронизително изсвири.

— Ей, Боби, две бири.

— Да ме вземат мътните дано! — прогърмя гласът на бармана.

— Две бири ей сегичка за скитника Кий Такет.

Кий седна срещу Лара и бутна подправките в средата на масата.

— Да спасиш живота на хлапе и да пиеш бира с мен все в един и същи ден. Май наистина обичате да се плъзгате по ръба на пропастта, а, док?

Не очакваше отговор, пък и тя не успя да го изрече, когато към тях се дотътри закръглен мъж в бяла престилка, изцапана с месо и сосове за скара, понесъл две бутилки бира с източени гърла в едната ръка. С другата фрасна Кий по гърба.

— Затри се бе, човек. — Тръшна бутилките на масата. Лара бързо посегна към своята, да не се килне. Боби дори не забеляза. Още си разговаряше с Кий.

— Чух, че си бил при арабеските. Викат, че само да обелиш зъркели към някоя жена и ти режат оная работа. Верно ли е? Чудя се, как сваляч като тебе е устискал там? Тъкмо се питах, кога ще минеш да ме видиш, задник такъв.

— Местенцето изглежда адски гот, Боби. Явно добре върви.

— Да, мамка му. Докат' народът яде, пие и чука, знае къде да намери и трите наведнъж. Всичко с един удар. Това е моята бизнес философия! Коя е тази? — Той посочи с пръст Лара.

Кий я представи. Собственикът на ресторантчето дори не направи опит да скрие изненадата си.

— Значи вие сте оная мадама, дет' толкоз я плюют. Кучи син. — Опипа я така открито с поглед, че тя оцени искреността му, след като толкова други я бяха зяпали скришом. — Закотвили сте се в града. В лечебницата на стария док Патън, нали?

— Точно така — усмихна се Лара, забелязвайки белезите от изгаряне над веждите и по края на косата му.

— Брей, чудесиите нямат свършек. — Той местеше взор ту към единия, ту към другия. — Аз пък мислех, че не си приказвате.

— Тъй си е — отвърна Кий. — Но понеже огладняхме по едно и също време, ето ни тук. Ще ни сервираш ли или цяла вечер ще плямпаш?

Боби Скарата се ухили.

— Ама да, разбира се, че ще ви сервирам, мамка му. Иначе как ще докопам паричките ви. К'во ще обичате?

— Две порции ребърца. Без сос в моята.

— Ще донеса соса допълнително, да си слагате колкот' щете. Още биричка?

— С вечерята.

— Дано по-скоро ме лепне някоя болест — каза Боби и намигна на Лара. После се повлече тежко пак към бара, като клатеше глава и се дивеше на чудесата в живота.

Кий отпи няколко големи глътки от бирата си. Лара полека надигна своята.

— Ходихте ли вчера да летите?

Той свали бутилката, но не дръпна гърлото ѝ от устните си и лениво го потърка в тях.

— Защо?

Лара отмести очи от устните му и от бирата.

— Просто питам.

— Да, снощи летях. Изкарах един „Пайпър Къб“. Знаете ли какво е това? — Тя поклати глава, въпреки че вече имаше смътна представа как изглежда. — Хубаво хвърчилце, ако искаш да се изкефиш. Защо питате?

Не желаше да му признае, че за да си избистри главата след спречкването им на училищния паркинг, бе подкарала колата извън града, или че бе наблюдавала един безразсъдно смел, но изключително ловък, пилотски флирт със смъртта и самоунищожението.

— Мислех си за глезена ви — изрече гласно. — понеже забелязах, че продължавате да го щадите, като стъпвате, не бях сигурна дали можете да летите.

— Още ме наболява. Но имах чувството, че ако не хвъркна, ще полудея.

— Значи тази дупка е необичайна за вас?

— Работата ми е да летя. За когото ме наеме. И за всеки, който ми предложи нещо интересно.

— Това ли е критерият ви? Да е интересно?

— И добре платено — каза и се ухили. — Не летя за тоя, дето духа.

— Сам ли избирате клиентите си?

— В повечето случаи. Някои компании са направо супер. Самолетите им са лъскави и скъпи. Дори прилагат строги правила за това колко часа един пилот може да лети без сън и кога за последен път е пил бира. От теб се очаква да попълваш всички документи, изисквани от Федералната Авиационна Администрация. Но съществуват и много компании, чиито самолети не са така изрядно поддържани, понякога пистите за кацане в крайната точка на пътуването съвсем не са идеални. И всичките им ограничения се свеждат до това, пилотът да може да си държи поне едното око отворено.

— И вие сте летели при тези условия?

— При тези условия съм спечелил най-хубавите си пари.

Като го слушаше как говори за работата си, реши, че парите са последната му подбуда.

— Много обичате да летите, нали?

— Най-много след секса. Понякога дори е по-приятно, защото няма прелюдии, а и самолетите не могат да говорят.

Тя не се хвана на въдицата му. Той продължи:

— Горے всичко е толкова чисто. Никакви тъпотии не помрачават мислите ти. — Присви очи, сякаш търсеше най-точните думи. — В небето нещата са опростени.

— Изглежда много трудно постижимо.

— Летенето е двигателно умение — каза и отривисто поклати глава. — Или си роден пилот, или не си. Идва ти от душата, не от главата. Или те бива, или си некадърник. Решенията ти са или правилни, или грешни. Сгафиш ли, свършено е с тебе. Толкова. Не съществуват тъмни зони, нито време за размисъл. Само потребност от бързи преценки, които се молиш от сърце да са верни.

— Днес не беше така просто — напомни му тя.

— Не и за мен. Аз не бях пряко замесен в случая. Моята задача беше да управлявам самолета. Това и направих.

Лара не вярваше, че наистина е толкова безразличен. Беше много по-емоционално отдаден на мисълта да спаси живота на Лети Ленард, отколкото искаше да признае, и щеше да бъде дълбоко разстроен, ако тя бе издъхнала по пътя за болницата.

Боби Скарата им поднесе бирите и порциите с ребърцата. Във всяка имаше по половин парче крехки ребърца от сукалче, пържени

картофи с кожичката, зелева салата със сметана, резен червен лук, две филийки бял хляб и люта чушка, колкото малък банан. Кий ухапа своята като най-обикновен плод. Само от миризмата ѝ в очите на Лара избиха сълзи, затова тя се отказа от нея. Ребърцата обаче бяха невероятно вкусни, съвсем според обещанието на Кий. Свинското, пушено с часове на жарава от мескитови дърва, направо се топеше в устата.

— Винаги ли сте искали да бъдете летец? — попита Лара между две хапки.

— А вие винаги ли сте искали да станете лекарка?

— Не помня да съм мечтала за друго.

Той ѝ се ухили дяволито:

— Значи като малка си играехте на доктор, ама не на ужким, а?

— На практика, да — отвърна тя с усмивка. — Макар и не така, както си представяте. Приятелките ми рано или късно се уморяваха от тази игра и настояваха да се правим на учителки, кинозвезди или манекенки. Никога не ми омръзваше да ги превързвам, докато заприличваха на мумии. Мерех им температурата с клечки от сладолед и им биех инжекции с шприцови за месо.

— Ух.

— Родителите ми отчаяно се надяваха, че като порасна, ще зарежа увлечението си. Желанието им не се сбъдна.

— Не им ли харесваше да се отдадете на медицината?

— Никак. Искаха да стана светска дама, която ходи по обеди с приятели, заема длъжност в клуб за социална помощ и организира благотворителни прояви. Не че има нещо лошо да вършиш тези неща. За много жени те крият възможности за лично осъществяване и самоизява. Но на мен такъв живот не ми допаднаше.

— А мама и татко не можеха да го разберат?

— Да, майка ми и баща ми не можеха да го разберат. — Той посрещна направеното разграничение със свити вежди. Лара обясни: — Аз съм късно дете. Всъщност, появила съм се в живота им като неочаквана и неприятна изненада. Но понеже нямало къде да мърдат, родителите ми решили да се примирят и да поемат живота ми в свои ръце. Излязох опака, не пожелах да следвам внимателно предназначенията от тях път и те постоянно ми напомняха какво бреме съм за тях. Понякога наистина не бях лесна — добави тя и се засмя. —

Веднъж държах една приятелка в „интензивното“ с часове, докато разтревожените ѝ родители не дойдоха да я търсят. Завариха я в стаята ми да диша през напъхани в ноздрите сламки. Чудя се как не се е задушила. А на друга приятелка пък офъках косата, защото трябваше да я подготвя за мозъчна операция.

Кий се разкикоти и попи устните си с една салфетка.

— После се проявих с Моли.

— Какво ѝ направихте?

— Разрязах я.

Той се задави с бирата.

— Какво?

— Моли беше златистата ловджийска хрътка на съседите до нас. Беше красиво куче, с което си играех, откакто бях започнала да щъпукам на двора между двете къщи. Моли се разболя и...

— И я оперирахте?

— Не, тя умря. Съседът ни беше безутешен и не можеше да понесе мисълта да я зарови още същия ден. Затова я уви в найлон и я остави да престои в гаража през нощта.

— Боже господи! И вие извършихте аутопсия?

— Грубо казано, да. Накарах една приятелка, която твърдеше, че иска да стане медицинска сестра, да се вмъкне в гаража с мен. Взехме целия ни набор от кухненски прибори.

Той се засмя и прокара ръка през лицето си:

— Повечето ми познати момичета си играеха с кукли Барби.

В свое оправдание Лара каза:

— Моли не чувстваше болка, затова не виждах нищо нередно да я отворя и да надникна вътре. Искях да науча нещо за анатомията, макар че по онова време дори не знаех въпросната дума.

— И какво стана?

— Когато започнах да изваждам органите на Моли, така наречената ми приятелка се разпищя. Чувайки писъците, стопанинът на Моли се обади в полицията. Оттам пристигнаха почти едновременно с родителите ми, които бяха забелязали липсата ни. Всички нахълтаха вкупом в гаража и като зърнаха касапницата, настана страхотна суматоха. Естествено, нашите бяха ужасени и взеха да се обвиняват взаимно, че сигурно в потеклото на единия или на другия има скрити „калпави зрънца“. Съседът заяви, че повече никога

няма да ни проговори. Родителите на приятелката ми казаха на моите, че сигурно съм дълбоко сбъркана и трябва да ме подложат на психиатрично лечение, преди да се превърна в реална опасност за себе си и за околните. Нашите се съгласиха. След седмици на скъпоструващи и обстойни психиатрични сеанси, лекарското заключение беше, че съм напълно нормално единайсетгодишно хлапе. Единствената ми необичайна особеност е маниакалният интерес към човешката анатомия от чисто медицинска гледна точка.

— Сигурно родителите ви са си отдъхнали с облекчение, че не са отгледали чудовище.

— Не съвсем. Те продължиха да смятат, че желанието ми да стана лекарка е странно. До известна степен, още са на това мнение. — Тя разсеяно проследи с пръст една капчица, която се търкулна надолу по запотената ѝ бирена бутилка. — Майка ми и баща ми поддържат активни светски контакти. Те придават огромно значение на благоприличието и не понасят грапавините в добре уредения си живот. А аз съм им създавала не една и две, първо с раждането си и накрая с... Тя вдигна очи и срещна погледа му. — Със сцената във вилата на Кларк. Подобно на вас, те не ме осъдиха, че съм имала тайна връзка, а че съм я направила публично достояние.

В този момент наред масата им се стовари едно тяло.

ГЛАВА ДЕВЕТА

По пода се раздрънчаха изцапани чинии, а по мръсните дъски се разхвърчаха оглозгани кости от ребърца като пръчици, разпилени от непохватна детска ръка. Четири бирени бутилки бяха съборени. Едната се счупи, другите само се изтърколиха.

От тежестта на мъжа масата се бе килнала под ъгъл от четирийсет и пет градуса. От носа му течеше кръв. Бълвайки ругатни, той се изправи на крака и се спусна към нападателя си.

— Време е да си вървим. — Кий стана и склучи пръсти над лакътя на Лара. — Не бива първото ви посещение при Боби Скарата да бъде помрачено от побоища.

Беше потресена от ненадейния изблик на насилие. Докато двамата младежи се трепеха, около тях се оформи тесен кръг от зяпачи, които подвикваха насърчително. Тя гледаше и слушаше ужасена как шурти кръв и пращят скъсани хрущяли.

— Но те се бият на сериозно!

Когато Кий я поведе към вратата, тя се опита да се запъне с пети. Той не обърна внимание на съпротивата ѝ и продължи непреклонно към изхода, спирайки само за миг, за да връчи на Боби една двайсет доларова банкнота.

— Още си на висота. Благодаря ти.

— Има си хас. Пак да дойдете.

Боби не откъсваше очи от мелето, което се бе разгорещило. Участниците в него си нанасяха яростни юмручни удари и ужасяващо непристойни обиди.

— Трябва да остана — запротестира Лара. — Ще имат нужда от лекар. Аз мога да им помогна.

Кий хвърли равнодушен поглед през рамо на сбилите се и я побутна да излезе.

— Няма да го посрещнат с добро око, повярвайте ми. Особено ония двамата. Не обичат чужди хора да им се месят в семейните работи.

— Роднини ли са? — попита смаяна Лара.

— Зетъове са. — Вече се бяха качили в колата и поеха от паркинга към шосето. — Лем и Скуни винаги са били първи приятели. Преди няколко години малката сестра на Скуни взе страшно да се харесва на Лем. Двамата започнаха да излизат заедно. Скуни не беше във възторг, след като бе виждал Лем да сваля други момичета. Скуни го заплаши, че ако подуе корема на сестра му, ще го спуга от бой.

Съсредоточи се, за да изпревари дълъг камион, натоварен с дървени трупи.

Лара нетърпеливо се обади:

— И какво станало по-нататък?

— Тя забременя от Лем и Скуни го преби от бой.

— И оттогава все враждуват ли?

— Не, пак са си първи приятели. Миси, сестрата на Скуни, дочула, че Скуни се кани да пречука Лем. Проследила ги — мисля, че са били в „Палмата“, — и също се включила в разправията. Заритала ги по най-чувствителните места.

— Когато шерифът дошъл, заварил и двамата да се държат за слабините и да циврят като бебета. Миси заявила на Лем, че или ще се ожени за нея, или ще го скопи за цял живот, а на Скуни, че ако не му харесва, да си го... Е, Миси открай време е известна, че не си поплюва много. Както и да е, Лем и Миси се ожениха, роди им се момченце и всички бяха щастливи.

— Щастливи? — възкликна Лара. — Ами тая вечер?

— О, по дяволите, дребна работа. Просто се разтоварваха от излишната енергия. Вече сигурно се черпят с пиене.

Лара поклати глава сащисана.

— Това място. Тези хора. Винаги съм смятала, че приказките за Тексас са преувеличени, за да подхранват мита за загадъчния щат. Като Боби Скарата. Онова, което ми разправихте за него, истина ли е? Ездач на бикове, на име Малкия Поли, подпалва къщата му, косата му се опърля и оттам получава прякора си.

Той изглеждаше изненадан.

— Мислехте, че ви лъжа ли?

— Вече не знам какво да мисля.

Тя се втренчи в предното стъкло, сякаш съзерцаваше пейзажа на чужда планета. Макар че никога не би го признала пред него,

чувстваше се объркана и дълбоко смутена. Дали изобщо ще успее да се приспособи? Дали не се е мамила, че ще ѝ се удаде? Идън Пас си оставаше напълно неразгадаем за нея и плашещ като непозната страна.

— Тук е толкова различно — промълви безпомощно тя.

— Вярно е. Поне за вас. — Той посочи през стъклото към приближаващите се светлини на града. — Всеки човек, който живее в Идън Пас, е свързан с някаква история. Цяла нощ да прекараме заедно, пак не бих могъл да ги изредя.

Тя реагира, като бързо извърна глава. Думите му бяха изречени умишлено. Беше видно от начина, по който я гледаше. После добави с похотлив глас:

— Ама май няма такива изгледи, а, док?

— Не, няма.

— Защото нищичко не ни свързва, нали?

— Само едно. Кларк. Общото между нас е Кларк.

При споменаването на братовото име, страстта в очите му мигновено угасна. Изражението му рязко се промени.

— С него нямахме почти нищо общо, освен родителите и домашния адрес. Обичахме се, дори си допадахме. Но Кларк следваше неотклонно правилата. Аз ги нарушавах. Без да искам, го уважавах, че е толкова праволинеен, а той май тайно ми завиждаше, че не ми пука. Едва ли би могло да съществува по-голяма разлика между двама кръвни братя. — погледът му се плъзна по нея. — Най-сериозно беше разминаването помежду ни по отношение на жените.

— Съмнявам се, че бихте се харесали на една и съща жена — обади сковано тя.

— Вярно е. Или единия, или другия. Например, ако Кларк ви беше завел на вечеря тази вечер, нямаше да се озовете при Боби Скарата. Щяхте да се издокарате и да идете в местния клуб. Щяхте да общувате с цвета на обществото, с най-преуспелите и влиятелни личности на града. И те пият, лъжат, мамят и развратничат на поразия, но не признават така честно слабостите си, както хорицата при Боби. — Той наклони глава на една страна. — Като си помисля, май щяхте да си паснете по-добре в клуба с останалите лицемери.

Лара посрещна обидата спокойно.

— Какво толкова ви дразни в мен, господин Такет? — През деня веднъж се бе изтървала и го бе нарекла на малко име. Беше се случило

в най-тежкия момент от кризата с Лети Ленард. Сега изглеждаше по-уместно да използва фамилията му. И да възстанови дистанцията.

Той спря линкълна на алеята пред къщата ѝ, като едва не смачка пръснатите наоколо вещи за пикник на Ленардови. Сложи ръка върху облегалката ѝ и се извърна с лице към нея.

— Дразни ме това, дето целият свят знае, че сте курва. Собственият ви съпруг ви е хванал в блудство. Но вие не си признавате, че сте такава. Правите се на съвсем друга.

— Какво предлагате, да си дамгосам буквата К на гърдите ли?

— Сигурен съм, че мнозина биха се израдвали. И аз, включително.

— Как смееете да ме съдите? Абсолютно нищо не знаете за мен, още по-малко за отношенията ми с брат ви. — Тя отвори ядно вратата на колата. — Колко трябва да ви платя за днес?

— Няма значение.

— Не желая да ви бъда длъжница.

— Вече сте — рече той. — Заради вас Кларк е загубил всичко важно в живота си. Той не е в състояние да ви потърси сметка, но аз съм. И когато го направя, ще ви струва скъпо.

— Нещо сте в грешка, господин Такет. Аз държа разписката в ръцете си и вие сте този, който ще я плати.

— И каква е цената?

Тя го изгледа хладнокръвно.

— Ще ме откарате до Монтесангре.

Надменният му смях секна и той остана няколко секунди зяпнал в нея. После сви ръката си на фунийка и я долепи до ухото.

— Какво казахте?

— Не е необходимо да повтарям.

— Не е, но не мога да повярвам.

— Повярвайте. — изглеждаше смаян.

— Да сте чували израза „никога, докато съм жив“?

— Ще ме откарате, господин Такет — рече уверено тя и слезе от колата. — Ще ви принудя.

— Как не, док! — Той със смях върна линкълна по алеята. Задницата му поднесе, когато се отдалечи с шеметна бързина.

— Обичам те.

— Аз също те обичам.

Хедър Уинстън и приятелят ѝ, Танър Хоскинс, лежаха прегърнати върху ватираното одеяло, разстлано в избуялата трева. Наблизо водите на езерото се плискаха в скалистия бряг. Луната бе изгряла и се отразяваше във водата.

Дори в най-горещите вечери, край езерото духаше прохладен ветрец и там ставаше още по-приятно за младите влюбени, които идваха до него с колите си. В Идън Пас езерото беше любимо кътче за ухажване. Ако ходиш с някого на езерото, значи връзката е сериозна.

Хедър и Танър бяха сериозни гаджета, вече от четири месеца. Преди това тя излизаше с най-добрия приятел на Танър, за когото случайно разбра, че сваля друго момиче. След шумната сцена на скъсването им, разиграла се пред кабинета по химия, на която бе присъствало едва ли не цялото училище, Танър я изпрати до вкъщи, за да я утешава.

Държа се изключително мило с нея, наричаше приятеля си „тъп мухльо“ и вземаше страната на Хедър по всички въпроси. Хедър се загледа по-внимателно в Танър и реши, че е много по-симпатичен от онова нищожество, дето я бе измамил.

Поразпита най-добрите си приятелки и като разбра, че те също смятат Танър за готино гадже, промени характера на отношенията им. Скоро в училището се разнесе, че е „със“ Танър. Не можеше да не се чувства щастлива от развитието на събитията.

Понеже Хедър беше най-търсеното момиче от горните класове, Танър също хвърчеше от радост. Още първия път, когато я целуна, тя му пусна език и с това едва не го побърка. Всички момчета бяха на мнение, че има страхотно тяло — приличаше на майка си, която несъмнено беше най-съблазнителната мадама в Идън Пас. В съблекалнята непрекъснато се подмятаха шеговити предположения колко от прелестите на Хедър е смогнал да опита Танър.

Танър нарочно отвръщаше на тези подигравателни закачки двусмислено. Болшинството от момчетата смятаха, че тя му дава всичко каквото поиска, но благородно го премълчава, за да не опетни името на Хедър. По-скептичните от тях бяха убедени, че не е зърнал или пипнал нищо повече от онова, дето се вижда над банския.

Истината беше някъде по средата.

Тази вечер беше успял да разкопчее блузата ѝ и да пъхне ръка под сутиена. Хедър му позволяваше да я опипва навсякъде над кръста. Надолу обикновено му забраняваше.

Обаче бяха на ръба да прекрачат тази граница. Нежното докосване на езика му по зърната на гърдите ѝ я бе довело до неподозирана сексуална възбуда. С неистов копнеж тя прокара ръка по дюкяна на късите му панталони.

Той задавено изохка.

— Моля те, Хедър.

Тя колебливо притисна длан към издутината в чатала му. Приятелките ѝ я бяха предупредили, че „то“ се уголемявало и втвърдявало. Въпреки това се притесняваше от ерекцията му. В същото време ѝ беше любопитно. И го желаше. Приятелките ѝ наистина ще я вземат за сбъркана, ако най-сетне не отбележи някакъв напредък.

— Танър, искаш ли да го направя?

— О, боже — изстена той и като обезумял се хвана за ципа. Пъхна ръката ѝ под ластика на слипа си и още преди тя да се опомни, дланта ѝ се изпълни с пулсираща от похот юношеска плът.

Танър мърмореше неразбираемо, докато тя плахо изучаваше формата ѝ. Знаеше как този чудовищен орган се съединява с тялото ѝ, макар да не разбираше как е възможно.

Въпреки това беше вълнуващо да си го представя. В съзнанието ѝ нахлуха порой еротични картини, подсилени от спомените за последните холивудски сексуални версии, филми, които майка ѝ беше забранила да гледа. Изведнъж той развали всичко.

— О, боже! — извика тя. — Какво? Танър? О, по дяволите!

— Извинявай, извинявай — изрече задъхано той. — Не можах да се удържа. Хедър, аз...

Тя скочи и се затича към езерото, пътем закопчавайки сутиена и блузата си. Когато стигна до посипания с камъчета бряг, коленичи и си изплакна ръката във водата. Беше отвратена не толкова от веществото върху ръката си, колкото от милувките въобще. Бяха твърде детински, просташки и лишени от романтика. Изобщо не приличаха на трогателните любовни сцени във филмите.

Тръгна покрай брега, докато стигна до рибарския кей, после пое по него и отиде до края му, седна и зарея поглед над водата. Танър се появи само след няколко минути. Отпусна се до нея.

Отначало нищо не каза. Когато проговори, гласът му се накъсваше от вълнение.

— Извинявай. Господи, стана без да искам. Ще ме издадеш ли?

Хедър видя, че се чувства унижен и съжали за противната си реакция към станалото не само по негова вина, погали го по косата.

— Няма нищо, Танър. Не го очаквах и прекалих.

— Не, не е вярно. С пълно право ти стана гадно.

— Не ми стана гадно. Честно. Както и да е, всичко е наред. Няма да кажа на никой, бъди спокоен. Как можа да си помислиш такова нещо? Забрави за случилото се.

— Не мога, Хедър. Не мога, защото... — Той се поколеба, като че да събере кураж и изгърси: — Защото ако го бяхме направили както трябва, нямаше да се изложи така.

Хедър отново извърна очи към обляната в лунна светлина вода. Той никога не ѝ беше казал, че иска да отидат докрай. А го искаше — сигурна беше. Но едно е да знаеш това, съвсем друго, да ти го каже. По-страшно е да ѝ го каже — тогава ще трябва да вземе решение.

— Не ми се сърди — продължи той, — само ме изслушай. Моля те. Обичам те, Хедър. Ти си най-хубавото, най-симпатичното, най-умното момиче, което съм срещал. Знаеш, че искам да науча всичко за тебе. Да те опозная отвътре — добави нежно.

Думите му я изненадаха приятно. Караха тялото ѝ да потръпва на скрити местенца.

— Това са вълнуващи приказки, Танър.

— Не те баламосвам. Говоря ти честно.

— Знам.

— Огледай се. — Той махна към паркираните коли зад тях. — Всички други го правят.

— И това знам.

— Ами, мислиш ли... Тоест, искаш ли?

Тя се взря в трескавите му очи. Искаше ли наистина? Може би. Не защото беше безумно влюбена в него. Нямаше намерение да прекара целия си живот с Танър Хоскинс, бакалския син, да има деца и внуци от него и да го търпи до старини. Но беше симпатяга и явно я обожаваше.

Тя му отвърна с уклончиво „да“.

Окуражен, той се присламчи по-близо до нея по грубите дъски.

— Няма да ти лепна някой СПИН, я, или нещо подобно, нали се познаваме. И на всяка цена ще гледам да не забременееш.

Развеселена от сериозността му, тя го хвана за ръката и я стисна.

— Не се тревожа за това. Вярвам, че ще вземеш мерки.

— Тогава какво ни пречи? Вашите ли?

Усмивката ѝ се стопи.

— Татко сигурно ще те застреля, само да чуе за какво си говорим. Майка ми... — въздъхна. — Тя е убедена, че вече сме го направили.

Колебанието на Хедър произтичаше тъкмо оттам. От майка ѝ. Тя не искаше да затвърждава лошото мнение на Дарси за нея.

Отношенията с баща ѝ бяха прости. Той мислеше, че слънцето изгрява и залязва с нея. Тя беше неговата слабост и гордост, скъпото му момиченце. На драго сърце би дал живота си за нея. Беше сигурна в безграничната му любов.

Отношенията с майка ѝ обаче не бяха толкова ясно определени. Дарси имаше променлив и непредсказуем характер. Не беше така лесно да я обичаш, както непоклатимия ѝ баща. Ако Фъргъс беше постоянен като изгрева и залеза, Дарси се обръщаше като времето.

Някои от най-ранните спомени на Хедър датираха от времето, когато Дарси я издокарваше и я замъкваше в центъра на града. Перчеше се с нея нагоре-надолу по тротоара на Тексас стрийт, обикаляше из магазините, като се стараеше всички да ги видят и заприказват. Дарси обичаше да се фука с нея.

Но щом се приберяха вкъщи, глезенето свършваше. Майка ѝ моментално скътваше нежността, с която я обсипваше пред хората, и се заемаше с приготовления за следващата им разходка.

„Упражнявай се на пианото, Хедър. Други ще грабнат наградите на конкурса, ако не се упражняваш.“

„Изправи се, Хедър. Хората ще си помислят, че нямаш достойнство, ако ходиш прегърбена.“

„Престани да си гризеш ноктите, Хедър. Ръцете ти изглеждат ужасно, освен това е грозен навик.“

„Измий си лицето отново, Хедър. Около носа ти още се виждат черни точки.“

„Не скачаш достатъчно пъргаво, Хедър. Догодина няма да те преизберат за капитан на училищния мажоретен състав, ако

клинчиш така.“

Макар Дарси да твърдеше, че я тика напред, защото иска да бъде най-добрата и да получава най-хубавото, Хедър подозираше, че достиженията ѝ са необходими по-скоро на майка ѝ, отколкото на самата нея. Тя също се съмняваше, че зад майчината любов на Дарси се крие дълбока неприязън, граничеща направо с ревност. Това озадачаваше Хедър. Майките не бива да ревнуват децата си. Какво толкова е сторила или е пропуснала да стори, за да предизвика това противоестествено чувство?

С порастването на Хедър сблъсъците между тях ставаха все почести и ожесточени. Дарси си въобразяваше, че Хедър се е отдала на сексуални прегрешения. Тя непрекъснато ѝ подхвърляше двусмислени обвинения и тънки намеци.

„Ама че майтап“ — мислеше си подигравателно Хедър.

Тъкмо майка ѝ водеше разюздан полов живот. Славата ѝ се носеше из целия град, дори децата в училище знаеха, въпреки че никой досега не бе посмял да го подметне на Хедър. Беше прекалено известна.

Но слуховете и шушуканията стигаха до ушите ѝ. Тя всячески се мъчеше да не им обръща внимание, най-вече вкъщи, когато майка ѝ се държеше особено неприятно. Безброй пъти можеше да запуши устата на Дарси с най-пресните клюки за нея. Но не го правеше и нямаше да го направи заради Фъргъс. Не би сторила или казала нищо, което косвено да засегне баща ѝ, или да го постави в неудобно положение.

Затова, когато Дарси я ругаеше за връзката ѝ с Танър и я тормозеше с въпроси за сериозността ѝ, тя изтърпяваше мъчението с враждебно мълчание.

Освен галенето и целувките, не бе извършила нищо срамно. Основната причина за въздържанието ѝ беше, че не желаше да прилича на майка си. Явно бе наследила силната чувственост на Дарси, но не беше задължително да ѝ се поддава. В никакъв случай не би допуснала да ѝ излезе име на развратница — каквато майката, такава и дъщерята. Нито ще предаде любовта на баща си, както постъпва майка ѝ.

Танър седеше смълчан до нея и я изчакваше търпеливо да превъзмогне опасенията си.

— И аз изпитвам същото като теб, Танър. Честно — каза тя. — Е, може би не чак толкова необуздано — добави с мила усмивка. — Но те обичам достатъчно, за да искам да спя с теб.

— Кога? — попита прегракнало той.

— Когато усетим, че моментът и настроението са подходящи. Моля те, не ме пришпорвай повече.

Разочарованието му бе явно, но той се усмихна и се наведе да я целуне нежно.

— По-добре да те откарам вкъщи, докато не сме закъснели. Майка ти ще побеснее, ако се забавиш и с трийсет секунди.

Пристигнаха точно навреме. Въпреки това Дарси ги посрещна на вратата, Танър — с кръвнишки поглед, а Хедър, с лекция как едно момиче трябва да пази името си неопетнено.

— Добро утро.

— Добро утро.

Буи Кейто и Джейнълин Такет се гледаха от двете страни на бюрото в тясната канцелария на склада. Той с изненада установи, че очите им са на една линия. Не беше забелязал при първата им среща, че е висока почти колкото него. Беше му се сторила толкова изящна, дори крехка, седнала зад огромното си писалище, и притеснена като курва в черква.

Как можа да му хрумне подобно сравнение, когато се намираше в присъствието на такава дама? Сякаш изрекъл мислите си на глас, той побърза да замаже грешката си.

— Извинявайте, че ме нямаше в „Палмата“, когато сте ме търсили. Хап — господин Холистър, ми предаде съобщението ви да мина, щом ми е удобно. Сега удобно ли е?

— Да, много мило от страна на господин Холистър, че не е забравил.

— Винаги се е държал свястно с мен.

— Е, благодаря, че дойдохте. Седнете, моля.

Тя посочи железния стол зад гърба му. Той се настани в него, а тя отново зае мястото си до бюрото. Внимателно приглади полата си отзад и едва тогава плавно се отпусна. Някои жестове, като последния, извършваше грациозно, без да се замисля. Но в други моменти,

особено когато гледаше право в него, движенията ѝ ставаха резки и некоординирани, като на новородено жребче. За първи път срещаше такъв нервак. Ако ѝ викне „Па!“, сигурно тутакси ще припадне.

Не можеше да си представи защо госпожица Джейнълин се притеснява от това събеседване. Тя държеше всички козове в ръцете си. Той зависеше от нея, неговото бъдеще висеше на косъм, а не обратното.

— Аз... — Тя сбърка и се прокашля, за да продължи. — Отвори ни се едно място за работа.

— Да, мем.

Огромните ѝ сини очи станаха още по-големи.

— Вие сте знаели?

Кога най-сетне ще се научи да си затваря тъпия плювалник?

— А, тъъ, чух, че сте уволнили един, след като сте го обвинили в кражба.

— Но той наистина крадеше! — Гръмкото ѝ възклицание стресна и двамата. Тя се засрами от избухването си. Буи реши да я успокои и така да отбележи няколко точки в своя полза.

— Не се и съмнявам, госпожице Такет. Нямате вид на човек, дето ще седне да хвърля обвинения, без да е сигурен в тях.

Буи беше чул как мъжът, на когото всички викаха Мюли, едва ли не се хвалеше, че бил уволнен от „оная дръглива кучка Такет“. Обидните имена, с които червенкосият бе обсипал Джейнълин и грубия начин, по който бе говорил за нея, не си уйдисваха със спомените на Буи за тихата, срамежлива дама, с която се бе запознал.

Поразпита предпазливо наоколо и научи, че Такетови минават за справедливи люде. Очаквали от работниците им да се трудят яко, но плащали добре. За госпожица Такет се разправяше, че била особено разбрана и не вадела душата на хората. Очевидно Мюли Бил беше не само крадец, но и лъжец.

— Тоя тип Мюли е едно гадно плямпало, госпожице Такет — каза Буи. — Затуй не му се вързах много на дрънканиците. Просто се чудя, защо губим от ценното ви време да приказваме за него.

— Той беше сондъор.

— Да, мем.

— Предлагам ви неговото място.

Сърцето му подскочи, но лицето му остана безизразно. Беше се надявал, че го вика за работа, но още не можеше да повярва на късмета си, никак не би се изненадал, ако в следващия момент му удари плесница.

— Звучи страхотно. Кога започвам?

Тя заопипва копчетата на блузата си.

— На първо време смятам — рече несигурно — да изкарате един пробен период. Да видим как... как ще се справите.

Ето на. Плесницата не закъсна.

— Да, мем.

— Компанията принадлежи на семейството ми, господин Кейто. Аз съм едва трето поколение в нея и се чувствам длъжна да защитавам...

— Боите ли се от мен, госпожице Такет?

— Да се боя? Не — отвърна тя и престорено се изсмя. — За бога, не, разбира се. Просто може да не ви хареса да работите за „Такет Ойл“, постоянното назначение вероятно ще ви създаде известни трудности, след като наскоро сте излезли от...

Тя се размърда неспокойно на стола си.

— Ако след време и двете страни са доволни една от друга, ще ви дам постоянно място. Как ви се струва? — Хвърли му неуверена усмивка.

Буи също се размърда на стола и замачка периферията на шапката между пръстите си, забил поглед в нея. Ако друг му беше предложил временна работа, докато докаже, че го бива, щеше да му отвърне „еби си майката“ и да му тръшне вратата. Но беше наясно докъде може да го доведе лютият му нрав и го обузда.

— Всичките ви нови служители ли минават през това, въъ, пробен период?

Тя навлажни устните си с език и пак се хвана за копчетата на блузата.

— Не, господин Кейто. Но, честно казано, досега не ми се е случвало да назначавам човек, пуснат условно от затвора. Аз нося отговорност работата да върви без засечки. Не искам да сбъркам.

— Няма.

— Убедена съм в това. Ако не бях, нямаше да ви повикам на разговор.

— Можете да проверите досието ми в Отдела за изправителните заведения. Намалиха голяма част от присъдата ми за примерно държане.

— Вече говорих с вашия наблюдаващ инспектор. — Очите му се стрелнаха към нейните и тя се изчерви. — Трябваше да го сторя. Искях да разбера, какво... какво сте извършили.

— И той каза ли ви?

— Да, нападение с телесна повреда.

Той отмести поглед и няколко пъти прехапа долната си устна. За пореден път се изкуши да си тръгне. Нищо не ѝ дължеше, по дяволите, още по-малко обяснение. Не смяташе да се оправдава пред никого.

Но, странно, искаше Джейнълин Такет да разбере защо бе извършил това престъпление. Не беше в състояние точно да определи от какъв зор. Може би защото тя гледаше на него като на истински човек, а не просто като на бивш затворник.

— Копелето само си го изпроси — рече.

— Как?

Той се поизправи на стола и се приготви да изложи пред нея фактите, пък тя както ще да ги си тълкува.

— Беше ми хазяин. Той и жена му живееха в апартамента под мен. Беше гадна дупка, но по онова време не можех да си позволя повече. Тя — жена му де, беше адски мила жена. Грозна като вещица, ама с добро сърце, нали се сещате?

Джейнълин кимна.

— Все ми правеше разни услуги. Ту ще ми зашие копчетата на ризата, ту нещо друго, понякога ми донасяше по някоя манджа — де яхнийка, де парче сладкиш, каквото остане, щото, викаше, ергените не се хранят както трябва, а човек не може да издаяни само с полуфабрикати.

Той друсна шапката върху коляното си.

— Един ден я срещнах на стълбите. Окото ѝ беше насинено. Помъчи се да го скрие от мен, но лицето ѝ от лявата страна беше цялото подуто. Опита се да ме забаламоса нещо, но аз веднага се сетих, че нейният хубостник я е разкрасил така. Неведнъж го бях чувал да ѝ крещи. Но не знаех, че я бяхта като боксова круша. Насвих го и му казах, че ако толкова го сърбят ръцете, да дойде при мене, няма да го разочаровам. Той ме разкара, да не съм си пъхал носа в чужди работи.

След две-три седмици пак я преби. Тоя път не се размина само с думи. Треснах му няколко юмрука, ама тя се намеси и ми се примили да го оставя. — той поклати глава. — Иди, че разбери. Както и да е, предупредих го, че ако пак я удари, ще го убия. Минаха няколко месеца и аз реших, че си е взел урок. Тогава една нощ се събудих от врявата долу. Тя пищеше, плачеше и молеше за помощ.

Хукнах към апартамента им и избих вратата с ритник. Така я беше блъснал в стената, че в мазилката имаше дупка, а ръката ѝ висеше счупена. Тя се бе свила на пода, а той я налагаше с каиш.

Само си спомням, че прелетях до него и скочих на гърба му. Смазах го от бой. Едва не го убих. За щастие един от другите наематели извика полицията. Ако не бяха дошли навреме, щяха да ме съдят за убийство. — Замълча, обсебен от миналото. — Цял живот съм се разправял все с такива гадняри. Писнало ми е, сигурно затова превъртах.

Известно време остана мълчаливо взрян в ръцете си.

— На делото ми се разкисна и взе да реве, поиска прошка от бога и хората и се зарече никога повече да не посяга на жена си. Адвокатът ми ме посъветва да кажа на съда, че не помня нищо, че временно съм се чалнал, че съм бил прекалено вбесен и не съм знаел какво върша. Но, като се сетих как се заклев върху библията да казвам истината, признах им най-чистосърдечно, че съжالياвам, дето не съм го убил тоя кучи син. Рекох им, че всеки мъж, вдигнал ръка на беззащитна жена, заслужава да умре, и наистина го мислех — Сви примирено рамене. — Той се отърва, а мен ме тикнаха в кафеза.

Когато отново настъпи мълчание, столът на Джейнълин изскърца леко, тя се изправи и отиде до един железен шкаф. Оттам извади няколко формуляри.

— Трябва да попълните тези неща, ако обичате.

Той остана на стола и само я изгледа.

— Значи ще ме вземете?

— Да, взирам ви.

Началната заплата, която му цитира, направо го шашардиса.

— След като чух историята ви — добави тя, — отказвам се от пробния период. И бездруго идеята беше глупава.

— Не съвсем, госпожице Такет. В днешно време всичко може да се случи.

Усмивката му я развълнува. Тя се поколеба, после се надвеси над бюрото, за да сложи документите пред него.

— Това са данъчни и застрахователни формуляри. Боя се, че са досадни, но необходими.

— Нямам нищо против да пиша документи, щом са за работа.

Докато тя му обясняваше как да ги попълни, Буи се мъчеше да се съсредоточи, но това му се удаваше трудно, когато я усещаше толкова близо до себе си. Ухаеше на хубаво. Не смърдеше като напарфюмираните курви, при които хойкаше след излизането си от пандиза.

Миришеше на чисто, на сапун и постелно бельо, съхнало на слънце. Ръцете ѝ бяха нежни, тънки и бели. Гледаше ги като омагьосан, когато тя разлистваше формулярите и му посочваше пунктираните линии, където да се подпише.

С ъгълчето на окото си можеше да я наблюдава в профил. Не беше красива, но не бе и грозна. Кожата на лицето ѝ беше гладка и светла, почти прозрачна. В изражението ѝ не се таеше лукавство, за разлика от някои жени, които само се чудят как да те прекарат. Напротив, тя изглеждаше пряма, откровена и мила, качества, на които рядко се бе натъквал. Приятно му беше също да чува гласа ѝ. Звучеше така нежно и успокояващо, като люлчина песен.

А очите ѝ... по дяволите, с тия очи би могла да свали всеки мъж от петдесет крачки разстояние, ако реши да ги използва за тази цел.

Не можеше да проумее защо Мюли и другите я наричаха „подвижна метла“. Разбира се, дори в профил си личеше, че не е закръглена и пухкава. Имаше стройни бедра, тънък кръст и малки гърди. Въпреки това той хвърли няколко скришни погледа към копчетата ѝ, с които тя толкова често си играеше, и за свое разочарование откри, че ѝ на него му се ще да си поиграе с тях. Знаеше от опит, че зърната на жените с малки гърди понякога са особено чувствителни.

Мислено се откъсна от еротичните си фантазии. Какво, по дяволите, му ставаше, да разсъждава за зърната на госпожица Джейнълин? Тя беше святна и сериозна жена. Ако можеше да прочете мислите му, сигурно щеше да извика полиция.

— Благодаря ви, госпожице Такет, струва ми се, че нататък мога да се справя и сам — каза рязко и заби глава в бюрото, за да не я

вижда.

Когато попълни всички формуляри, бутна ги към нея през бюрото и се изправи.

— Това е. Откога искате да започна?

— От утре, ако е възможно.

— Чудесно, става. На кого трябва да се обадя?

Даде името на бригадира му.

— От дълго време е при нас и знае какви са изискванията ни.

— А знае ли, че съм лежал?

— Реших, че е по-добре да му кажа, но не е от хората, дето ще ви има зъб заради това. Ще ви допадне. Ще ви чака тук утре сутринта и ще ви покаже кладенците, за които ще отговаряте. Сигурно няколко дни ще обикаля обектите с вас. Ще разполагате с камионетка на компанията, разбира се. Предполагам, че притежавате шофьорска книжка?

— Току-що си я поднових.

— Как можем да влизаме във връзка с вас?

— Виж, това ще е трудно. Засега нямам постоянен адрес. Хап ме беше подслонил в склада си, ама не върви да спя там до безкрай.

Тя отвори чекмеджето на бюрото и извади голяма служебна чекова книжка.

— Намерете си жилище и си поставете телефон, за да можем да ви се обаждаме по всяко време. Не се знае кога ще се наложи. Ако от телефонната компания искат предплата, кажете им да се обадят на мен.
— Написа един чек, откъсна го и му го връчи.

Триста долара, издадени на негово име, просто ей така! Не знаеше дали да ликува или да се обиди.

— Не приемам подаяния.

— Не са подаяния, господин Кейто. А аванс. Ще ви удържам по петдесет долара от първите шест заплати. Това удовлетворява ли ви?

Не беше свикнал да се отнасят мило с него и да му гласуват доверие и се чудеше как да реагира. С Хап беше лесно. Обикновено мъжете не се нуждаят от много приказки. Те сякаш разбират чувствата си и без да ги изразяват гласно. Но с жена е друго, особено когато те гледа с такива сини очи, големи колкото петдесетцентови монети.

— Идеално — отвърна той, надявайки се, че вътрешното му смущение не е проличало в гласа.

— Добре. — Тя стана, усмихна се и му подаде ръка. Буи я зяпаше няколко секунди, обладан от безумната мисъл да се избърше в панталона и тогава да докосне нейната. Разтърси я бързо и моментално я пусна. Тя веднага отдръпна ръката си. За две-три секунди се възцари неловко мълчание, след което и двамата заговориха едновременно.

— Ако не...

— Докато...

— Кажете първо вие — рече тя.

— Не. Дамите са с предимство.

— Искях да кажа, че ако нямате въпроси, с нетърпение ще очаквам да започнете работа утре.

— А аз се канех да кажа „до утре“. — Нахлупи си шапката и се отправи към вратата. — Хубаво ще е пак да се заловя за сериозна работа. Много съм ви задължен. Благодаря ви, госпожице Такет.

— Пак заповядайте, господин Кейто.

На излизане се спря до прага и се обърна.

— Към всички ваши служители ли се обръщате на фамилия?

Въпросът сякаш я завари неподготвена. Вместо да отговори, тя припряно заклати глава.

— Тогава ми викайте Буи, добре?

Тя преглътна видимо:

— Добре.

— И името ми е Буи, като Джим Буи и Буи Ножа. Не Боуи като Дейвид, рокпевица.

— Разбира се.

Стана му тъпо, че го каза — какво я интересуваше, по дяволите, как си произнася името? — докосна периферията на шапката си и се изниза.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Да не би печеното да е прекалено сухо, Кий?

Въпросът на Джейнълин го изтръгна от дълбоките му мисли. Той се поизправи на стола, погледна я над масата и се усмихна.

— Прелестно е, както винаги. Не съм много гладен тая вечер.

— Така става, като се наливаш с уиски — намеси се Джоди.

— Изпих само една чашка преди вечеря. Както и ти.

— Но аз ще се задоволя с нея. А ти ще идеш пак да се натряскаш, както всяка божа вечер.

— Откъде знаеш какво ще правя тая вечер? Или която и да било друга вечер? Освен това, теб какво те интересува?

— Моля ви — възкликна Джейнълин и закри ушите с ръце. — Престанете да си крещите. Не може ли поне веднъж да се нахраним без кавги?

Кий знаеше, че сестра му искрено страда и каза:

— Извинявай, Джейнълин. Приготвила си страхотна вечеря. Не исках да я развалям.

— Не ме е грижа за вечерята. Тревожа се за вас. Мамо, лицето ти е почервенияло като домати. Изпи ли си лекарството днес?

— Да, изпих го, много ти благодаря. Но не съм дете, да знаеш.

— Понякога се държиш досущ като дете, щом става дума за лекарства — سخока я внимателно Джейнълин. — Освен това едно време никога не ни разрешаваше да крещим на масата.

Джоди бутна чинията си настрана и запали цигара:

— Баща ти не търпеше разправии на масата. Викаше, че му пречели на храносмилането.

Джейнълин се оживи, щом се отвори приказка за баща ѝ. Представите ѝ за него бяха съвсем смътни.

— Ти помниш ли това, Кий?

— Жестоко ни свиваше за подобни работи — отвърна Кий и се усмихна на сестра си. — понякога ми приличаш на него.

— Шегуваш ли се? — по тънката ѝ шия изби червенина и се плъзна нагоре по лицето. Трогателно лесно беше да ѝ доставиш удоволствие. — Наистина ли?

— Наистина. Имаш неговите очи. Нали, Джоди?

— Предполагам.

Не желаше да се съгласи с него дори по такъв очевиден и незначителен въпрос, но той реши да не ѝ обръща внимание.

— И трите деца наследихме синилката на Такетови. Едно време се ядосвах, когато хората ни думаха на двамата с Кларк: „Момчета, имате прекрасни очи. Също като на татко ви.“

— Защо се ядосваше? — попита Джейнълин.

— Не знам. Навярно ме е карало да се чувствам като лигльо. Момченцата не обичат да им разправят, че са „прелестни“.

— Баща ти нямаше нищо против да го чува — обади се рязко Джоди. — Умираще някой да го ласкае. Особено жените.

Безкрайно простодушна и наивна, Джейнълин каза:

— Сигурно много си се гордяла, мамо, с такъв красив съпруг.

Джоди прокара горящия край на цигарата си по ръба на пепелника.

— Баща ти умееше да бъде чаровен. — Изражението ѝ омекна. — В деня, когато се роди Кларк трети, той ми донесе шест дузини жълти рози. Смъмрих го за разточителството, но той ми отговори, че на човек веднъж му се раждал син.

— А когато се роди Кий?

Замечтаният поглед на Джоди се избистри.

— Не получих никакви цветя.

След напрегнато мълчание, Кий промълви едва чуто:

— Може би татко е знаел, че няма да ги харесаш. И че ще ги изхвърлиш.

Джейнълин реагира веднага.

— Мама вече обясни защо е изхвърлила цветята ти, Кий. От тях ѝ се е докисало. Сигурно е алергична.

— Да, сигурно.

Не вярваше на тая измишльотина нито за миг. В началото на седмицата, напразно търсейки начин да се помири с Джоди, ѝ беше донесъл букет. Джейнълин подреди цветята в една ваза и ги остави на тоалетката в спалнята на Джоди, докато тя беше навън с Мейдейл.

На следващата сутрин той намери букета в кофата за боклук пред задния вход. Не го беше яд, че го е изхвърлила, а че не обели нито дума за тях, докато той не ѝ покажа увехналите стръкчета и не ѝ поиска обяснение.

Спокойно и невъзмутимо му заяви, че от букета я хванала сenna хрема. Не се насили да изрече, че са хубави, но за съжаление не ще може да им се наслаждава. Дори не му благодари за жеста.

Не че толкова държеше или се нуждаеше от благодарностите ѝ. Щеше да преживее и без тях. Просто се вбесяваше, че тя го мислеше за достатъчно глупав да приеме прозрачното ѝ извинение, с което отблъскваше подаръка му. За да не ѝ достави удоволствие, като се покаже засегнат и сърдит, сега се правеше на безразличен, както постъпи и сутринта, когато отново хвърли букета в кофата за смет.

Джоди наруши проточилото се мълчание.

— Как се проявява новият работник?

Джейнълин едва не изтърва чашата с кафето си. Тя изтрака шумно в чинийката.

— Той... ами много добре. Мисля, че няма да ни разочарова.

— Още не съм видяла препоръките му.

— Извинявай, постоянно забравям да ги донеса. Но бригадирът му твърди, че се справял чудесно. Не закъснявал и се трудел съвестно. Сработил се бил и с останалите. Не създавал проблеми. Не са постъпили никакви оплаквания от него.

— Още не мога да проумея защо Мюли напусна така изведнъж, без всякакво предупреждение.

Джейнълин бе разправила на Кий подробностите около изгонването на Мюли, но го бе помолила да не казва на Джоди. Ако тя разбере, че такъв доверен служител е излязъл крадец, ще вземе да кипне и кръвното ѝ, което и бездруго е високо, още по-опасно ще скочи. Кий се съгласи с нея. Той знаеше също, че Буи Кейто е бивш затворник, излязъл съвсем наскоро оттам. Още преди Джейнълин да ги запознае, той го беше виждал в „Палмата“. Хап му беше открял тайната за Кейто.

Кий не изпитваше предубеждение към бивши осъдени. Преди две-три години и той бе прекарал няколко дни в един италиански затвор. Кейто се държеше дружелюбно, но без да се мазни. Не дрънкаше много, вършеше си работата и гледаше да не се забърква в

неприятности. Далеч не можеше да се каже същото за мнозина мъже без затворнически досиета.

Възгледите на Джоди за социалната реформа не бяха особено либерални. Тя не търпеше грешки. Не би приела бивш осъден в редиците на компанията, така че колкото по-малко знаеше за миналото на Кейто, толкова по-добре за всички. Мюли беше напуснал, Джейнълин му бе намерила подходящ заместник. Бяха и казали само толкоз. Но тя явно надушваше нещо гнило. Не за първи път повдигаше този въпрос.

Кий продължаваше да гледа безизразно и се надяваше, че и Джейнълин ще направи същото. Но на нея лъжите не ѝ се удаваха лесно, под всевиждащия взор на майка си Джейнълин неспокойно въртеше сребърните прибори в ръцете си.

— Кейто не е ли отгук някъде?

— Не, мамо. Израсъл е в Западен Тексас.

— И не знаеш кои са родителите му?

— Мисля, че са починали.

— Женен ли е?

— Не.

Джоди продължаваше да гледа втренчено дъщеря си и да пуши. След една безкрайно проточила се тишина, Джейнълин нервно стрелна с очи Кий.

— Кий го е виждал. Според него е наред.

По дяволите! Не желаше да попада под кръстосан огън. Но се впусна да помага, на сестра си.

— Стори ми се добро момче.

— И Дядо Коледа е добър. Но това не значи, че може да различи петролен кладенец от задника си.

Джейнълин трепна от грубия речник на майка си.

— Буи разбира от петрол, мамо. От дете работи в бранша.

След като и бездруго беше въввлечен в спора, Кий взе страната на сестра си.

— Кейто си гледа работата. Джейнълин го одобрява, както и останалите. Какво повече можеш да искаш? — Знаеше, естествено, какво иска майка му — Джоди искаше да бъде млада, здрава и силна; искаше да държи юздите на компанията в ръцете си и ѝ беше неприятно, че Джейнълин е назначила човек, без да се допита до нея.

Дори да беше наела самото превъплъщение на Х. Л. Хънт, Джоди пак нямаше да е доволна.

— Работи вече... колко време, Джейнълин, две седмици?

— Точно така.

— И не е направил нито една издънка — продължи той. — Тъй че, според мен, Джейнълин е взела разумно управленческо решение.

Джоди се обърна към него, преизпълнена с презрение:

— Като че твоето мнение има някакво значение, когато става дума за „Такет Ойл“.

— Не говорех като специалист в петролния бранш — отвърна спокойно Кий. — Просто като човек, който е разменил пет приказки с друг. Кейто ме погледна право в очите, сякаш нямаше какво да крие. Срецнах го в края на деня. Беше подгизнал от пот и дрехите му бяха изцапани, което недвусмислено показваше, че си е скъсал задника от бачкане в жегата.

Джоди изпусна струйка цигарен дим към тавана.

— Май не е зле да вземеш някой и друг урок по трудова етика от тоя приятел Кейто. Няма да се презориш, ако се поизпоттиш, поизцапаш и свършиш малко работа.

— Кий не стои със скръстени ръце, мамо. Оправи ключалката на вратата в гаража.

— Дреболия. Аз имам предвид яко бачкане, да се напъне, докато му избие пот на челото.

— Тоест на петролните ти кладенци. — Въпреки най-добрите си намерения да се владее, гласът на Кий се повиши.

— Няма да умреш, я, нали?

— Не. Няма да умра, но не е по моята част. А по твоята.

— А, затова никога не си искал да се намесваш в бизнеса. Защото съм там преди теб? Не желаете да бъдеш командван от жена.

Кий поклати глава и печално се изсмя.

— Не, Джоди. Никога не съм имал желание да се намесвам в бизнеса, защото не ми е по вкуса.

— Защо?

Джоди не се задоволяваше с простички отговори. Не помнеше случай, тя да не го е карала да обяснява, защитава и доказва мненията си, особено ако се различават от нейните. Не се учудваше, че баща му бе потърсил спасение в прегръдките на други жени. С Джоди всичко се

превръщаше в състезание, за да се види кой ще надделее. На един мъж бързо би му втръснало.

Насили се да запази хладнокръвие и каза:

— Може би ако още търсехме нефт и работата криеше предизвикателства, щях да се навия.

— Тресе те жажда за вълнуващи преживявания, така ли?

— Еднообразието не ми допада.

— Тогава е трябвало да се родиш през време на треската. Браншът привличаше тъкмо такива като тебе. В Източен Тексас беше тъпкано с комарджии, мошеници, шарлатани и курви. Всичките отявлени авантюристи. Залагаха на едро. Пукната пара не даваха за бъдещето и не се спираха пред нищо. Такъв живот би ти харесал, нали? Не се чувстваш щастлив, освен ако не вървиш по опънато въже и от двете страни не те дебнат крокодили, които само чакат да паднеш, за да те изядат. Също като баща си, душа даваш за приключения.

Кий така силно стискаше зъби, та челюстите го заболяха.

— Мисли си каквото щещ, Джоди. — после се наклони напред и заудря по масата с показалец, за да подчертае всяка изречена дума. — Но никога не съм искал, нито ще искам да клеча над някакви си смрадливи петролни кладенци.

— Кий — изохка съкрушено Джейнълин.

Столтът на Джоди изстърга по пода и почти я заглуши. Лицето ѝ беше почервеняло.

— Тия смрадливи кладенци ти дадоха възможност цял живот да си развяваш байрака! Те ти осигуряваха храна, дрехи, купуваха ти нови коли и платиха обучението ти в колежа!

Кий също се изправи.

— За което, покорно благодаря. Но нима трябва да стана нефтаджия, та да ти се отплатя, че си изпълнила родителските си задължения? Ако вие с татко бяхте сондьори, да не би от това да следва, че и аз трябва да се ровя цял живот в мръсотията? От Кларк никога не си очаквала да се захване с петрола, защо тогава то да важи за мен?

— Кларк имаше други планове.

— Откъде знаеш? Питала ли си го някога какво иска? Или просто изпълняваше твоите планове?

Джоди се изпъна.

— Неговото бъдеще беше предначертано и той щеше да го осъществи, ако не беше оная курва, докторката, дето я разкарваш насам-натам.

— Това беше спешен случай, мамо — намеси се Джейнълин. — Момиченцето е щяло да умре, ако не е бил Кий.

Злополуката с Лети Ленард бе отразена като основно заглавие в местния вестник.

— Благодаря ти, Джейнълин — каза Кий, — но не е необходимо да ме защитаваш. Щях да постъпя по същия начин, дори да се касаеше за куче, камо ли за малко дете.

Но Джоди я интересуваше само един аспект от драмата.

— Предупредих те да стоиш настрана от Лара Портър.

— Не бих път до болницата заради нея, по дяволите. Направих го заради детето.

— Пак за детето ли мислеше, когато плати вечерята на докторката?

Вместо да се изненада или смути, че тя знае и за скарата, която бяха хапнали заедно с Лара Малори, той сви рамене.

— Не бях ял цял ден. Бях гладен. Беше с мене, когато реших да се отбия.

Очите на Джоди изгаряха от ярост.

— За последен път ти казвам. Стой настрана от нея. Върви да пиеш и да блудстваш с някоя друга.

— Благодаря, че ми напомни. Тая нощ позакъснях.

Отиде до бюфета, наля си чаша уиски и предизвикателно я гаврътна.

Джоди издаде звук на отвращение, обърна се и излезе от трапезарията с войнствена стъпка, след което се заизкачва по стълбите към втория етаж.

— Защо не можете да се погаждате с нея?

Кий понечи да се нахвърли върху сестра си, за да се защити. Измъченото ѝ лице го спря.

— Джоди първа започна, не аз.

— Знам, че не е лесна.

Той се изсмя жлъчно на мекото ѝ сравнение.

— Благодаря ти, че не издаде тайната ми за господин Кейто. Мама не би допуснала бивш осъден в редиците на компанията, дори да

се проявява като образцов работник.

Кий вдигна въпросително едната си вежда.

— Образцов работник? Не е ли прекалено рано за такова заключение?

— Не става въпрос само за господин Кейто — рече свенливо тя и побърза да смени темата. — Наистина ли я заведе на вечеря?

— Кого? Лара Малори ли? Господи, какво толкова е станало? Прескочих до Боби Скарата за ребърца. Тя беше с мен, защото трябваше да я откарам до тях от летището. Това е всичко. Престъпление ли е?

— Тя ми се обади по телефона.

Ядът му се изпари.

— Какво?

— Позвъни ми миналата седмица. Изневиделица. Бях в службата, когато се обади и се представи. Държа се много мило. Покани ме на обяд.

Той се изсмя.

— Поканила те е на обяд? — струваше му се абсурдно.

— Така се изненадах, че не знаех какво да отговоря.

— И какво й отвърна?

— Отказах, разбира се.

— Защо?

— Кий! Това е жената, която съсипа политическото бъдеще на Кларк.

— Да не би да го е изнасила под дулото на пистолета, Джейнълин? — подметна той кисело. — Не вярвам и да го е вързала за леглото. Освен за възстановителни процедури.

— Не ми е понятно как можеш да се шегуваш с това — срязва го сърдито тя. — Ти на чия страна си?

— На наша. Знаеш го. — Той се втренчи невиждащо пред себе си, подхвърляйки празната чаша в ръка. — Може би щеше да е интересно да приемеш предложението й. Бих искал да разбера какво е наумила.

— Смяташ, че е наумила нещо?

Той се замисли. Трябваше да признае, че мнението му за Лара Малори се беше повишило, когато забеляза с каква решителност се

мъчеше да спаси живота на Лети Ленард. Беше срещал далеч по-малко всеотдайни към своите пациенти лекари, и то военни.

Но независимо от куража и уменията, които бе проявила в тази криза, тя си оставаше главната фигура в скандала, непоправимо компрометирал Кларк. Тя не би дошла в Идън Пас, ако нямаше убедителни подбуди. Явно искаше нещо. Беше го намекнала, когато му каза, че разполага с разписка, която ще предяви за изплащане.

„Ще ме откараш до Монтесангре.“

Не ѝ повярва нито за миг, че говори сериозно. Съвсем ясно беше изразила пренебрежението си към тази страна. Насила да я влачат, пак не би се върнала там.

Тогаваша защо му го каза? За да го предизвика? Да го заблуди и да не може да отгатне истинските ѝ намерения?

— Нямахте да ти се обади, ако не целеше нещо — отвърна троснато на Джейнълин.

— Какво например?

— Откъде да знам, по дяволите? Току-виж иска някой Мики Маус за спомен от детството на Кларк. Или просто нещо абстрактно, като обществено признание. Ти си от най-уважаваните жители на града. Може би си мисли, че ако я зърнат с теб, ще я приемат по-лесно и работата ѝ в кабинета най-сетне ще потръгне. Като се обади пак...

— Ако го направи.

— Смятам, че пак ще опита. Напориста мадама е. Та като се обади, премисли. Един обяд с нея може да се окаже интересен.

— Мама ще припадне.

— Не е нужно да знае.

— Тя ще разбере.

— И какво от това? Достатъчно голяма си. Имаш право да вземаш самостоятелни решения, дори да не уйдисват на Джоди.

Тя сложи ръка на рамото му и заговори сериозно:

— Моля те, Кий, заради двама ви, сдобрете се най-после...

— Мъча се, Джейнълин. Но тя не желае.

— Не е вярно. Просто не умее да отстъпва без сътресения. От старост и опърничавост. От самота. Не е добре със здравето, а отгоре на всичко, струва ми се, се плаши от смъртта.

Той беше напълно съгласен с нея, но това не решаваше проблема.

— Какво още трябва да направя, нали опитах какво ли не? Скъсах се да бъда учтив и любезен. Дори ѝ подарих цветя. Нали видя какъв беше ефектът — каза горчииво. — Да пукна, ако взема да се чупя в кръста и да ѝ целувам задника, щом се мерне пред очите ми.

— Не искам от тебе да я глезиш. Тя ще прозре лицемерието ти и ще те намрази. Но би могъл да не се впрягаш толкова лесно. Когато спомена за работа, можеше да ѝ разправиш за последните си постижения.

— Не виждам смисъл да се перча с тях като с медали. Не съм тръгнал да я впечатлявам. Освен това, тя не дава пет пари за работата ми. Според нея летенето е хоби. Дори да бях пилот в Елитните въздушни части, пак нямаше да е доволна.

Той остави чашата от уискито върху подноса, движенията му бяха забавени и издаваха дълбоко отчаяние.

— Джоди не ме ще тук. Колкото по-скоро си замина, толкова повече ще се зарадва.

— Моля те, не го приемай по този начин. И не тръгвай, преди да се е утаила горчилката помежду ви. Още не е по силите ѝ да превъзмогне смъртта на Кларк и понеже се измъчва заради слабостта си, така жестоко си го изкарва на теб.

— Винаги съм бил подходяща изкупителна жертва. Не ме харесва от деня на раждането ми, когато татко е пропуснал да ѝ подари шест дузини жълти рози.

— Той я е наранил, Кий. Тя го е обичала, а той я е наранил.

— Обичала ли? — повтори той и ехидно се изсмя.

Джейнълин го изглежда със сериозно и леко озадачено изражение.

— Много го е обичала. Не си ли знаел?

Преди да успее да ѝ отговори, на вратата се позвъни.

— Всичко ще се оправи между вас. Ще видиш. — Стисна рамото му и отдръпна ръката си.

— Аз ще отворя.

Кий не споделяше оптимизма на сестра си и реши да си налее още едно уиски. Изпи го наведнъж. То опари гърлото му, изгори хранопровода му и по всяка вероятност щеше да разстрои стомаха му. Алкохолът не му се услаждаше, както преди.

Много неща вече не му се услаждаха, както преди. Откога преспиването с жена е свързано с повече неприятности, отколкото си

заслужава? Чувстваше се вкиснат от живота въобще, без да знае защо.

Отдаваше скорошното си лошо настроение на изкълчения глезен и куршумената рана върху хълбока си. Но глезенът му го безпокоеше все по-рядко, а раната бе зараснала, оставяйки само леко зачервено болезнено петно, което да му напомня за нея.

Какво тогава го тормозеше?

Скуката.

Разполагаше с прекалено много време за мислене. Мислите му неизменно се въртяха около злополучното удавяне на Кларк и около всички стърчащи нишки в предположенията, свързани с него, които висяха като разръбените краища на погребален саван. Кий държеше да научи фактите, но от друга страна се страхуваше да задълбава, да не би да попадне на нещо, което би предпочел да не знае. Изпод всеки преобърнат камък напоследък изпълзяваше грозен червей. Прецени, че е най-добре да не рови повече.

Слава богу, че отново бе започнал активно да лети. Не беше откарал Лети Ленард до Тайлър, за да спечели известност, но оттогава телефонът му не беше престанал да звъни. Вече бе изпълнил някои доста доходни поръчки и тепърва му предстояха нови. Не че имаше особена нужда от пари, макар че и те не бяха за изхвърляне. Правеше го единствено, за да утоли неистовата си потребност от движение и свобода, които само летенето можеше да му осигури.

За неговата душевна нагласа той се намираше във възможно най-неподходящия щат, в най-неподходящия град и в най-неподходящата къща. Копнееше да открие свършено непознато място, различно от всичко, срещано досега, където езикът е неразбираем, а храната екзотична. Някое дивно кътче, в което не са и чували за семейство Такет.

Беше обиколил целия свят, за да търси точка, в която никой не знае, че е брат на сенатора Кларк Такет. Продължаваше да я издирва. Много скоро и последният чужденец съобразяваше истината. „Такет ли? Да не сте роднина на онзи сенатор от Тексас? Брат сте му? Господи, не може да бъде.“ Кларк беше аршинът, с който цял живот мереха Кий. „Кий е висок вече почти колкото Кларк.“ „Кий може да бяга почти колкото Кларк.“ „Кий се държи по-невъзпитано от Кларк.“ „Кий не се нареди сред отличниците, за разлика от Кларк, който винаги успява.“

Накрая Кий надскочи ръста на брат си. През пубертета го надмина и като спортист. Но неблагоприятните сравнения го преследваха и в зряла възраст. Изглеждаше необяснимо, но той никога не бе завиждал на Кларк. Никога не бе искал да бъде като брат си, но всички останали смятаха, че трябва да следва примера на Кларк. Джоди на първо място.

Като дете го болеше, че тя така очевийно показва предпочитанието си към Кларк. Когато превързваше ожулените му колене, никога не ги целуваше, по-скоро го гълчеше за проявеното безразсъдство. Неговите подаръчета, картинките, оцветявани в училище, само поглеждаше бегло и ги оставяше настрана, никога не им се радваше и не ги окачваше на огледалото над тоалетката си.

През юношеството негодуваше срещу студенината, с която го обграждаше. На специалното ѝ отношение към Кларк реагираше с открито непослушание и буйно непокорство. Беше проявила одобрение към него един-единствен път, докато подаваше точни пасове за „Дяволите“ на Идън Пас, но то бе продиктувано от желание за самовъзвеличаване и нямаше нищо общо с неговата личност.

Извън футболното игрище положи неистови усилия да ѝ докаже, че не му пука, макар дълбоко в себе си да се изяждаше от мъка, че тя не държи на него.

Но със зрелостта дойде и примирението, че майка му просто не го обича. Дори не ѝ беше симпатичен. Никога не го бе харесвала. И чувствата ѝ изобщо нямаше да се променят. Беше престанал да се пита защо, пък и честно казано, вече му беше все едно. Приемаше нещата такива каквито са. Кларк беше въввлечен в „креватен“ скандал с омъжена жена, но кой знае защо тя обвиняваше Кий в разврат.

Преди няколко години, след като окончателно бе изгубил надежда, че ще успее да спечели благоразположението, ако не любовта, на майка си, той бе решил, че ще е най-добре за всички, ако се запилее нанякъде — хрумване, продиктувано също от вродената му страст към пътешествия.

Сега дори това бе осуетено.

Чувстваше се неспокоен и отегчен, а въпросите, свързани със смъртта на брат му, не му даваха мира. Трябваше отново да се скрие някъде, но щом понечваше да си събере багажа и да драсне, пред очите му изникваше умоляващото лице на сестра му и го налягаха угризения.

Опасенията ѝ бяха основателни и верни. Старостта и съпътстващата я немощ бяха ужасяващи за жена с несломимия характер на Джоди. Наистина, Кий не можеше да остави Джейнълин да се оправя сама с нея. Вече споделяше страха на Джейнълин, че пристъпите на разсеяност и объркване в паметта у Джоди са предвестници на нещо много по-сериозно от стареенето. Ако настъпеше някаква криза в здравето ѝ, никога нямаше да си прости, че е на хиляди мили и не може да ѝ помогне. Независимо, че не отговаряше на идеала ѝ за син, Джоди пак беше негова майка. Затова за известно време щеше да се закотви в Идън Пас.

— Кий?

Погълнат от мислите си, той се сепна от гласа на сестра с любопитство.

— Кой е? Какво иска?

— Някаква жена.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Лара изви гръб, за да разхлаби схванатите си мускули и остана в това положение няколко секунди, постепенно се отпусна и разтърка очи, преди да нагласи отново очилата за четене на носа си.

Беше вечеряла рано, докато гледаше новините по телевизията, но се отказа от основната програма, защото не предлагаше нищо интересно. За съжаление, след оная сутрин във Вирджиния вече почти не изпитваше удоволствие от четенето на художествени романи. Никой писател не би могъл да съчини позаплетен сюжет, изпълнен с толкова неочаквани обрати, премеждия и беди, каквито се бяха случили с нея през последните пет години от живота ѝ. Трудно би предизвикал съчувствието ѝ към главния герой, когато неговата дилема изглеждаше жалка, в сравнение с нейната.

Поради липса на други забавления беше решила да прелисти картоните на пациентите си. Главоблъсканиците в медицината винаги съумяваха да приковат вниманието ѝ.

Докато състудентите ѝ все се оплакваха, за Лара следването беше празник. Тя с настървение се хвърляше да учи. Неограниченият достъп до учебници и трудни медицински случаи представляваше небивал разкош. Тя ги поглъщаше с ненаситността на чревоугодник, озовал се пред отрупана с вкуснотии маса.

За разлика от родителите ѝ, никой от преподавателите или от съкурсниците ѝ не я осъждаше за неутолимия стремеж към знания, нито ѝ повтаряше, че медицината не е подходяща специалност за една благовъзпитана жена и че съществуват далеч по-приемливи възможности за изява.

Завърши трета по ред в своя курс в „Джон Хопкинс“, прояви заложиби за интернист и получи безброй предложения от различни болници, в които да специализира. Естествено, сдържаното възхищение на колегите ѝ доставяше удоволствие, но истинско удовлетворение извличаше единствено от изцелението. Простичко

изреченото искрено „благодаря“ на пациента заглушаваше и най-шумните похвали на колегите ѝ.

Беше ѝ мъчно, че напоследък все по-рядко получаваше подобно удовлетворение. Затова Лара обичаше да преглежда картоните и да си отбелязва развитието на болестта от диагнозата до излекуването.

Сепна се от шума на приближаващ автомобил. Очаквайки да отmine нататък, тя го проследи с недоумение, примесено с любопитство, когато се насочи по алеята ѝ и свърна отзад към клиниката. Заряза четивото си и бързо излезе от кабинета. Докато си проправяше път през клиниката, обзе я усещането за déjà vu. Вечерта тревожно напомняше за онази, в която Кий Такет се бе появил на прага ѝ с кървяща от изстрел в хълбока рана.

Приликата беше така осезаема, че тя почти не се изненада, когато отвори вратата и го видя да стои пред задния вход. Но този път не беше сам.

Лара хвърли любопитен поглед на момичето, после се обърна към него.

— Имам редовно работно време, господин Такет. Вие сякаш непрекъснато забравяте това. Или не му обръщате внимание. Или посещението е от светски характер?

— Може ли да влезем?

Не беше в настроение да се препира с нея. Веждите му бяха сърдито смръщени, устните му, строго свити на тънка черта, ако беше дошъл сам, Лара навярно щеше да хлопне вратата под носа му. Тъкмо се канеше да го стори, когато се взря по-внимателно в момичето и забеляза, че е плакало. Очите и носът му течаха и бяха зачервени, а лицето беше на петна. Стискаше мокра кърпичка в ръцете с такава сила, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

Освен тези явни признаци на потиснатост, имаше вид на напълно здраво осемнайсет-деветнайсетгодишно момиче. Беше набито, с едър бюст и налети бедра. Лицето му беше симпатично, или поне щеше да е, ако не беше плакало. Имаше права и тъмна коса, която стигаше до раменете. Заради безрадостния израз в кафявите му очи, съчетан с пълно отчаяние, Лара не можеше да го изгони.

Тя отстъпи встрани и им даде знак да влязат.

— С какво мога да ви помогна?

Момичето продължи да мълчи. Обади се Кий:

— Това е Хелън Бери, д-р Малори. Тя се нуждае от лекар.

— Болна ли сте? — попита момичето Лара.

Хелън стрелна Кий скришом с очи и отвърна:

— Не съвсем.

— Не мога да ви помогна, ако не ми кажете за какво става дума.

Ако се нуждаете от общ преглед, ще бъдете първата пациентка, която ще приема, утре сутринта.

— Не! — възрази момичето. — Аз, толкова... Не бих искала никой да научи... не мога...

— Трябва да я прегледате.

Лара се обърна към Кий, който се беше обадил.

— Да я прегледам за какво? Щом не е болна...

— Става дума за гинекологичен преглед.

Лара го зяпна въпросително в очакване на отговор. Той не продума, изражението му остана непроменено. Момичето притеснено хапеше долната си устна.

— Хелън — попита внимателно Лара, — да не са те изнасилили?

— Не. — Тя поклати отривисто глава. — Няма толкова нещо.

Лара ѝ повярва и изпита огромно облекчение.

— Ще изчакам тук. — Кий се извърна рязко и се отправи по коридора към тъмната чакалня.

С излизането му настъпи тежка тишина. Едва след няколко секунди Лара успя да изпусне стаения си дъх. Усмихна се окуражително на Хелън и каза:

— Оттук, моля. — Момичето я последва в кабинета за прегледи и Лара му посочи масата.

— Да се съблека ли?

— Не — отвърна тя. — Няма да извърша преглед на таза, преди да получа допълнителни сведения. Освен това, сестрата я няма, за да ми асистира. По принцип не правя такива прегледи без помощник.

Това беше за нейна презастраховка, както и за презастраховка на пациента. В съвременното общество, в което хората се съдеха за щяло и нещяло, лекарите изпитваха параноичен ужас да не бъдат обвинени в небрежност. Заради скандала, свързан с името ѝ, тя беше по-уязвима от всички останали.

Очите на пациентката ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Ама трябва да ме прегледате. Аз трябва да знам. Трябва веднага да разбера, за да реша какво да правя.

Очевидно дълбоко разстроена, тя късаше мократа кърпичка на парченца. Лара улови ръцете ѝ, за да престане.

— Хелън. — Заговори внимателно, но авторитетно. Основната ѝ цел беше да успокои пациентката. — Преди да продължим, трябва да ми отговориш на няколко въпроса.

Тя извади една бланка и химикалка и попита Хелън за трите ѝ имена. Попълването на документите можеше да почака, но с това успя да разсее пациентката си. Докато вписваше данните в стандартната форма, Лара научи, че Хелън е местно момиче, което живее извън града. Беше на осемнайсет години и бе завършила училище през май миналата година. Баща ѝ работеше в телефонната компания. Майка ѝ беше домакиня. Имаше две по-малки сестри и един брат. В семейството им липсваха сериозни заболявания.

— Така — каза Лара и остави бланката, — защо господин Такет ви доведе при мен?

— Аз го помолих. Налагаше се. — Лицето ѝ се сгърчи и тя отново задъвка долната си устна, по пълничките ѝ бузи се търкулнаха сълзи.

Убедена, че се досеща за причината, таяща се зад страданието на Хелън, Лара мина направо към същината на проблема.

— Мислиш, че си бременна ли?

— О, боже! Толкоз съм глупава! — С тия думи Хелън се хвърли върху масата за прегледи, сви колене към гърдите си и неудържимо се разрида.

Лара бързо отиде до нея и отново улови ръката ѝ.

— Хелън, успокой се. Още нищо не е сигурно. Може да плачеш напразно. Фалшива тревога.

Опитваше се да говори внимателно и нежно, но ѝ идеше да скърца със зъби. Искаше ѝ се да грабне една заредена двуцевка и да я насочи към тестисите на Кий. Да забърсва шавливи женчета като Дарси Уинстън беше едно, да съблазнява току-що завършили ученички, съвсем друго.

Лара прибра няколко разпилени кичура от косата на Хелън.

— Кога беше последният ти мензис?

— Преди шест седмици.

— Значи си пропуснала един? Това не означава непременно, че си бременна.

Хелън заклати категорично глава.

— Значи. Никога не ми е закъснявало.

И така да е, помисли си Лара, пак съществуват безброй причини за закъсняване на мензиса, и само една от тях се дължи на бременност. Въпреки това, беше разбрала, че често пъти пациентите най-добре познават собственото си тяло. Не можеше с лека ръка да пренебрегне заключението на Хелън.

— Имала ли си полов контакт?

— Да.

— Без да вземеш предпазни мерки?

Хелън тръсна отрицателно глава.

Лара беше изумена, че учениците от горните класове продължават да не използват презервативи, които са най-евтини и съвсем прости за употреба и все пак предлагат надеждна защита срещу нежелана бременност и всякакви заболявания, предавани по полов път. В градче, като Идън Пас, една открита дискусия на тази тема сигурно би предизвикала съпротивата на по-консервативните родители и някои религиозни групи. Независимо от това, беше от първостепенно значение — направо въпрос на живот и смърт, — подрастващите да бъдат запознати с рисковете, на които се излагат, ако са полово активни и не взимат предпазни мерки.

— Гърдите ти напрегнати ли са?

— Малко. Не повече от обикновено. Но аз си направих домашен тест.

— Положителен ли беше?

— Без съмнение.

— Общо взето са сигурни, но във всеки тест е допустима възможността от грешка. — Лара ѝ подаде ръка да стане. — Иди в тоалетната и ми пригответи урина за проба. Ще я подложя на предварителен тест още тази вечер.

— Добре. Но аз знам, че съм бременна.

— Била ли си бременна досега?

— Не съм. Но знам. Ако съм бременна, той ще ме убие.

Оттегли се в тоалетната до кабинета. При мисълта, че Кий Такет си седи доволно в чакалнята ѝ, Лара изпита желание тутакси да иде

при него и да хвърли възмущението си в лицето му. Но пациентката ѝ я изпревари.

— Оставих я върху капака на казанчето — каза Хелън, щом се появи.

— Чудесно. Легни на масата и се отпусни.

След няколко минути най-лошите опасения на Хелън се потвърдиха.

— Знаех си — изхлипа тя, когато Лара ѝ каза, че признаците са положителни. Отново се разплака. Лара я прегърна и я държа в ръцете си, докато риданията ѝ се превърнаха в сухо, мъчително хълцане.

— Преди бременността ти да се установи с абсолютна сигурност, не мога да ти дам успокоително. Искаш ли да пийнеш нещо? Кола?

— Благодаря.

Лара я остави само за една-две минути, колкото да донесе напитката. Когато се върна, Хелън тихо похлипваше, но беше спокойна. Жадно отпи няколко глътки от колата.

— Хелън, как стои въпросът с бащата на детето, не можеш ли да се омъжиш за него?

— Изключено — измънка тя. — Само бебе му липсва, това е последното нещо, което би искал.

Лара почувства как по тялото ѝ избя топлина от възмущение.

— Разбирам. Ами родителите ти? Доколко биха те подкрепили?

— Те ме обичат — отвърна тя и очите ѝ отново се наляха със сълзи. — Няма де ме изритат. Но татко е настоятел в нашата църква. А мама... О, боже, направо ще умрат от срам.

— Смяташ ли да запазиш бебето?

— Не знам.

— Винаги можеш да го дадеш за осиновяване.

Тя поклати мрачно глава.

— Той не би ми позволил. Освен това, ако го родя, никога няма да го зарежа.

— Мислила ли си за аборт?

— Май нещата ще опрат дотам. — Тя изхлипа и си избърса носа. — Само че, само че, знаете ли, аз го обичам? Не искам да убивам бебето му.

— Не е нужно да го решаваш още тази вечер — каза нежно Лара и погали ръката на момичето.

— Ако взема такова решение, ще ми направите ли аборт, без никой да разбере?

— Съжалявам, Хелън, не. Не извършвам дилатации и кюртажи за прекъсване на бременност.

— Как така?

След смъртта на собственото си дете, на което бе станала ням свидетел, Лара не можеше да посегне на жива материя, освен ако животът на майката не е в опасност.

— Такива са принципите ми — обясни на момичето. — Но ако си бременна и се спреш на този вариант, аз ще уредя необходимите формалности.

Хелън кимна, но Лара се съмняваше, че думите ѝ достигат до съзнанието на момичето. То беше вцепенено от ужас. Лара го потупа по ръката и му каза, че ще се върне при него след няколко минути.

— Полежи си и допий колата.

Излезе в коридора и цялата се стегна за предстоящата схватка. Щом пристъпи в чакалнята, щракна копчето на лампата и помещението се обля в студена, безмилостна, ярка светлина. Кий седеше отпуснат в едно кресло с къса облегалка. Кий запремигва, за да нагоди очите си към ослепителния блясък, и бавно се изправи.

— Защо я доведохте при мен? — попита сърдито Лара.

— Мислех, че се нуждаете от пациенти.

— Оценявам загрижеността ви — рече язвително тя, — но предпочитам да не ме забърквате във вашите кашии.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— По тона ви съдя, че Хелън е бременна. Така ли е?

— Така изглежда.

Сведе глава и забълва ругатни.

— Доколкото разбирам, не сте във възторг от новината.

Той рязко вирна брадичка.

— Дявол да го вземе, хич даже, док! Жестока издънка.

— Трябваше да помислите за това, преди да преспите с простодушно момиче като Хелън. И защо не сте я пазили? Такъв светски мъж като вас сигурно разполага с таен запас от презервативи? Или не прибъгвате до тях, за да не накърните мъжкото си достойнство?

— Ама задръжете малко... Вие...

— Кларк ми е разправил всичко за разюзданите ви похождения. Смятах, че са преувеличени, но явно не са. „Жените на Кий Такет“. Това тук е нещо като клуб, нали? Единственото изискване за членство е да са преспали с вас. — тя го изгледа презрително. — Може би трябва да го преименуват на „хлапачките“ на Кий Такет — рече с насмешка. — Какво ви става? Да не би да сте изгубили момчешкия си чар? Или годинките се отразяват зле на вашето самочувствие? Отминаващата младост толкова ли силно разклаща увереността ви, та търсите спасение в прегръдките на ученички?

— Вас какво ви засяга? — присви очи и добави тихо: — Да не би да ревнувате?

Лара се окопити, ядосана, че се е принизила до неговото равнище, по този начин бе станала уязвима. С хладен, професионален тон рече:

— Хелън сериозно обмисля аборт. Докато не вземе окончателно решение, с удоволствие ще я поема под предварително наблюдение, при условие, че идва сама, без вас.

— Изобщо няма да идва. Дойдохме при вас тая вечер само за потвърждение. — Той сърдито бръкна в джоба на тесните си джинси и извади щипката с парите. — Колко ви дължа?

— Този път нищо, но искам друго в замяна.

— Какво например? Не, чакайте да позная. Ами, да речем... безплатен полет до Тимбукту?

Беше се питала дали ще намекне за последния им разговор и не се изненада от саркастичната му забележка. Не се хвана на въдицата.

— Искам само да ми обещаете...

— Не давам обещания на жени. Докато Кларк ви е осведомявал за интимния ми живот, не ви ли спомена и това?

Тя се помъчи да отговори спокойно.

— Не желая повече да изхвърляте помята си пред задната ми врата. За втори път трябва да чистя гадостите ви. Не ме забърквайте повече в тях, моля. Не държа да участвам в романтичните ви младежки лудории.

— Така ли?

— Точно така.

Той пристъпи заплашително към нея и застана толкова близо, че дрехите им се докосваха. Усещаше топлината на тялото му и дъха му

върху вдигнатото си лице. Гневът му също беше осезаем. Малко оставаше да се огъне, но решителността ѝ надделя.

— Странно, док — прошепна дрезгаво той. — Аз пък си мислех, че тоя род романтични лудории са по вашата част.

Тя не мръдна от мястото си и нито за миг не отклони поглед от втренчените му сини очи, докато накрая не издържа, отстъпи няколко крачки и му обърна гръб.

— Опитах се да поуспокоя Хелън, но още е разстроена — подхвърли му през рамо. — Ако имате капчица срам, бъдете мил с нея тая вечер. Не ѝ отправяйте никакви укори. Нито обвинения. Докато намери изход от това критично положение, ще се нуждае от търпение и разбиране.

— Лесна работа, едва ли има по-благ човек от мене.

Лара му хвърли мълниеносен поглед, загърби го и се отдалечи по коридора, почука на вратата на кабинета, преди да влезе. Хелън лежеше върху подложката на масата и се взираше в акустичните плочки на тавана. Лара с облекчение видя, че е престанала да плаче.

Лепна усмивка на лицето си с надеждата, че не изглежда прекалено фалшива.

— Как се чувстваш?

— Нормално, мисля.

— Добре. Кий те чака.

Помогна на Хелън да стане от масата и двете излязоха в коридора. Той стоеше до задната врата, като че копнееше час по-скоро да се измъкне. Можеше да се каже, че притежава толкова чувство за приличие, колкото и уличен котарак, макар че сравнението би било направо в ущърб на въпросното животинче. Жалко, че характерът му не съответстваше на хубавата външност.

Отворената яка на ризата му откриваше едва бегла част от познатата на Лара мощна гръд. Дънките му покриваха плътно слабините, тесните хълбоци и дългите бедра като втора кожа. Кларк рядко се обличаше семпло и никога не слагаше дънки. Никога не бе виждала нито него, нито Рандъл, с каубойски ботуши. Тези на Кий бяха с доста очукан вид, сякаш бяха минали през всевъзможни природни стихии.

„Завоеванията на Кий Такет“, помисли ли си презрително.

При тази привлекателна физика, не беше чудно, че Кий се радваше на успех сред жените. Само за няколко седмици беше преспал и с Дарси Уинстън, и с това осемнайсетгодишно момиче. Колко ли други имаше? Връзката му с Дарси беше по-малко ужасяваща от забавлението му с момичето, толкова по-младо и по-невинно от него, поради някаква смътна и смущаваща причина, се чувстваше разочарована.

За негова чест, посрещна Хелън с отворени обятия и тя се хвърли в ръцете му. Няколко минути я стискаше в прегръдката си, наклонил глава към нейната, шепнейки тихичко нещо в ухото ѝ, от което Лара не успя да долови нито дума. Между хлипанията Хелън кимаше с глава до гърдите му. После я отдалечи полека от себе си и каза:

— Изчакай ме в колата, мила. Идвам веднага.

На излизане през вратата тя припряно благодари на Лара. Кий проговори, едва когато Хелън се отдалечи достатъчно, за да не може да ги чуе.

— Ще се погрижа да бъде поставена под предварително наблюдение, но не при вас.

Лара съжали, че ще изгуби един пациент, но осъзна, че така ѝ връщаше за конското, което му беше прочела, във връзка със сексуалните му набези. За да не изтърси нещо друго, за което после да съжاليا, тя само рязко кимна. В този момент беше склонна да премълчи.

Но не и Кий. На тръгване ѝ нанесе още един удар.

— На идване чух нещо по радиото, което навярно ще ви заинтересува. Днес, късно следобед, Лети Ленард е починала.

Не само Кий беше узнал за смъртта на детето. Джоди също бе научила.

Идън Пас се намираще по средата между областните центрове Далас, Форт Уърт и Шривърпорт, Луизиана. Местоположението му предлагаше богат избор на телевизионни станции. И трите телевизионни мрежи имаха клонове в тези градове, чиито емисии се осъществяваха от местната кабелна компания, наред със Си Ен Ен и другите главни кабелни станции.

Когато ставаше дума за регионални новини обаче, Джоди разчиташе на телевизията, която предаваше от Тайлър. Лично се познаваше със собствениците ѝ и харесваше водещите на преките излъчвания. Когато гледаше информационните им бюлетини, имаше чувството, че някой от близките ѝ се появява всяка вечер, за да я осведомява за новините.

Тази вечер я беше налегнала невероятна умора. Гневното пререкание с Кий беше изпило докрай силите ѝ. Съчетано с разговора за Кларк младши, то я беше натоварило психически, физически и емоционално. Въпреки, че бе мъртъв повече от двайсет години, винаги когато мислеше за покойния си съпруг, се усещаше потисната и ядосана.

Щом напусна засегната трапезарията, тя се качи в стаята си да гледа телевизия и едва успя да дочака новините в десет часа. Беше в леглото, подпряна на възглавниците и дремеше, когато информацията за Лети Ленард я изтръгна от съня.

Веднага се окопоти и натисна дистанционното на телевизора, за да усилви звука. Репортажът не беше дълъг. Единственият предоставен филмов материал беше снимка на детето и на някакво куче с клепнали уши и двамата седнали пред коледната елха сред купчина неразопаковани подаръци.

Водещият мрачно напомни на зрителите за трагичната злополука, случила се неотдавна в Идън Пас, и за високо специализираната хирургическа операция, спасила временно живота на Лети. Внезапната ѝ смърт била предизвикана от емболия, която се откъртила и се загнездила в дроба ѝ. Тя потресла в еднаква степен наблюдаващите лекари и родителите ѝ, които смятали, че състоянието ѝ върви към пълно възстановяване. Предаването изразходва едва двайсетина секунди екранно време.

Джоди намали звука, отметна завивките и стана от леглото. Запали цигара, всмукна дълбоко от нея, изпусна бавно дима и взе да се разхожда напред-назад.

В репортажа не се споменаваше за д-р Лара Малори или за Кий. За широката публика тяхното съвместно участие не представляваше интерес. Но за Джоди то бе като трън в очите, източник на постоянно раздражение, което не ѝ даваше мира.

По дяволите, беше предупредила Кий да стои настрана от тази жена. Не само че не я бе послушал, ами беше помогнал на докторката да спаси умиращото дете. Но Джоди нямаше да стои със скръстени ръце и да гледа как Лара Портър се превръща в местна героиня.

Но дали щяха да я смятат за героиня, след като детето беше починало? Какво точно означаваше „емболия“? Какво ли я е предизвикало? И как би могла да се предотврати? Не знаеше отговорите на тези въпроси, но щеше на всяка цена да разбере дали Лара Малори Портър не носеше някаква вина за смъртта на момиченцето.

Още умуваше какво да предприеме, когато Джейнълин влезе да ѝ пожелае лека нощ. Не отвърна на прегръдката ѝ. Външните прояви на привързаност, дори да бяха символични, я притесняваха и тя споделяше убеждението, че чувствата са празно губене на време.

Глупаво беше да се връща към спомените си, както към деня на раждането на Кларк трети, когато Кларк младши ѝ беше подарил шест дузини жълти рози. Споменът за тях трябваше да е увехнал и отмрял, както се бе случило с листенцата. Защо не можеше да ги забрави? Каква полза ѝ бяха донесли?

— Лека нощ, мамо. Опитай се да поспиш. Не ставай и не пуши повече тази вечер. Вредно е за здравето ти.

Щом остана сама, Джоди пак запали. С цигара в ръка мислеше по-ясно. Често пъти лежеше будна с часове и пушеше в тъмното. Джейнълин не можеше да я тормози за неща, които не знаеше.

Джейнълин. Какво ставаше с дъщеря ѝ? — питаше се. Напоследък изглеждаше разсеяна, продължително блееше в пространството с глуповато изражение. Друг път се ядосваше за най-малкото нещо. Избухваше в истерия за такива дреболии, които преди изобщо не ѝ правеха впечатление. Изобщо не приличаше на себе си. Сигурно се държеше на хормонални изменения.

Но Джоди не можеше да се хаби в безпокойства за дъщеря си, когато Кий беше постоянната ѝ грижа. Беше непоносим, още от раждането си, дори и преди това, ако трябваше да смята мъчителните двайсет и шест часа, през които се беше гърчила да го ражда. Двайсет и шест дълги, изнурителни часове, които се наложи да изтърпи сама, защото Кларк младши се беше запилял някъде.

Кий се роди в момента, в който баща му, вонящ на чужд женски парфюм, пристигна в болницата. Тогава започнаха проблемите ѝ с Кий. Беше му сърдита, още преди да е поел първия си дъх, и даже като бебе той го бе усетил. Взаимната им неприязън се бе засилила през детството му, когато непрекъснато вършеше пакост след пакост.

Тя искаше да бъде копие на Кларк трети, но двете момчета бяха коренно различни. Всяка постъпка на Кларк беше продиктувана от пламенно желание да ѝ угоди. Одобрението ѝ беше жизненоважно за душевното му спокойствие. Ставаше неутешим, ако решеше, че е изгубил благоволенията ѝ.

Със същото неистово старание, с което брат му се стараеше да угажда, Кий пък се стремеше да предизвиква. Каквото и да му кажеше, или да поискаше от него Джоди, той неизменно и решително правеше тъкмо обратното. Доставяше му удоволствие да я ядосва, полагаше специални усилия да подклажда гнева ѝ. Много пъти се беше питала, дали не бе блъснал колата в онова дърво нарочно, за да не изпълни мечтата ѝ да стане професионален футболист. Беше достатъчно вироглав, за да бъде готов да рискува живота си, но да не се подчини на волята ѝ.

Една от причините, поради които толкова обичаше работата си, беше, че му даваше възможност да бъде далече от къщи. Въпреки че и двамата го отричаха, тя знаеше, че Джейнълин го е извикала да се прибере, за да присъства на смъртта ѝ. Затова негодуваше. Щом не му пука за нея, не му пука и толкоз. Така е било, така и ще бъде. Толкова е просто. Защо трябва да се преструва, че отношенията им са по-различни, отколкото са? Те с Джейнълин мислеха, че тя скоро ще умре. Познаваше по очите им. Да имат да вземат!

Изкиска се в тъмнината и се задави от цигарения дим. Как ли неприятно ще се шокират, като не се гътне? В живота бе преуспяла благодарение на способността си да изненадва хората. Никой, дете е подценявал Джоди Такет, не е прокопсал. Да идат да питат Фъргъс Уинстън, ако не вярват.

Джоди отново се изсмя и пак се закашля, този път по-силно, което ѝ напомни, че може да се окаже изправена пред неизбежното, без да е в състояние да го предотврати.

Намръщи се и ядно изруга съдбата. Още не беше готова да умре. Имаше да свърши куп неща, най-важното от които да изгони оная

кучка Портър от пределите на Идън Пас. Кларк трябва да е бил превъртял или изпаднал в умопомрачение под влиянието на някое сбъркано лекарство, за да купи клиниката на док Патън и да ѝ я завещае. Какво, по дяволите, го е подкокоросало?

Джейнълин и Кий не си даваха сметка, че докато Лара Малори Портър живееше в Идън Пас, тя представляваше сериозна заплаха за тях и за всичко, на което държат.

Джоди не можеше да проумее защо докторката се беше преселила в града им. Но със същата увереност, с която знаеше, че слънцето изгрява на изток, подозираше, че не е само заради наследството на Кларк. Ако зад това не се криеше нещо повече, тя просто щеше да извлече от клиниката добра печалба и никога нямаше да стъпи в територията на Такетови. Явно беше дошла с определена цел. Джоди се страхуваше да научи каква е тя, но трябваше да го стори, преди някое от децата ѝ да попадне в капана на Лара Портър.

Тя, Джоди Такет, се беше издигнала от низините и се беше омъжила за най-богатия човек в околността. Не беше държала в ръцете си юздите на една независима петролна компания години наред, не се беше превърнала в будеща страх и уважение жена, само като си бе седяла на задника и се бе мъчила да прозре подбудите на хората. Винаги действаше първа, преди те да успеят да се опомнят. Гърмящата змия напада, преди да я настъпят.

Джоди дълго време стоя будна, пушеше и кроеше планове. Когато стигна до филтъра на последната цигара, вече бе измислила следващия си ход.

Дарси свали стъклата на колата си. Вятърът съсипваше прическата ѝ, но затова пък щеше да издуха миризмата на цигарен дим, която се бе просмукала в нея в бара. Можеше да накара Фъргъс да се усъмни. В старческия дом, където беше настанена майка ѝ, пушенето беше забранено. Посещенията в скъпопоструващото заведение ѝ осигуряваха идеален претекст да излиза вечер. Налагаше се да се измъква по-често, защото самочувствието ѝ беше посмачкано. Благодарение на господин Кий Такет, увереността в собствените ѝ сили се беше разклатила.

Мисълта, че я бяха зарязали, глождеше Дарси и не ѝ даваше мира като свиреп плъх. Затова напоследък ѝ беше толкова криво. Не можеше да се забавлява с никой мъж и нямаше да го направи, докато не отмъсти на Кий за калташката му постъпка.

Дори не бе успяла да му покаже, че хич не ѝ пука. Странно, но не се мяркаше в обичайните гуляйджийски свърталища. Мълвата из града твърдеше, че много летял, извършвал чартърни полети за клиенти от Далас и Литъл Рок, та чак до Корпус Кристи на юг. Но едва ли летеше по цяла нощ всеки божи ден. Къде ли се скиташе между полетите? Как ли прекарваше свободното си време?

С друга жена? Не беше чула никакви слухове, а ако се дрънкаше нещо, тя сигурно щеше да узнае. Името му не се споменаваеше във връзка с никого, освен с... Дарси подскочи като ужилена.

— Но това е невъзможно — извика гласно тя. Кий Такет и Лара Малори? Имената им бяха цитирани заедно, когато бяха откарали онова дете в Тайлър, но то съвсем не е било за развлечение.

От друга страна, докторката беше прословута хищница. Беше се забавлявала с любовника си под носа на своя мъж. Дори Дарси притежаваше повече задръжки — и здрав разум, и никога не би си позволила подобна наглост.

Някои мъже обаче харесваха жени с приключенски дух. Това придаваше повече пикантност и тръпка на връзката. И Джеймс Бонд не чукаше скумросани девиси, нали?

Стисна още по-здро кормилото. Ако Кий въртеше тайно любов с метресата на брат си, Дарси ще обърне света, но ще накара и последния човек в Идън Пас да го научи.

Преди да си е затворила устата, той вече ще е станал за смях.

Да яде огризките на Кларк? Ха! Така ще си получи заслуженото.

Само че в слуховете трябваше да има поне капка истина, иначе тя ще се превърне в посмешище. Как да разбере дали той спи с Лара Малори? Дори не познава докторката. Лара Малори ще прозре намеренията ѝ, ако тръгне да се сприятелява с нея. Не е глупачка.

Как да я доближи, без да предизвика съмнението ѝ? Трябваше да помисли, но беше сигурна, че ще намери начин.

Когато стигна вкъщи, отключи и влезе на пръсти, без да светва лампите, за да не събуди Фъргъс и Хедър, които спяха на горния етаж.

Не искаше да дава обяснения за късния час, освен ако не се налагаше. Мразеше да лъже съпруга си и го избягваше, когато беше възможно.

На минаване покрай вратата на всекидневната забеляза, че телевизорът работи. Отиде да го изключи. Като заобикаляше кожения диван, две сепнати фигури подскочиха. Те нададоха изненадани възклицания и затърсиха разхвърляните си дрехи.

Дарси светна лампата, от един поглед схвана положението и сърдито попита, макар вече да знаеше:

— „*Какво по дяволите става тук?*“

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Пасторът на Първа баптистка църква повери душата на Лети в ръцете на Всевишния и произнесе последно „амин“ над малкия бял ковчег. Безутешният вой на Марион Ленард проехтя из ветровитото гробище и накара всички присъстващи да настръхнат. Джак Ленард млчеше, но по изпитите му, преbledнели страни се стичаха сълзи, когато задърпа скърбящата си жена си от ковчегата на дъщеря им. Сцената беше сърцераздирателна и не биваше да се превръща в зрелище. Опечалените започнаха да се разотиват.

Лара бе стояла в края на тълпата, стараейки се да остане колкото може по-незабележима. Тъкмо се обръщаше да си върви, когато в лицето ѝ блесна ярка, бяла светкавица на професионален фотоапарат. Тя инстинктивно вдигна ръка да се предпази. Първата ослепителна светкавица бе последвана от втора, после от трета.

— Мисис Портър, бихте ли коментирали съдебния иск на семейство Ленард срещу вас за допуснатата лекарска грешка?

— Какво? — До устата ѝ бе пхнат микрофон. Тя го бутна встрани. — Нямам представа за какво говорите. Освен това, името ми е д-р Малори.

Когато погледът ѝ се проясни, тя видя, че цяла глутница репортери са ѝ препречили пътя. Тя смени посоката. Ордата се спусна подире ѝ. Някои явно бяха свързани с телевизионни станции — операторите подтичваха до тях и влачеха кабели. Други бяха от вестниците и мъкнеха фотографи с техните отвратителни светкавици. Преди пет години беше опознала до съвършенство снаряжението, с което боравеха средствата за масово осведомяване.

Но какво търсеха те тук? Какво искаха от нея? Имаше чувството, че кошмарът се повтаря.

— Моля ви, пуснете ме да мина.

Хвърли поглед назад и забеляза, че останалите присъстващи на погребението са се събрали на групички и си говорят с приглушени, но възбудени гласове, без да откъсват очи от театъра, който се

разиграваше отстрани. Тя не беше предизвикала представлението, но неволно се бе превърнала в негов основен участник.

— Госпожо Портър...

— Името ми е Малори — настоя тя. — Д-р Малори.

— Но нали бяхте омъжена за покойния американски посланик Рандъл Портър?

Тя забърза през грижливо подкастрената трева към чакълената алея, където бе паркирана колата ѝ в редица с останалите зад бялата катафалка и лимузината за главните опечалени.

— Вие сте същата онази Лара Портър, която беше любовница на сенатора Такет, нали?

— Моля ви, отдръпнете се. — Най-после стигна до колата си и затършува в чантата за ключовете си. — Оставете ме на мира.

— Какво ви доведе в Идън Пас, госпожо Портър?

— Вярно ли е, че сенаторът Такет ви е довел тук преди смъртта си?

— Бяхте ли още любовници?

— Какво знаете за злополучното му удавяне, госпожо Портър? Не беше ли то всъщност самоубийство?

— Вашата небрежност ли стана причина за смъртта на момиченцето Ленард?

Другите въпроси ѝ бяха задавани стотици пъти и тя бе обръгнала към тях. Бяха се изтъркали от употреба. Но последният я сепна.

— Какво? — погледна в очите младата репортерка, която го беше поставила и повтори: — Какво казахте?

— Вашата небрежност ли предизвика емболията, която уби Лети Ленард?

— Не!

— Вие сте били първият лекар, който се е заел с нея.

— Вярно е. Но аз направих всичко възможно да спася ръката и живота ѝ.

— Очевидно семейство Ленард не мислят така, иначе нямаше да ви съдят за допуснатата грешка.

Лара имаше опит и умееше да скрива реакциите си при всякакви подпитвания от личен или общ характер и при най-тежките словесни нападки, но при този въпрос едва не се олюля. Овладея се и отвърна на погледа на репортерката, без да издаде вътрешния си смут. Мускулите

на лицето ѝ се бяха вдървили от напрежение, но тя успя да размърда устни достатъчно, за да промълви:

— Взех отчаяни мерки да спася живота на Лети Ленард. Родителите ѝ много добре знаят това. Не съм известна за предявяването на подобен съдебен иск. Нямам какво друго да кажа.

Естествено, новинарските хрътки не приеха последните ѝ думи за окончателен отговор. Докато се отдалечаваше, те продължаваха да насочват фотообективите и микрофоните към нея и да ѝ подхвърлят въпроси, като че я замеряха с камъни. Тя стисна кормилото на колата с потни ръце и се втренчи пред себе си, без да обръща внимание на любопитните зяпачи, покрай които минаваше.

Сутринта беше топла и влажна, но горещината не я притесняваше до момента, когато репортерите възкресиха грозното минало. Сега дрехите ѝ лепнеха за влажната кожа и сърцето ѝ лудо блъскаше в гърдите. Гадеше ѝ се.

Какво беше предизвикало тази вестникарска шумотевица? Пристигането ѝ в Идън Пас бе минало незабелязано, повече от година бе живяла в относителна анонимност. Междувременно бяха изникнали нови скандали за разчепкване, по-сензационни събития за отразяване, покаяни грешници от нея, спипани в грях. Историята на Лара Портър и сенатора Такет беше погребана в гробището за отмрели легенди преди цяла вечност.

До днешната сутрин. Смъртта на Лети Ленард бе изровила трупа ѝ. И тя отново се бе прочула с печалната си слава.

Въпреки това, колкото и трагична да бе злополуката на Лети, не се налагаше да бъде отразявана от всички средства за осведомяване — било щатски или национални, единствено местните издания бяха съобщили за нея. Естествено, името ѝ сигурно фигурираше в медицинското досие на Лети, но само някой извънредно проникателен журналист би се досетил, че д-р Лара Малори от Идън Пас е Лара Портър, любовницата на сенатора Такет.

В последвалите информации за операцията на Лети и за възстановяването ѝ не се споменаваха нейното име и тя беше доволна. Колкото по-малко привличаше вниманието върху себе си, толкова по-добре. Би се радвала, ако ще никога повече да не пишат за нея. Но сега то щеше да се появи и да бъде опозорено с клеймото на думата „лекарска грешка“.

През целия злополучен случай с Кларк, през сполетялото я нещастие в Монтесангре, нито веднъж не бяха поставяли под прицел медицинските ѝ умения. Репутацията ѝ на способен лекар бе устояла на нападките срещу нейната личност. Беше се вкопчила в тази последна капчица гордост.

Сега, стига Ленард да намекнат, че се канят да я дадат под съд за лекарска грешка, работата ѝ ще бъде разглеждана под микроскоп. Ще бъде изложена на показ и разнищена, както бяха постъпили с интимния ѝ живот. Нищо уличаващо нямаше да открият, но това беше без значение. Достатъчно бе, че проучването щеше да оглави заглавията на всички вестници. В масовото съзнание да бъдеш заподозрян е равнозначно на виновен.

За пореден път щеше да се превърне в храна за новинарската мелница. Едва кретащата ѝ лекарска практика — единственото нещо, което беше важно за нея — щеше да пострада, докато бъде напълно преустановена.

Някой сигурно бе подшушнал на средствата за осведомяване, че д-р Малори, първа поела лечението на Лети Ленард, е самата, небезизвестна мръсница Лара Портър.

Страховете ѝ се оправдаха и пред клиниката завари паркирани коли и фургони с отличителните надписи на съответните медии. Когато вкара колата в алеята зад къщата, към нея се спуснаха репортери. Разбута ги, за да мине и влезе в клиниката през задния вход, където Нанси стоеше и ѝ държеше вратата отворена.

— Какво става, по дяволите? — попита сестрата и тръшна вратата подир Лара.

— Плъзнал е слух, че Ленард ще ме съдят за лекарска грешка.

— Да не са полудели?

— Нищо чудно. От мъка.

— Тия хора — каза Нанси и посочи репортерите, струпани зад затворената врата, — ако изобщо могат да се нарекат така, се появиха преди около час и взеха да блъскат по вратата. Не знаех какво да мисля. Телефонът не е престанал да звъни. — Като потвърждение телефонът моментално иззвъня.

— Не го вдигай.

— Какво искате да направя, д-р Малори?

— Обади се на шерифа Бакстър и му кажи да махне репортерите от къщата ми.

— Може ли да го стори?

— Длъжен е да ги разкара от моята частна собственост. Но ще могат да паркират на улицата, което без съмнение и ще направят. През следващите няколко дни ще бъдем обсадени. Може би трябва да си вземеш една седмица отпуск.

— За нищо на света. Няма да ви оставя да се борите с тия чакали сама. — Когато Лара свали сакото на костюма си, Нанси го пое от ръцете ѝ и забеляза мокрите петна. — Никога не съм ви виждала да пускате и капчица пот. Бях започнала да смятам, че ви липсват потни жлези.

— От нерви е. Бяха ми устроили засада на погребението.

— Ах, лешояди такива!

— Решавай, все пак. Лешояди ли са или чакали. — Добре, че поне не беше изгубила чувството си за хумор.

— Без значение. И двете се хранят с мърша. Трябва да докарам Клем тук с пушката. Тутакси ще се пръснат.

— Благодаря за жеста, но не бива. И бездруго пак ме плюят — каза мрачно Лара. Още преди да съм си стъпила на краката като д-р Малори, нищо и никакъв лекар в малко градче, отново станах Лара Портър, омъжената любовница на Кларк Такет.

По лицето на Нанси се изписа съжаление.

— Толкова е гадно. Съжалявам.

— Благодаря. Ще се нуждая от приятелска подкрепа, колкото повече, толкова по-добре. — Тя въздъхна ужасена. — Не съм се крила, но не съм искала и да разгласявам местонахождението си от страх, че може да се случи тъкмо нещо подобно. Някой нарочно е разбунил това гнездо на оси. Нито за миг не вярвам, че е станало от само себе си.

— Такет се зоват. И пред нищо те не ще се спрат.

Лара изглежда втренчено сестрата.

— Кий?

Нанси поклати глава.

— Не е в неговия стил. Според мен е старата вещица. Малко или много, тук вече имате някакъв успех. Нищо, че върви адски бавно. Тя не може да го понесе. Джоди е чула за смъртта на момиченцето,

разбрала е, че вие сте били първият лекуващ лекар и е съзряла своя шанс да вдигне врява.

— Можеше да го направи, когато се преместих в града.

— Но тогава щеше да се разчуе, че Кларк ви е помогнал да се установите тук. Което пък би накарало хората да мислят, че още е емоционално свързан с вас. Джоди не е искала да ви величае чак дотам. Този път Кларк не е замесен.

Думите на Нанси не бяха лишени от смисъл. Лара се отправи към кабинета си.

— Съмнявам се, че днес пациентите ще се втурнат през глава насам, но ако ме потърси някой, ще бъда в кабинета.

Спусна щорите, за да не вижда как припрените репортери тъпчат и унищожават моравата ѝ. Седна зад бюрото си и разлисти телефонния указател. От онази сутрин във Вирджиния в личността ѝ бяха настъпили драстични промени. Вече беше по-зряла, по-твърда и нямаше да се остави да бъде тормозена без съпротива.

— Госпожице Джейнълин?

— Буи! Какво правите тук?

Тя седеше до масата в кухнята и гледаше втренчено телефонната слушалка, която току-що беше оставила. Той бе подал глава иззад вратата. Направи му знак да влезе.

— Излиза, че непрекъснато ви стряскам, като се промъквам зад гърба ви, когато сте най-замислена. Извинявайте, без да искам. — Той пристъпи вътре с притеснен вид. — Ами, тъъ, прислужницата ми каза да мина през черния вход. Ако моментът не е подходящ за вас...

— Не, всичко е наред. Просто се изненадах, че сте тук.

— Първо опитах в управлението, после ви потърсих в склада. Там ми казаха, че сте си тръгнали рано днес.

— Майка ми не се чувстваше добре сутринта, като тръгнах за работа, и се тревожех за нея. — Както обикновено в присъствието на Буи ѝ се връзваше езикът. Тя посочи един стол срещу себе си от другата страна на масата. — Седнете. Тъкмо се канех да пия чай. Бихте ли искали малко?

— Чай? — Той погледна озадачен към врящия чайник върху печката. — Горещ чай? Вънка е четирийсет градуса.

— Знам, но аз... обичам чай — отвърна тя и извинително сви рамене. — Действа успокояващо.

— Щом казвате.

— Нещо друго тогава? Лимонада? Безалкохолно? Бира? Кий има бира в хладилника.

— Не, благодаря. Освен това, не мога да седна. Мръсен съм.

А на нея ѝ се струваше прекрасен. Едва когато спомена това, тя забеляза, че дънките и ризата му са омазани с кал. Големи парчета от нея бяха полепнали и по подметките на ботушите му. Беше се набила дори в порите на кожените му работни ръкавици, които беше втъкнал в колана си, а и шапката му също беше покрита с прах.

— Не се притеснявайте — рече Джейнълин. — Мама караше братята ми да работят през летните ваканции. Те се връщаха целите вонящи на пот — не че вие воните — побърза да добави тя. — Искях да кажа, че тази кухня е направена за хора, които след работа да... нали знаете, да се отпуснат и отпочинат в нея.

Като усети, че дрънка глупости, тя се насили да млъкне.

— Явно сте дошли при мен по някакъв въпрос, така че седнете, моля.

След моментно колебание, той приседна на един кухненски стол, но на самия край.

— Не искате ли нещо за пиене? — повтори тя.

— Лимонада, може би.

Той се прокашля.

— Май бяхте на милиони мили оттук, когато влязох — забеляза, след като продължително отпи от чашата си.

— Току-що получих много тревожно съобщение по телефона. — Чудеше се дали да го сподели с него. Той я гледаше очаквателно, пък и с голямо облекчение би го обсъдила с човек, който не е замесен и затова би бил безпристрастен.

— Следите ли историята на момиченцето от Идън Пас, което едва не загуби ръката си?

— Чух, че е починало.

— Да, погребението му беше днес. Такава трагедия. — Тя замълча. — Лекарят, който го е лекувал от шока и го е откарал до Тайлър...

— Д-р Малори.

— Да. Ами, тя... тя ми се обади преди малко. Някога тя... поголемият ми брат е...

— Знам.

Хвърли му признателна усмивка.

— Значи можете да си представите колко смуцаващо и неудобно е за нас присъствието ѝ в Идън Пас.

— Откъде накъде?

Въпросът я стъписа и няколко секунди тя не можа да отговори.

— Навява ни толкова неприятни спомени.

— Аха.

Не изглеждаше особено убеден и тя се почувства длъжна да обясни.

— Лара Портър съсипа политическата кариера на Кларк.

Буи наклони главата си встрани и леко се почеса по врата, сякаш размишляваше върху казаното.

— Във всеки случай, не ми мяза на яко женище. Не ми се вярва някак да го е надвила, да го е съблякла гол и да го е вкарала насила в леглото си, а на вас?

Джейнълин не за първи път допускаше тази възможност, но само пред себе си. Ако бе изразила гласно мислите си, Джоди щеше да подскочи до тавана.

Благодарно Джейнълин реши да отклони разговора в друга насока.

— Медиите са научили отнякъде, че Лара Портър е в Идън Пас и се подвизава под името д-р Малори. Очевидно е била причакана от репортери на погребението на Лети Ленард тази сутрин и се е наложило да се обади на шерифа Бакстър, за да разпръсне обсадилите клиниката ѝ.

Буи млясна с устни от възмущение.

— Как не ги е било срам да прекъсват погребението на момиченцето!

— Така е. Направо отвратително. — За момент тя се замисли за шумотевицата, която продължаваше да предизвиква връзката на брат ѝ с Лара Малори Портър. — Говори се, че Ленард ще предявят съдебен иск срещу нея за допуснатата лекарска грешка — съобщи на Буи и млъкна, за да си поеме дъх. — Тя смята, че майка ми стои зад това.

— Вярно ли е?

— Не.

— Не изглеждате много сигурна.

Връхчетата на пръстите ѝ се плъзнаха по устните и се устремиха към блузата ѝ. Този път тя беше без копчета и Джейнълин се хвана за плата, после припряно отпусна ръката си на масата до недокоснатата чаша с чай.

— Не знам какво да мисля — призна накрая тя. — Д-р Малори се обадила, за да говори с нея. Мейдейл ѝ съобщила, че мама си почива. Тя не приела отказа и поискала да я свържат с някой друг от семейството. — Взе да си играе със солницата и пиперницата. — Жалко, че Кий не си беше вкъщи. Него по го бива за такива работи. Щеше да знае какво да ѝ отвърне.

— А вие какво ѝ отвърнахте?

— Че според мен нашето семейство не е виновно за последните ѝ неприятности.

— И тя ви повярва? — попита скептично Буи.

— Каза, че не допускала аз да съм толкова злобна, но никак не би се учудила, ако е дело на майка ми или на брат ми. — С тъничък гласец добави: — Неприятно ми е да мисля, че може да са така жестоки.

Две-три секунди остана загледана в пространството, после отново се обърна към госта си.

— Извинявайте, Буи. Не исках да ви губя времето с моите семейни проблеми. За какво дойдохте да ме видите?

Той сви рамене.

— Може да се окаже дреболия. Всъщност, от няколко дни се разкандърдисвам, че не си заслужава да ви безпокоя. — Беше сложил шапката си на масата. Дръпна я встрани и се наклони напред. — Да сте забелязвали нещо странно около седми кладенец?

— Не, защо?

— Може и да е случайно, но реших да ви съобщя. Виждате ли, той не дава толкова газ, колкото трябва. Поне аз така мисля. Добивът му не се връзва с тоя на останалите кладенци от същия вид.

— От кладенец до кладенец има разлика.

— Да, мем, наясно съм. Всеки си е башка и непрекъснато се променя. Досуц като жените. Върти ти разни номера и трябва да знаеш и кътните му зъби, за да си добре. И сегиз-тогиз да го милваш.

Джейнълин така рязко сви глава между раменете си, че не видя как Буи направи същото. Бузите ѝ пламнаха, но понеже се отнасяше за работа, прецени, че трябва да продължат разговора.

— Какъв е дневният дебит? — Газта се измерваше в стотици хиляди кубически футове.

— Двеста и петдесет на ден. Според мен трябва да е по-висок.

— Допускаме до четири-пет процента загуба, Буи. Дори до десет. Не е изключено някъде по тръбопровода да има теч и газта да се изпарява във въздуха.

Той дъвка известно време бузата си, после упорито поклати глава.

— Мисля, че загубата е по-голяма от допустимото. Съдейки по данните, които записах от този кладенец през последните няколко седмици, той би трябвало да е високопродуктивен, особено, ако се съди по количеството нефт, извлечан от него. А излиза, че е от най-нископродуктивните.

— Много време сте загубили да го проучвате.

— Правех го през свободното си време.

Душата ѝ се изпълни с гордост. Беше съвестен работник, който полагаше повече от необходимите усилия. Правилно бе постъпила да го назначи. Но макар да ценеше загрижеността му, смяташе, че не е оправдана.

— Не знам какво да ви кажа, Буи. Седми кладенец произвежда не по-малко от очакванията ни.

— Ами, аз се обадох на бригадира, но той не обърна внимание и рече, че добивът от него открай време бил нисък. Да пукна, ако мога да проумея защо. Тоя проклет кахър все ме гложди и не ми дава мира, разбирате ли?

— Разбирам. — Тя се загледа в чашата си с чая. След продължително мълчание, вдигна глава. — Пак се отнесох. Просто не мога да мисля за работа. Все се сецам за близките на онова момиченце. Всичко, което се нуждае от химическо чистене, го даваме при баща му. Приятен, услужлив човек е. Знаем колко са покрусени с жена му, защото ние се чувствахме по същия начин, когато Кларк се удави. Струваше ми се, че ще трябва да погребем майка заедно с него.

— Никога не съм имал деца, но ако имах, не бих могъл да си представя как ще го заровя в земята.

Джейнълин го погледна изпитателно. Няма деца, а дали е бил женен, почуди се тя. Толкова лични въпроси искаше да му зададе, но не можеше да се пристраши. Сред тях държеше да научи откъде е придобил това умение да предугажда характера на хората. Притежаваше необичайна способност да прозира преструвките на човека и да вниква право в ума и сърцето му.

Осланяйки се на интуицията му, тя го попита:

— Буи, как мислите, дали д-р Малори е направила нещо, което е довело до смъртта на момиченцето?

— Не разбирам много от медицина, но знам, че няма истински лек ни за главоболие, ни за махмурлук.

Тя се усмихна.

— Виждала съм Лара Малори лично само веднъж, но ми се стори толкова... толкова... стегната.

„Каквато аз не съм“ — каза си унило. След като бе зърнала Лара Малори, вече не се учудваше защо Кларк е пожертвал всичко, за да бъде с нея. Тя беше не само красива. В очите ѝ се четеше интелигентност и състрадание, цялата излъчваше самоувереност и професионална вещина.

На Джейнълин ѝ се щеше да я презира. Даваше си сметка, че нямаше да бъде толкова раздвоена, ако д-р Малори се бе оказала празноглава, съблазнителна въртиопашка, пълна с перушина, но без съдържание. В действителност бе излязло тъкмо обратното.

— Не вярвам жената, с която се запознах, да е небрежна. — Убедеността ѝ изненада и самата нея и я накара да се почувства като предателка. — Знам, че трябва да изпитвам омраза към нея, но...

— Кой казва така?

— Майка ми.

— Винаги ли слушате майка си? Никога ли не мислите различно от нея?

— Рядко. — Признанието ѝ прозвуча лигаво. Сигурно оттук нататък Буи ще престане да я уважава като личност и като работодател.

Но обаждането на Лара Малори ужасно я беше разстроило. Вече не можеше да сдържа чувствата си, подпря лакът върху масата и облегна чело на ръката си.

— О, боже, как ми се иска между нея и Кларк нищо да не беше се случвало. Тогава щеше да се радва на успешна политическа кариера,

както мечтаеше мама. Може би даже щеше да е още жив. Мама щеше да е щастлива. А аз...

Млъкна, преди да е изгърсила, че ако събитията се бяха развили различно, тя нямаше да се разкъсва от мъчително чувство за отговорност. Да се стараеш всички да цъфтят от доволство и благополучие е адски изтощително. А също и невъзможно.

От вечерта, когато онова момиче дойде да го търси, Кий беше станал още по-сприхав. С Джоди не се бяха карали оттогава, но само защото всеки отбягваше другия. Кий отговаряше на въпросите грубо и едностранно. Бог знае какво го гнетеше, а и Джейнълин не смееше да гадае. Ходеше тежко из къщата със сърдито свити рамене и войнствено изражение. Толкова зле се чувстваше у дома, та често пъти излизаше веднага, щом се прибере.

А сега Лара Малори я беше натоварила с нова грижа.

Преди да разбере, че плаче, една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Ей, ама какво е това?

Усети, че Буи размърда ръка, но се изненада, като я докосна. Когато почувства загрубелите му пръсти върху бузата си, вдигна глава и смаяно го погледна, зяпнала от смущение.

Рядко някой посягаше да я погали и зажадняла за ласка, тя неволно посегна и улови ръката му.

Той направо се вцепени. Само очите му се движеха. Местеха се постоянно ту към нейните, ту към ръката ѝ, която покриваше неговата, после отново към очите ѝ. Джейнълин също седеше, без да мърда, макар че отвътре я изгаряше трепетна възбуда. Долната част на тялото ѝ беше натежала, набъбнала и трескава. Гърдите ѝ се напрегнаха и настръхнаха, изпитваше желание да ги притисне с длани, за да не се пръснат от вълнение.

Нямаше представа колко време бяха стояли така, втренчени един в друг. Беше като омагьосана от тъжните, сладни очи на Буи и от натиска на пръстите му, мокри от сълзите ѝ. Ако не беше чула приближаващия автомобил на Кий, сигурно брат ѝ щеше да я завари в това застинало положение, когато нахълта в кухнята.

Въпреки това се сепна, припряно скочи от стола и рязко се обърна да го поздрави.

— Кий! Здравсти! — Гласът ѝ беше неестествено висок и тънък.
— Какво правиш тук?

— Когато излязох сутринта, този дом беше все още и мой. — Кий хвърли един любопитен поглед към нея и Буи, тя се надяваше поне той да има по-малко гузен вид. Цялото ѝ лице беше пламнало. Знаеше, че сигурно се е изчервила от врата, където усещаше пулса си, та чак до косата.

Кий извади една бира от хладилника.

— Здравсти, Буи. Искаш ли бира?

— Не, благодаря.

Джейнълин се обади:

— Вече му предложих, но той предпочете лимонада.

— Отбих се да кажа на госпожица Джейнълин, че...

— Той смята, че седми кладенец отчита ниски показатели и...

— Може да няма нищо, но...

— Решил е, че трябва да знаем, в случай че...

— Затова дойдох да уведомя госпожица Джейнълин и...

— С това се занимавахме досега. Обсъждахме проблема — заключи неубедително тя.

— Ахаа... — Развеселен, Кий отвори бирата и я наклони към устата си. — Е, тогава извинявайте, че ви прекъснах деловото съвещание на високо равнище.

— Ами, няма нищо. — Буи грабна шапката си, като че беше някаква престъпна улика. — Аз тъкмо си тръгвах.

— Да, той се канеше да си върви, когато ти влезе. Аз... аз ще ида да го изпратя до вратата. — Беше толкова смутена, че не смееше да извърне очи нито към брат си, нито към Буи, изхвърча от кухнята и зачака Буи в антрето, като държеше вратата отворена пред него. Не смееше да го погледне, когато я последва. — Благодаря за информацията, Буи.

Той нахлупи шапката си.

— Просто реших, че трябва да ви обърна внимание. Нали става дума за вашите пари.

— Ще проверя как стоят нещата.

— Не мисля, че идеята е много добра.

Гласът на брат ѝ я сепна и тя се обърна рязко. Беше се подпрял с едното рамо до свода на трапезарията и невъзмутимо си сръбваше от бирата.

— Кое не е добра идея?

— Да проверяваш боксуващия кладенец.

— Защо?

— От днес Такет са отново начело на новините.

И какво от това?

— Ами такава, че из Идън Пас ще плъзнат репортери като мравки по шунка на пикник. Поне докато не напишат нещо по-сензационно. Когато не научат нищо от мен — което е сто процента сигурно, — те вероятно ще тръгнат подире ти, за да изкопчат изявление. Буи — каза той и погледна към сондъора, — дръж я под око, чу ли? Ако ходи да инспектира петролните кладенци, ти върви с нея.

Буи стрелна неловко с очи Джейнълин.

— Не искам да ви обидя, господин Такет, но тя е шефът.

— Шеф или не, направи го заради мен. Моля те като неин брат.

Буи отново метна поглед към Джейнълин. Тя беше бясна и не смееше да продума. Разколебан, Буи каза:

— Добре, господин Такет.

— Наричай ме Кий.

— Да, сър. Е, довиждане на всички ви.

За нула време се качи в пикапа на компанията и го подкара. В действителност, не можеше да се начуди на късмета си, че е отървал кожата.

Джейнълин се нахвърли върху брат си:

— Нямам нужда от пазач!

— Аз пък имам — отвърна той, без да се впечатлява от гнева ѝ. — Ако някой репортер вземе да те тормози, аз ще го погна да му съдере задника. После ще ме разнасят из новините и положението ще стане още по-лошо.

Беше ѝ неприятно, че заповядва на неин служител да я надзирава, сякаш тя не е способна да се грижи за себе си. Но обяснението му не беше лишено от смисъл. Ако някой журналист я приклеци, за да дава изявления и Кий разбере, не се знае докъде може да стигне. Веднъж, като ученичка в горните класове, се беше прибрала разплакана от среща. Кий едва не удуши ужасения ѝ кавалер, преди да успее да му обясни, че просто са гледали тъжен филм.

Осъзна, че постъпката му е продиктувана само от стремеж да защитава интересите ѝ и затова потисна яда си.

— Положението и бездруго е достатъчно лошо — каза. — Лара Малори се обади тук преди малко, искаше да говори с мама. Д-р Малори смята, че тя е подшушнала на медиите за пребиваването ѝ в Идън Пас.

Кий разтърка тила си:

— Проклятие!

— Изненадан ли си?

— Не. Изненадва ме това, че с докторката започваме да мислим еднакво. И на мен ми мина през ума, че Джоди е в дъното на тая история. Познавам маса досетливи репортери, но само шепа от тях знаеха, че Лара е замесена в случая с момиченцето на Ленард. Би било невероятно някой да е събрал две и две и да е получил четири. — Той вдигна очи към втория етаж. — Хитра стара лисица.

— Не говори така за майка ни.

— Казвам го като комплимент. Заслужава похвала за блестящото си хрумване.

— Толкова ли е блестящо?

— Тоест?

Разтревожена, тя продължи:

— Нали си бил там, Кий. Видял си всичко. Наистина ли д-р Малори е проявила небрежност? Имат ли Ленард основание да предявят иск за допуснатата лекарска грешка?

— Вниманието ми беше погълнато от управлението на вертолета, но доколкото видях, Лара се мъчеше зверски да спаси живота на детето. Според аутопсионния протокол, емболията е била игра на природата. Могла е да настъпи по всяко време. Другото което е — Ленард нямат вид на злобари, дето ще тръгнат да си отмъщават. Те са набожни хорица.

— Значи си изненадан, че търсят изкупителна жертва?

— Да. Джоди е напълно способна да пусне слух за такъв съдебен иск, независимо дали зад него се крие някаква истина или не. Лара е удобна мишена. — Джейнълин го изгледа любопитно. — Какво има? — попита той.

— Няколко пъти вече я споменавах като Лара. Струва ми се странно.

Той се поколеба, после рече троснато:

— Що, нали се казва така?

Джейнълин беше притисната от твърде много наболели въпроси, за да се заяжда за такава дреболия.

— Беше бясна по телефона, Кий. Каза да ви предам на двамата с мама, че няма да се остави да бъде изгонена от града, както преди. Какво има предвид?

— Става дума за времето, когато тя и Рандъл Портър са били отпратени в Монтесангре. — Той се намръщи. — Наумила си е, че Кларк е уредил назначението на Портър, като е дръпнал някои конци в Държавния департамент. Привидно е изглеждало като повишение, но всъщност си е било чисто официално изгнание.

Джейнълин беше потресена.

— Вярваш ли й? Би ли могъл Кларк да извърши такава подлост?

— Подлост е доста силна дума, но нашият по-голям брат обикновено умееше да се измъква невредим от всякакви беди.

— Но точно от тази май не успя докрай, а?

— Не, не успя — отвърна бавно Кий. — И докато Лара е тук да напомня на всички за нея, никога не ще сполучи.

— Значи си съгласен с постъпката на мама. Ако, разбира се, тя го е направила.

— Не съм. Аз също искам Лара Малори да се махне от Идън Пас, но сама да увисне. Ако престанем да й се бъркаме, мисля, че неизбежно ще стигне дотам. — Той отново посочи с глава нагоре. — Но нали я знаеш Джоди. Никога не е оставяла нещата да следват естествения си ход. Щом не се движат както на нея й е кеф, тя взема всичко в свои ръце.

— Моля те, не я съди, Кий. Тя не е добре. Не можеш ли да я предумаш да иде на лекар?

Той гръмко се изсмя:

— Това ще е стопроцентов начин да я откажеш. Но съм съгласен с теб. Трябва да си направи пълен преглед, някои изследвания. — Сложи ръка на рамото й. — Боя се обаче, че ти трябва да я убедиш, сестричке. Не й давай да изклинчи. — Стисна я за рамото и се запъти към стълбите, като взе и бирата със себе си.

— Ще излизаш ли тази вечер, Кий?

— Щом взема душ.

— С Хелън Бери ли ще бъдеш?

Той се закова на петите си и се обърна.

— Защо питаш?

Съдейки по изражението му, Джейнълин разбра, че го е засегнала по болното място. В този момент проумя защо понякога хората се страхуват от него.

— Хелън ходи сериозно с Джими Брадли от началото на гимназията. Носи се слух, че... — тя млъкна, за да навлажни устните си, — че неотдавна Хелън е скъсала с него, съвсем внезапно.

— И какво от това?

— О, Кий. — Събра целия си кураж, вкопчи се в него с двете ръце и попита: — Защо? Защо, при толкова други жени, от които можеш да избереш, се спря точно на нея? Хелън е два пъти по-млада от тебе.

— Внимавай, Джейнълин. Ако вземеш да ми се бъркаш в личния живот, ще трябва и аз да се набъркам в твоя. — Той слезе с две стъпала и попита с висок шепот: — Например, мога ли да знам какво става между вас с Буи Кейто?

На стомаха ѝ прималя.

— Нищо не става!

— Нима? Тогава защо бяха тия припрени, задъхани обяснения, когато влязох в кухнята? Не съм чувал някой да говори по-бързо, откак таткото на Дренда Ларсон ни спипа на тринайсет години в хамбара си.

— Буи е мой служител. Говорехме по работа.

— Добре, ще ти повярвам — каза Кий и отново нахакано ѝ се ухили. — Ако и ти ми повярваш, че тогава с Дренда Ларсън търсехме игла в сеното.

Предвиждането на Лара се сбъдна.

Една седмица след погребението на Лети Ленард, осведомителните средства се прехвърлиха на по-свежи ливади, където да пасат чужди нещастия и проблеми. През изтеклата седмица обаче в мига, в който Лара прекрачеше прага на къщата си, моментално я нападаха. Шерифът Бакстър изпълни официалното си задължение, макар и неохотно, и се погрижи журналистите и фотографите да не стъпват в пределите на имота ѝ. Но постоянното им присъствие на улицата, която беше обществена собственост, я превръщаше на практика в затворница.

Клоновете на телевизионните мрежи в Далас и Шривърпорт излъчваха репортажи, които се препредаваха в националните информационни бюлетини, но на Лара Портър и на ключовата роля, изиграна от нея в провала на сенатора Кларк Такет преди пет години, се отделяха само по петнайсет секунди екранно време, и то в последните минути от новините. Явно бе загубила водещото си място сред най-горещите събития.

Семейство Ленард също бяха изтикани на преден план, но си бяха наели адвокат, който да говори вместо тях. Беше младок с жълто около устата, току-що излязъл от Правния колеж „Бейлор“ и едва отскоро упражняващ професията си. Въпреки това достойно се справяше с положението и хич не се смущаваше, че се намира в центъра на вниманието. Неуморно и упорито повтаряше пред журналистите, че клиентите му не желаят да дават никакви изявления и че първо ще се помъчат да превъзмогнат непрежалимата загуба на детето си, преди да започнат да търсят виновниците за смъртта му.

Лара бе разпънала душата си на кръст от съмнения. Беше въпрос на лична преценка, дали да приложи антикоагулант на Лети или не. След продължителни умувания и проучвания отново стигна до изходното си решение. За да успокои напълно съвестта си обаче, тя се допита до лекаря от спешното отделение, поел младата пациентка след нея. Той подкрепи избора ѝ и я увери, че ще го заяви и пред съда, ако се наложи.

Дните минаваха и тъй като Лара не получи известие от адвоката на Ленардови, тя взе да се надява, че слухът за подадения срещу нея иск за допуснатата лекарска грешка не е истина. Несъмнено бе пуснат от страна на Такетови. Многократните ѝ телефонни обаждания не бяха довели до нищо и само бяха засилили чувството ѝ на безсилие. Джоди Такет или действително беше твърде болна, за да говори, или имаше добри лъжци, които да я прикриват.

Лара бе разменила по няколко думи с прислужницата и с Джейнълин, но не бе виждала, нито чувала Кий от вечерта, когато беше довел Хелън Бери при нея. Навярно си е помислил, че се шегува, като спомена за желанието си да я откара до Централна Америка. Втори път не ѝ се бе отваряла възможност да подхване същата тема, но решителността ѝ не бе мръднала нито на йота. Просто напоследък се бяха случили други събития и те бяха отклонили вниманието ѝ.

Със събуждането си тази сутрин бе открила, че и последните телевизионни фургони са се махнали, но поради отрицателната шумотевица всичките ѝ пациенти със запазени часове се бяха обадили да ги отменят. Трудно беше да остане оптимистка и да вярва, че практиката ѝ ще се разрасне, когато не можеше дори да вкара пациентите в кабинета си. С Нанси продължаваха да се преструват, че работят, но и двете разполагаха с по-вече свободно време, отколкото биха желали да си признаят.

Някъде в средата на следобед тя напусна кабинета си в жилищната част на къщата с намерението да отпрати Нанси да си тръгне по-рано. За нейно учудване Нанси говореше с някого в чакалнята.

— Искаме веднага да влезем при докторката. Знам, че нямаме час, но нали и бездруго не е претърпено с пациенти?

Режещият, снизходителен глас принадлежеше на Дарси Уинстън.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

— Какво обичате, моля? — Когато Лара се обади от вратата, Дарси се обърна. Отблизо не изглеждаше толкова съвършена, колкото ѝ се бе сторила на подиума в училищната зала. Около очите ѝ имаше пачи крачета, а по челото ѝ бяха очертани бръчки. Беше изкусно гримирана, но лицето ѝ носеше явни следи от нередовен живот и дълбоко загнездено недоволство.

Лара си бе създавала доста неласкаво мнение за характера на Дарси Уинстън, но от опит знаеше, че не е справедливо да се робува на предразсъдъци. Мъчейки се да се държи открито, тя се усмихна и протегна ръка.

— Здравейте, госпожо Уинстън, аз съм Лара Малори.

Дарси въпросително повдигна едната си тънко подчертана с молив вежда. Лара обясни откъде я познава.

— Чух ви да говорите на градското събрание. Бяхте изключително убедителна.

Дарси отново реагира само със свиване на веждата. Лукаво стрелна Лара с очи, като очевидно се опитваше да разбере какво ѝ е известно за нейния „нападател“.

Лара се обърна към девойчето, което стоеше до майка си.

— А вие сте Хедър, нали?

— Да, мем.

— Приятно ми е да се запознаем, Хедър.

— Благодаря.

— Заради Хедър сме тук — каза Дарси.

— О? Какво има?

— Искам да ѝ предпишете хапчета против забременяване.

— Майко!

Момичето беше потънало от срам и Лара не го винеше за това. За съжаление, Дарси се очертаваше точно каквато Лара си и я представяше. Първокласна мръсница. За да спести по нататъшните унижения на Хедър, Лара попита:

— Нанси, кой кабинет за прегледи е готов?

Нанси гледаше втренчено Дарси с кисело изражение.

— Трети.

— Благодаря. Хедър? — Усмивната, Лара откряна вратата и я задържа пред момичето. Дарси се помъкна подире му.

— Госпожо Уинстън, вие можете да останете тук, където ще ви бъде по-удобно. Нанси ще ви зададе някои въпроси, за да открием картон на Хедър. Ако желаете, може да ви донесе нещо за пиене, докато чакате.

— Тя е моя дъщеря. — тонът ѝ недвусмислено подсказваше, че е свикнала да сплашва хората и да постига своето.

— Но клиниката е моя — отвърна Лара с подобаващо високомерие. — Хедър е моя пациентка. Уважавам и защитавам правото на пациентите ми да съхраняват тайните си.

Без да продума повече, затвори вратата пред начумереното лице на Дарси и въведе момичето в кабинета. Остави го с Нанси, която щеше да се погрижи да го съблече, да му надене халат и да го претегли на кантара, преди да му измери кръвното и да му вземе проби от кръв и урина.

Нанси извика Лара от личния ѝ кабинет с леко почукване на вратата. Оттегляйки се към чакалнята, Нанси прошепна:

— Как да я усмиря тая дива котка?

— Дай ѝ да изяде един плъх.

Нанси вдигна палец нагоре. Влезе в помещението за прегледи, където Хедър боязливо седеше върху крайчеца на масата.

— Всичко наред ли е?

— Нормално, предполагам. Не обичам да ми боцкат пръста.

— И аз.

— Е, по-добре е отколкото да ти вземат кръв от вената. Мразя иглите.

— И аз не ги долюбвам.

— Но вие сте лекар.

— Все пак съм човек.

Момичето се усмихна поуспокоено.

— Кога започват репетициите на мажоретния състав?

— Откъде знаете, че участвам в него?

— Клубът на запаянковците ми изпрати заявление за членство.
— Лара прегледа тъпанчетата ѝ с отоскоп. — Видях снимката ти.

— От другата седмица.

— Толкова скоро? Кажй „а“. — С една шпатула притисна езика на Хедър и надникна в гърлото ѝ. — Училището се открива едва след месец.

— Аааа. Да, ама ние искаме да станем добри. Миналата година спечелихме доста награди.

— А сега преглътни. Някаква болка тук? — попита Лара и опипа шията на Хедър.

— Не, мем.

— Чудесно. Пази си гърлото. Ако усетиш да те дразни, веднага ми се обади. На викачите редовно им прегракват гърлата и ги болят сливиците.

— Разбира се.

Лара вдигна халата и постави слушалката под лявата гърда на Хедър. Момичето изохка.

— Знам, че е студена — извини се Лара с усмивка. Преслуша сърцето ѝ и се премести откъм гърба, за да чуе дробовете. — поеми няколко дълбоки глътки въздух през устата, моля. Добре. — След малко отново застана пред момичето. — Менструацията ти редовна ли е?

— Да, мем.

— Обилна ли е?

— Само през първия и втория ден. Сетне не.

— Имаш ли болки?

— Да. Направо кошмарни.

— Взимаш ли нещо?

— Мидол, аспирин. Такива работи.

— Помагат ли ти?

— Няма да умра — отвърна и се ухили.

Лара нагласи Хедър възможно най-удобно върху масата и извика Нанси от чакалнята, за да ѝ помогне да прегледат гърдите и тазовата кухина.

— Ама че е гадно — каза Хедър, когато Лара пъкна краката ѝ в стремената.

— Да, знам. Опитай да се отпуснеш.

— Лесна работа — подметна насмешливо Хедър, като видя Лара да отваря разширителя.

Щом свърши, остави Хедър да се облече и се върна в кабинета си. Хедър също дойде след няколко минути. Лара ѝ посочи дивана и седна до нея, създавайки по-скоро приятелска, отколкото болнична атмосфера.

— Защо искаш да взимаш хапчета против забременяване, Хедър?

— Тя ме кара.

— Майка ти?

— Бои се да не забременея.

— Съществува ли такава вероятност?

Хедър се поколеба.

— Ами, предполагам. Искам да кажа, имам приятел... и ние, нали знаете.

— Не те питам от любопитство — рече ѝ внимателно Лара. — по принцип не правя морални оценки на никого. Аз съм лекар и просто трябва да реша кое е най-добро за пациента ми. Единственият начин, по който мога да го осъществя, е да събера възможно повече сведения за него. — Тя млъкна, за да могат думите ѝ да проникнат в съзнанието на момичето, и едва тогава попита: — Имате ли полови сношения?

Хедър сведе очи към здраво сключените си ръце.

— Още не. — после скришом хвърли поглед към затворената врата. — Тя си мисли, че вече сме опитали. Казах ѝ, че не сме, но тя не ми вярва.

Веднъж започнала, тя не можеше да спре, думите се застъпваха в бясна надпревара да излязат от устата ѝ.

— Веднъж ни хвана да се натискаме с Танър в дневната. Нищо не правехме, искам да кажа, аз си бях свалила блузата и сутиена, а Танър си беше махнал ризата, но тя така скочи, като че бяхме абсолютно голи и ни е спипала баш на местопрестъплението.

Внезапно стрелна Лара с поглед.

— О, боже, извинявайте. Не исках да прозвучи по този начин. Нямах предвид вас и сенатора Такет.

— Не ви се сърдя — отвърна тихо Лара. — Става дума за теб, не за мен. Когато майка ти ви завари с Танър, тя си извади погрешно заключение, така ли?

— Меко казано, направо побесня — продължи Хедър и завъртя очи. — Така се разфуча, че събуди баща ми. Той се втурна долу с пистолета си, мислейки че къщата ни отново е нападната. — Прибра назад цяла шепа от лъскавата си кехлибареноруса коса. — Беше истински ад. Танър непрекъснато им повтаряше, че в никакъв случай не би допуснал да пострадам, но майка ми го изгони от нас и оттогава не ми разрешава да се виждам с него. Направо ме довърши. Прибра ми ключовете от колата барабар с телефона.

В очите ѝ бликнаха сълзи.

— По-добре да бях в Сибир. Толкова е ужасно! Отгоре на всичко нищичко не съм сторила! Тя ме гледа, като че съм... като че съм някаква долна курва. Татко се опита да заглади нещата, но тя нито забравя, нито прощава. Милион пъти ѝ казах, че съм още девствена. На практика де. Танър е вкарвал пръста си, но не...

Лара кимна разбиращо.

— Но майка не вярва и това си е. Тая сутрин ми каза, че ще ме води при вас и че ще започне да ме тълче с хапчета против забременяване, независимо дали ми харесва или не. Щом съм щяла да се чукам с който ми падне, поне нямало да ѝ натреса някое внуче.

Лара съчувстваше на момичето, защото отношението на Дарси ѝ напомняше за нейните родители. Те непрекъснато ѝ повтаряха: прави-струвай, но гледай да не те хванат и да не ни изложиш. Хедър подсмъркна съзливо. Лара ѝ подаде кутия с книжни кърпички.

— Толкова ми е мъчно за Танър. Той ме обича. Наистина ме обича. И аз него също.

— Сигурна съм.

— Толкова е мил с мен. Не е като нея. Да се скъсам от престараване, все не мога да ѝ угодя.

Лара изчака Хедър да се изсекне шумно, после каза:

— Не виждам пречка да ти предпиша хапчетата. Здравето ти е в съвсем добро състояние.

— От тях ще надебелея, нали?

Лара се усмихна:

— Увеличаването на теглото може да се появи като странично действие, но според мен то няма да представлява проблем за такава дейна и енергична млада жена като теб. — Взря се сериозно в лицето на момичето. — Освен физическата страна на въпроса, искам да бъдеш

и психически подготвена за тази стъпка. Убедена ли си, че точно това желаш, Хедър?

Очите ѝ отново се стрелнаха към вратата.

— Да, убедена съм. Танър обеща да ме пази, но ако и аз вземам хапчета, няма опасност да забременея.

— Само помни, че хапчетата не осигуряват защита срещу болестите, предавани по полов път. Ако смяташ да водиш активен полов живот, бих ти препоръчала да използваш винаги презерватив, дори да си с постоянния си приятел. Убеждавай и съучениците си да правят същото.

Тя попълни рецептата и двете се запътиха към чакалнята. Дарси нетърпеливо разлистваше някакво списание. Захвърли го веднага, щом влязоха.

— Е?

— Предписах рецепта на Хедър за орални контрацептиви и ѝ казах да дойде пак след шест месеца, за да се уверим, че всичко е наред. Разбира се, тя ще ми се обади, ако почувства някакви отрицателни странични явления или неразположение.

— Много се забавихте.

Лара нямаше намерение да се оправдава:

— Дъщеря ви е прелестна млада жена. Беше ми приятно да разговарям с нея. Което ме навежда на мисълта, че бих искала да проведа някои здравни образователни програми в училище. Дали господин Уинстън, като председател на училищното настоятелство, би се съгласил да изслуша предложенията ми?

— Питайте него.

— Така и ще направя — каза вежливо Лара, въпреки резкия отговор на Дарси. — Ще го потърся веднага, щом започне срокът.

— Как следва да уредя сметката?

— Нанси ще се погрижи за това. — Лара се обърна към Хедър. — Желая ти успех в мажоретните изяви. Ще те гледам от трибуните.

— Благодаря ви, д-р Малори. Ще ви махам. — Тя се захили и добави: — Още не мога да си пречупя езика и да викам на жена „доктор“.

Бяха през няколко улици от клиниката, когато Дарси наруши враждебната тишина, която се беше възцарила между нея и дъщеря ѝ.

— Вие двечките ми се видяхте доста гъсти на тръгване.

— Симпатична е.

Дарси подигравателно изсумтя.

— И Кларк Такет си е въобразявал същото, докато не му е изляла главата. Тя е един боклук и нищо повече. Истинска напаст.

Хедър се извърна към прозореца.

Язвителността на Дарси произтичаше главно от ревност. Не бе очаквала, пък и не искаше Лара Малори да е толкова обаятелна. Беше се оказала самоуверена и изискана. Във всеки подсъзнателен жест се долавяше добро възпитание и светски опит. Изглеждаше така дяволски спретната, че накара Дарси да се почувства, сякаш не се е къпала с дни. Беше стройна като фиданка и вероятно нямаше и грам тлъстина по бедрата си. Косата ѝ бе гъста и лъскава, по кожата на лицето ѝ липсваха разширени пори и беше гладко опъната. От женска гледна точка, притежаваше много качества за завиждане.

Но какво толкова би харесал у нея един мъж, особено Кий Такет? Фигурата ѝ не беше съблазнителна. Имаше по мъжки открит поглед. Дали пък очите ѝ не придобиваха сладен блясък, когато беше с любовник?

След като взе решение да посети Лара Малори, Дарси трябваше да го отложи с една седмица, преди да го осъществи. Хедър и Танър ѝ бяха предоставили идеален претекст, но после детенцето на Ленард почина и градът пощръкля. Всички се бяха вторачили в Лара Малори. Дарси прецени, че ще е по-разумно да изчака суматохата да се уталожии. Искаше да се запознае лично и съвсем отблизо с д-р Малори, но без целият град да гръмне, че проявява любопитство към нея.

Лара Малори ли беше последното завоевание на Кий? По дяволите, така и не успя да разплете загадката. Лекарката изглеждаше прекалено хладна за буйния нрав на Кий, но кой знае, понякога външността лъже. Човешкият вкус е непредвидимо нещо, особено към жените, които е неповторим за всеки мъж.

Накрая излезе така, че единственото, което Дарси получи от срещата си с Лара, беше съзливото възхищение на Хедър от съперницата, отнела ѝ вероятно Кий. Не че би могла да претендира за него. Беше я забърсал в един бар и бе преспал с нея само веднъж, но тя

твърдо вярваше, че имат бъдеще като любовници. Без намесата на друга жена, то й беше в кърпа вързано. Лара Малори можеше да прецака цялата работа.

— Говорихте ли си за мен? — Дарси свадливо попита Хедър. — Бас държа, че яко си ме натопила.

— Не съм.

— Какво й каза?

— Нищо. Само най-общи неща.

— Защо тогава се бавихте толкова дълго?

Хедър въздъхна с юношеско смирение:

— Говорихме си за мажоретния състав, за менструациите ми, за Танър, за воденето на активен полов живот и така нататък.

— Тя какво ти каза за воденето на активен полов живот?

— Каза, че не прави морални оценки на никого.

— Поне не е лицемерка. Все едно хърбел да се присмее на щърбел, нали?

— Предполагам.

— Аз пък си мислех, че ще ти изнесе лекция против взимането на хапчета против забременяване в твоята възраст.

— Не — отвърна уморено Хедър. — Говори ми само за презервативите.

— Презервативи ли?

— Ъхъ. Мамо, моля те, може ли вече да ми върнеш телефона?

— И какво каза докторката за презервативите?

Хедър й хвърли разбунтуван поглед, после бързо издекламира:

— Че още били най-доброто защитно средство срещу болести и че ако аз и приятелите ми спим с гаджетата си, винаги трябва да ги използваме.

— Каза ти да имаш презерватив подръка, ако току-виж срещата ти завърши със секс?

— Нещо подобно — отвърна Хедър и безразлично сви рамене. — Може ли ми върнеш телефона, мамче, моля те? Моля те, а? И ключовете от колата?

В главата на Дарси просветна едно хрумване. Обърна го от всички страни и реши, че си струва да го запомни и обмисли. Усмихна се, възвърнала донякъде самочувствието си и се пресегна над скоростите да потупа коляното на Хедър.

— Разбира се, миличко. Ще си ги получиш, щом се приберем вкъщи. Но нека първо се отбием да хапнем по едно сладкишче с татко ти. Цяла седмица ви се цупя и искам да се реванширам, още сега.

Буи Кейто отби от шосето по щатската магистрала, която минаваше покрай северната част на мотела „Зеления бор“, където Дарси тъкмо слизаше от кадилака си, последен модел.

— Тая ли е госпожа Уинстън?

— Да. — Джейнълин се обърна да ѝ махне. — познавате ли я?

— Виждал съм я. Кой е това с нея?

— Дъщеря ѝ, Хедър. Тя е едно от най-нашумелите момичета в училище от известно време насам.

— Хубавка е — забеляза Буи и се извърна да погледне двете жени, които в този момент влизаха във фойето на мотела.

— Много. Понякога помага на баща си в мотела. Срецам я винаги, когато ходим на неделната закуска след църковната служба. Дружелюбна е, отзивчива, и всички я харесват.

Буи се запита дали и дъщерята „се харесва“ като майката. Беше виждал Дарси в акция безброй пъти в „Палмата“, първо вечерта, когато Кий Такет се бе завърнал в града и съвсем наскоро, едва снощи, когато блъскаше бiliarд с трима пришълци от Шрайн, дошли да се повеселят в града без жените си.

Дарси беше мръсница и всички го знаеха. Както знаеха, че Джейнълин Такет е истинска дама. Затова хората ги гледаха подозрително, щом ги видеха заедно. Сигурно се чудеха какво прави госпожица Джейнълин с някакъв си прост бивш пандизчия като Буи Кейто.

Той също се чудеше. Хем беше благодарен на Кий, хем го проклинаше, задето го беше помолил да я наглежда. Беше му благодарен, защото близостта до Джейнълин му даваше достъп до най-изисканото нещо, до което някога щеше да се докосне. От друга страна, проклинаше Кий, защото това положение бе започнало прекалено много да му се услажда.

Беше му приятно да я вижда всеки ден и то под благовиден предлог. Но блаженството му нямаше да трае вечно. Сто на сто някоя котка щеше да му мине път и край на всичко. Това очакване да се

случи неизбежното и неизвестността под каква ли пагубна форма ще му се стовари на главата, направо го караха да се побърква. В момента сякаш се беше преселил в приказките. Лошото беше, че не вярваше в приказки. Те бяха за дечурлигата и глупаците. Беше сигурен, че не е дете, но вече се съмняваше дали пък не е глупак.

Рано или късно щеше да се сгромоляса. Без никакво съмнение.

Да пукне, ако се спре обаче. Ще се възползва от всяка възможност да бъде с нея. Както през днешния ден. Когато дочу, че тя се кани да проверява седми кладенец, скочи в пикапа и се юрна като пощурял към офиса ѝ да не я изпусне.

Свари я тъкмо на тръгване и ѝ напомни, че Кий не иска да остава сама. Каза ѝ също, че камионетката е по-подходящ превоз до кладенеца от нейната малка кола.

Но явно не ѝ беше никак приятно.

Беше напрегната като чи-хуа-хуа, когато стъпва по костилки от праскови и не смееше да го погледне в очите. Вероятно се срамуваше да се размотава насам-натам в компанията на бивш осъден. По дяволите, кой би могъл да я вини за това?

— Нататък става доста друсливо — предупреди той.

— Знам — отвърна рязко тя. — Толкова пъти съм минавала по тия места.

Той не обърна внимание на забележката ѝ и свърна по отбивката. Черният път, по който автомобилните гуми бяха изровили дълбоки коловози, вървеше успоредно на шосето в продължение на няколко стотин ярда. Между тях се намираще мотелът „Зеления бор“. Беше чувал да разправят как преди години Джоди Такет измамила Фъргъс Уинстън и му отнела петролния участък.

Фъргъс дошъл в Идън Пас още като млад с малко наследство и големи мечти. Купил парче земя, което не било кой знае какво на вид, но било обърнато към шосето и за него се носели слухове, че в недрата му има нефтени залежи.

Запознал се с Джоди, която тогава работела при Кларк Такет старши и вече се била прочула като добре осведомен поземлен агент. Джоди го взела под свое крило и му предложила да изпрати геолог от компанията да провери неговия участък и да му даде компетентното си мнение. След няколко седмични проучвания тя с прискърбие съобщила

на Фъргъс, че е малко вероятно в земята му да се крие значително находище на нефт.

Фъргъс, който по това време бил донякъде влюбен в нея, ѝ повярвал, но решил, че трябва да се допита и до още нечие мнение. Прибягнал до услугите на друг геолог, който тъжно го уведомил, че в неговия участък се въдят в изобилие само крякащи жаби.

Фъргъс останал разочарован, но сметнал, че просто бъдещето му не лежи във високо-конкурентната петролна индустрия, а в осигуряването на временен подслон за хората, които се надпреварват в нея. Джоди, която продължавала да се преструва на загрижена приятелка, му казала, че ѝ е страшно мъчно да го гледа как е закъсал с този безполезен имот. Предложила му да го откупи за компанията, на която би послужил за приспадане на данъците. Тогава Фъргъс би разполагал с достатъчно капитал, за да се заеме с построяването на своя мотел.

Доволен, че ще може да се отърве от тая „ялова кокошка“ и да си върне част от вложената сума, той продал земята и всичките права за ползване на минералните ѝ залежи почти без пари, като запазил само участъка срещу шосето, където възнамерявал да издигне мотела си.

Но „яловата кокошка“ на Фъргъс седяла върху черно езеро от гъст нефт. Джоди знаела това, както и геологът на компанията, а също и онзи, когото тя подкупила, за да потвърди лъжата на първия. Мастилото от подписите им върху договора за продажбата още не било засъхнало и „Такет Ойл“ забрили сонда там. Когато от нея бликнал кладенец, Фъргъс щял да откачи. Обвинил Джоди и всички Такетови, че са лъжци и мошеници. А когато Джоди се омъжила за Кларк младши, той я клел още по-силно. Но понеже не потърсил съдебна намеса за доказване на твърденията си, че е бил измамен, хората решили, че са голословни и са продиктувани от ревност, задето Джоди го е зарязала в полза на Кларк младши.

Фъргъс построил мотела, който още с откриването си започнал да му носи печалба. Но въпреки, че беше не по-малко луксозен от „Риц-Карлтън“, той никога нямаше да може да се мери по богатство с Джоди Такет. Затова и до ден днешен ѝ имаше зъб.

Буи спря пикапа до верижната ограда, която опасваше кладенеца във формата на квадрат. Слезе и отиде от другата страна, за да помогне

на Джейнълин, но докато заобиколи, тя вече беше скочила. Отключи вратата с ключа си.

Помпата, която задвижваше конската глава на сондата, приглушено пухтеше. Преди няколко часа беше идвал да я провери, което правеше всеки ден, освен когато почиваше и сондърът от другата смяна минаваше на оглед. В момента двамата с Джейнълин не се интересуваха от помпата и резервоарите, а от измервателната кутия с червените, зелени и сини писци, които отчитаха силовото налягане, температурата на газта и обема на добива върху кръгли диаграми, които се подменяха на всеки две седмици. За щастие, измервателната кутия на седми кладенец беше разположена само на няколко ярда от него. А можеше да бъде отдалечена на две-три мили.

След петнайсет минути взе да се чувства като пълен глупак. Привидно нямаше никакви отклонения в седми кладенец. Измервателната кутия работеше нормално. Не се забелязваха никакви пробиви между нея и кладенеца. Всичко изглеждаше абсолютно наред.

— Сигурно си мислите, че съм полудял — измънка той.

— Не мисля така, Буи. Всъщност, ако това ще разсее съмненията ви, ще ви дам официално разрешение да поставите контролен измервател между кладенеца и отчитащото устройство.

Стори му се, че казва така, за да му угоди.

— Добре, ще го пробвам — отвърна, сякаш не беше забелязал нищо. — Да знаете дали на този кладенец е имало разширение за изгаряне на отпадъчната газ?

— И да е имало, било е запушено, когато станаха незаконни. Вече не разхищаваме газ по този начин.

Върнаха се към изхода. Буи заключи вратата след тях.

— Казахте ли на майка си за случая?

— Не.

— Смятате, че не е достатъчно важен?

Тя беше стигнала до вратата откъм своята страна на камионетката и се обърна с лице към него, затулвайки очите си от слънцето с ръце.

— Ще ви бъда благодарна, ако не ми пъхате думите в устата, Буи. Просто тия дни се старая да не тревожа мама с излишни неща.

— Изглеждате наистина хубава, госпожице Джейнълин.

— Какво? — възкликна тя. Ръката ѝ не се помръдна, показалецът ѝ следваше извивката на веждите, а дланта засенчваше очите ѝ.

О, по дяволите. Стана тя каквато стана. Той мушна ръка под шапката си и се почеса по тила. Съвсем нямаше намерение да изрича гласно мислите си. Думите сами се изплъзнаха. А сега трябваше да се обяснява.

— Ами, просто, въъ, внезапно ми хрумна колко сте хубава, застанала тъй. Слънцето блести в очите ви, а вятърът развява косите.

Горещият, сух вятър прилепваше дрехите ѝ, така че за първи път, откакто я беше срещнал, виждаше тялото ѝ ясно очертано пред себе си. По негова преценка фигурата ѝ беше много хубава, но той не успя да задоволи докрай любопитството си, защото лицето ѝ се сгърчи и очите ѝ се напълниха със сълзи, които явно не бяха предизвикани от яркото слънце.

— Ох! — изплака тя. — Ох, господи! Направо ще умра!

Реакцията ѝ го уплаши. Само това му липсваше, да го спипат него, пуснатия условно осъден, с разревана жена, дете циври, без да спира, и вика, че щяла да умре. Дълбоко притеснен, той взе да търка потните си длани в панталоните.

— Ей, ама госпожице Джейнълин, не се разстройвайте толкова. — Тревожно се огледа, да не би някой да види я в това окаяно състояние. — Като ви казах... ами, аз не исках да ви обидя. С мен сте в безопасност, можете да бъдете спокойна. Тоест, аз не бих...

— Той може да ви е помолил да ме наглеждате, но това не означава, че трябва да ме обсипвате с комплименти, които не са искрени.

Буи присви очи и наклони глава, не вярвайки на ушите си.

— Какво казахте?

— Няма нужда да ме надзиравате, нито той, нито вие.

— Той? За брат си ли говорите? За Кий?

— Разбира се, че за Кий — отвърна троснато тя. — Откакто ви каза да ме наглеждате, все се мъкнете по петите ми.

— Извинявайте, ако съм ви притеснил, но обещах на Кий да ви пазя и аз държа на думата си. Смятам да се грижа за вас и занапред, докато той не ми каже да престана.

— Аз ви нареждам да престанете. И то веднага. Репортерите си заминаха от Идън Пас. Вече няма опасност да ме приклепят някъде,

затова не е нужно повече да се натягате.

— Не съм се натягал, госпожице Джейнълин, беше ми приятно да се разкарвам с вас.

— Мога и сама да се разкарвам! Шофирам от шестнайсетгодишна.

— Да, госпожице, знам, но...

— Освен това мога да отчета показанията на измервателните уреди не по-зле от всеки мъж. При това, сама.

— Сигурен съм, че можете.

— Докато се чувствате задължен да ме следвате навсякъде, поне не е необходимо да ми подхвърляте празни комплименти, над които...

— Не беше празен.

— ...Над които после да се надсмивате.

— Да се надсмивам?

— Знам какво мислят мъжете за мене. Според тях аз съм една скумросана стара мома. Мюли каза, че ми се подигравали зад гърба. Искате да се подмажете на брат ми...

— Чакайте малко, дявол да го вземе! — прекъсна я ядосано Буи. — На никого не се подмазвам. Ясно ли ви е? И не набърквайте брат си, защото той си няма хабер защо изтърсих онова, дето го изтърсих. Пък и пет пари не давам за мнението на другите. Имам си свой акъл и ако някой не е съгласен с мене, да върви на майната си. Като ви казах, че сте хубава, не си го изсмуках от пръстите, наистина мислех така. Боже господи! Повечето жени биха рекли: „Благодаря, Буи. Колко мило от твоя страна“ и толкова. Ама не и вие. Не. Вие почвате да търсите под вола теле, защото сте надута и чепата и имате въгърец в задника си колкото целия Далас.

Думите му отекнаха в пространството между тях, преди вятърът да ги отвее.

Но не достатъчно бързо, рече си мрачно Буи. Избухна, а все си мислеше, че с нея това е невъзможно да се случи. Причерня му от яд и езикът му се развърза. Тоя път яко го беше закъсал! Сега ще го уволни и вината ще си е само негова.

Тя стоеше срещу него с ококорени очи, разтреперана и безмълвна. Сълзите бяха превърнали сините ѝ очи във вирчета, толкова дълбоки, че в тях би могъл да потъне цял мъж. През тялото ѝ премина лека тръпка. Тя въздъхна рязко и долната ѝ устна се докосна до зъбите.

Повече не издържаше. Примири се, че и бездруго ще го бесят без вина виновен, наведе глава и я целуна. Поривисто и силно. Нямахте друг начин. Тя всеки момент щеше да почне да пици. Освен това се боеше, че усети ли вкуса на устните ѝ, може да го омае. Току-виж пак стори някоя глупост и го тикнат в затвора.

В мига, в който се отдръпна от нея, обърна я кръгом и я напъха в кабинката. Той се качи от другата страна, запали шумния двигател, превключи стържещите скорости и насочи камионетката по дълбоко изровения път.

Пътуваха, без да продумат, чак до грозното здание на управлението, откъдето я беше взел. Щом изключи мотора, потънаха в тишина, която ги обгърна ведно с горещината, надигаща се на талази от земята.

Сигурно беше прекалено разстроена, за да говори, затова той трябваше да каже нещо. Няколко секунди гледа втренчено през предното стъкло, после рече:

— Ще откарам пикапа в склада и ще предам ключовете. Можете да ми изпратите последния чек по пощата.

Чу я да преглъща, но не я погледна. Не искаше да вижда отвращението ѝ.

Накрая тя попита с тъничък гласец:

— Напускате ли „Такет Ойл“?

Тогавя я погледна, така рязко завъртя глава, че вратът му изпука.

— Защо да не напускам?

— Това ли желаете?

— А вие не го ли желаете?

Тя поклати глава и едва чуто промълви:

— Не.

Той не смееше да мръдне, да не би да развали мимолетната магия.

— Ония неща, дето ви ги наговорих, госпожице Джейнълин... Не биваше да държа такъв груб език пред вас.

— Израсла съм с двама братя. Знам всички мръсни думи, Буи. И какво означават в повечето случаи.

Хвърли му гаменска усмивка, но той не откликна.

— Онова, въъ, другото де... дето ви целунах, ами напълно заслужавам да ме изхвърлите заради него. Но искам да ви кажа, че го

направих, само защото си загубих ума.

— Аха. — След малко, когато тишината, напрежението и горещината се сгъстиха, тя добави: — Значи се получи съвсем неволно?

Нещо в очите ѝ го накара да отговори искрено.

— Не, не мога да си изкривя душата чак дотам, госпожице Джейнълин. И преди ми се е щяло да го сторя.

— И на мен също.

Помисли си, че е оглушал, макар че я гледаше право в устата. Видя как изрича думите и понеже слабините му пламнаха, разбра, че не сънува.

Но стана дори още по-хубаво.

Той се размърда. Тя наклони въпросително глава. Срецнаха се някъде по средата на седалката. Секунди след тихото ѝ признание, той вече я притискаше към себе си, тя беше обвила ръце около врата му и двамата се целуваха като обезумели.

Устните ѝ отвърщаха жадно, но срамежливо, което беше добре за Буи, защото и той не беше кой знае колко опитен в целувките. Никога не бе имал своя жена, а курвите и проститутките обикновено пропускаха тази част. Така с Джейнълин взаимно се учеха и когато езикът му се пъкна между устните ѝ и се съедини с нейния и двамата изохкаха от сладостното откритие.

Дали устата ѝ наистина беше по-сладка от тези на всички останали, до които се беше докосвал, или просто за първи път се целуваше с език от любов, а не като припряна прелюдия към упражнението в кревата?

Плъзна ръка на кръста ѝ и я стисна. През нея отново премина лека тръпка. Господи, беше вълнуващо. Искаше му се да напипа същата тръпка по гърдите ѝ, нагоре по шията и върху устните ѝ. Но, естествено, не го направи.

Накрая тя наклони глава назад и го загледа с неспокойно мигащи очи. Беше смутена. Бузите ѝ бяха поруменели. Дишаше бързо и учестено. Прехапа устни и беззвучно се разсмя.

— По-добре да вървя. Ако закъснея за вечеря, Кий ще тръгне да ме търси.

Той се намести зад волана.

— Разбира се.

— Довиждане до утре.

В думите ѝ прозвуча едва доловима въпросителна извивка.

— Рано-рано. — Той се усмихна, макар и насила, защото членът му пулсираше като на нерез.

Тя отвори вратата и тъкмо се канеше да слезе, когато ненадейно се обърна и изтърси на един дъх:

— Обичам те, Буи.

Блъсна вратата на пикапа, изтича до колата си, качи се бързо зад волана и отпраши. Буи гледа подир облака прах, който се вдигна зад нея, докато се разнесе. Но и тогава продължи да седи в кабинката на пикапа, втренчен в спечените следи от размазани насекоми и наслоена от нефтените кладенци мръсотия, неспособен да мръдне, вцепенен от думите ѝ, изречени на раздяла.

Е, това вече обясняваше лудорията с целувките, каза си. Джейнълин Такет не беше с всички си. Беше абсолютно побъркана.

Никой досега не беше обичал Буи Кейто.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

— Будна ли сте?

Вече да. — Будилникът на нощното й шкафче, показваше 2:03 часа. — Кой се обажда?

— Кий Такет.

Тя изпъшка, зарови глава във възглавницата си и едва не изтърва слушалката.

— Пак ли имате спешен случай?

— Да.

Лара усети напрежението в гласа му и веднага се разсъни. Изправи се в леглото и светна нощната си лампа.

— Какво се е случило?

— Знаете ли щатската магистрала, на която всички викат Оулд Балард Роуд?

— Знам я къде е.

— Карайте на юг по нея две мили след „Млечната кралица“. Вдясно ще видите отбивка. Там има стара мелница, така че няма начин да не я забележите. На няколкостотин фута нататък, вляво, ще мернете ферма. Пред нея е паркиран линкълнът ми. Донесете си такъмите.

— Какви такъми?

— Докторските. Побързайте.

— Но...

Линията прекъсна. Тя отметна завивките, краката й докоснаха пода, тичайки. Беше се превърнало във втора природа за нея да реагира на спешно повикване. Не се замисли нито за миг дали е разумно да го приема, хрумна й едва, когато се понесе по тъмното, пусто шосе. Ако Такетови наистина искат да се отърват завинаги от нея, какъв по-добър начин от този, да я подмамат посред нощ със спешно повикване, от което никога няма да се върне?

Намъкна първите дрехи, които й паднаха подръка, и нахлузи чифт памучни панталони. В клиниката лекарското й куфарче беше

пълно с най-необходимите медикаменти, но в никакъв случай не с всичко.

Нищо чудно да се озове в капан, но не можеше да откаже повикването. Колкото и да беше странно, тя повярва, че сериозността в гласа на Кий е искрена.

Профуча покрай мелницата и едва тогава я забеляза. Ако не й беше казал, че трябва да следи за нея, сигурно никога нямаше да обърне внимание на тесния, необозначен път. Върна се назад и рязко взе завоя. След няколко секунди фаровете й осветиха очертанията на някаква ферма. Както беше обещал, жълтият линкълн на Кий беше паркиран пред нея. Спря до него, грабна куфарчето си и слезе.

Кучетата неистово се разляяха.

Кий я чакаше да се появи от прозореца на дневната. Щом колата й спря, той отвори вратата. За съжаление, не го стори достатъчно бързо, за да извика на ловджийските хрътки, които се втурнаха от леговищата си и заобиколиха Лара с озъбени муцуни. Вдигнаха невъобразим вой.

Тя скочи върху капака на колата си и зарита с крака, за да отблъсне ръмжащите си нападатели. Кий изсвири пронизително с уста и лаят внезапно секна. Някои от кучетата се отдалечиха към убежищата си със скимтене.

— Боже господи! За малко да ме разкъсат на парчета.

— Вече е чисто. Побързайте. — Бутна мрежестата врата. Лара боязливо пусна единия си крак на земята. От тъмнината се разнесе заплашително ръмжене, но когато Кий му заповяда „Тихо!“, кучето млъкна.

Тръгна предпазливо към верандата.

— Чия е тази къща? Защо съм тук?

— Хелън загуби бебето.

Лара замръзна на мястото си и го изгледа многозначително. Той врътна глава и я подкани да влезе. В светлината на уютната дневна на семейство Бери забеляза, че лицето на Лара не е гримирано. Не беше се сресала. Косата й още беше разрошена от спането и му напомни за първата им среща. Онази нощ тя още не знаеше името му. Беше му се усмихнала няколко пъти, дори когато го заплашваше да уведоми

шерифа за огнестрелната му рана. Сега не се усмихваше. Изражението ѝ недвусмислено внушаваше, че и слюнката не би се хабила за него, за да го заплюе.

— Къде е тя?

— Там отзад.

— Кога започнаха да избиват петната?

— Петната ли? — повтори той. — Какви ти петна, беше подгизнала от кръв, когато дойдох.

Поведе я по дълъг, тесен коридор, по стените бяха окачени рамки със снимки, които отразяваха историята на семейството. Някои бяха пожълтели от времето, последната показваше Хелън с шапчица и наметало от годишния акт във връзка с раздаването на дипломите.

Кий отстъпи встрани и пушна Лара да влезе преди него в спалнята, където Хелън лежеше в единично легло, стискаше плюшено мече до гърдите си и тихо плачеше.

— Хелън? Докторката е тук. — Той пристъпи към леглото и хвана ръката ѝ. Беше отпусната и студена. Разтри я между дланите си, опитвайки се да ѝ вдъхне живот и топлина.

Не знаеше кое е по-лошо, крайното отчаяние, на което се беше предала в момента, или предишната ѝ истерия. Беше му се обадила в „Палмата“. *„Някаква жена — каза Хап и му подаде слушалката. — Вика, че сестра ти ѝ рекла да те потърси тук. Изглежда адски впрегната.“*

Определението беше абсолютно неточно. Едва успяваше да различи думите ѝ сред гюрултията в кръчмата, но уплахата ѝ бе съвсем ясно доловима. Когато стигна до тях и се втурна в спалнята, завари целите чаршафи в тъмна, съсирена кръв. Без да губи време, се обади на Лара Малори.

— Здравей, Хелън — промълви тя, наведе се и нежно положи ръка върху челото на Хелън. — Всичко ще се оправи. Аз ще се погрижа за това, чу ли?

Държането към пациентката ѝ беше безупречно, но Хелън не се отзова.

— Загубих бебето си.

— Сигурна ли си?

Хелън кимна и устреми очи към дъното на стаята. Лара проследи погледа ѝ и видя изцапаните чаршафи, които Кий бе смъкнал от

легло и струпал в ъгъла. Лара извърна очи към него.

— Бихте ли ни извинили, моля?

Той стисна силно ръката на Хелън.

— Ти си лежи тук, скъпа. Аз ще бъда в дневната, ако ти дотрябвам.

— Благодаря ти, Кий.

Излезе заднишком от стаята. Лара навиваше маншет за мерене на кръвно около ръката на Хелън, когато той затвори вратата. В дневната се настани пред, широкия панорамен прозорец и се втренчи навън в нощта. Оттатък светлините на града блестяха звездите. Никога не бе преставал да се диви колко са много. Затова обичаше да лети нощем. Само тогава можеше да усети докрай необятността на небето и да намери покой.

Изпитваше неистово желание да е горе сега.

Едно куче дотича на верандата, шумно засърба вода от останената там купа, прозина се широко, след което отпусна глава на предните си лапи и отново заспа. Някъде жаловито изкряска нощна птица. От време на време старите греди в стените на къщата се наместваха с глухо скърцане. Иначе всичко бе потънало в тишина.

Питаше се какво става в спалнята. Колко ли дълго щеше да се бави д-р Малори, за да свърши онова, което вършеше? Времето едва се влачеше. Когато вратата на спалнята най-сетне се отвори, той се извърна от прозореца и се втурна да я пресрещне наскоро коридора. Беше с хирургически ръкавици и носеше окървавените чаршафи.

— Видът им я натъжава. Трябва да се накиснат.

Той я заведе към една покрита задна веранда, която се простираше покрай широката част на къщата. В нея имаше дълбока и удобна мивка, където тя сложи чаршафите и пусна студената вода.

— Доста добре познавате разположението на къщата.

— Татко ѝ е един от най-свестните ловци в Източен Тексас. Ходил съм с него на лов безброй пъти, още като дете.

— Ето откъде идва уменията ви да викате кучетата.

— Да. Тук се замивахме, след като изчистим улова. — Кимна към мивката, която се пълнеше с розова вода.

Можеше да гледа кръв, без да му действа. Беше виждал ужасяващи наранявания по време на война, плът, която буквално се свлича от костите на обгорени в петролните кладенци хора, дори

отсечената глава на една мюсюлманка, хваната в прелюбодеяние. Мислеше, че има железен стомах и не се трогва от никакви прояви на насилие, че от нищо не може да му призлее.

Грешеше. Гледката на тази кръв жестоко го разстройваше. Прокара ръка по лицето си и отмести очи от мивката.

— Проверих експулсията — каза Лара, сякаш прочела мислите му. — Изхвърлила е плода.

Той кимна.

— Къде са родителите ѝ?

— Днес са завели децата в Града на космонавтите „Астроуърлд“ — отговори машинално, докато наблюдаваше как Лара смъква ръкавиците си. — Хелън не се е чувствала добре и не е заминала. И слава богу. Още не им е казала за бебето. Само си представете, ако се беше случило по пътя, а не вкъщи. Господи — добави мрачно, — направо не смея да си го помисля.

— Освен това, колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре, нали? Особено за вас. Не го взимайте навътре, отървахте се.

Макар че трябваше да впрегне цялата си воля, пропусна обидата покрай ушите си.

Щом мивката се напълни, тя спря крана.

— Направих инжекция на Хелън за спиране на кръвотечението и ѝ дадох успокоително, за да заспи. Сутринта може да дойде в клиниката, за да я кюртирам.

— Чудесно. Техните ще се върнат едва утре късно вечерта.

— Дотогава ще се е прибрала, въпреки че бих ѝ препоръчала няколко дни да остане на легло. Може да им каже, че я боли коремът, което, за съжаление, отговаря на истината. — След многозначителна пауза добави: — Държа да ви кажа също, че не е желателно да има полово сношение поне две-три седмици. Ще трябва да се забавлявате с някоя друга.

Прикова поглед в очите ѝ. С презрение, равно на нейното, попита:

— Някакви предложения?

Не откъсваха очи един от друг, докато кучетата не се разляха отново. Хлопна се врата на автомобил. На верандата се чуха бързи стъпки.

— Хелън?

Кий заобиколи Лара и се запъти към дневната. Там завари Джими Брадли, който стоеше и се оглеждаше като обезумял.

— Кий? — възкликна той. — Какво правиш тук? Бяхме отскачили с момчетата до Лонгвю да се повеселим тая вечер. Когато се прибрах вкъщи, брат ми каза, че си ме търсил. Да съм си дотърлил задника веднага тук. Какво се е случило? Къде са другите? Къде е Хелън?

— Тя е в спалнята си.

Джими забеляза Лара, която току-що беше влязла в стаята, изгледа я озадачено, после отново обърна очи към Кий.

— Какво става тук?

— Това е д-р Малори.

— Доктор? За Хелън ли е? — попита той с нарастващ ужас. Кий постави ръка върху широкото рамо на младежа.

— Получила е спонтанен аборт тая вечер, Джими.

— Спон... — Той преглътна мъчително, хвърли пак поглед на Лара, после на Кий. — Господи! — Отскубна се от Кий, хукна по коридора и нахълта в спалнята. — Хелън?

— Джими? О, Джими! Толкова съжалявам!

Кий отпрати поглед към Лара. Тя го беше зяпнала учудено с отворена уста и пребледняло лице.

— Неприятно ми е да ви разочаровам — каза сухо, — но бебето не беше от мене. Хелън ме помоли за помощ, защото знаеше, че може да ми има доверие.

Позволи си едва кратък миг на самодоволно възмущение, преди да се обърне рязко и да последва Джими в спалнята. Джими беше приседнал в крайчеца на леглото, стискаше Хелън в прегръдките си и я галеше по гърба и раменете. И двамата плачеха.

— Защо не ми каза, Хелън? Защо?

— Защото се страхувах да не зарежеш стипендията си. Не исках да ти се увеса на врата, барабар с бебето.

— Скъпа, докато умея да ритам проклетата футболна топка, мога и да уча. В колежа хич няма да им пука, дори да имам три жени и шест деца. Трябваше да ми кажеш. А не сама да се подлагаш на тоя ад.

— Кий ми помогна. — Тя подсмъркна. — Знаех, колко го уважаваш, затова, като видях зор, от него поисках съвет. Той настояваше да ти съобщя, но все пак обеща да не издава тайната ми.

— Реших, че повече не бива да мълча, Хелън — обади се Кий от прага на вратата. — Според мен, Джими трябваше да знае, затова му се обадох тази вечер.

— Радвам се, че го стори — рече пламенно Джими.

— Аз също — добави тихо Хелън и се сгуши на гърдите му. — Толкова ми беше мъчно за теб.

— И на мен. Когато ми каза, че скъсваме, няколко дни бях бесен. После ми стана обидно. Не можех да разбера, защо така изведнъж си престанала да ме обичаш.

— Не съм престанала да те обичам. Никога не бих могла. Просто толкова много държа на теб, че не исках да ти бъда в тежест, да ти преча и да те лиша от възникналата възможност.

— Как можеш да си помислиш такова нещо? Ти си част от мен, Хелън. Нима не знаеш? — Джими наклони глава и нежно я целуна по устните, после се отдръпна и прошепна: — Съжалявам за бебето ни.

Когато Хелън отново се разплака, Кий прецени, че е време да остави младите влюбени да се сдобряват и тъгуват насаме. Влезе в спалнята за две-три секунди, колкото да вземе черното куфарче на Лара.

— Гледай преди техните да се върнат, да оправиш нещата на задната веранда — подхвърли на Джими. — Заведи я в клиниката на д-р Малори утре сутринта. Никой друг няма да узнае за случилото се.

По-младият мъж кимна.

— Благодаря ти, Кий. Ти си върхът.

Кий целуна крайчеца на пръста си и го притисна до слепоочието на Хелън, след което си тръгна.

Завари Лара да седи на канапето в дневната, прегърнала лактите си. Тя го изгледа с хладен упрек.

— Можехте да ме предупредите.

— И да ви разваля кефа? Само си помислете с какво удоволствие сте ме мразили.

— Съжалявам.

Внезапно го налегна такава умора, че почувства нежелание да продължава в същия дух. Винаги, когато бяха заедно, се ръфаха като псета. Преживяното тази вечер го беше омаломощило и желанието му да се заяжда напълно се стопи.

— Здраве да е.

Тя се изправи и посегна към куфарчето си. Той ѝ го подаде. Натеза върху рамото ѝ като воденичен камък.

— Добре ли сте? — попита той. — Видът ви е доста унил. — Тя също изглеждаше измъчена, изтощена и съсипана. — Бледа сте.

— Нищо чудно. Вдигнахте ме посред нощ и нямах време да си сложа руж. — Тя се запъти към входната врата. — Дали ще успея да се измъкна оттук, без да бъда изядена с парцалите от ония страшилища?

Кий залости вратата след себе си и двамата излязоха заедно от къщата. Кучетата наскачаха, но Кий грубо им заповяда да не мърдат от местата си. Щом се пъкна в колата си, Лара облегна чело на кормилото.

— Сигурна ли сте, че всичко е наред?

— Само съм уморена. — Вдигна глава и посегна към вратата. Той се отмести, за да може да я затвори, и се загледа подире ѝ, докато се отдалечаваше. Продължи да я наблюдава и когато се качи в „креватомобила“ си. Тя караше бавно, като че за първи път шофираше.

На кръстовището се поколеба дали да не се върне в „Палмата“. Беше късно. Само най-големите пияници щяха да киснат още там. Не му се гуляеше. Но не му се и прибираше къщи, където обстановката го задушаваше.

Задните светлини от колата на Лара изчезнаха зад един наклон на пътя в противоположната посока.

— Какво пък, по дяволите! — измърмори той и обърна линкълна.

Въпреки възраженията ѝ, беше му се сторила доста изтрепана. В края на краищата той я беше измъкнал от къщи по никое време, поне можеше да я проследи и да се увери, че се е прибрала безпрепятствено.

Лара не забеляза фаровете му в огледалцето за обратно виждане и затова се изненада неприятно, когато линкълнът сви по алеята пред къщата ѝ, докато отключваше задния вход на клиниката.

— Затворено е! — извика тя. Ала без да се колебае, Кий се качи при нея на стълбите. — Сега пък какво искате? Защо не ме оставите на мира?

Гласът беше започнал да ѝ изневерява. Щом тя усети слабостта си, сигурно и той щеше да я долови. Сълзите, които бе успяла да

задържи по пътя към къщи, сега напълниха очите ѝ и замъглиха погледа ѝ.

Обърна му гръб и се опита да пъкне ключа в ключалката. Направи каквото можа, но всичко ѝ се виждаше размазано и ръцете ѝ трепереха.

Кий се пресегна зад нея.

— Дайте на мене.

— Вървете си!

Той взе ключа, превъртя го без усилие и отвори вратата. Алармата се задейства със закъснение и писна. Изпревари я и отиде до таблото.

— Какъв е кодът?

Изпита желание да го прати по дяволите, да го изблъска навън, но нямаше сили нито за едното, нито за другото.

— Четири-нула-четири-пет. — той набра цифрите и пищенето спря. — Не се натискайте толкова да узнаете кода — заяде се тя. — Утре ще го сменя.

— Къде ви е кафеварката?

— В кухнята. Защо?

— Защото видът ви е отврат. Като че всеки момент ще се гътнете на земята. Чаша силно черно кафе ще притъпи онова, дето ви мъчи.

— Вие ме мъчите. Оставете ме на мира и ще се оправя. Не сте ли способен поне на това? Моля ви? Толкова е просто! Само си вървете!

Не искаше да рухне пред очите му, но повече не можеше да издържа. Гласът ѝ пресекна на последните две думи. Вдигна ръка, за да му посочи вратата, но вместо натам, тя се стрелна към устата ѝ и сподави едно ридание, като в същия миг краката ѝ се подкосиха. Отпусна се в най-близкия стол. От очите ѝ рухнаха сълзи. Раменете ѝ се затресоха. Въпреки най-добрите си намерения, не успя да овладее неударимите хлипове.

Подпря ръка върху облегалката на стола, облегна глава на сгънатия си лакът и се предаде на емоционалния изблик. Забрави всякаква гордост. Мъката, горчилката и болката, потискани толкова дълго, най-накрая се бяха промъкнали на повърхността и се бяха отприщили с пълна сила.

За чест на Кий, той не се намеси с разни въпроси и банални тъпотии. Стояха на тъмно, прикритието на мрака ѝ даваше известна

утеха. Плака, докато я заболя главата. После прекара още няколко минути с лице, заровено в ръкава, докато отшумят последствията от бурния катарзис. Тръпките я побиваха на талази, значителни, но не достатъчно силни, за да предизвикат нова вълна от чувства.

Най-накрая вдигна глава, очаквайки да види злорадата му физиономия. Беше сама, но откъм кухнята в коридора се процеждаше бледа светлина. Немощно се изправи, приглади косата си назад и се запъти към кухнята.

Той стоеше облегнат до печката. Беше запалена само лампичката над котлона. Тя хвърляше тъмни отблясъци върху лицето му, докато отпиваше от чаша с димящо кафе. Беше намерил бутилката ѝ с бренди. Беше оставена отворена на плота. Усети тръпчивия му аромат, съблазнително примесен с дъха на прясно кафе.

Щом я забеляза, кимна към кафеварката.

— Да ви наля ли?

— Не, благодаря. Аз мога. — Гласът ѝ беше дрезгав от изплаканите сълзи. Притесняваше я мисълта, че той се намираше на нейна територия и се разпореждаше в дома ѝ в малките часове на нощта. Кий Такет, самозваният ѝ противник, се ровеше из шкафовете ѝ, пипаше вещите ѝ, а сега отгоре на всичко предлагаше да ѝ налива кафе в нейната собствена кухня.

— По-добре ли сте вече?

Потърси насмешка в привидно безобидния му въпрос, но не откри нито капка. Кимна, отнесе чашата си до масата и седна. Отпи една глътка. Кафето беше по мъжки вряло и силно.

— Сега можете да си вървите. Не е нужно да стоите. Няма опасност да посегна на себе си.

Без да обръща внимание на думите ѝ, той се дръпна от печката, взе бутилката и седна срещу нея. Капна малко алкохол и в нейната чаша.

Наблюдаваше я внимателно, със смущаващо сериозен поглед. Върховете на пръстите му се плъзгаха нагоре-надолу по гладката повърхност на кафената чаша, стисната между яките му, загорели ръце. Уплаши се, че ако не откъсне очи от тях, ще я хипнотизират.

— Какво ви стана?

Хваната натясно, тя прибра косата зад ушите си.

— Не е ваша работа, нали?

Главата му клюмна напред, той шумно въздъхна и изруга.

Косата му растеше безразборно в кръг около темето. Дори в мъжделивата светлина различаваше лизнатите места. И най-умелият бръснар би се затруднил с тях. Може би затова носеше косата си подълга, пусната свободно, без определена прическа.

Когато вдигна глава, в очите му се четеше гняв.

— Значи отказвате да се държа с вас като свестен човек, така ли?

— Вие не сте свестен човек.

— Може би се опитвам да се променя. — Тя го изгледа хладно, което разпали яда му. — Дайте да заровим секирите, поне веднъж, а? Па макар и да е някъде досами черепа ми. Не можете ли да забравите фамилията ми? Дори за малко? Аз ще се помъча да забравя вашата. Става ли? — Прикова очи в нейните, докато тя не сведе глава.

Приемайки това за съгласие, той каза:

— Благодаря ви за жеста тая вечер. Направо се сбърках, като видях състоянието на Хелън, физическо и емоционално. Картинката беше истински потрес, а вие подходихте като печен професионалист. Бяхте... страхотна.

Лара отново потърси в думите му насмешка, но и този път тя липсваше. Знаеше, че му е трудно да изрече всичко това. Щеше да бъде грубо от нейна страна, ако не приеме похвалата му.

— Благодаря. — после със самоосъдителна усмивка, добави: — Всъщност обикновено съм желязна при спешни случаи. Никога не се огъвам от напрежение. Само след това. Тогава напълно се сривам.

Той мълча дълго, преди да проговори. Когато се обади, гласът му беше тих и приканваше към доверие.

— За какво беше тоя плач, Лара?

Подълга се по тона му и по това, че изрече името ѝ. Все пак се колебаеше дали да разголи душата си пред него. Макар че какво значение имаше? Вече беше станал свидетел на рухналото ѝ самообладание.

Болеше я гърлото от толкова много рев. Изкашля се, преди да започне:

— За дъщеря ми. Избухнах заради дъщеря ми.

— Така си и помислих. Продължавайте.

Отметна глава назад и я разкърши между раменете си.

— Понякога, когато в случая е замесено дете, то извиква кошмара в главата ми. Ашли отново умира пред очите ми. — подсмъркна и избърса нос си с една книжна салфетка от поставката на масата. — През последните няколко дни бяха два. Първо с Лети Ленард. А сега с помятането на Хелън. При мисълта, че един беззащитен, детски живот е погубен напразно... — Красноречиво сви рамене. — Още не мога да се примиря. Винаги дълбоко се вълнувам. — Надигна чашата с кафето си и тя ѝ се стори невероятно тежка в разтрепераната ръка. Брендито беше добра идея. Сгръваше я и я успокояваше отгоре до долу.

— Разкажете ми за нея.

— За кого, за Ашли ли?

— Хубаво име.

— И тя беше хубава. — Засмя се тихо и смутено. — Знам, че всяка майка мисли така за детето си, но Ашли действително беше хубава. — От самото си раждане. Русичка, със сини очи, като херувимче. Имаше пухкаво кръгло личице и розови бузки. Наистина красиво момиченце. И добро бебе. Доволно. Не плачеше много, дори в първите месеци. Притежаваше изключително благ характер. Усмивката ѝ беше лъчезарна. И непознати се спираха да ѝ се радват. Тя... сияеше. Да, направо сияеше — каза замислено. — Сякаш беше създадена да сгръва душите на всички наоколо, да озарява стаята, щом влезе в нея. Тя действително беше като слънчев лъч в живота ми. — Кафето ѝ изстиваше. Обгърна чашата с ръце в напразен опит да запази топлината му.

— Преди тя да се роди, бях безумно нещастна. Работата на Рандъл поглъщаше цялото му време и внимание. Монтесангре е ужасно място. Ненавиждам го. Всичко в него. Климата, земята, хората. Изгнанието ни там е най-мрачният период в живота ми. Или поне така си мислех тогава. Не знаех какво е истинско отчаяние, докато не загубих детето си.

Замълча, за да отблъсне поредната съкрушителна атака на скръбта. Преглътна мъчително и притисна юмрук към устните си. Когато почувства, че може спокойно да говори, отново се изкашля и продължи:

— В присъствието на Ашли дори това кошмарно място изглеждаше поносимо. Когато я кърмех, хранех и нея, и себе си.

Гърдите ме боляха по цели седмици, след като я отбих. — Тя покри гърдите си с ръце, сякаш отново я пронизваше болка от разкаяние и болка по изгубеното. Изведнъж се опомни, отпусна ръце и погледна Кий. Той седеше неподвижно, впери очи в нея, и я слушаше.

— И тогава умря.

— Не е умряла. А е била убита.

Надигна кафето си, но то вече беше изстинало и тя бутна чашата встрани.

— Точно така. Има разлика, нали?

— Определено.

Тя очакваше от него да добави още нещо, но той не се обади.

— Какво искате, точен преразказ ли?

— Не — отвърна ѝ тихо. — Мисля, че по-скоро вие се нуждаете от това.

Беше на върха на езика ѝ да го прати по дяволите, но думите заглъхнаха неизречени. Нямаше сили да се бори с никого. Освен това, вероятно беше прав. Може би наистина изпитваше нужда да говори за случилото се.

— Бяхме тръгнали на някакво тържество — започна тя. — Богат местен бизнесмен вдигаше купон по случай рождения ден на едно от седемте си деца. Никак не ми се ходеше. Знаех, че ще бъде прекалено пищно. Начинът, по който заможните монтесангреници се перчеха с богатството си, те караше едва ли не да симпатизираш на бунтовниците. Както и да е, Рандъл настояваше да идем, защото домакинът бил влиятелен човек. Премених Ашли с нова рокля. Жълта. Любимия ѝ цвят. Вързах жълта панделка в косите ѝ, на върха на главата, където къдриците ѝ бяха най-гъсти. — Тя докосна косата си, за да покаже къде точно. Рандъл се беше разпоредил някой от посолството да ни закара, като смяташе, че би било по-внушително да пристигнем с шофьор. Той седеше до него отпред. Аз и Ашли бяхме отзад. Играехме си на „пържоли“. Колата стигна до някакво оживено кръстовище. Ашли се смееше и квичеше от радост. Беше щастлива. — Лара не можеше да говори повече, подпря глава на дланта си и стисна парещите си очи. След малко се насили да продължи. — Шофьорът спря на светофара. Внезапно колата бе заобиколена от въоръжени и маскирани партизани. Тогава не си дадох сметка какво става. Всичко се развиваше толкова бързо. Осъзнах, че нещо не е наред, едва когато

шофьорът клюмна върху волана. Беше застрелян в главата от близко разстояние. Вторият куршум пръсна предното стъкло. Той улучи Рандъл. Третият изстрел също беше предназначен за него, но той се беше килнал на една страна. Вместо него уцели Ашли. Ето тук. — Тя докосна шията си отстрани. — Кръвта ѝ се пръсна по лицето и гърдите ми. Изпицях и се хвърлих върху нея, за да я предпазя. Тогава ме простреляха, отзад в рамото. Дори не усетих.

Замълча и се втренчи пред себе си. Трудно ѝ беше да разказва нататък, но знаеше, че лечението обикновено е болезнен процес.

— Хората наоколо започнаха да пицят. Зарязаха колите си и се пръснаха във всички посоки, за да се скрият. Те бяха в безопасност. Бунтовниците бяха дошли за нас. Трима от тях отвориха вратата до шофьора и сграбчиха Рандъл. Той извика от болка и възмущение. Стори ми се, че един от партизаните го удари в слепоочието с дръжката на пистолета си. Рандъл загуби съзнание, още преди да го отнесат в чакащата ги камионетка. Прочетох всичко това във вестника, след като го ексутираха. В момента на отвличането не знаех нищо. Знаех единствено, че детенцето ми умира. Знаех го, но отказвах да го приема — продължи пресипнало тя. — Само пицях. Не можех да спра кръвта ѝ. Мушнах пръста си в раната на шията ѝ, за да я запуша. Властите пристигнаха минути след нападението, но аз бях изпаднала в истерия. Трябваше насила да изтръгнат Ашли от мен. Повлякоха ме към една линейка. После нищо не си спомням. Загубих съзнание. Когато се съвзех, бях вече в болницата в Маями.

Осъзна, че по лицето ѝ се стичат сълзи, едва когато една попадна в ъгълчето на устните ѝ. Облиза я.

— Засадата над колата ни отбеляза официалното избухване на революцията. Бунтовниците нападнали и тържеството за рождения ден. Било истинска касапница. Оцелели само неколцина, които после разказали за случилото се. Без съмнение, там сигурно щяха да ни убият. Не мога да си обясня защо ни причакаха по пътя. Заради произшествието с Рандъл Съединените щати закриха посолството в Монтесангре — малкото останало от него след плячкосването му — и рязко прекъснаха дипломатическите си отношения с новото правителство. — След ексутирането му революционерите върнаха тялото на Рандъл в Щатите. Беше по-скоро акт на презрение, отколкото на великодушие, защото бяха изпратили също ужасяващи снимки от

разстрела му на държавния секретар. Не се получиха обаче останките на Ашли, нито снимки на тялото ѝ или от нейното погребение. Нямаше смъртен акт. Нищо. Пренебрегнаха всички искания на Вашингтон за допълнителни сведения или за освобождаване на тялото ѝ. След известно време Вашингтон загуби интерес към случая и престана да отправя питания. Аз продължавам да ги тормозя, но що се отнася до нашето правителство, въпросът за него е приключен.

— О, боже. — Тя похлупи лицето си с ръце. — Детенцето ми е още някъде там. Така и не успях да го докосна. Не можах да зърна личицето му за последен път. Не го целунах. То е още там в онова отвратително място. Още...

— Недей, Лара. — Той се озова моментално до нея, застана до стола ѝ и взе да я милва по косата. — Права си. Кошмарът е ужасен, но за Ашли всичко е свършило само за миг. Тя не е усетила ни страх, ни болка.

— Да, болката беше изцяло моя. Благодаря на бога за това. Но понякога става толкова съкрушителна, че не мога да издържам. Няма отървяване от нея. — Тя притисна юмрук към гърдите си. — Ужасно боли. Искам си детето обратно!

— Шшш. Не се измъчвай така. Недей. — Изправи я на крака. Обви ръце около нея.

Пръстите ѝ неволно се усугаха около плата на ризата му и тя се сгуши в гърдите му.

— Никога няма да забравя тази картина. Но има някои неща, които не мога да възстановя. Като изрязани кадри от филмова лента, отделни късчета, които ми се струват важни. Искам да наместя липсващите парчета, но съзнанието ми отказва да го стори. На моменти тъкмо да уловя някое преживяване и то ми се изплъзва. Като че се боя от него. Страхувам се от нещата, които не мога да възстановя в паметта си.

— Шшт-шшт. Всичко е наред. Всичко е минало и ти си в безопасност.

Насърченията бяха прошепнати в косата ѝ, преди устните му да се плъзнат към челото ѝ. Лара почувства колко е хубаво да усещаш прегръдката на човек, по-силен физически от теб. Досега не бе имала с кого да сподели мъката си. Родителите ѝ мълчаливо я обвиняваха за случилото се, дори за смъртта на Ашли. Приятелите ѝ до един я

изоставиха, когато се прочу из всички вестници като любовница на Кларк. Години наред бе носила бремето сама на плещите си. Беше неочакван разкош да се облегнеш на рамото на друг и за няколко мига да облекчиш част от непосилния товар.

Кий хвана брадичката ѝ с върха на пръстите си, повдигна главата ѝ и потърка устни в нейните.

— Не плачи повече, Лара. — Дрезгавите му думи прозвучаха леко приглушено. — Всичко е наред. — Устните му отново се отъркаха в нейните.

После я целуна, дълбоко, пламенно, влажно и изпитателно.

Очите на Лара бавно се притвориха, потъна във водовъртеж от разливаща се топлина. Волята ѝ безрезервно се предаде и съзнанието ѝ се понесе във вихъра на страстите, където нищо нямаше значение, освен съприкосновението — уста до уста, език до език, мъж до жена. То задоволи една първична потребност у нея, за чието съществуване не бе и подозирала.

Откликна инстинктивно. Ръцете ѝ го сграбчиха жадно. Повдигна хълбоци нагоре, чисто женски знак на безмълвна подкана за близост.

Сякаш отдалече го чу как тихо изруга, после почувства ръцете му да се плъзгат по раменете ѝ, сетне надолу по гърба ѝ, бедрата, привлякоха я към него, притискайки я силно. И все по-силно.

Този ненадеен и стряскащ допир до тялото му или може би пробудилият се в пристъп на самосъхранение здрав разум я изтръгнаха от чувствената мъглявина и я върнаха в жестоката действителност.

Тя се отскубна от него и му обърна гръб. За да не падне, потърси опора в плота. Няколко пъти си пое дълбоко дъх и напразно се помъчи да възпре желанието, което бушуваше в нея.

— Заведи ме там.

Той не отговори.

Отдръпна се от плота и се извърна с лице към него.

— Заведи ме там. Трябва да разбере какво е станало с детето ми. Трябва да видя смъртния ѝ акт с очите си, да докосна пръстта, в която е заровена. Да си изясня... нещо.

Изречението му остана непроницаемо.

— Този финал, това последно сбогуване е крайно необходимо за живите. Затуй правим погребения, панихиди и бдения. — Той пак не продума. — Дявол да те вземе! Кажми нещо!

— Значи не си ме будалкала. Наистина смяташ да се върнеш.

— Да. И ти ще ме закараш дотам.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Защо точно аз трябва да свърша тая глупост?

— Защото си достатъчно схватлив да проумееш, че съм права.

Кларк имаше пръст за назначаването на Рандъл в Монтесангре. Детето ми умря вследствие подлите политически машинации на брат ти.

— Доста спорен въпрос, в най-добрия случай — отвърна той. — Значи, за по-убедително, реши да прибегнеш до няколко страстни целувчици, така ли?

Лицето ѝ пламна.

— Едното няма нищо общо с другото — рече грубо.

Той подигравателно се изсмя.

— Знаеш ли какво, док, току-що оправда всичките ми очаквания. Даже ги надмина. — Изсвири тихо и продължително и тръсна ръка, като че се бе опарил. — Стига ти една целувчица и си готова, моето момиче.

Огледа я от главата до петите, изхили се презрително и се запъти към вратата.

— Намери си друг балама. Хич не ща да ходя на почивка в зона на размирици. И да пукна, ако си въобразяваш, че съм загорял за огризките от трапезата на мъртвия ми брат.

Тресеше се от гняв и беше смъртно опасно да шофира в подобно състояние, но въпреки това подкара линкълна към къщи и го юрна в нощта като бронетранспортър. Беше го вбесила, за кой ли път, дори не се чувстваше изненадан.

Но беше изненадан, че е ядосан на себе си. Той, който никога не подлагаше на анализ постъпките си, нито се извиняваше за стореното, сега се измъчваше от чувство за вина, защото бе пожелал любовницата на покойния си брат. Ако обстоятелствата се бяха стекли другояче и тя го беше насърчила, в момента сигурно щеше вече да събува ботушите си.

Господи! Толкова ли беше безхарактерен, та да копнее да притежава жената, довела до сгромолясването на брат му? Джоди май беше права в мнението си за него. Кой по-добре от майката би могъл

да познава душата на детето си? Беше развратен до мозъка на костите си, също като баща си. По отношение на жените не притежаваше капчица съвест и благоразумие. Ако не беше така, членът му нямаше да е корав като камък и езикът му да потръпва от спомена за устните на Лара Малори.

Като деца двамата с Кларк често си разменяха разни неща, понякога нарочно, понякога по родителско настояване. Прехвърляха си пуловерите, одеколona за бръснене, скейтбордовете. Но никога не бяха притежавали една и съща жена. Нито лесните момичета в училище. Нито дори курвите.

Това негласно споразумение бе сключено в юношеството им, може би защото държаха да оставят поне попрището на любовта извън обсега на съперничеството си. Като братя те непрекъснато се състезаваха помежду си, но когато се намесваха сексуалните им предпочитания, винаги теглеха чертата. Кий никога не бе пожелавал момиче, с което Кларк е ходил преди това, и макар че не можеше да чете мислите в главата на брат си, предполагаше, че и Кларк е изпитвал същото. Затова влечението му към Лара Малори толкова го озадачаваше и вбесяваше. То влизаше в разрез с едно от собствените му запрещения.

Даваше си сметка, че на всяка цена трябва да се откаже от тези мераци, защото са предварително обречени на провал. Да жадуваш за жената, опозорила името на брат ти и съсипала бъдещето му, беше грях. И въпреки че обикновено не се спираше пред нищо, независимо дали е грях или не, този път се страхуваше да не сбърка.

Не можеше да си намери място от яд. Чувстваше се пълен глупак, задето бе стоял като някаква лековерна бабичка да слуша съзливата ѝ история. Даже бе сварил кафе, да го вземат мътните дано! Отгоре на всичко я беше прегърнал. И целунал.

— По дяволите! — Блъсна с юмрук по кормилото.

Навярно още му се надсмива, че му е подпалила чевията, дето и десет жени сигурно няма да могат да укротят. Едва ли щеше да го остави да вилнее така в устата ѝ, ако не знаеше адски добре как му въздейства. Нищо чудно, че точно в този момент реши да му пусне мухата за пътуването до Централна Америка. Въобразяваше си, че го е навила като пружинка и само да рече, ще я заведе и на Марс.

Не си познала, докторке — помисли си и ехидно се подсмихна. Много жени бяха събуждали похотта му, но и в най-сладострастните пожарища, не бе изгубвал докрай разсъдъка си.

Като се размисли, си спомни, че изражението ѝ на тръгване съвсем не беше самодоволно. Изглеждаше не по-малко смутена и унижена от него в момента. В интерес на истината, разказът за дъщеря ѝ беше покъртителен. Още не ѝ вярваше напълно, но кой би могъл да се усъмни, че не преживява мъчително убийството на Ашли? Смъртта на детето я беше съсипала и тя още не можеше да го прежали.

„Когато я кърмех, хранех и нея, и себе си.“

„Сякаш беше създадена да сгрыва душите на всички наоколо.“

Беше обожавала това дете и бе понесла загубата му по-тежко от жестоката екзекуция на Рандъл Портър. Естествено, след неприятния скандал с Кларк, бракът им едва ли е почивал на особено здрава основа, по нейните собствени признания, тя е била безумно нещастна в Монтесангре. Чак след раждането на детето животът ѝ там е станал търпим. Навярно за нея Ашли е била нещо като утешителна награда, знак за божие опрощение. След раздялата с Кларк, тя е прехвърлила цялата си обич и внимание върху бебето.

Изведнъж Кий дръпна крака си от педала за газта. Линкълнът забави скорост. Той втренчи невиждащ поглед в мрака, който поляка се разкъсваше на източния хоризонт. Но сякаш не забеляза пропукващата се зора. Дори не усети, че колата кривна по осовата линия и спря.

В главата му отекнаха другите думи на Лара.

„Русичка, със сини очи.“

„Усмивката ѝ беше лъчезарна.“

„Тя цялата сияеше.“

Кий познаваше само още един човек, описван с ярките атрибути на слънцето. Кларк Такет трети.

— Копеле недно! — изхриптя, ръцете му неволно се свлякоха от кормилото и се отпуснаха в скута.

Непрежалимата Ашли на Лара Малори беше дете на брат му.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Оли Хоскинс се зае да минава с бърсалката от пера по консервите от свинско с боб, чили, царевица, пиперки и риба тон, изложени на шеста пътека. Като управител на супермаркета „Бързо и евтино“, можеше да накара някого от помощниците си да свърши тази работа, но на него му беше приятно да се занимава с по-пипкавите неща — да слага цени на стоките, да ги подрежда и опакова, защото не изискваха особени усилия и бяха лесни за изпълнение. В същото време, понеже не се налагаше да се съсредоточава, можеше да си мисли за друго.

Беше служил в Американския военноморски флот цели петнайсет години, преди да се уволни, и макар че морето не му липсваше кой знае колко, с умиление си спомняше за безгрижния моряшки живот. Никога не бе искал да стане офицер и до ден днешен се чувстваше по-добре да изпълнява заповеди, отколкото да ги издава.

Една пролет, докато беше в отпуск на сушата в Галвестън, срещна на плажа млада жена, влюби се и се ожени за нея само след месец. Когато дойде време да се върне във флота, тя настоя да напусне и го накара да се преместят в родния ѝ град Идън Пас, за да бъде по-близо до майка си.

Може би щяха да са по-обезпечени, ако беше останал на служба, каза си Оли и се премести на пета пътека, където рафтовете бяха идеално заредени с брашно, захар, подправки и тестени изделия. Близките на жена му не го приеха радушно в лоното на семейството си. За тях Оли беше довтасал „някъде там от север“, а според тях единственото по-лошо нещо от янките бяха малцинствата. Англосаксонският му произход го правеше поносим — но само щогоде.

След двайсет години той още не питаше особено топли чувства към роднините на жена си, както и те към него. Любовта в брака им отдавна беше прецъфтяла и увехнала. В момента ги свързваше само синът им, Танър.

Всеки по своему го обожаваше. Майка му често го притесняваше с бурните изблици на обичта си. След Танър тя не бе успяла да зачене повторно — издънване, за което обвиняваше Оли, а не себе си, — и трепереше над сина си като квачка над своето пиленце. Умираще си от кеф, че той е гадже на Хедър Уинстън. Фактът, че синът ѝ ходи с най-известното момиче в училище я караше да се чувства поиздигната сред приятелите си.

Оли нямаше нищо против Хедър. Беше сладка като розова пъпчица, мила и пълна с енергия. Само се надяваше Танър да не се увлече и да не допусне някой гаф. Никак не му се щеше бъдещето на сина му да пострада заради най-обикновена похот.

Оли често се заглеждаше в Танър и се чудеше как от неговата семка и от безличния род на жена му е могло да се пръкне толкова хубаво и умно момче. Слава богу, че имаше спортни заложби. Ако беше изявил желание да свири в духовия оркестър, да стане химик или ракетен специалист, роднините им щяха да го обявят за чудак. Но Танър умееше да рита, да мята и да гони футболната топка и гръмогласните му братовчеди и чичовци се скъсваха да го потупват свойски по рамото, да го блъскат по гърба и да го прегръщат дружески. Признаваха го за един от тях и надлежно забравяха, че Оли също има пръст в създаването му.

Оли не се засягаше. Танър беше негов и всеки петък вечер едва не се пръскаше от гордост, когато двайсет и втори номер се втурваше на футболното игрище с червено-черния екип на „Неустрашимите дяволи“. Предстоящият сезон обещавахе да бъде най-успешен за Танър.

Оли приключи с подреждането на кутиите с бисквити, заобиколи рафта с курабиите в края на пътеката и се премести на четвърта — с кафето, чая и консервираните напитки, по нея се движеха две жени. По-младата буташе пазарската количка, а по-възрастната гледаше в списъка с покупките.

— Добро утро, госпожице Джейнълин, госпожо Такет — поздрави любезно Оли. — Как сте тази сутрин? — Така и не беше свикнал да вика „как е хавата“. Този недостатък в речника му продължаваше да го клейми като натрапил се янки.

— Добро утро, господин Хоскинс — отвърна Джейнълин.

— Оли, нареди на месаря да ни отреже три котлета, дебели по един инч. И като казвам инч, нямам предвид седем осми от него. Миналия път бяха прекалено тънки и станаха така твърди, че едва не си строшихме зъбите.

— Много се извинявам, госпожо Такет. Ще гледам този път да бъдат по вкуса ви. — За разлика от госпожица Джейнълин, която все се усмихваше, Джоди Такет винаги се държеше като свиня. Неискрено добави: — Радвам се да ви видя пак сред хората.

— Защо пък да не съм сред хората?

Само се опита да бъде дружелюбен. А тя така му се сопна, сякаш я е обидил.

— Ами, нищо — рече той и папионката на врата му взе да го стяга. — Чух, че не сте били добре напоследък. Но нали знаете какво нещо са слуховете.

— Чувствам се отлично. Както виждате.

— С мама не сме пазарували отдавна заедно. — Милата Джейнълин се опитваше да заглади неловкото положение. — Решихме да си доставим това удоволствие.

— Е, приятно ми беше да ви срещна и двете. Ще ида да кажа на месаря за котлетите и ще се разпоредя да ви ги оставят на касата. — Затъкна дръжката на бърсалката в задния джоб на панталона си, обърна се, заобиколи от другата страна и се бутна в нечия количка.

— Д-р Малори! — възкликна той.

— Здравейте, господин Хоскинс. Как сте днес?

— Тъъ, чудесно. — „Господи, смили се над мен“, помисли си Оли. Джоди Такет и д-р Лара Малори всеки момент щяха да се сблъскат. Не искаше в магазина да стават неприятности. — Зърнахте ли дините в секцията за пресни продукти, д-р Малори? Докараха ги рано тази сутрин от Южен Тексас.

— Боя се, че цяла диня ще ми дойде много.

— Ще ви разрежа една и ще ви продам само резен от нея.

— Не, благодаря, предпочитам пъпеша.

Когато се усмихна, сърцето му заби учестено. Въпреки обичайната слава на моряците, той никога не се бе откроявал като голям свалач. Но трябваше да е сляп да не забележи, че д-р Малори беше адски готина. Лицето и фигурата ѝ караха хората да се обръщат подире ѝ. В Идън Пас името ѝ бе равнозначно на съблазнителка.

Откровено казано, никога не я беше виждал в тази светлина. Държеше се сърдечно, но никога не кокетничеше. Може би просто не беше нейният тип, макар че кокетките обикновено не подбираха на кого да се докарват, всеки от противоположния пол беше подходящ обект. Като майката на Хедър. Че тая жена беше лека, нямаше никакво съмнение. Надяваше се от сърце Хедър да не прилича на Дарси в това отношение. Танър беше свястно момче, но едва ли би могъл да устои на такова хубавко момиче като Хедър, ако реши да го прилъже.

— Кажете, ако имате нужда от нещо, д-р Малори.

— Благодаря, господин Хоскинс. Непременно.

За съжаление не виждаше как може да избегне бедата. Отстъпи встрани и я пусна да мине, като му хрумна, че може би трябва да я предупреди за присъствието на Джоди в съседство. Дано само докторката няма нужда от кафе или чай. Загледа се примирено как подарва количката си по четвърта пътека. Той се помота в края на рафтовете, като се правеше, че пренарежда кутиите. Молеше се да не го привикат като свидетел на махленска свада.

Предните колелца на количката на д-р Малори изскърцаха и спряха. Няколко минути беше тихо, след това я чу да казва:

— Добро утро.

Джейнълин отвърна срамежливо с тъничкия си гласец:

— Добро утро, д-р Малори.

— Радвам се, че сте по-добре, госпожо Такет. — Д-р Малори даде достатъчна възможност на Джоди да отговори. Но когато тя не продума, докторката добави:

— Обаждах се няколко пъти у вас с надеждата, че ще можем да поприказваме.

— Няма какво да си казваме. — Само Джоди Такет беше в състояние да насити с толкова злоба такива прости слова. — Да вървим, Джейнълин.

— Извинете ме, госпожо Такет, но имаме много неща за казване. Много бих искала да си поговорим за Кларк.

— По-скоро ще ида в пъкъла.

— Мамо!

— Мълчи, Джейнълин! Да вървим.

— Моля ви, госпожо Такет. Госпожо Такет? Госпожо Такет!

Отначало в гласа на докторката прозвуча молба, после въпрос. Накрая уплаха.

— Мамо!

Оли Хоскинс събори няколко кутии с маслени сладки в бързината си да отиде до четвърта пътека и да види какво става. Пристигна навреме, точно в момента, в който Джоди Такет се строполи странишком върху количката си. Протегна ръце с разперени длани, сякаш се мъчеше да запази равновесие. Количката се плъзна напред, тя загуби опора и се стовари върху рафтовете с пакети чай „Липтън“. Няколко стъклени буркана с декофеинизирано нес кафе се разбиха на пода и пръснаха ароматното си съдържание. Джоди падна гърбом към рафта и се свлече на земята. Изпружи се направо върху счупените стъкла и чая на прах.

Джейнълин коленичи до нея.

— Мамо! Мамо!

Лара Малори не се бави нито секунда. Спусна се към Джоди, преди Оли да успее да мигне.

— Обадете се на 911 — извика му тя. — Трябва ни линейка.

Той в съвсем военен стил предаде заповедта на един от подчинените си, касиерка, която зареждаше касата си с цигари. Тя се обърна и хукна към служебния телефон. На пътеката започнаха да се трупат и други купувачи, сепнати от неистовите писъци на Джейнълин. Те зарязаха пазарските си колички и се завтекоха към четвърта пътека от всички краища на супермаркета. Оли им нареди да се отдръпнат, за да има място за лекарката да се погрижи за госпожа Такет.

— Хванете ѝ ръцете. Може да ги счупи.

Джейнълин се опита да улови развилнелите се ръце на Джоди, за да не ги удари в рафтовете. Дори да нямаше счупвания, сигурно щяха да ѝ останат сериозни наранявания.

Д-р Малори бръкна в чантата си и извади оттам ключодържател от безцветна пластмаса във формата на огромен ключ. Пъхна го в устата на Джоди и натисна с него езика ѝ.

— Няма нищо, няма нищо — каза на Джейнълин. — Дихателната ѝ тръба е отпушена. Държа ѝ езика. Сега може да диша свободно.

— Но тя посинява!

— Вече има приток на кислород. Не пускайте ръцете й. Господин Хоскинс, повикахте ли линейка?

— Да, госпожо — отвърна бързо Оли, погледна към касиерката, която кимна утвърдително. — С какво друго мога да ви помогна?

— Намерете брат ми — обади се Джейнълин. — Кажете му да дойде.

Джоди изпускаше лиги от ъгълчетата на устата си. Краката й още се мятаха. Джейнълин с все сила държеше ръцете й. Д-р Малори натискаше езика й с ключодържателя, но дишането й хъхреше като комбайн. Оли не изпитваше особена симпатия към Джоди Такет, но реши, че жената има нужда от спокойствие.

— Моля всички да разчистят пътеката.

Естествено, никой не се помръдна. Той си проправи път сред растящата тълпа и се втурна към откритата си, поставена нависоко канцелария в предната част на магазина.

Като знаеше, че Кий Такет е пилот, Оли го потърси първо на окръжната писта. Кий не беше там, но старият Болки Уилис му даде номера на Кий от подвижния му телефон.

— Тръгна си оттук преди четвърт час. Оная джаджа беше у него.

След двадесет секунди Кий се обади с весел глас:

— Тук креватомобил.

— Господин Такет? — попита притеснено Оли. Никога не се беше разправял с Кий, но беше чувал за нещастниците, които му бяха сърбали попарата. Дори неговите зетьове, дето бяха буйни глави и налитаха на бой за най-малката дреболия, произнасяха името на Кий Такет с почит и уважение.

— Обажда се Оли Хоскинс от „Бързо и евтино“ и...

— Ей, Оли. Гледах мелето на червено-черните завчера. Танър ще им разгони фамилията тоя сезон.

— Да, сър, благодаря. Господин Такет, майка ви току-що припадна тук в...

— Припадна?

— Да, сър. Сестра ви и...

— Тя добре ли е?

— Не, сър. Извикахме линейка.

— Идвам веднага.

Оли тръшна телефона и хукна обратно към четвърта пътека. Тълпи от купувачи я бяха задръстили от двете страни.

— Извинете. Пуснете ме да мина. — Беше доволен, че е успял да възвърне част от военния си авторитет и хората го послушаха. — Моля ви, отдръпнете се — заповяда им с ново придобита увереност. Застана точно зад д-р Малори.

— Удар ли е получила? — попита уплашено Джейнълин.

— Вероятно лек. Изследванията ще покажат. Случвало ли й се е друг път?

— Не.

Д-р Малори се надвеси над падналата жена.

— Госпожо Такет, всеки момент ще дойде линейка. Не се страхувайте.

Джоди бе престанала да се задушава. Крайниците й се бяха успокоили и отпуснали. Въртеше очи насам-натам, сякаш се мъчеше да разбере къде се намира. Лара полека извади пластмасовия ключ от устата й. По него личаха дълбоки следи от зъбите й, което обясняваше защо д-р Малори не си беше послужила с пръстите, за да освободи дихателната й тръба. Тя избърса слюнките от брадата на Джоди с хартиена кърпичка от собствената си чанта.

— Имахте пристъп, но вече свърши.

— Мамо? Добре ли си? — Джейнълин стисна ръката й.

— Няколко минути ще бъде замаяна — каза д-р Малори. — Но ще се оправи.

— Пуснете ме да мина. Какво сте се облещили? Нямате ли си друга работа? Разкарайте се веднага оттук.

Кий се вряза в тълпата от зяпачи. Те се отдръпнаха да му сторят път. Оли пристъпи насреща му.

— Сигурно сте били съвсем наблизко, щом успяхте да пристигнете толкова бързо.

— Благодаря, че ми се обади, Оли. Би ли разпръснал тая сган?

— Дадено, сър! — Оли едва не му козирува. Кий Такет упражняваше подобно въздействие върху хората. — Хайде, моля ви. Всички чухте господин Такет. Разпръснете се.

— Кий! Слава богу! — извика Джейнълин. — Мама получи пристъп.

— Джоди?

— Не й да'айте да ме пипа.

Той приклегна до майка си, но погледът му пронизваше докторката.

— Какво й е?

— Както каза сестра ви, получи апоплектичен пристъп. Сериозен и страшен на вид, но не фатален.

Кий се наведе над майка си.

— Извикали са ти линейка, Джоди — промълви с тих, окуражителен тон. — Скоро ще бъде тук. Дръж се още малко.

— М'хнете я от мен. Н'ща да ме пипа. — Говореше завалено, но беше ясно какво казва.

— Д-р Малори ти спаси живота, мамо — възрази меко Джейнълин.

Джоди се помъчи да се изправи, но не можа. Втренчи убийствен поглед в д-р Малори. Въпреки, че не бе в състояние да изрази омразата си, тя недвусмислено личеше.

Кий рязко завъртя глава.

— Чупка, док. Не те щат. Само влошаваш нещата.

Джейнълин се намеси:

— Кий, ако тя не беше...

— Но... — прекъсна я докторката.

— Чу какво казах — изрева той. — Махни се от очите й.

Те се гледаха кръвнишки, както се стори на Оли, цяла вечност, сякаш помежду им минаваха незрими течения. Накрая д-р Малори се изправи. Беше видимо разстроена и гласът й трепереше.

— Майка ви е тежко болна и се нуждае от незабавна медицинска помощ.

— Не и от твоята.

Макар думите му да не бяха отправени към него, Оли се сви от свирепото изражение на Кий и от смразяващия му тон.

— Благодаря ви, д-р Малори — рече тихо Джейнълин. — Ще се погрижим мама да получи необходимата медицинска помощ.

След като услугите й бяха категорично отблъснати, тя обърна гръб на Такетови и тръгна надолу по пътеката към зяпачите. Те се отдръпнаха, както бяха сторили за Кий. Не се върна да си вземе количката с покупките, а се насочи право към изхода.

Оли я наблюдаваше как си отива с нараснало уважение. Беше жена от изключително висока класа. Като си пробиваше път през навалищата, не се прегърби, а стъпваше с горда осанка и вирната брадичка. Не се беше уплашила нито от Такетови, нито от любопитните сеирджии. Той реши лично да ѝ занесе покупките след приключването на произшествието.

Отвън се чу вой на сирена и само след секунди в магазина нахълтаха фелдшерите. Госпожа Такет бе откарана на носилка в чакащата линейка, която светкавично потегли. Кий и Джейнълин отпрашиха подире ѝ с жълтия линкълн.

Дълго след като чаят на прах беше изметен от четвърта пътека и рафтовете приведени в ред, купувачите продължаваха да се мотаят из магазина и да обсъждат видяното и чутото, пресъздавайки драмата за новодошлите, които я бяха изпуснали. Изказваха се предположения за здравословното състояние на Джоди Такет. Някои твърдяха, че е прекалено гадна, за да умре и напук ще живее до сто години. Други смятаха, че е само на косъм от смъртта. Трети разсъждаваха на глас какво ще стане с „Такет Ойл“. Дали смъртта на Джоди, когато дойде този момент, ще сложи край на петролната компания или Кий ще спре да кръстосва света и ще се установи в Идън Пас, за да я поеме, или пък госпожица Джейнълин ще има достатъчно сили и акъл, за да вземе управлението в свои ръце? Мненията бяха най-различни.

Най-пикантната клюка този ден обаче се въртеше около д-р Малори и около това как, дори пред прага на смъртта, Джоди Такет бе отблъснала помощта ѝ. Прословутата любовна история на докторката със сенатора Такет бе предъвкана за онези, които я бяха забравили.

Оли се дразнеше от развързаните езици. Не че мнението му имаше някакво значение, но според него одумките за д-р Малори не бяха заслужени. Нима не беше спасила гадната кожа на оная жалка скръндза Джоди Такет, когато преспокойно можеше да я остави да си глътне езика и да умре?

Посрещна го трогната до сълзи, когато ѝ откара покупките следобед. Поне сто пъти му благодари и го почерпи със студено безалкохолно заради труда му. Може и да е била паднала жена някога, но сега едва ли имаше по-свастно създание от нея, мислеше си той.

— Можете ли да си представите? Старата Джоди се била проснала на пода в „Бързо и евтино“ с пяна на устата, както разправят, ритала и се гърчела като пощръкляла. Но в старата ѝ душица имало достатъчно хъс и отказала лекарската помощ на Лара Малори.

Икономката на Уинстънови беше приготвила за вечеря задушено пиле със сирене на фурна. Дарси повече говореше, отколкото се хранеше. Фъргъс поднасяше храната от чинията към устата си с целенасочени движения. На Хедър манджата ѝ се струваше безвкусна. Тя ровеше в чинията си и се правеше, че яде. Откакто бе започнала да пие хапчета против забременяване, пресмяташе всяка калория и нямаше намерение да профука няколкостотин с тая гадост.

Освен това майка ѝ с такава наслада преразказваше клюката, разпространявана из целия град, за мозъчния пристъп на госпожа Такет, че Хедър загуби всякакъв апетит. Дарси бе научила и най-гадните подробности в козметичния салон и ги предаваше с противно въодушевление.

— Напикала се в гащите. Джоди Такет се напикала в гащите. Представяте ли си? — прихна Дарси. — От незадържаност, викат.

— „Незадържане“, Дарси — поправи я Фъргъс. — Бих предпочел да не говорим за това на вечеря.

Хедър посегна към чая си с лед.

— Бащата на Танър каза, че д-р Малори е спасила живота на госпожа Такет. Ако бях на нейно място, щях да оставя тая изкуфяла дъртачка да пукне.

Дарси изтърва вилицата си и тя изтрака в чинията ѝ.

— Чудесен език за възпитано младо момиче, няма що! Детинската ти слабост към Лара Малори започва да става досадна, Хедър.

— Нямам „слабост“ към нея. Просто мисля, че е глупаво госпожа Такет да не позволи на докторката да ѝ помогне. Искам да кажи, ако умираш, не е ли по-добре да те погледне лекар, дори да е най-омразният човек на света, отколкото никой?

— Това не важи за Джоди Такет — отбеляза Фъргъс и замълча, за да избърше устните си. — Сърцето на тая жена е най-коравото нещо на земята. Съгласен съм с теб, Хедър. Аз бих я оставил да се задуши.

— Както винаги, вие двамата се съюзявате срещу мен. — Дарси сърдито бутна чинията си.

— За какво съюзяване става дума? — попита недоумяващ Фъргъс. — Не знаех, че въпросът стои така. Нас какво ни засяга?

— Нищо, по дяволите — тросна се Дарси. — Просто не разбирам защо Хедър толкова се прехласва по тая Лара Малори.

— Може ли да ме извините? — попита Хедър с отегчен тон.

— Не може! Не си хапнала нищо.

— Не съм гладна. Освен това пилето е тежко. Плува в мазнина.

— Де да имах същия късмет на твоите години да ми готви слугиня!

— О, моля ти се. — „Край, започна се — помисли си Хедър. — Сега пак ще вземе да опява за нещастното си детство.“

— Не е нужно да се тъпче, щом не ѝ се яде — каза Фъргъс.

— Естествено, ти винаги ѝ отстъпваш.

— Благодаря ти, татко. С Танър ще хапнем нещичко по-късно.

— И тая вечер ли ще излизаш с Танър? — попита Фъргъс.

— Разбира се. — Хедър стрелна с поглед майка си и се усмихна самодоволно. — Вече ходим официално.

— Ходите?

— Сериозни гаджета са — поясни нетърпеливо Дарси, без да сваля очи от Хедър. — Не бих казала, че съм във възторг.

Хедър не отмести погледа си и отпи от чая. Вземането на хапчета против забременяване беше дело на Дарси, но Хедър ѝ го връщаше тъпкано. Не пропускаше случай да напомни на майка си, че когато отива на среща с Танър, може да се люби с него без опасност от каквито и да било последствия.

Дарси беше принудена да мълчи, особено пред Фъргъс. Той още не знаеше за противозачатъчните средства и сигурно щеше да побеснее, ако разбере, че Дарси насърчава дъщеря им да ги използва. Фъргъс робуваше на старомодното схващане, че сексът преди брака е неморална проява.

Хедър изпитваше небивало удоволствие да държи майка си постоянно на тръни. Косите погледи и намеците ѝ недвусмислено подсказваха, че вече води активен полов живот. В действителност, тя още не бе позволила на Танър да стигне докрай. Не защото не го обичаше или се боеше от нежелана бременност, а най-малкото защото се страхуваше от родителски упреци.

Не се решаваше на тази окончателна стъпка по добре известни причини. Не желаше да стане копие на майка си.

Танър се отнасяше много мило към въздържателя й. От вечерта край езерото, когато се беше изложил, беше нежен и търпелив с нея, приемаше и най-дребните еротични трохи, които му подхвърляше и не настояваше за нищо повече.

За баща си Хедър си оставаше малко, сладко ангелче и когато бяха заедно, тя се стараше да съхрани тази представа у него. Отношенията с майка й обаче се бяха влошили. Те се бяха превърнали в скрити врагове, две жени в негласна схватка. Фронтовите линии, които бяха едва загатнати преди, сега бяха съвсем ясно очертани.

— Не предполагам, че Лара Малори е станала твой кумир, Хедър — забеляза Фъргъс и разбърка захарта в кафето си. — Дори не допусках, че я познаваш.

— Майка ме заведе при нея. Не ти ли е казала?

— На преглед — побърза да уточни Дарси. — Трябваше й медицинска бележка за мажоретния състав, а чак след месец щеше да може да отиде при друг лекар извън града. Прецених, че е глупаво да отбягваме д-р Малори, само защото едно време си е имала вземане-даване с Кларк Такет. Кой го е грижа? Минала работа. Освен това, всеки, който е враг на Джоди Такет е твой приятел, нали?

— Трябва да призная, че още с идването си в Идън Пас д-р Малори показа, че не й липсва кураж. И не си поплюва. Харесва ми.

— Кога си говорил с нея? — поинтересува се Дарси.

— Вчера. Обади ми се и поиска среща с училищното настоятелство. Има желание да изнесе беседа в горните класове за сексуалната отговорност. Струва ми се, че идеята й е твърде радикална за Идън Пас, но й отвърнах, че ще изслушаме предложенията й на заседанието другата седмица.

Няколко секунди Дарси го гледаше без забележки.

— Прав си, Фъргъс. Напориста е, не ще и дума. След като е била уличена в прелюбодеяние. Докъде според теб се простира сексуалната отговорност?

— Тя подчерта, че не се интересува от нравствената страна на въпроса. Просто държи да предупреди децата за евентуалните здравни рискове.

— Съмнявам се, че това ще се хареса на местните моралисти. А и не бъди толкова сигурен, че в цялата тая работа няма да се зачекват нравствени теми. Или по-скоро безнравствени. Тя е казала на Хедър винаги да има презерватив подръка.

— Не каза точно това! — възкликна Хедър.

— Все тая — срязва я Дарси. — Преди да се усетим, хлапетиите в училище ще понесат предпазители в кутиите за храна и ще се трескат в междучасията.

— Дарси, моля те! — изсумтя възмутено Фъргъс. — Хедър не бива да слуша такива неща.

— Що не се събудиш най-после и не се огледаш, Фъргъс! Децата в днешно време знаят абсолютно всичко. Даде ли им Лара Малори зелена светлина и ще почнат да се чукат като зайци.

Фъргъс потрепери.

— Тя няма да ги насърчава да правят секс. Само иска да ги предупреди за възможните последствия.

— О, миличкия! Направо ти е взела акъла, нали? А пък аз мисля, че гледа да подкокороса ученичките да забременяват, та да си осигури повече пациенти.

— Но това е смешно, майко.

— Млъкни, Хедър! Приказвам с баща ти.

— Но ти изопачаваш думите на д-р Малори. Не е честно.

— Разговорът е между възрастни и никой не те е канил да участваш.

В този момент Хедър мразеше майка си и изпитваше неистово желание да я разобличи. Но обичта към баща ѝ я принуждаваше да мълчи. Дарси знаеше това и го използваше. Сега тя се усмихваше самодоволно. Хедър бутна стола си назад и изхвърча от трапезарията.

На излизане чу майка си да мълви:

— Прави каквото щещ, Фъргъс, срещни д-р Малори с настояществото. Ще бъде адски забавно да зяпам отстрани как ще хвърчи перушина.

— Мислех си, че... може би не бива да идвам. — Застанала на предната веранда пред клиниката на Лара Малори под светлината на лампата над главата ѝ, Джейнълин се чувстваше като глупачка. Не би

се учудила, ако докторката ѝ хлопне вратата под носа. Нямахте и да ѝ се разсърди.

— Радвам се, че дойдохте, госпожице Такет. Заповядайте, влезте. Джейнълин пристъпи в сумрачната чакалня и се огледа.

— Късно е. Не биваше да ви безпокоя.

— Не се притеснявайте. Как е майка ви?

Лара посочи към коридора, който свързваше клиниката със задната част на къщата. Тръгна пред Джейнълин и я поведе към личните ѝ помещения.

— Тъкмо си бях сипала чаша вино. Искате ли да ми правите компания?

Влязоха в уютна стаичка с разпръснати по масите списания и мъждукащи ароматизирани свещи в обредни поставки. Телевизорът беше настроен на кабелна програма, по която се излъчваха стари филми. В момента даваха черно-бял.

— Обичам старите филми — каза Лара с извинителна усмивка. — Може би защото обикновено имат щастлив край. — Изключи екрана с дистанционното управление. — Намира ми се само шабли. Одобрявате ли го?

— Бих предпочела нещо безалкохолно.

— Диетична кола?

— Идеално.

Когато Лара отиде да вземе питието ѝ от кухнята, Джейнълин остана като закована за пода в средата на стаята. Беше нахлула във вражеския лагер, но мястото определено ѝ допадаше. Две от стените бяха заети с книжни лавици, повечето от писанията бяха на медицинска тематика, но сред тях се открояваше и една колекция от художествени романи с твърди и меки корици. Над камината, където някога беше окачена препарираната глава на един елен с гигантски рога, сега висеше репродукция на Андрю Уайът. Върху масичката до канапето се виждаше снимка на малко момиченце в сребърна рамка.

— Дъщеря ми.

Джейнълин подскочи, като чу гласа на Лара, която тъкмо влизаше в стаята с чаша ледена сода.

— Казваше се Ашли. Беше убита в Монтесангре.

— Да, знам. Съжалявам. Красиво дете.

Лара кимна.

— Имам само две нейни снимки. Тази и една отгатък, в кабинета. Взех си ги обратно от моите родители, иначе щях да остана и без тях. Всичките ни лични вещи безвъзвратно потъгнаха в Монтесангре. Мъчно ми е, че нямам и други спомени от нея. Гумения пръстен, с който си чешеше зъбките. Плюшеното мече. Рокличката от кръщенето ѝ. Каквото и да е. — Тя леко поклати глава. — Моля, седнете, госпожице Такет.

Джейнълин боязливо се отпусна на канапето. Лара се настани във фотьойла, където очевидно бе седяла, преди да се позвъни на вратата. На подложката в краката ѝ беше метнат пухкав, плетен на една кука, вълнен шал, а на масичката до нея бе оставена чаша бяло вино.

— Майка ви в болницата ли е? — Джейнълин поклати глава. — Не? — Явно не бе очаквала такъв отговор. — Бях убедена, че при нейното състояние трябва да лежи поне един ден в болницата.

— Трябва да бъде настанена за по-дълго. — Джейнълин почувства, че всеки момент ще се разплаче. Грабна салфетката, увита около чашата със сода. — Дойдох, защото... защото исках да чуя вие какво ще ми кажете. Вие присъствахте на пристъпа на майка ми. Бих желала да узная вашето професионално мнение.

— Но майка ви беше далеч от тази мисъл.

— Съжалявам за начина, по който се държа с вас, д-р Малори — рече сериозно Джейнълин. — И ако ме изпъдите, ще ви разбера.

— Защо да ви пъдя? Вие не отговаряте за думите и делата на майка си.

— Тогава, моля ви, кажете ми какво мислите за болестта ѝ.

— Не би било етично от моя страна да поставям под съмнение диагнозата на друг лекар, когато дори не съм прегледала пациента.

— Моля ви. Трябва да поговоря с някого за това, а няма с кого.

— Ами брат ви?

— Той е разстроен.

— Вие също.

— Да, но когато Кий се разстрои или разтревожи за нещо, той... — Тя сведе очи към чашата в ръката си. — Както и да е, да речем, че просто в момента не е на разположение. Моля ви, д-р Малори, кажете ми мнението си.

— Въз основа само на онова, което видях?

Джейнълин кимна.

— При условие, че може да сбъркам?

Джейнълин отново кимна.

Лара отпи глътка вино. Погледна към снимката на дъщеря си, пое дълбоко дъх и бавно го изпусна, после пак отмести очи към Джейнълин.

— На какво лечение беше подложена майка ви в болницата?

— Прегледаха я в спешния кабинет, но тя отказа да бъде настанена за по-дълго.

— Постъпила е глупаво, поставиха ли й някаква диагноза?

— Лекарят каза, че е получила лек удар.

— Съгласна съм. Направиха ли й пълни кръвни изследвания?

— Да. Предписаха й медикаменти за разреждане на кръвта. Вие това ли бихте препоръчали?

— Плюс обстойно изследване и наблюдение. Направиха ли й ЕКГ?

— За сърцето ли? — Лара кимна. — Не. Искаха, но тя не пожела да стои повече.

— А сканиране на мозъка?

— Да, но едва след като Кий заплаши, че ще я върже, ако не се съгласи. Лекарят каза, че не е открил значим церебрален инфаркт. — Тя се опита да го цитира дословно. — Не съм сигурна какво точно означава.

— Означава, че майка ви няма значими количества мъртва мозъчна тъкан, дължаща се на запушени кръвоносни съдове. Кое то е добре. Обаче не означава, че притокът на кръв в мозъка й не е прекъснат или напълно спрял. Лекарят предложи ли да бъдат извършени ултразвукови изследвания на сънната артерия? Нарича се Доплеров тест.

— Не съм сигурна — Джейнълин потърка слепоочието си. — Той говореше така бързо, а мама така гръмогласно се оплакваше, че...

— Тези изследвания биха определили дали има запушване на артерията. Ако има, и то не бъде отстранено, съществува голяма опасност от настъпване на инфаркт, който би могъл да доведе до перманентно осакатяване или дори смърт.

— Там подчертаха същото — промълви прегракнало Джейнълин. — Нещо подобно.

— Без ангиограма, която би посочила къде е запушването?

— Мама категорично отказа. Развика се, разфуча се и заяви, че просто ѝ е прилошало и толкоз. Трябвало само да си иде вкъщи и да си почине, и всичко щяло да ѝ мине.

— Дълго ли трая разстройването на говора и нарушената регулация на мускулатурата?

— Когато се прибрахме у дома, нямаше и помен от случилото се.

— Бързото съвземане кара пациентите да вярват, че просто им е прилошало. — Лара се наклони напред. — Майка ви често ли забравя? получава ли понякога пристъпи на замъглено зрение?

Тя сподели с докторката онова, което бе съобщила и на Кий преди няколко дни.

— Никога не признава такива неща, но тези случаи стават все по — забележими. Опитах се да я убедя да иде на лекар, но тя не ми обърна внимание. Струва ми се, че се страхува от това, което може да чуе.

— Не мога да бъда сигурна, без да я прегледам — рече Лара, — но според мен тя има ТИА — което означава, транзитни исхемични атаки. „Исхемията“ се отнася до недостатъчното кръвообращение.

— Досега всичко ми е ясно.

— При такава атака се прекъсва притокът на кръв до мозъка, получава се нещо като електрическо затъмнение. Засегнатата част се изключва. Деменцията, която описахте, замъгленото зрение, заваленият говор и замайването са все симптоми, предупредителни сигнали. Ако не бъдат взети под внимание, пациентът може да получи масивен удар. Днес вероятно бе изпратен най-силният сигнал. Да се е оплаквала от изтръпване на крайниците?

— Не и на мен, никога не би го сторила.

— Има ли високо кръвно налягане?

— Много. Взема лекарства, за да го регулира.

— Пуши ли?

— По три кутии на ден.

— Веднага трябва да престане.

Джейнълин се усмихна тъжно:

— За нищо на света.

— Настоявайте да се храни както трябва и ограничавайте приема на холестерол. Трябва да започне умерени движения. Следете да взема редовно лекарствата. Тези предпазни мерки биха предотвратили един

смъртоносен удар, но в никакъв случай не биха дали абсолютни гаранции.

— Значи не съществува пълно изцеление?

— За определени пациенти артериалното запушване може да бъде отстранено хирургически. Операцията е сравнително рутинна. За съжаление, без необходимите изследвания и без пълното съдействие на майка ви, това е невъзможно. — Като долови отчаянието на Джейнълин, тя се наведе напред и стисна ръката ѝ. — Съжалявам. И не забравяйте, че не е изключено да греша.

— Съмнявам се, д-р Малори. Казахте почти същото, каквото и лекарят от спешния кабинет. Благодаря, че го обсъдихте с мен. И за содата. — Тя остави недокоснатата чаша на масичката и стана да си върви.

— При дадените обстоятелства, съмнявам се, че можем да бъдем приятелки, но все пак бих искала да останем в добри отношения. Моля ви, наричайте ме Лара.

Джейнълин се усмихна, но се държеше уклончиво. Когато стигнаха до задния вход и двете с изненада установиха, че вали. Беше далеч по-лесно да разговарят за нещо банално като времето. Накрая Джейнълин се ръкува с докторката.

— Имахте пълно право да бъдете груба с мен. Благодаря, че ме поканихте да вляза.

— Благодаря, че повярвахте на мнението ми. Да се надяваме, че следващия път, когато минете да ме видите, причината да не е толкова сериозна.

— Следващия път? Каните ме да дойда пак?

— Разбира се. Когато пожелаете.

— Много сте мила, д-р... Лара. Сега разбирам защо брат ми толкова ви е харесал.

Лара отметна косата си назад, погледна към дъждовното небе и безрадостно се засмя.

— Грешите. Кий изобщо не ме харесва.

Джейнълин беше потресена.

— Кий? — повтори смаяна тя. — Аз имах предвид Кларк.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Буи вдигна яката на дънковото си яке и се сгуши до външната стена на къщата. Стрехите не предлагаха кой знае какво укритие срещу проливния дъжд. Беше мокър до кости.

Наистина не можеше да си обясни какво търси у Такетови по това време на нощта навън в дъжда. Би трябвало в момента да се е изтегнал пред телевизора си втора употреба. Взетия под наем фургон не предлагаше кой знае какви удобства, но поне беше сух.

Независимо от времето, нямаше работа тъдява. Здравето на Джоди Такет си беше вътрешна семейна работа. Едва ли биха искали да им се меси страничен човек. Въпреки това беше решил да дойде, чувстваше се длъжен. Когато пристигна, забеляза, че линкълнът на Кий го няма, както и колата на Джейнълин. Паркира камионетката на компанията скрито от погледа зад отделно обособения гараж. Единственият автомобил, който се забелязваше на алеята, беше на домашната помощница.

Не виждаше смисъл да ѝ се обажда. Какво ще ѝ каже? Предполагаше, че би могъл да ѝ каже истината — че се тревожи за госпожица Джейнълин, за това как се чувства след припадъка на майка си в „Бързо и евтино“, после домашната помощница сигурно ще поиска да знае от какъв зор се интересува и той ще ѝ отговори, че изобщо не му влиза в работата, при което тя ще го изпъди и ще повика полиция.

Затова се спотайваше в сенките, нагазил до глезените във вода. Не можеше ясно да обясни кое го бе довело тук. Просто чувстваше, че трябва да дойде. Освен това, беше си наумил да не мръдне от мястото си, каквото ще да става, докато не се убеди, че госпожица Джейнълин още се крепи.

Не я беше зървал от онзи следобед, когато се целунаха и тя му заяви ни в клин, ни в ръкав, че го обича. Не го прие сериозно, разбира се. Кой знае какво я беше подтикнало да го изтърси — я хормон, я

прекалено жаркото слънце, я някое хапче против алергия, дето ѝ е изпило акъла. Сигурно сега ѝ идеше да си отреже езика.

Понеже проявяваше разбиране към всеки, който говори без да мисли, напоследък избягваше Джейнълин, за да не я притеснява с присъствието си и да не я принуждава да му дава обяснения за странното си поведение. Можеше да се каже, че и тя всячески го отбягваше.

Тая работа не ще да продължава вечно обаче. Рано или късно ще се срещнат, тъй че защо да не е тая вечер, когато тя има по-сериозни кахъри на главата си. Не е в състояние да облекчи влошаващото се здраве на болната ѝ майка, но поне ще я разтовари от друга грижа. Ще я успокои, че няма намерение да се възползва от думите ѝ, изречени в момент на умопомрачение от неизвестно естество.

В края на алеята блеснаха автомобилни фарове. Стомахът на Буи се сви инстинктивно, когато видя, че колата свърна от пътя в имота на Такетови. Присламчи се по-близо до стената, не желаейки да бъде забелязан, докато не се увери, че е Джейнълин. Разправяха, че Кий държи заредена Берета под седалката на автомобила си. Можеше и да е само слух, но Буи не примираше от желание да го проверява. Ако Кий зърне някой да дебне, току-виж първо стреля, пък едва после почне да задава въпроси.

Фаровете, чиито светлини бяха размити от дъжда, се приближаваха едва-едва. Буи позна колата на Джейнълин. Тя паркира в алеята, слезе и се втурна под капките към задния вход. Мрежестата врата изскърца при отварянето. Беше пхнала ключа си в ключалката, когато той извика името ѝ.

Тя се сепна и се извърна рязко. Дъждът се стичаше по бледото ѝ лице, което се взираше в здрача.

— Буи! Какво, в крайна сметка търсиш тук?

— Добре ли сте?

— Добре съм, разбира се, но ти си мокър до кости. Откога киснеш тук? Влез вътре.

— Не, ще си вървя вече. — Знаеше, че представлява жалка гледка с тая шапка, от чиято периферия капе вода и с тия подгизнали от коленете надолу панталони. — Само исках да видя дали сте добре след случката тая сутрин. В склада разправят, че госпожа Такет е много зле.

— За съжаление е вярно. — Тя отключи вратата и настоя да я последва вътре. Той неохотно пристъпи в кухнята, но остана до прага.

— Свали си якето — каза тя. — И ботушите. Вир-вода са.

— Не искам да ви притеснявам.

— Нищо подобно. Само ще ида да хвърля едно око на мама и да отпратя Мейдейл, после ще сложа малко кафе. — Тя прекоси тъмната кухня, но на излизане се обърна. — Не си отивай.

Сърцето на Буи щеше да се пръсне от радост, дъхът му секна. При вида му нито изпищя, нито се разтрепери от погнуса, нито повърна. Това беше добра поличба. А сега го молеше, почти горещо, да не си ходи.

— Добре, мем. Няма.

Докато я чакаше, той си махна шапката и влажното яке и ги увеси на една закачалка до задния вход, подпирайки се на куц крак, изхлузи ботушите си един по един и ги остави до чифт други, които бяха явно на Кий. Чорапите му отпред бяха мокри, но, слава богу, поне нямаха дупки.

Пристъпи на пръсти по балатума на пода. Без да пали лампите, се загледа през прозореца над мивката как дъждът капе от стрехите. След няколко минути долови приглушен разговор откъм предния вход и после видя през стъклото как Мейдейл се кандилка покрай локвите към колата си, мъчейки се да запази бухналата си като кошер прическа със смешна найлонова качулка.

Щом усети приближаването на Джейнълин, се обърна.

— Как е майка ви?

— Спи.

— Значи е добре?

— Не съвсем. Не иска да слуша лекарите. Прекалено е вироглава, за да обърне внимание на предупредителните сигнали като тазсутрешния. Не вярва, че състоянието ѝ е сериозно.

— Доколкото съм чувал, ербап жена е.

— Меко казано.

— Може би не е толкова зле, както смятат докторите.

— Може би.

— Те понякога преувеличават, за да си придадат повече тежест и да оправдаят сметката си.

Изнурената ѝ усмивка показваше, че не вярва на думите му и знае, че и той не им вярва.

— Е — обади се тя и се поразкърши, — обещах да направя кафе.

— Не се притеснявайте.

— Не. Искам. И на мен ми се пие. И без това няма да мога да спя, така че е все едно.

Запъти се към килера, но стъпките ѝ бяха провлечени, а гласът несигурен. Не запали лампите, защото сигурно не желаше да види сълзите в очите ѝ. Но той и бездруго ги виждаше.

Кутията с кафето едва не се изплъзна от ръцете ѝ, когато я слагаше на плота. Дори изваждането на книжния филтър от пакета ѝ коства неимоверни усилия. После разпиля малко зърна, докато загребваше кафе от кутията.

— О, боже. Всичко оплесках. — Тя закърши ръце и прехапа долната си устна, стискайки я между зъбите.

Той се чувстваше излишен като бозка на кастриран шопар.

— Защо не вземете да седнете, госпожице Джейнълин и не ми дадете аз да забъркам кафето?

— Това, което бих искала от теб... — Тя се насили да изрече следващите думи. — Бих искала да...

— Да, мем?

Обърна се и го изгледа умолително.

— Ако не е прекалено нахално, Буи.

— Само кажете.

Тя леко изписка, наклони глава встрани и се люшна напред. Той я улови, обгърна я с ръце, привлече я към гърдите си и я притисна. Беше толкова крехка, че се страхуваше да не ѝ причинява болка, но тя доверчиво положи бузата си на рамото му.

— Буи, какво ще правя, ако мама умре? Какво?

— Ще продължите да живеете, естествено.

— Но какъв ще е тоя живот?

— От вас зависи.

Тя подсмъркна сълзливо.

— Ти не разбираш. Кий и мама са единствените ми близки. Не искам да ги загубя. Ако мама умре, Кий ще се захване със своите работи и ще ме остави тук сама.

— И сама ще се оправите, госпожице Джейнълин.

— Не, няма.

— Защо приказвате така?

— Защото никога не съм имала собствен облик. Хората винаги са ме възприемали във връзка със семейството ми. Аз съм дъщерята на Кларк младши. По-малката сестра на Кларк и Кий. Момичето на Джоди. Въпреки че през последните две-три години аз върша по-голямата част от работата в „Такет Ойл“, всички смятат, че съм пионка в ръцете на майка си. Боя се, че не са съвсем далеч от истината. Тя винаги ме е командвала и аз съм я слушала, отчасти защото обикновено е права, но най-вече като че ли, защото ми липсва увереност и не смея да се опълча срещу нея и да заема различно становище. Никога не съм имала нищо против да ѝ се подчинявам, но като си отиде, какво ще стане тогава? Коя ще бъда? И коя съм аз всъщност?

Той я отдалечи от себе си и внимателно я разтърси.

— Вие сте Джейнълин Такет, ето коя. И това стига. По-силна сте, отколкото предполагате. Когато дойде време да си стъпите сама на краката, ще се справите.

— Страх ме е, Буи.

— От какво?

— Да не се проваля. Да не би да не оправдая очакванията. — Тя се засмя, но тъжно. — Или по-скоро, че ще оправдая очакванията на всички и ще се сгромолясам с гръм и трясък, когато мама няма да е жива да ме води за ръчичка.

— Грешите — каза той и упорито поклати глава. — Натрупали сте достатъчно дълъг опит. Работниците са свикнали да изпълняват заповедите ви. Умът ви сече като бръснач. Винаги съм се мислел за що-годе акъллия. Е, знам някои тарикатлъци, но когато съм с вас, и това е самата истина, чувствам се тъп като галош.

— Не си тъп, Буи. Много си съобразителен даже. Никой друг не забеляза несъответствието в седми кладенец.

— Кое то излезе едно нищо.

— Не можехме да бъдем сигурни, преди да поставиш допълнителния измервател.

Беше го монтирал между кладенеца и записващото устройство. Отчетените данни съвпадаха. Пробив можеше да има навсякъде по трасето. За да го засече, трябваше да мести уреда, докато определи

откъде изтича газ. Току-виж кара така до безкрайност. Беше проверил документите и наистина бе открил, че кладенецът е бил свързан с разширение за изгаряне, което обаче отдавна беше запушено. Чувстваше се като глупак, задето беше вдигнал толкова шум за някаква си дреболия.

Ръцете на Джейнълин още бяха на кръста му и в момента не беше в състояние да мисли за нищо друго. Накрая каза:

— Съжалявам за майка ви, госпожице Джейнълин, защото знам колко сте привързана към нея. Надявам се да доживее до дълбока старост, за да не скърбите, ако се спомине. Но с нея или без нея, вие сте си отделна личност. Не е нужно да бъдете ничия дъщеря, сестра или... или жена. И така сте си екстра. Бива ви за всичко и не позволявайте никой да ви втълпява обратното.

— Толкова добре ми става с теб, Буи — прошепна тя.

— О, напротив, за нищо не ставам.

— Не е вярно! Страхотен си! Толкова си добър с мен. Насърчаваш ме да се осланям на силните си качества, а не на слабите. Не ме разбирай погрешно. Знам недостатъците си. Цял живот съм била наясно с тях. Известно ми е, че съм интелигентна, но не особено. Не съм пробивна, плаха съм и ми липсва увереност. Не съм хубава. За разлика от братята си.

— Не сте хубава? — Буи беше тъй слисан, че не можеше да се начуди откога бе започнала да му се струва неземна красавица. — Ама, чакайте, вие сте най-хубавото нещо, което съм виждал, госпожице Джейнълин.

Объркана и смутена, тя сви глава в раменете си.

— Не е нужно да ми говориш така. Само заради онова, което изтърсих онзи ден.

Той се изкашля неловко.

— Можете да не се притеснявате, все едно нищо не сте ми казали.

— Наистина ли?

— Да, мем.

— О! — Лицето ѝ се гърчеше от вълнение. Накрая вдигна очи към него. — Откъде-накъде?

Той пристъпи от крак на крак.

— Ами, щото знам, че не е било на сериозно, затова.

Тя навлажни устните си и рязко въздъхна.

— Всъщност, беше, Буи.

— Беше?

— Казах го най-чистосърдечно. И ако ти, ами, нали знаеш, ако искаш пак да ме целунеш, не бих имала нищо против.

Бученето в главата на Буи едва не заглуши трополенето на дъжда по покрива. Сърцето му заби толкова силно и бързо, че го заболя. Гърлото му се стегна, но той успя да промълви:

— Искам да ви целуна пак, госпожице Джейнълин. Искам, как да не искам.

Пъхна ръка под косата ѝ, улови я за брадичката и привлече главата ѝ към себе си. Разтворените ѝ устни откликнаха пламенно на неговите. Този път нямаха нужда от загряване, от никаква подготовка. Прескочиха момента на опознаването и продължиха оттам, откъдето бяха прекъснали, сливайки се в целувка, която ги остави без дъх, когато се пуснаха.

Долепи устни към шията ѝ, докато ръцете ѝ притискаха гърба му.

— Никога не съм предполагала, че може да е толкова хубаво, Буи.

— Нито пък аз. Хем не ни е за първи път.

Отново впиха устни един в друг, после пак и пак, целувките им ставаха все по-сладостни и разкрепостени. Отдръпнаха се, едва когато устните им подпухнаха и вече трудно съдържаха кипналата си чувственост.

Той жадуваше да прислони набъбналия си член в хлътнатината между дългите ѝ бедра, но се овладя. Ала с жар, инстинктивна и почти детска по своята невинност, тя изви тялото си към неговото и осъществи онова, което той не смееше.

Съприкосновението отприщи всички еротични бентове. То би събудило животинските страсти у светец, камо ли у Буи Кейто, който никога не бе имал подобни претенции.

Пъхна ръка под полата ѝ и я сграбчи отзад, стисна в шепата си кадифената ѝ плът и взе да я мачка, веднъж, два пъти, триейки издутия си дюкян в хълмчето ѝ. Действията му бяха несъзнателни. Не се интересуваше дали ще извлече полза от тях или само ще тегли последствията. Ако се беше замислил дори за миг, никога нямаше да ги извърши. Не би му и хрумнало.

Джейнълин тихо извика и действителността се стовари върху главата му с пълна сила, а заедно с нея срамът и самопрезрението.

Моментално я пусна. Без да каже дума, прекоси кухнята с три разкрача, грабна ботушите, шапката и якето си и изхвърча през вратата навън в проливния дъжд.

В мига, в който стигна до пикапа, паркиран зад гаража, тъмнината се разцепи от гигантска, нащърбена мълния, тя съедини небесната твърд и земята с ослепително бяло зарево, изтрещя от гняв и пропи въздуха с озон.

Буи си рече, че това е божията десница, която иска да го удари и умори. Беше на косъм да го улучи.

От гръмотевицата бутилките и чашите зад бара се раздрънчаха.

— Комай навън се заформя истинска буря — забеляза Хап Холистър и наля на Кий още едно питие.

— Добре ме накисна. Трябваше да летя до Мидланд тая вечер, да откарам един търговец на петрол и жена му вкъщи.

— Адски се гордея с теб, Кий. Значи не ти е изпила чавка акъла да хвърчиш в туй временце.

— Там е работата, че аз бях навит. Ама жената я хвана шубето. Вика, че не щяла да умира в самолетна катастрофа.

Хап поклати глава пред бабаитлъка на по-младия мъж и отиде да обслужи останалите клиенти, които се бяха престрашили да дойдат в „Палмата“, въпреки бурята. Някои играеха бiliarд, подпираха се на щеките си и сръбваха бира, докато си чакаха реда. Други гледаха бейзболен мач от края на сезона върху екрана на огромния телевизор, монтиран под тавана в ъгъла на заведението. Пиячите се бяха събрали на групички от по двама и трима.

Единствен Кий седеше сам в дъното на бара. Мрачното му изражение и прегърбените рамене ясно издаваха настроението му. Слухът за произшествието в „Бързо и евтино“ беше стигнал до ушите на всички в града и затова присъстващите в кръчмата се отнасяха със съчувствено разбиране към негласната му молба да не го закачат.

Кий си мислеше за Джоди, докато отпиваше от новото питие, но разсъжденията му не преливаха от умиление. Гореше от желание да изрита майка си яко по задника. В болницата, пък и след това, когато с

Джейнълин я откараха вкъщи, въпреки препоръките на лекаря и собствения си здрав разум, Джоди не спря да мърмори, да се жалва и да отблъсква опитите им да ѝ създадат елементарни удобства.

— Ще ти наема денонощна медицинска сестра, Джоди — каза ѝ той, докато Джейнълин я уговаряше да си легне. — Джейнълин ходи на работа. Мен по цял ден ме няма. Мейдейл е чудесна помощница, но не можем да разчитаме на нея, че ще се справи, ако отново получиш пристъп, както сутринта. Край тебе постоянно трябва да се навърта някой.

— Идеята ти е превъзходна, Кий! — възкликна Джейнълин. — Нали, мамо?

Без да обръща внимание на Джейнълин, Джоди издуха дима от току-що запалената си цигара право в лицето му.

— На своя глава ще ми наемаш сестра?

— Ще бъде неотлъчно до теб, за да те обслужва.

— Мога и сама да се обслужвам, много ти благодаря. Не ми е притрябвала някаква си повлекана да се суети около мене, да ме командва, да ми рови из вещите и най-безогледно да ме краде, щом си обърна гърба.

— Обадих се в една първокласна агенция в Далас — заобяснява ѝ търпеливо той. — Едва ли ще ни изпратят някоя крадла. Уточних какви са изискванията ни. Дадох ясно да се разбере, че ти не си инвалид, че си независима и държиш на самостоятелността си. Ще проверят в картотеката си, да видят кои са на разположение в момента, но обещаха да изпратят сестра най-късно до утре следобед.

Очите на Джоди се присвиха като цепчици.

— Обади се пак и откажи. Кой, по дяволите, те е упълномощил да вземаш решения вместо мен?

— Мамо, Кий е направил това, защото е сметнал, че е най-добро за теб.

— Ще му кажа аз, кое е най-добро за мен. Искам да се разкара от очите ми. Ти също — тросна се тя и грабна сакото си от ръцете на Джейнълин, която ѝ беше помогнала да го свали. — Махайте се от стаята ми. И двамата. — От страх да не предизвикат друг пристъп, те излязоха.

Тревожеше се за нея до смърт. Когато я зърна просната на пода в „Бързо и евтино“ с плюнки на брадичката и стопено достойнство, едва

не припадна. Но едва ли можеше да изпитва неизменно състрадание, като всеки негов опит да бъде мил се посрещаше на нож.

Проклятие, ще преглъща глупостите на Джоди. Цял живот го е правил. На фона на разклатеното ѝ здраве словесните им схватки бяха дреболия. Лошото в момента е, че майка му не желае да приеме сериозността на заболяването си. В кърпа ѝ е вързано да умре, ако не се подложи на предписаното лечение. Само глупак може да си играе така със смъртта.

В следващия миг Кий се усмихна дяволито, защото си спомни, че беше готов да се вреже в буреносния студен фронт и щеше да го стори, ако пътниците, наели самолета, не бяха отменили полета.

Но това беше хазарт, игра на сполуката и на риска, с неизвестен изход. Не е същото, като да получиш предупреждение от докторите, че си заредена бомба със закъснител и ако не вземеш мерки, можеш да умреш, или, което би било по лошо според Кий, да вегетираш през останалата част от живота си.

Лекарят в окръжната болница бе съобщил без заобикалки на него и Джейнълин диагнозата на Джоди с всички стряскащи подробности. Би желал да чуе и друго мнение. Например, на Лара Малори.

— По дяволите! — Даде знак на Хап да му налее още едно питие.

Най-малко искаше да се сеца за Лара Малори. Но тя му въздействаше като упоителното уиски, нахлуваше в главата му, просмукваше се вътре и целия го замайваше. Тихо и невидимо присъстваше постоянно в ума му и се гавреше с мислите му.

Дали е заченала от брат му? Съпругът ѝ знаел ли е? Ами Кларк? Дали новината, че детето му е загинало насилствено, не го е довела до самоубийство? И ако е така, тогава не беше ли длъжен заради Кларк — и заради Лара — да отиде в Монтесангре и да научи обстоятелствата около смъртта на детето? Не, по дяволите. Не е негова работа. Никой не го е определял за попечител на Кларк. Това си е неин проблем. Да се оправя сама. Няма нищо общо с него.

Но колкото повече размишляваше, толкова повече се убеждаваше, че Ашли му е племенница. Мъчеше се да прогони тези натрапчиви съмнения от главата си, но беше невъзможно. Както не бе в състояние да забрави и покрусата на Лара, докато разказваше за

жестокото убийство на дъщеря си. Господи, как би могъл човек да съхрани разсъдъка си след подобно преживяване?

Преди няколко седмици беше готов да се обзаложи на последния си цент, че никога не би проявил капка милост към Лара Малори. Но след като изслуша историята ѝ, трябваше да е гадно копеле, за да не се трогне от нея. Затова я прегърна. Искаше да я утеши. И я целуна.

Ядосан пресуши питието си и се втрени в чашата, която взе да върти и върти върху гладкия плот на бара.

Да, целуна я. И то не просто ей така, едва-едва, от съжаление, без друго чувство. Целуна омъжената любовница на брат си, която отгоре на всичко беше напаст за неговото семейство. Тя го обвини, че се възползвал от емоционалния ѝ срив, но грешеше. О, той само се престори, че е отгатнала вярно подбудите му, но, бог му е свидетел, когато я целуваше, най-малко си мислеше, че е долна измамница и прелюбодейка, подлъгала брат му. Докато я държеше в прегръдките си, с тия отзивчиво разтворени устни, тя беше просто жена, която копнееше да докосне. Без да ще, бе спазил основното правило, което сам си беше определил — напълно бе изключил името ѝ от съзнанието си.

— Няма ли по-интересни занимания за теб, освен да зяпаш как се топи ледът? Например, да почерпиш една дама с питие?

Кий се навъси при това неприятно натрапване, вдигна очи и видя Дарси Уинстън да седи на столчето до него.

— Ти пък откъде се пръкна?

— Отбих насам да се скрия от дъжда. Ще ме черпиш ли или не?

Хап се приближи. Кий кимна отривисто и барманът прие поръчката на Дарси за водка с тоник. Кий отказа, когато той го попита дали да напълни отново чашата му.

— Значи да пия сама? Колко си груб! — Грижливо начервените устни на Дарси се нацупиха.

— Тъкмо това имах предвид. Всеки да си пие сам. Ама ти не схвана намека.

Тя надигна чашата, която Хап плъзна към нея.

— За майка си ли се кахъриш?

— И за нея.

— Наистина съжалявам, Кий.

Беше убеден, че на Дарси не ѝ пука за никого, освен за себе си, но кимна в знак на благодарност.

— Какво друго те мъчи?

— Дреболии.

— Лъжеш. Вкиснат си. Да не би да е свързано с Хелън Бери, че се върна при Джими Брадли? Чувам, че сега са още по-влюбени отпреди ти да ги разделиш.

Той наведе глава, докато брадичката му се опря в гърдите. Разминаването в слуховете беше толкова абсурдно, че го накара да прихне.

— Какво смешно има?

— Тоя град. Другата половина на света може да гръмне всеки миг, Звездите да се сблъскат и пак да стане патаклама, а народът тук ще се изтрепе да души кой кого чука.

— А ти кого чукаш?

— Това си е моя работа.

— Копеле.

Тя му метна такъв кръвнишки взор, че той отново се засмя.

— Ей, ама ти си се издокарала като за черква, Дарси — забеляза Кий при вида на скромната ѝ рокля и обикновените лачени обувки с високи токчета. Естествено, нищо не изглеждаше скромно или обикновено върху Дарси. Роклята беше ушита от яркорозова коприна, която ѝ стоеше добре, въпреки червения цвят на косата. Бюстът ѝ изпълваше корсажа и дори преливаше малко отвън. Беше оставила най-горните три копчета разкопчани, откъдето примамливо се откриваше ямичката между гърдите ѝ. Високите токчета правеха краката ѝ още по-дълги и стройни. Биваше си я — не можеше да се отрече.

— Бях на среща с Библиотечното дружество — каза тя.

— Че в Идън Пас съществува ли такава дружество? Дори не знаех, че имаме библиотека.

— Разбира се, че имаме. И в дружеството членуват четирийсет и двама души.

— Не думай? Колко от тях могат да четат?

— Много смешно. — Тя допи водката си и тресна чашата на бара. — Благодаря за почерпката. Обади се, щом си върнеш чувството за хумор. Напоследък си пълна отврат.

— К'во ѝ каза, та се фръцна? — попита Хап, след като тя важно се изниза. Взе чашата ѝ и я бухна в леген със сапунявица.

— Не е ли все едно? — рече троснато Кий.

Навън продължаваше да вали, но Кий се отправи към колата си, без дори да сгуши глава между раменете си. Умът му беше зает с толкова неща, че буреносното време бе последната му грижа.

Качи се в линкълна зад волана и едва когато пъхна ключа в стартера, я забеляза. Тя се присламчи по жълтата кожена седалка и пъхна ръка от вътрешната страна на бедрото му, до чатала.

— Знам какъв ти е дертът.

— Хабер си нямаш, Дарси.

— Разбирам аз от тия работи. Надарена съм с шесто чувство. Мога да позная какво му се ще и какво го мъчи един мъж, само от поглед.

— Нима?

— Да. Когато му се ще, от него лъха особена миризма, както е при жените.

— В такъв случай, след теб би трябвало да тича цяла глутница.

Тя го прие за комплимент и премести ръката си върху члена му.

— Искаш ме, Кий. Знам го. Просто си прекалено голям инат, за да се отречеш от ония гадории, дето ми ги изръси оная вечер на събранието. — погали го, трябваше да си признае, че техниката ѝ е безупречна. — Глупаво е. Никой от нас не желае да направи първата крачка към сдобряването. Няма смисъл да се измъчваме взаимно заради тъпата си гордост, нали?

Започна да разкопчава дънките му. Кий прие ролята на страничен наблюдател и не ѝ попречи. Беше му любопитно дали ще откликне. Тя го извади от дънките и взе да го търка между дланите си. Пенисът му набъбна.

— О, скъпи — изстена тя. — Знаех си аз какво ти липсва, само вълшебната ръчица на Дарси може да те оправи.

Усмихна му се подкупващо и зарови глава в скута му. Езикът ѝ беше ту пърхац и лек, ту приспивен и бавен. Ту нежно го ближеше, ту го засмукваше жадно. Зъбите ѝ тъкмо заплашваха да се впият болезнено в плътта му, когато внезапно устните ѝ го подхващаха гальовно. Знаеше си работата.

Кий отпусна глава на седалката и стисна очи. Не изпитваше желание към Дарси и затова остана изумен, че тялото му реагира по нормалния начин. От друга страна, защо се учудва, питаше се. Беше лягал с жени, без дори да знае името им. Повечето беше забравил, за малко си спомняше. Просто бяха свършили нещо вместо него, което можеше да свърши и сам. Тялото му можеше да го направи и без участието на съзнанието.

Беше доволен, че Дарси не го целуна. Това щеше да придаде твърде личен оттенък на преживяването. Щеше да се наложи да сподели част от себе си с жена, която не означаваше абсолютно нищо за него. Дори не му беше симпатична.

Ако Дарси го беше целунала, ненаситният ѝ език можеше да изличи вкуса от една друга целувка, която още не беше в състояние да забрави. Пазеше спомена за нея под ключ, като някой дъртак, който къта старите си бойни медали. При удобен случай Кий щеше да се отдаде на мисли за нея, да възстанови сладостната ѝ чувственост, също като дъртака, който би извадил медалите и би ги опипал тъжно, за да се върне в дните на отминалата слава. После, ядосан на себе си, и Кий щеше да пропъди спомена, подобно на стареца, който, засрамен от сантименталността си, би затръшнал чекмеджето с толкова скъпите на сърцето му джунджурии.

Ама че патетично, хрумна на Кий, да тъгуваш по нещо, което никога няма да се сбъдне.

Остави съзнанието си да блуждае, откъсвайки се от действителността, но давайки воля на тялото си да реагира. Не докосна Дарси, дори в момента на изпразването. Вместо нея стисна кормилото с все сила, докато пръстите му побеляха. Когато свърши, отново закопча дънките си.

Дарси се изправи и отвори чантичката си, за да извади книжна кърпичка, после изискано попи устните си.

— Знаеш ли по какво се познава, че бог е мъж? — Кий не отвърна, беше чувал вица. — Защото ако бог беше жена, спермата му щеше да има вкус на шоколад.

— Страхотно.

Тя или не долови отвращението, което се криеше в забележката му, или просто не обърна внимание. Засмя се и отърка гърди в рамото му.

— Къде искаш да идем? Или би предпочел да минем отзад, не би било зле, а? — предложи и хвърли поглед на задната седалка. — Жалко, че вече не произвеждат такива грамадни коли. Най-готиното ми чукане е било...

— Лека нощ, Дарси. Прибирам се вкъщи.

— Да имаш да вземаш! Още не сме свършили.

— Аз свърших.

— Да не искаш да кажеш, че...

— Начеса си крастата. Не съм те молил за нищо — напомни ѝ тихо той. — А сега би ли си изнесла задника от колата ми, за да си ида вкъщи?

Тя го заплю в лицето.

Мълниеносно, като настъпена кобра, той я сграбчи за косата с шепа и изви главата ѝ.

— Размина ти се, дето стреля по мен, ама за това мога и да те убия.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Дарси му вярваше. Даваше си ясна сметка за пословично избухливия характер на Кий, който не се спираше пред нищо. Но не беше в природата ѝ да отстъпва, след като жребият е хвърлен.

— Пусни ме, кучи сине!

Той разхлаби юмрука си и освободи косата ѝ.

— Изчезвай — отсече.

— Тръгвам си. Но не преди да ти кажа какво мисля за тебе. Ти си сбъркан. Не само гаден, а и сбъркан.

— Чудесно. А сега, след като установихме какво ми има, изчезвай от колата ми.

— И аз знам кой ти треска главата, не е оная дебелана Бери. А Лара Малори. — Дясното му око трепна, но иначе цялото му тяло застрашително се вцепени. Тя усети, че е налучкала вярна струна и отново я дръпна: — Не се ли чувстваш тъпичко да сваляш бившето гадже на братчето си? — подигравателно се изсмя.

— Млъквай, Дарси.

— Прословутата докторка е вързала големия немирник Кий Такет на малкото си пръстче. Явно не се е поучил от опита на брат си, а?

Разбираше, че трябва да спре, докато има преднина, но не можеше да устои на изкушението да го помъчи. Още от пубертета владееше уменията да разиграва всеки мъж насреща си. С изключение на Кий. Този факт бе наранил жестоко самолюбието ѝ, но знаеше, че ще го превъзмогне.

— Чука ли я вече, Кий? — подразни го тя и навря лицето си в неговото. — Когато се изпразваше, чие име викаше, твоето или на непрежалимия Кларк? Интересно, кой от двамата е по-добър любовник, сенаторът Кларк Такет или малкото му братче? Това ли те привлича в нея? Да не би да искаш да докажеш, че те бива в леглото също толкова, колкото и Кларк?

Кий се раздвижи така внезапно, че тя се сви. Блъсна вратата от своята страна и слезе. После я сграбчи отпред за роклята и я изтегли навън. Розовата коприна подгизна под дъжда. Токчетата ѝ затънаха в калта.

Без да обръща внимание на пронизителните ѝ ругатни, той се качи обратно в колата и запали двигателя. Когато посегна да затвори вратата, Дарси хвана дръжката и я запъна.

— Къде отиваш, Кий? При любовницата на брат си ли? Ще станеш за смях, щом се разчуе. Можеш да се обзаложиш и на двата си ташака, че ще се разчуе. С моя помощ. Резилът ти ще е пълен, не стига, че е курва, ами е и курвата на покойния ти брат.

— Курвите поне имат цена, Дарси. А ти се раздаваш на вересия. — Затвори рязко вратата па колата, включи на задна скорост и отпраши. Гумите изпръскаха с мокър чакъл и кал обувките на Дарси и скъпите ѝ модни чорапи.

Тя взе да сипе псувни подире му. После, застанала под проливния дъжд, реши да му го върне тъпкано на гадното копеле. Ще открие къде е болното място на Кий и ще го удари право там. Само че не тази вечер. Ще изчака да ѝ мине ядът, за да разработи по-прецизно тактиката си.

Докато газеше из дъжда към колата си, в едно отношение беше непреклонна — никой не може да се държи така с госпожа Фъргъс Уинстън и да му се размине.

— Благодаря ви, господа — каза Лара и приключи обръщението си към седемчленното училищно настоятелство на Идън Пас. — Надявам се, че ще обмислите внимателно предложението ми за провеждането на извънкласни беседи по сексуално възпитание. Ако се нуждаете от допълнителни разяснения по въпроса, можете да ме потърсите по всяко време.

— Вие изтъкнахте някои доста убедителни аргументи и направихте интересни забележки — каза Фъргъс Уинстън. — Темата е деликатна. Трябва да я огледаме от всички страни. Може би ще минат седмица-две, докато вземем решение.

— Разбирам. Благодаря за вниманието...

Тя млъкна, когато вратата зад гърба ѝ се отвори. Всички очи се устремиха натам, по лицата им се изписа изумление. Лара изви рязко глава. В заседателната зала бе влязла Дарси Уинстън. Водеше със себе си и Джоди Такет.

Лара почти се сви от злобата в очите на Дарси, с която я стрелна. В изражението ѝ се четеше също известно самодоволство, въпреки че не се усмихваше. Джоди дори не я удостои с поглед.

И седемте членове на настоятелството припряно скочиха на крака. Обади се само Фъргъс. Той се обърна към жена си на малко име, но очите му бяха приковани в Джоди Такет.

— Какво правиш тук, Дарси? Заседанието е закрито.

— Вече не е. — Джоди още не изглеждаше добре, но гласът ѝ звучеше силно и пронизително.

— Тя настоя да дойде — поясни Дарси. Фъргъс най-накрая откъсна съкрушителния си поглед от Джоди и го премести към жена си. — Извинявай, Фъргъс. Знам, че си ми казвал да не разгласявам въпросите, обсъждани от настоятелството, докато не бъдат обявени публично, но днешният проблем ме вълнува толкова дълбоко, че трябваше да предприема нещо.

Лара се надигна от мястото си.

— В момента аз имам думата, госпожо Уинстън. Ако желаете да се обърнете към училищното настоятелство, предлагам да минете по каналния ред и да поискате среща, както постъпих аз. Или правилата не важат еднакво за всички? — Многозначително изви глава към Фъргъс.

Той се беше вторачил в Джоди Такет и я гледаше като отровен. Видът му показваше, че е готов да удуши жена си, задето я е домъкнала на събрание, ръководено от него.

— Д-р Малори е права — отвърна той. — Ако желаете да привлечете вниманието на настоятелите към даден въпрос, направете го по-съответния начин. Не можете да нахлувате ей така и да прекъсвате заседанието.

— В обикновен случай не бихме постъпили така — съгласи се Дарси. — Но...

— Аз ще говоря от свое име. — Джоди нетърпеливо се приближи към заседателната маса. Когато се увери, че всички членове са вперили

очи в нея, тя попита троснато: — Вие какво, да не ви е изпила човка акъла?

Те сведоха глави. Никой не се обади. Накрая Фъргъс сковано я покани да седне.

— Предпочитам да остана права.

— Както желаете.

— Винаги съм постигала желанията си.

Враждебността помежду им беше осезателна. Другите присъстващи се почувстваха неловко и отвърнаха погледи, но Лара пренебрегна смущението им и каза:

— Господин Инстън, настоявам да бъдете така любезен да закриете заседанието.

Никой не зачете думите ѝ.

Джоди се обърна към преподобния Мейси, пастор в местната църква.

— Не ви разбирам, отче. Всяка неделя говорите от амвона против разврата. И в същото време се каните да пуснете една прелюбодейка да мъти главите на младежите ни със секс? — Тя невярващо изсумтя, преливаща от презрение. — почвам да се чудя за какво си давам лептата на вашата църква.

Той се усмихна измъчено.

— Още не сме взели решение, Джоди. Само изслушахме предложението на д-р Малори. Бъди спокойна, тя няма да проповядва грях.

— Така ли? — Джоди погледна към Дарси. — Кажу ми какво знаеш.

Тя пристъпи напред, стараяйки да се намести точно под лампата над главата си като опитна актриса, която застава в средата на сцената. Със задъхан и припрян глас изрече:

— Преди няколко седмици заведох Хедър на преглед. После тя ми каза, че д-р Малори я е увещавала винаги да има презерватив поддръка, когато ходи на среща.

— Не е вярно! — извика Лара. — Просто предупредих Хедър колко е опасно да води полов живот, без да използва презервативи. Явно думите ми се тълкуват погрешно. Или не ме е разбрала, или госпожа Уинстън нарочно ги изопачава, за да постигне целта си.

— Нямам подобни намерения — тросна се в отговор Дарси. После се обърна към настоятелите: — Не стига това, ами казала на Хедър да предаде същото и на приятелите си. И ако така не се подтикват тийнейджърите да вършат щуротии, не знам как иначе. Само това им трябва, да ги подкокоросаш, пък после иди, че се оправяй. Знаете ги какви са хлапетата. С тия приказки да ходят с презервативи на среща, все едно им разрешаваш да... знаете какво. — Тя целомъдрено сведе очи.

Лара искаше да се оправдае, да им обясни как Дарси специално бе довела Хедър при нея, за да ѝ предпише противозачатъчни таблетки. Но ако го стори, ще наруши поверителния характер на взаимоотношенията между лекар и пациент. Тайно хвърлената усмивка на Дарси говореше, че тя прекрасно е разчала хода си.

— Изтъкнах пред Хедър рисковете, които крие безразборната и честа смяна на партньорите — призна тя. — Предложих ѝ да предупреди и своите приятели за същото, но по никакъв начин не съм я насърчавала към аморално поведение.

— Въпреки че сте специалистка по въпроса?

— Дарси, моля те — изпъшка тихо Фъргъс. — Нека да не намесваме личните си чувства. Трябва да се съсредоточим върху главния въпрос, който засяга младежите в нашата общност.

— Амин — припя отчето. — Откровено казано, аз изпитвам опасения доколко е безвредно да се обсъждат толкова открито сексуални теми. Нашите младежи и бездруго са принудени да устояват на ред съблазни. Умовете им са благодатна почва за всякакви внушения. Трябва да посеем такива семена, от които да поникнат здрави духовни кълнове, а не да им насаждаме съмнения и смут с дяволски творения.

— Запази си проповедите за неделната служба, отче — каза Джоди. — Все пак се радвам, че ще гласуваш против тази идея.

Тя премести поглед нататък покрай дългата маса, като го спираше върху всеки член на настоятелството, подмина Лара, сякаш изобщо не съществуваше.

— Убедена съм, че като поразмислите, ще стигнете до същото заключение. Ако ли не, тогава аз ще трябва да променя плановете си.

— Какви планове? — попита един от настоятелите.

— Синът ми Кларк с умиление си спомняше за всеки прекаран ден в училището на Идън Пас и често пъти изтъкваше заслугите му за успеха на неговата политическа кариера. Той би бил доволен, ако някоя от тукашните зали носи името му. Например, Трети гимнастически салон „Кларк Такет“. Вече ме е страх да идвам на баскетболните мачове, да не би да си потроша врата по тия разнебитени пейки. Новите електронни табла за обявяване на резултатите също си ги бива, нали? Представете ли си, училището в Идън Пас първо в окръга да се сдобие със светещо табло? Как ще ударим в земята по-големите градове, а?

Лара наведе глава. Вече чуваше мислено как един чук заковава капака върху ковчега на нейното предложение.

Джоди остави алчните им душици да налапат стръвта, преди да продължи:

— Родена съм в Идън Пас. Тук прекарах целия си живот. Учила съм дванайсет години в местното общинско училище, както и трите ми деца. Винаги съм се хвалила, че нашата система на обучение е сред най-добрите в целия щат.

Тя се облегна на масата и удари по нея с кокалчетата на грубата си, обсипана с лунички, ръка.

— Тутакси ще си променя мнението, ако позволите на тази жена да изрече и една дума под училищния покрив. Защо, за бога, трябва изобщо да умувате, след всичко, което се знае за нея, и то не само тук, а и в цялата страна? Какво искате, децата ви да слушат такава никаквица ли? — Лицето ѝ беше почервеняло. Дишаше с мъка — Покоро бих умряла, отколкото да я оставя да ме докосне. Не говоря празни приказки. Питайте когото щете какво стана в „Бързо и евтино“ миналия вторник сутринта.

— Бяхте много убедителна, госпожо Такет. — Лара се боеше, че Джоди е на път да получи нов удар. Не желаше после да я обвиняват за фаталния ѝ край. — Сигурна съм, че присъстващите до един знаят как отблъснахте усилията ми да ви спася живота. Нямам намерение да споря, защото подобна препирня е под достойнството ми. Освен това ми е пределно ясно, че не мога да се преборя с вас. Не разполагам с вашите средства, за да подкупя училищното настоятелство с нови физкултурни салони или свръхмодерни табла за състезателните резултати.

— Ама вижте какво — разпеняви се пасторът. — Възразявам срещу тези намеци.

Лара не му обърна внимание.

— Оттеглям се главно, защото се опасявам, че кавгата може да ви убие.

Джоди я погледна за първи път от влизането си.

— А тук сте сбъркали. Няма да умра, докато не ви изпъдя от града. Моя град. Града на Кларк. Няма да мирясам, докато не се махнете и въздухът не стане отново годен за дишане.

Лара спокойно събра напечатаните на машина страници от изложението си и ги прибра в черната, кожена папка, затвори ципа и заедно с ръчната си чанта ги пхна под мишницата.

— Благодаря ви, господа, че ми отделихте от времето си тази сутрин. Ще смятам, че предложението ми е отхвърлено, ако не ми се обадите да ме уверите в обратното.

Никой от тях не събра кураж да я погледне в очите. Тя извлече частично удоволствие от този факт. Обърна се и излезе.

Дарси я последва. Лара не се спря, докато не стигна до главния вход. Там се закова и изви лице към Дарси.

— Разбирам защо Джоди Такет ме мрази — каза тя. — Но вие защо? Какво съм ви сторила?

— Може би просто смятам, че всяка жаба трябва да си знае гъола. Не биваше да се мъкнете в Идън Пас. Не пасвате тук. И никога няма да паснете.

— Вас какво ви засяга дали пасвам или не? С какво толкова ви заплашвам?

Дарси подигравателно се изсмя.

— Сигурна съм, че това е причината — продължи Лара. — Необяснимо защо представлявам заплаха за вас. — Дали омразата на Дарси не бе свързана по някакъв начин с Кий Такет? Тази мисъл я притесни и тя я отпъди. — Повярвайте ми, госпожо Уинстън, не притежавате нищо, което да ми липсва.

Дарси облиза устни като котка над купичка със сметана.

— Даже и дъщеря?

На Лара ѝ се зави свят, неспособна да възприеме чудовищната жестокост на другата жена.

— Не ви оцених по достойнство — отвърна Лара. — Вие сте не само себелюбива и злобна, а направо смъртоносна.

— Браво, д-р Малори, баш в целта. Щом хвърля око на нещо, през трупове ще мина, но ще го имам. Не страдам от никакви задръжки и затова съм наистина опасна. Не е зле да си окачите тая обица на ухото и да не я сваляте, докато не се пръждосате от града.

Лара поклати глава.

— Няма да се пръждосам. Както и да ме хулят такива като вас, Джоди Такет или който и да било друг, колкото и жестоко да ми се заканвате, не можете да ме изпъдите.

Дарси разтегли устни в очарователна усмивка.

— Ама че майтап ще падне.

Продължи да се смее, обърна се и тръгна обратно към административните помещения. Смехът ѝ отекна зловещо в огромното като пещера фойе.

Дарси се изсекна в носна кърпичка с монограм.

— Не мога да понасям, когато си ми сърдит, Фъргъс.

Тя изпрати Джоди Такет до тях и като се прибра, завари Фъргъс да я чака настръхнал. И друг път го беше виждала бесен, но никога толкова кипнал заради нея. Това я разтревожи. Фъргъс беше спасителната ѝ лодка. Винаги можеше да разчита на него, когато работите се оплескат.

— Моля те, не ми викай повече — приплака му разтреперана тя.

— Извинявай. Не исках да повишавам тон.

Дарси подсмъркна и избърса разтеклата се от очите ѝ чернилка.

— Направих го заради теб.

— Не разбирам как, Дарси.

— Д-р Малори те беше поставила в невъзможно положение. Понеже си председател на училищното настоятелство, трябваше да бъдеш любезен с нея и да уважиш молбата ѝ за среща. Нали?

— Да — отвърна предпазливо той.

— Но аз знаех, че ти не искаш тя да води тия сексуални беседи и да раздава презервативи на децата, включително и на дъщеря ни. Просто се опитах да ти помогна да се измъкнеш от задънената улица.

— Като довлече Джоди Такет? Господи! — Той прокара ръка по яйцевидната си глава. — Нищо ли не си научила за мен през всичките тия години, откакто сме женени? Не желая да си имам вземане-даване с Джоди. Тя е последният човек, до който бих опрял да ме отървава, ако загазя. Готов съм да се чувствам задължен на целия свят, но не и на нея.

— Знам. Знам, Фъргъс. — В гласа ѝ се промъкнаха угоднически нотки. — Но в отчаяни моменти човек прибегва до отчаяни мерки.

— И да умирам от отчаяние, пак няма да потърся помощта на Джоди. Веднъж ѝ се доверих и тя ме прекара, ограби и заряза. После години наред хората ми се присмиваха как ме е метнала.

— Вече никой не ти се присмива.

— Да, защото си скъсах задника от бачкане да преуспея. Името ми значи нещо в този град, напук на Джоди Такет.

— Не се впрягай, тогава. Натрил си ѝ носа.

— Не е достатъчно. Никога няма да е достатъчно.

Тя изпухтя от раздражение.

— Враждата свърши, Фъргъс, ти спечели. Тя е стара вече.

— Само с няколко години е по-възрастна от мен.

— В сравнение с теб, тя е направо дъртофела. Освен това участието ѝ не от значение. Д-р Малори е виновна за цялата бъркотия.

— Повечето ѝ доводи бяха съвсем смислени.

Дарси преглътна хапливата забележка, която напираше в устата ѝ. С грижливо премерен тон каза:

— Не се съмнявам. Тя е интелигентна. Има титли и дипломи, окачени по стените в кабинета ѝ. — Избърса нос с кърпичката си. — За разлика от мен, аз съм една проста домакиня. Какво разбирам аз?

— О, скъпа. Извинявай.

Фъргъс приседна до нея в крайчеца на леглото и улови ръката ѝ. През съвместния им живот тя бе успяла да му внуши, че страшно се измъчва от липсата на висше образование, което не отговаряше напълно на истината. При нужда винаги прибегваше до тази хватка, за да го обезоръжи.

— Не исках да кажа, че д-р Малори е по-интелигентна от теб.

По бузата ѝ красноречиво се търкулна една сълза.

— По-интелигентна е. При това умее да си играе с хората, както си ще. Навярно го е усвоила от политиците, покрай които се е

навъртала. Първо успя да омае Хедър. А сега и ти вземаш нейната страна против мен.

— Не, скъпа. Изобщо не става дума за това. Въпросът е, че никак не ми беше приятно, задето си повикала Джоди на помощ.

— Не мисли, че го направих, защото ти имаше нужда. — Тя протегна ръка и го помилва по лицето. — Бог ми е свидетел, не отидох при нея заради това.

— А защо тогава?

— Защото исках да поставя д-р Малори на мястото ѝ. И кой би могъл да го стори по-добре от най-заклетия ѝ враг? Не разбираш ли, Фъргъс? Джоди свърши мръсната работа вместо теб, но ти, като председател на настоятелството, ще обереш всички похвали, че си отблъснал тая докторица-янки и нейните така наречени прогресивни идеи.

По челото му се врязаха дълбоки бръчки от усилието да вникне в смисъла на казаното.

— Никога не бих погледнал на нещата по този начин.

Дарси се взря в него с премежени клепки.

— Според теб д-р Малори хубава ли е?

— Хубава? Ами, мисля, че да.

— По-хубава от мен?

— Не, слънчице — отвърна той и приглади косата ѝ. — Не съществува по-хубава жена от теб.

— И аз съм твоя, Фъргъс. — Тя се стгуши в него и прошепна: — А ти си най-добрият съпруг на света. — Ръката ѝ се обви около врата му. — Ще ти се стори ли ужасно, ако поискам да се любим сега?

— Посред бял ден?

— Малко е палаво от моя страна, знам, но, божичко, Фъргъс, толкова те обичам в момента, че искам да ти го покажа.

— Хедър може да...

— Тя ще бъде на репетиция с мажоретките поне още час. Моля те, скъпи? Когато си толкова непреклонен с мен и ми се разкрециш, цялата омеквам отвътре. Мъжествеността ти страшно ме възбужда. И... си изпускам мъзгата. Там долу. Знаеш къде.

Едрата му адамова ябълка се плъзна нагоре, после надолу.

— Аз... не съм си и представял.

— Виж. — Тя насочи ръката му под полата си и се престори, че примира от удоволствие, когато я докосна между бедрата. — О, господи, боже мой! — изохка.

Само след броени минути Фъргъс вече бе забравил за кавгата им и за причината, която я беше породила. С целувки, милувки, напъни и стенания Дарси си възвърна благоразположението му.

Дори да се досещаше, че са го изработили, Фъргъс с радост си затвори очите.

На Лара ѝ бяха необходими не повече от две седмици, за да признае, че заплахите на Дарси Уинстън и на Джоди Такет може би не са безоснователни. След двацет и един дена тя се почувства победена. След припадъка на Джоди Такет в супермаркета онзи вторник сутринта, Лара не видя очите на нито един пациент.

Нанси предано се явяваше на работа всеки ден и непрекъснато си намираще занимания, за да запълни часовете, които едва се точеха, докато дойде момент да се прибере у дома. Лара оползотворяваше дните, като преглеждаше текущи медицински издания. Тя си повтаряше, че тези мигове са безценни, че е извадила късмет, задето има възможност да бъде в течение на най-новите изследвания и научни открития. Но не можеше докрай да се заблуждава. Лекарите с претъпкани от пациенти графици рядко разполагаха с време за четене.

Младият адвокат, ангажиран от Джак и Марион Ленард, не я потърси. Ако бяха подали жалба в съда срещу нея за допуснатата лекарска грешка, тя още не беше уведомена. Дори да се стигнеше дотам, беше убедена, че след излагане на фактите, ще бъде оправдана. Макар, че отрицателната гласност, предизвикана от обвинението, щеше да ѝ се отрази пагубно в професионално и обезсърчаващо в емоционално отношение. Хранеше надежда, че все пак са размислили.

От училищното настоятелство въобще не ѝ се обадиха. Дарси бе организираща приятели и членове на Родителско-учителския комитет да връчат петиция на настоятелите, в която ги призоваваха да пазят учебния процес от вмешателството на разни неблагонадеждни личности или начинания. Във вестника ежедневно се публикуваха писма до редакцията от родители и обществени деятели, дълбоко възмутени от неотдавнашното предложение на д-р Лара Малори,

направено пред настоятелството. Всички единодушно поддържаха мнението, че Идън Пас още не е готов подобни аморални програми да бъдат внедрени в учебния план и никога няма да бъде. Надигналият се неодобрителен вой беше яростен и див.

Където и да отидеше или я пренебрегваха, или я зяпаха подигравателно и злобно ухилени местни дръвници, които я смятаха за разпусната, само защото си бе позволила да обсъжда открито такъв пикантен въпрос с училищното ръководство.

Беше напълно низвергната — „Хестър Прайн“ на Идън Пас. Ако не го беше изпитала на гърба си, никога нямаше да повярва, че подобно нещо може да се случи в съвременна Америка. Постепенно започна да се убеждава, че предсказанието на Джоди е на път да се сбъдне — тя щеше да доживее мига, в който Лара Малори напуска града.

Но не преди да получи онова, за което беше дошла.

Такетови я бяха превърнали в изгнаница. Бяха провалили лекарската ѝ практика. По-скоро ще пукне, но ще принуди Кий Такет да изпълни искането ѝ. Ще я закара в Монтесангре. И то веднага.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

— Тук ли е?

Жълтият линкълн беше паркиран отвън до хангара.

— Не, док, няма го — отвърна Болки с горещото желание да ѝ послужи. — Но трябва да се появи по някое време довечера. Освен ако не му текне да преспи в Тексаркана. С Кий човек никогаж не знае.

— Ще преча ли, ако поостана?

— Никак. Ама може да е напразно.

— Ще чакам.

Той поклати глава в знак, че хората за него са неразгадаеми същества. Много по-лесно му беше да вниква в моторите и в причините, дето ги карат да вървят. Мърморейки си под носа, механикът се затътри обратно в хангара към разглобения самолет, който бърникаше при идването на Лара.

Тя предпочете да стои отвън, където не бе толкова задушно. След половин час видя мигащите светлини на приближаващия самолет и чу бръмченето на двигателя му. Небето беше ясно, наситено синьо на източния хоризонт, бледолилаво точно над главата ѝ и пурпурно, преливащо в златисто, на запад. Веднъж Кий се беше опитал да ѝ обясни усещането за покой, което извлича от летенето. В нощи като тази почти разбираше тайнствената му връзка с небето.

Извърши безупречно кацане и насочи двумоторния „Бийчкрафт“ към хангара. Тя стоеше на пистата, когато той слезе от пилотската кабинка. Моментално я забеляза, но по лицето му не се изписа ни изненада, ни радост, ни разочарование, ни гняв, нищо, и тя не можа да отгатне настроението му.

Изпъна колене, разкърши гръб и бавно тръгна към нея.

— В Хаваите посрещне ли те хубаво момиче, значи ще ти се отвори парашутът. — Усмихна се и зъбите му се бялнаха в припадащия здрач. — Чат ли сте?

— Да — рече сухо Лара.

— Не се учудвам, такава схватлива жена като вас.

Тя тръгна в крак с него, когато се запъти към широкия вход на хангара.

— Сега какво ще правите? Искам да кажа, като кацнете и задълженията ви приключат.

— Ще предам ключовете на Болки и ще си вървя.

— Само това?

— Първо ще си взема парите.

— Кого возихте днес?

— Един собственик на скотовъдна ферма и главният му надзирател от Арканзас дойдоха да гледат някакъв бик. Взех ги от Тексаркана сутринта. През по-голямата част от деня се пазариха за цената на добичето със собственика, който се казва Андерсън и държи огромно ранчо тук наблизо. Самолетът е негов. Той ме нае да ги разкарвам насам-натам.

— Много хубав самолет — каза тя и погледна към него.

— Струва почти деветдесет и пет бона. „Куин Еър“.

— Звучи като вид матрак.

— Наистина, а? — Той се ухили и влезе в хангара. — Ей, Болки! — Механикът се обърна и Кий му хвърли ключовете от самолета.

— Някакви проблеми?

— Вървя идеално. Къде са ми парите?

Болки си избърса ръцете в един парцал и отиде в стаичката, където Лара бе заварила Кий да спи онази сутрин след произшествието с Лети Ленард. Той свърна към бюрото в ъгъла срещу походното легло и запали една настолна лампа с подвижна горна част. Извади от чекмеджето обикновен бял плик и го подаде на Кий.

— Благодаря.

— Няма защо.

Болки ги остави. Кий отвори плика и преброи банкнотите, после го мушна в джобчето на ризата си.

— В брой ли ви плащат? — попита Лара.

— Тъхъ.

— Без фактура? Без никакъв документ?

— Договорката ми с клиента е устна. Защо трябва да ангажирам и други?

— Като финансовите органи, например?

— Плащам си данъците.

— Хм. Ами Федералната авиационна администрация?

— Купища формалности за всяко полетче. Кому е нужно?

— Не трябва ли да искате разрешение за полета или нещо подобно?

— До хиляда и двеста фута височина въздушното пространство е свободно. Важи правилото „отваряй си очите и гледай да не се блъснеш“.

— Винаги ли се придържате до този таван? — Умори се да дрънка празни приказки.

— Да не би да се интересувате от уроци по летене, док? Имам разрешително за инструктор и за нула време мога да ви кача. Взимам скъпо, но ме бива.

— Не се интересувам от уроци по летене.

— Случайно ли се мяркахте насам?

— Не, дойдох да говоря с вас.

— Слушам ви. — Той си взе една бира от хладилника, подпря се с лакът върху допотопния прибор, наклони глава назад и жадно отпи.

— Става дума за една работа.

Дръпна кутията от устата си и я погледна с любопитство.

— Уроците по летене отпаднаха, не допускам да се касае пак за спешен полет до болницата.

— Не.

Той я наблюдаваше мълчаливо още няколко секунди, после протегна бирата към нея и попита:

— Вие не щете ли?

— Не, благодаря.

Отново надигна кутията.

— Е? Умирам от любопитство.

— Искам да ме откарате до Монтесангре.

Той спокойно допи бирата си и метна празната кутия в кошчето за боклук с точен кос удар. Седна на въртящия се стол, облегна се назад и вдигна краката си в единия ъгъл на бюрото, като отмести лампата с тока на ботуша си.

Лара остана права. Нямаше къде да седне, освен на леглото. Той не ѝ предложи, а дори да го беше сторил, тя не би приела.

— Неведнъж повдигахте този въпрос и аз ви казах не. Да не би да не чувате добре?

— Не се шегувам.

— О, значи не се шегувате — подхвърли той иронично. — Извинете ме. Хмм. Добре. Как мислите да скочите, с парашут ли?

Тя скръсти ръце под гърдите си.

— Разбира се, че не.

— Едва ли предлагате кацане на монтесангриска земя. Щото ако това имате предвид, трябва да сте откачила напълно.

— Говоря сериозно.

— Аз също, док. Как сте с испанския? Май е нужно да си го поопресните. Известно ли ви е какво означава Монтесангре в превод?

— Да. „Планина от кръв“. Знам от непосредствен опит, че преводът буквално се покрива с действителността. Почувствах как кръвта на дъщеря ми изтича топла и влажна по ръцете ми.

Той свали рязко краката си на пода и изправи стола.

— Тогава защо, по дяволите, настоявате да се върнете там?

— Знаете защо. От години се измъчвам от тази мисъл, още от мига, когато се опомних в болницата в Маями. Не мога да проникна в страната по обичайните канали. Те са затворени.

— Значи гледате на мен като на необичаен канал.

— Образно казано.

— Образно казано, там избиват на поразия всичко живо.

— Пределно ми е ясно.

— И въпреки това искате да отидете?

— Длъжна съм.

— Но аз не съм.

— Не, не сте. Просто мислех, че ще го приемете като вид приключение.

— Не сте познали. Може да съм всичко друго, но не и глупак. Щом сте си навили на пръста да вървите, вървете, нека ви надупчат задника, ваша си работа, но моят си ми е скъп, тъй че ме зачеркнете от плановете си.

— Изслушайте ме, Кий.

— Хич не ме интересува.

— Дължите ми го.

— Вече ви казах. Не можете да ме убедите.

— Сигурно ще ви е приятно да научите, че от онази сутрин, когато майка ви получи удар, в клиниката ми не е стъпил нито един

пациент. Джоди отблъсна опитите ми да ѝ помогна. А вие най-безцеремонно ме отритнахте пред цялата тълпа.

— Нямах време да бъда вежлив. Майка ми умираше.

— Точно така. И когато се разчу, че Такетови биха предпочели смъртта пред моята лекарска помощ, и малкото пациенти, които бях успяла да привлека, се изпариха яко дим. Всичките ми къртовски усилия, полагани месеци наред, отидоха на вятъра. Спечеленото с толкова мъка доверие рухна след няколко груби думи. Оттогава преливам от пусто в празно.

— Направо ме трогнахте.

Тя си пое дълбоко дъх, за да не избухне.

— Пожелах да изнеса серия от сексуално възпитателни беседи в училището. От изключителна важност са и биха принесли неимоверна полза на младежите от града.

— Да, четох за това във вестника.

— Но не сте прочели, че Джоди подкупи настоятелите, за да отхвърлят предложението ми.

— Бива ви да разбунвате духовете, две мнения няма.

— В сравнение с майка ви, аз съм само любителка. След като тя ме срази, последните трохи на уважение към мен, пък ги опустоши любовницата ви Дарси.

— Знаете ли, чувал съм за такова психическо отклонение като вашето. Нарича се мания за преследване.

Тя подмина забележката му.

— Официално затворих вратите на клиниката. Днес освободих Нанси. Дейността ми е временно преустановена. Получихте каквото искахте. Семейството ви съумя да ме лиши от всички възможности да практикувам медицина в Идън Пас. Предвид тези обстоятелства, струва ми се, че ми дължите някаква отстъпка.

— Дълга ви ядец.

— Затворих клиниката, но това не означава, че се каня да напусна града. — Беше ѝ останал само един коз. Трябваше да го изиграе. — Майка ви се зарече, че няма да умре, докато не ме види позорно изгонена от Идън Пас. Съмнявам се, че ще успее да изпълни заканата си. Мога да остана тук, без да работя, докато спестяванията ми се стопят, а те ще стигнат за няколко години, ако харча пестеливо.

— Говорите глупости. Прекалено много обичате професията си. Няма да се откажете от нея.

— Не бих искала, но щом се налага.

— Само за да ни направите напук?

— Точно така. Но съм готова да се спазарим. Ще престана да притеснявам и излагам семейството ви, ако ме откарате до Централна Америка. Щом се върнем, веднага напускам. Повярвайте ми, ще си тръгна на драго сърце. Уморих се от нескончаеми препирни и долни клюки. Омръзна ми и да се тревожа за вида си всеки път, когато излизам навън, та дано издържа на проверката. Нека ви призная нещо — каза тя и се надвеси през бюрото, — според мен, хората от Идън Пас не издържах на проверката. Те са непримирими тесногръди лицемери и страхливци, които отстъпват пред волята на една озлобена възрастна жена. Заведете ме в Монтесангре, Кий, и аз ще зарежа града ви, но не защото не съм достатъчно добра за него, а защото той не е достатъчно добър за мен.

Той не продума няколко секунди, после разпери ръце.

— Това ли е всичко?

Тя кимна отривисто.

— Чудесно — рече той, надигна се от стола и стана. — Трябва да бягам. Гладен съм като вълк, а и Джейнълин ме чака за вечеря.

Лара го хвана за ръкава, когато заобикаляше бюрото.

— Не ме гледай така отвисоко, копеле недно. Сринахте ме, съсипахте и практиката ми, но няма да позволя да не ме зачитат.

Той отблъсна ръката ѝ.

— Виж какво, пет пари не давам за местните истории и клюки. Майка ми може да прави каквото си ще с настоятелството и с когото и да било друго, хич не ме интересува. Не ме ли засяга пряко, въобще не се бъркам. Предполагам, че си доста кадърен лекар и клиниката ти от време на време беше от полза, ама ми е все тая дали ще се занимаваш с мозъчни операции там или ще си клатиш краката, или пък ще спуснеш кепенците завинаги. Дарси Уинстън не ми е любовница. И ако те е бърнала муха под опашката да се навреш в една страна, дето е в черните правителствени списъци, нямам нищо против. Ама без мен.

— Я виж ти, колко сме били принципни — отвърна разпалено тя и посочи джобчето на ризата му. — Та ти всеки божи ден извършваш нелегални полети!

— Отказът ми няма нищо общо с принципите. Не ща да ме убиват. Освен това, обясненията ти са твърде плитки. — Така че напразно си хабиш...

— Ами ако Ашли е още жива?

Той млъкна и се втренчи напрегнато в нея.

— Тъъ, прощавай, Кий? — Болки стоеше на вратата и притеснено стрелкаше насълзените си очи ту към единия, ту към другия. — Аз си тръгвам. Ще заключиш ли?

— Разбира се, Болки. Лека ноц.

— Лека. Лека, док.

— Лека ноц.

Изчакаха го да се отдалечи. Прекъсването отне от напрежението, но само частично. Кий ѝ обърна гръб и прокара пръсти през косата си.

— Съществува ли такава възможност?

— Може би не. Проблемът е, че не знам. Допускам, че някак подсъзнателно съм хранила слаба надежда да е останала жива. Тялото ѝ не бе изпратено, за разлика от това на баща ѝ. — Тя уморено разтри тила си. — Естествено, като лекар, пък и предвид сериозността на раната ѝ, си давам сметка, че е почти невероятно. Умряла е и са я погребали. На чуждо и неизвестно за мен място. Не мога да го понеса. Ако не друго, поне искам да върна останките ѝ и да ги погребат на американска земя.

Той се обърна с лице към нея, но нищо не каза.

— Имам нужда от теб, за да го осъществя — настоя тя. — по някакъв начин трябва да измъкна дъщеря си оттам и да я докарам у дома. Но не мога да проникна в страната. Дори нациите, поддържащи добри отношения с нея, разполагат с ограничен брой авиолинии, обслужващи Монтесангре, понеже правителството се намира в състояние на постоянни размирици. А и да успея да се промуша, щом разберат, че съм американска гражданка, ще ми откажат виза и ще ме натоварят обратно на следващия полет.

— Предполагението е доста точно.

— Дори повече от точно. Знам го от хора в подобно положение. Много американци имат близки в Монтесангре, чиято участ е неизвестна. Всичките им опити да се доберат до някакви допълнителни сведения са се увенчавали с неуспех. Някои са успявали да се озоват чак в Сиудад Сентрал, но и там не са им прощавали. Едни

са ги държали затворени с часове, понякога с дни, преди да ги върнат на летището и да ги качат на първия излитащ самолет. Други твърдят, че са се отървали на косъм и аз съм склонна да им вярвам.

— Тъкмо за това не ща да припаря до тая преизподня, още помалко да кацам, да слизам и да се размотавам наоколо — обади се Кий.

— Ако има човек, който би могъл да вкара и да изкара самолет оттам, това си ти. Кларк непрекъснато възхваляваше летателните ти способности. Разправял ми е как си изпълнявал невъзможни поръчки за доставка на продукти или за провеждане на спасителни операции и че животът ти се крепи на рискове — колкото по-опасни, толкова по-добре. — Тя млъкна, за да си поеме дъх. — Ако се съ согласиш да го направиш, би ли могъл да намериш самолет?

— Малко е вероятно да се навия.

— Да речем, че се съ согласиш. Можеш ли да осигуриш самолет?

Той се замисли.

— Познавам един, дето веднъж ме помоли да се разбия с машината му, за да прибере застраховката. Толкова го беше закъсал. Предложи да ми даде трийсет процента от парсата. Ако не се размажа, де.

— Наистина ли си в състояние да го осъществиш? Искам да кажа, да се разбиеш нарочно и да останеш жив?

— Ако се подходи както трябва към въпроса — отвърна той с бегла усмивка. — Предложението му беше доста съблазнително. Бая пари щяха да изпаднат. Но не си струваше риска.

— Той още ли е има финансови затруднения?

— Доколкото ми е известно.

— А притежава ли самолета?

— Доколкото ми е известно.

— Значи може да се съ согласи да се забиеш с него в потенциално опасна посока. Ако не го върнеш, той ще си прибере застраховката и ще задържи сто процента от парите. Ако успеем да се спасим, ще задържи сумата, която ще му платим за наемането на машината. Колко ще иска за това?

— Самолетчето си го бива. „Чесна 310“. И не е безумно старо. Като се вземе предвид разстоянието... двайсетина хиляди.

— Двайсет хиляди — повтори тихо тя. — Толкова много?

— Горедолу. Плюс моя хонорар.

— Твоя хонорар ли?

— Не стига, че ще си излагам задника под огъня на партизанските автомати, ами да остана и без хонорар, тая няма да я бъде.

Изразът на лицето му ѝ подсказа, че далеч ще надхвърля нейните възможности.

— Колко, Кий?

— Сто хиляди бона. — При вида на стъписването ѝ, добави: — Изплатени един ден преди заминаването.

— Но това ще погълне и последният ми цент.

Той сви рамене.

— Кофти късмет. Е, какво, май ще си спестим тръпката. Радвам се. Мразя да ме дупчат.

Отново се опита да мине покрай нея. Този път тя се изпречи пред него и сложи ръце на раменете му.

— Не понасям това. Мисля, че знаеш колко ми е неприятно и го правиш напук.

— Кое?

— Да ми се перчиш. И да ми говориш отвисоко. Да те вземат мътните дано! Няма да ти позволя да се майтапиш. Знаеш колко е важно за мен.

Възползвайки се от хватката на ръцете ѝ, той тръгна напред, докато я притисна в един бракуван казармен шкаф.

— Колко е важно?

— Изключително. Иначе да не си въобразяваш, че щях да моля някой Такет — който и да е Такет — за услуга?

Натискът на тялото му я вълнуваше. Изпепеляващият му поглед също. Но тя нямаше да му достави удоволствие да се издаде. Задържа брадичката си предизвикателно вирната нагоре и не отмести очи.

— Готова си дори да кажеш, че съм последната ти надежда, нали, Лара?

— Заради теб дойдох в Идън Пас. — Изявлението ѝ го смая, както бе очаквала. — Кларк ми предостави златна възможност да възстановя лекарската си практика, но аз нямаше да я приема, ако не беше ти. Искях да се срещна с този неустрашим брат, който може да лети „по всяко време и навсякъде“ по твоите думи. Знаех, че отсъстваш през повечето време, но бях убедена, че рано или късно ще

се върнеш. Реших да те склоня да ме закараш до Монтесангре, независимо какво ще ми струва това. Да, ти наистина си последната ми надежда.

Той я слушаше с дълбоко внимание, очевидно поразен от признанието ѝ. Бързо се съвзе. По устните му се разля бавна усмивка.

— Значи мога да назова цената си?

— Вече го направи. Сто хиляди долара.

Той протегна ръка и небрежно я погали по бузата.

— Които съм готов да разменя за едно чукане.

Ръката ѝ се стрелна да перне неговата и да я отблъсне от лицето си, но вместо това се склочи около китката му и пръстите ѝ го стиснаха с все сила.

— Подозирах, че ще измислиш някоя гадост. Опитах се да пробудя великодушието ти, но това чувство ти е напълно чуждо. Не се интересуваш от никого, а единствено и само от себе си.

— Най-сетне взе да загреваш, док — прошепна той. — Не можеш да си представиш колко е гот да си свободен от задължения.

— Свободен от задължения? Брат ти има частично участие в смъртта на Ашли. От всички нас, грешниците, дъщеря ми бе най-невинната жертва в тази чудовищна каша. Според мен Кларк трябва да поеме своята отговорност. Както и аз.

Тя пусна китката му.

— Когато става дума за Ашли, изцяло се прощавам с достойнството си. Никога няма да я видя да кара колело, нито ще я чуя да подрънква на пиано, никога не ще целувам ожулените ѝ колене, нито ще слушам как реди молитвите си преди лягане. Искам нещо съвсем реално, да я погребя на американска земя. И ако трябва да легна с теб, за да го постигна, готова съм да заплатя тази нищожна цена.

Страстният пламък в очите му се превърна в смразяващ цинизъм. Той се отдръпна, но толкова бавно, че отдалечаването им сякаш трая цяла вечност.

— Както каза, док, великодушието ми е напълно чуждо. Е, бих превел някоя старица през улицата, ако насреща ѝ се задава грамаден камион, но чувството ми за благородство се простира само дотам. Не приличам на брат си по никакъв начин, образ или форма. Предоставих

всички добри дела на него. И макар да умирам от любопитство защо толкова му се е усладила твоята мръвка, ще мина и без нея.

На излизане подхвърли през рамо от прага:

— Би ли заключила, като тръгваш?

— Закъсня.

— Знам.

— Не те изчакахме за вечеря.

— И без това не съм гладен.

Кий и Джоди си разменяха думите като в престрелка. Той отиде право до бюфета и си наля една чаша алкохол.

— Имаме черен грах и шунка, Кий — каза Джейнълин. — Ти обожаваш грах. Моля те седни и дай да ти сипя една чиния.

— Ще седна, но не ми се яде.

Беше в отвратително настроение, откакто Лара Малори го бе помолила да ѝ помогне да върне тленните останки на едно момиченце, което сигурно беше негова плът и кръв, от Монтесангре. Дали гузната съвест на Кларк не го бе принудила да посегне на живота си? До този момент Кий бе отричал слуховете за самоубийство. Но сега те не му струваха вече толкова абсурдни.

Сложи гарафата с алкохола на масата до себе си. Пренебрегна критичния поглед на Джоди и отново си напълни чашата:

— Как беше днес, Джоди? По-добре ли се чувстваш?

— Нищо ми няма. Никога не ми е имало. Получих пристъп на задух и всички се разкряхахте.

Отказа се да спори с нея, за да не ѝ се качи пак кръвното. След удара пристъпваше на пръсти около нея и полагаше неимоверни усилия да я успокоява, а не да я предизвиква.

Продължаваше да смята, че трябва да ѝ наемат денонощна медицинска сестра, но оттогава не бе повдигал този въпрос. Стремеше се да избягва словесните ѝ удари, защото знаеше, че избухливостта ѝ произтича до голяма степен от страх. По дяволите, и той да беше преживял подобен пристъп, сигурно щеше да бъде на тръни.

— А при теб как беше, Джейнълин? Нещо интересно да ти се е случвало днес?

— Не. Работа, както винаги. А ти как прекара? Разправи им за скотовъдеца от Арканзас.

— Андерсън ми плати добре. Не беше трудно. Но се отегчих до смърт.

— А за теб това е най-важното нещо, нали? — обади се Джоди.
— Да не дава Господ да ти доскучее.

Кий вдигна чашата си с уиски и я поздрави за точната забележка.

— Досуц като баща ти — изсумтя презрително Джоди. — Не можеш да дишаш без приключения.

— Какво лошо има в това?

— Десертът е пудинг от тапиока, Кий. Искаш ли малко?

— Ще ти кажа какво. — Джоди не обърна внимание на отчаяния опит на Джейнълин да предотврати кавгата. — Ти си едно голямо бебе, което живее в страната на измишльотините. Не е ли време да пораснеш и да се заемеш с нещо сериозно?

— Той лети за една дърводобивна компания, мамо. Те са го наели да пръска боровете срещу бръмбари. Да спасяваш горите е отговорна работа.

Джоди не чу дъщеря си. Погледът ѝ беше вперен в Кий.

— Животът не е низ от приключения. Смисълът му е в работата, ден и нощ, в дъжд и пек, за хубаво и за лошо, независимо дали ти харесва или не.

— За мен това не е „живот“ — отвърна той. — За мен това е равнозначно на робия.

— Животът не винаги е удоволствие.

— Точно така. Затуй трябва постоянно да го търсиш. Или да си го създаваш.

— Като баща ти?

— Да. Защото не го е намирал къщи. — Всеки момент щеше да кипне. — Опитвал се е да го отрие извън дома, с други жени, в чужди легла.

Джоди скочи от стола си като ужилена.

— Няма да ти позволя да дрънкаш тези гадости на масата ми.

Кий също стана и се изстъпи срещу нея.

— А аз няма да ти позволя да хулиш баща ми.

— Баща ли? — подхвърли пренебрежително тя. — Той не беше никакъв баща. По цели месеци не се вясваше при вас.

Заболя го, като си спомни безбройните случаи, когато наблюдаваше как колата на баща му изчезва зад завоя на пътя и детското му сърце се късаше от мъка при мисълта, че ще се губи дни наред.

Изпита желание да ѝ отмъсти.

— Той бягаше от теб, не от нас.

— Кий! — намеси се Джейнълин.

Отново никой не ѝ обърна внимание. Дълго потисканото му негодувание се беше отприщило и той не можеше да сдържа повече пороя от гневни обвинения.

— Никога не си ми казала една добра дума, нито си ме погалила. Да не би с татко да се отнасяше по-различно? Колко пъти се случи да разговаряш с него, без да му натякваш за недостатъците? Поне веднъж изби ли си от главата мисълта за петрол, за да се посмееш с него, да се пошегуваш или да се поглезиш просто така? Когато беше потиснат, приласкаваше ли го до гърдите си, за да го утешиш? Не че гърдите ти биха предложили кой знае каква утеха или съчувствие. Те са по-корави и от камък.

— Кий! — извика Джейнълин. — Мамо, седни. Изглеждаш...

— Баща ти не се нуждаеше от моята любов. Получаваше я в излишък от курвите по целия свят. Отгоре на всичко ми ги навираше в лицето. И в деня на раждането ти не се посвени да легне с една. — Тя изпъна рамене и няколко пъти мъчително си пое дъх. — Единственото свястно нещо, което излезе от брака ми с Кларк Такет младши, беше брат ти.

— Светецът Кларк — каза присмехулно Кий. — Може и да е не бил чак такъв светец, какъвто си въобразяваш. Тази вечер разговарях за него с бившата му любовница. Тя май обвинява Кларк, че я запокитил със семейството ѝ в Централна Америка и е допринесъл за убийството на близките ѝ. Иска да я заведе там и да ѝ помогна да върне останките на дъщеря си.

— Ама че мръсница, а?

— Нали няма да го направиш? — Джейнълин го зяпаше втрещена.

— Защо пък не? Парите ѝ са същите като на другите.

— Но там още кипи революция. Всеки ден се избиват хора.

Въпреки че отговаряше на Джейнълин, очите му бяха впити в Джоди.

— Д-р Малори смята, че ние, Такетови, ѝ дължим тази услуга. В замяна на това тя е съгласна да напусне Идън Пас и никога повече да не се връща.

— Да не си посмял да я послушаш, чуваш ли? — Гласът на Джоди трепереше от гняв.

— Дори да означава, че ще се отървем от Лара Малори?

— Не можеш да ѝ вярваш, че ще изпълни обещанието си. И през ум да не ти минава да ходиш в Централна Америка с нея.

Той сложи ръка на сърцето си.

— Защо, мамо, трогнат съм, че си се загрижила за моята безопасност.

— Пет пари не давам за това. Единственото ми желание е да запазя жалките остатъци от репутацията на Кларк. Ако тръгнеш с тая курва, да знаеш, че напълно заслужаваш да ти хвъркне тъпата глава.

Джейнълин сподави възклицанието си с ръка и се стовари върху стола си.

— Защо не си го кажеш направо, Джоди? — изкрещя Кий. — Щом не можеш да върнеш Кларк, по-добре и мен да ме няма.

Джоди грабна кутията с цигарите и запалката си, обърна се и с ядна стъпка излезе от трапезарията.

Безпаметно дълго ръцете му стискаха облегалката на стола, вкопчени здраво. Кокалчетата на пръстите му побеляха върху полираното дъбово дърво, сякаш всеки миг се канеше да вдигне стола и да го запокити през прозореца.

Беше забравил напълно за присъствието на Джейнълин, когато тя се обади:

— Ти така разсърди мама с тия... ужасяващи думи, че тя не можа да ти отговори.

Той я изгледа мрачно. Мускулите на ръцете му се отпуснаха и ръцете му се прибраха до тялото. Обърна се и тръгна към вратата.

— Грещиш, Джейнълин. Не ми отговори, защото ѝ казах истината.

Лампата на нощното шкафче щракна. Лара моментално се събуди и се завъртя към светлината, след което седна рязко в леглото, сърцето ѝ се беше качило в гърлото от страх.

— Какво правиш тук? Как влезе?

— Набрах кода на задния вход — отвърна Кий. — Забравила си да смениш цифрите на алармата.

Очите му бяха привлечени от разголените ѝ гърди. Лара още не можеше да дойде на себе си и не се опита да ги скрие. Няколко секунди погледът му остана прикован в нея, после той тихо изруга, грабна пеньоара ѝ, проснат в дъното на леглото, и ѝ го метна.

— Сложи си това. Трябва да поговорим.

Замаяна, че се бе събудила и го бе заварила в спалнята си, тя безропотно изпълни заръката му. Приседна в края на леглото.

Кий крачеше напред-назад покрай долната табла и гризеше долната си устна. Внезапно се спря и я погледна.

— Никога няма да получим разрешение за кацане. Мислила ли си за това?

Тя се чувстваше зашеметена от внезапно прекъснатия сън.

— Не. Искам да кажа, да. — пое си дълбоко дъх, за да се окопити и прибра косата от лицето си. — Не, никога няма да получим разрешение за кацане, но да, мислила съм много по този въпрос.

— Е, и?

— Разполагам с карта, на която има отбелязана частна самолетна писта.

— МВК?

— Какво?

— Международна въздухоплавателна карта. Специално направена за пилоти.

— Не съм сигурна. Прилича на обикновена.

— По-добре от нищо — рече той. — Откъде си я взела?

— Изпратиха ми я.

— От доверен човек ли?

— От един католически свещеник. Отец Джералдо. Беше ми приятел, докато бяхме там. Рандъл го назначи за официален духовен пастир на посолството.

— Смятах, че метежниците са избили всички свещеници.

— Да, мнозина пострадаха. Но той успя да се спаси.

Кий се замисли над този факт и се настани в едно кресло до леглото, толкова близо до нея, че коленете им почти се докосваха.

— Май тоя твой свещеник върти двойна игра в своя полза.

— Напълно е възможно — призна Лара със слаба усмивка. — Той твърди, че симпатизира и на двете страни.

— Значи се нагажда, както му изнася.

— Само така може да върши богоугодните си дела.

— Или да отърве кожата.

— Да — съгласи се неохотно тя. — Но нямам основание да не му вярвам. Пък и само на него можем да разчитаме.

Кий издиша шумно.

— Добре. Да зарежем временно този въпрос и да минем на втора точка. Имаш ли представа дали разполагат с радар?

— Положително, но едва ли е много прецизен. Там всичко е допотопно. В техническо отношение страната е на светлинни години от останалия свят.

— На какво разстояние от Сиудад Централ отстои пистата?

Тя превърна километрите наум.

— На около четирийсет мили.

Той подсвирна.

— Доста близо е. Как ще избегна радара им според теб?

— Сигурно има начин. Наркотрафикантите постоянно го правят.

Той я стрелна с очи.

— Никога не съм се занимавал с такава помия.

— Не намерявам подобно нещо...

— Напротив. — Задържа втренчения ѝ поглед, после нетърпеливо сви рамене. — Майната му. Мисли каквото щеш.

Стана от стола и отново взе да се разхожда. Лара копнееше да му зададе стотици въпроси, но не посмя. Най-много от всичко искаше да знае защо е променил решението си. Той неспокойно кръстосваше спалнята ѝ, като затворен в клетка звяр.

— Ако успеем да се промъкнем през радара им и ако тая писта наистина е там, където предполагаме...

— Да?

— После какво?

— Мога да уредя отец Джералдо да ни вземе с кола.

— Продължавай.

— Съществува нелегална организация, която съумява да внася и изнася храни, писма и разни неща в и от Монтесангре. Така се сдобих с картата. Чаках я цяла година, но е моя от два-три месеца. С помощта на този канал мога да съобщя на отец Джералдо кога да ни посрещне.

— И да чакаме още една година?

— Не. Хората са предупредени. И са готови да действат.

— Толкова ли беше сигурна, че ще се съглася?

— Бях сигурна, че ще опитам всички средства, за да те склоня. Те замълчаха, втренчили очи един в друг. Кий пръв се опомни.

— Тоя свещеник знае ли английски?

— Всъщност, името му е Джералд Малоун. И е американец.

Кий изруга.

— Което значи, че е двойно по-подозрителен и го следят на всяка крачка.

— Съмнявам се. Той владее до тънкости монтесангренската култура и е по-скоро латиноамериканец, отколкото ирландец по темперамент. Освен това си дава ясна сметка за опасностите. От години живее в техните условия и знае как да ги избягва. Пистата навярно е относително безопасна. Казаха ми, че се намира до морския бряг в полите на обрасла с гъста растителност планинска верига.

— Безопасна! Господи! Ще трябва да летя нощем, и то над открито море, да се пазя да не ме засече радар и да приземя това кутре посред някаква си шибана джунгла, а отгоре на всичко да се надявам, че няма да се блъснем в планина или да ни гръмнат във въздуха. — Видя, че тя се кани да каже нещо и вдигна и двете си ръце. — Знам. Знам. Наркотрафикантите постоянно го правят. И без съмнение точно на тая писта.

Продължи да се разхожда напред-назад още няколко минути. Тя не прекъсна мислите му.

— Добре, да речем, че кацнем, без да се разбием и изгорим, да речем, че успеем да се измъкнем от самолета, без да бъдем застреляни от цяла армия метежници или контри, да речем, че тоя съмнителен свещеник ни чака, после къде ще идем?

— В Сиудад Сентрал.

Той прокара ръка по лицето си.

— Страхувах се, че ще кажеш тъкмо това.

— Вероятно там е погребана дъщеря ми.

Погледът му се насочи към разрошената ѝ светлокестенява коса.

— Там ще се навираш в очи като бяла мечка в пустинята Сахара. Не се ли боиш, че ще привлечеш вниманието върху себе си, когато се намъкнеш в гробището с лопата и почнеш да копаеш?

Тя си пое рязко дъх.

— Извинявай. Отдай го на моята безчувственост. — Върна се на стола и подхвана с по-мек тон: — Много силно се съмнявам, че ще ти разрешат да изровиш ковчега, Лара. Знаеш ли поне в кое гробище може да се намира дъщеря ти?

— Не.

— Ами отец Еди-кой-си?

Тя поклати глава.

— Според последните новини от него, в момента проучвал въпроса. През изтеклите няколко години в държавните архиви цари почти пълен безпорядък. Дано, докато се озовем там, да е налучкал поне малка следа. — Усмихна се извинително. — повече не съм в състояние да направя.

— Ами ако не смогне да се добере до други сведения?

— Ще трябва сама да се заема с издирването.

— Господи! Това е невъзможно.

— Не е чак толкова безнадеждно, колкото изглежда — каза тя, влагайки в думите си цялото убеждение, на което бе способна. — В посолството в Монтесангре работеше един местен младеж, много интелигентен и оправен. Отначало беше назначен да движи канцеларските въпроси, но впоследствие се превърна в безценен помощник на Рандъл при превода на официални документи. Рандъл притежаваше само най-елементарни познания по испански. Емилио е умен и досетлив. Ако успея да го открия, сигурна съм, че ще ни помогне.

— Ако успееш да го откриеш?

— Може да не се е измъкнал при нападението над посолството. Името му не се появи в списъка на пострадалите, но допускам, че те не са пълни. Ако не са го убили, навярно се спотайва някъде. Всеки бивш служител от американското посолство се смята за изменник от метежниците.

— Ами ако е мъртъв или не е налице. Тогава?

— Тогава ще трябва да действам съвсем сама.

— И ти си готова да поемеш този риск?

— Няма да се спра пред нищо, за да си върна Ашли.

— Точно така — каза той. — Дори си съгласна да предложиш сладкото си тяло на дърт пръч като мен. — Беше вперил очи в бедрата ѝ, където пенъоарът се беше разтворил няколко инча над коленете ѝ.

Лара не продума и не се помръдна. Той се изправи рязко.

— Свържи се с тая нелегална мрежа. Събери възможно повече информация. Не пренебрегвай нищо. Не разчитай на паметта си, води си подробни бележки. Искам да знам всичко. Кога изгрява слънцето, кога залязва, температура на въздуха, население, максимално разрешена скорост, всичко, до най-незначителния детайл. Остави на мен да преценя кое е важно и кое не. В подобни ситуации човек никога не знае кой дребен факт може да му спаси кожата. Няма да мъкнем много багаж. Вземи само една чанта, която е лесна за носене. Не слагай нищо ценно, нищо прекалено скъпо, което да не можеш да захвърлиш в даден момент и да избягаш, в буквалния смисъл на думата. Не забравяй, че ако успеем в начинанието си, ще трябва да носим ковчег. И вероятно нищо повече. Въпроси?

— Ами самолета?

— Аз ще се погрижа за него и за оръжието.

— Оръжие?

— Да не си мислиш, че ще хукна да ме гърмят без пушка? Умееш ли да стреляш?

— Ще се науча.

— Ще започнем уроците, щом осигуря pistolетите. Сам ще уредя всички сделки, но очаквам да ми покриеш разходите.

— Разбира се.

— Имам едно условие: не ме питай нито за самолета, нито за оръжието. Ако федералните ченгета вземат да душат и да ти задават въпроси, можеш откровено да кажеш, че не знаеш нищо.

— А ти?

— Ще излъжа. Най-убедително. Кога искаш да тръгнем?

— Веднага, щом намериш самолет.

— Ще ти се обадя.

Лара се изправи.

— Благодаря ти, Кий. Безкрайно ти благодаря.

Той застана точно пред нея, движенията и говорът му вече не бяха така припрени.

— Що се отнася за хонорара ми, предложението ти още ли е в сила?

Тя се вгледа в тъмните му, блестящи очи и се опита да си внуши, че коленете ѝ се огъват от радост, задето се е съгласил с предложението ѝ, а не защото не може да устои на чувствената енергия, която се излъчва от него.

Наведе глава и дръпна краищата на колана си. Пеньоарът ѝ се разтвори. Поколеба се за миг, после го смъкна от раменете си и го пусна да се свлече на леглото зад гърба ѝ.

Остана пред него чисто гола.

Тишината беше тежка, напрежението осезаемо. Макар че не го гледаше, усети как очите му се плъзгат по тялото ѝ. Кожата ѝ настръхна, като че наистина я докосваше, възпламенявайки всяка погалена ивичка плът. Гърдите, корема, слабините, бедрата, взорът му шареше по цялото ѝ тяло.

Тя се сгорещи. И навлажни. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и щръкнаха. Ушите ѝ трескаво запулсираха. Някъде дълбоко в себе си усети тръпнеща, неудържима похот.

— Погледни ме.

Тя вдигна главата си.

— Кажете името ми.

— Кий. — Отначало изшептя, после го повтори: — Кий.

Той пхна ръка под тила ѝ и се наведе към нея. Целувката му беше груба и настойчива. Във всеки набег на езика му прозираше гняв... отначало. После сякаш затърси нещо, което не съумяваше да напипа. Може би желание, неистово като неговото. Напипа го. Само че така и не разбра. Защото както внезапно бе започнало, така всичко свърши.

— На първо време ще взема десет хиляди. — Гласът му беше учудващо спокоен, въпреки че около устните му бяха издълбани напрегнати бръчки и те едва се мърдаха. — Ще се споразумеем за разликата, когато, и ако изобщо, се върнем живи. — Тръгна към вратата.

Тя грабна пеньоара от леглото и се покри с него.

— Кий?

Той се спря на прага и след продължително колебание се обърна.

— Знам аз защо го правя, но ти защо? — Тя поклати глава в недоумение. — Какво те накара да промениш решението си? — Какво ще спечелиш?

— Освен десет келяви хилядарки, абсолютно нищо. Работата е там, че също като теб, просто нямам какво да губя.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

— Обичаше ли брат ми?

Въпросът я връхлетя от небитието.

Лара беше затворила очи, но не дремеше. Беше прекалено нервна, за да спи, въпреки че клепачите я смъдяха от безсъние. Не беше мигвала като хората последните няколко дни. Преди отпътуването им.

Повече от половин час с Кий не си бяха продумвали. В пилотската кабина се чуваше само бръмченето на двата мотора. Бяха отлетели от Браунсвил, Тексас, късно следобед. След това с часове, до самия хоризонт, под тях се разстилаха пресечените местности от вътрешността на Мексико. След като прелетя над полуостров Юкатан, Кий пое над Тихия океан и после направи широк завой под 180 градуса. Още не се виждаше суша, когато приближиха Монтесангре откъм морето.

Луната бе тънка като сърп, Кий бе планирал пътуването им да съвпадне с началото на лунния цикъл. Бе махнал лампичките по крилата на самолета. Мъртвешката тъмнина се нарушаваше единствено от приглушеното осветление на контролното табло.

Тя предусети нарастващото напрежение, докато той мислено се приготвяше за трудното кацане и не го разсейваше с безсмислени приказки. Бяха напуснали Идън Пас по обяд и бяха отпътували за Браунсвил, където бяха хапнали по един залък. Тя нямаше никакъв апетит, но Кий настоя да опразни чинията си.

— Не се знае кога пак ще ядеш — каза ѝ той.

Там отново зареди самолета, предполагаше, че е собственост на същия човек, изпаднал в сериозно финансово затруднение, тъй като бе „Чесна 310“. Според уговорката тя не го и попита. Кий беше махнал седалките и бе оставил само две от петте — за да направи място за ковчега, както предполагаше. Бе снабдил машината с помощно навигационно радио.

— Казва се „лоран“ — обясни ѝ той. — Мога да му задам географската ширина и дължина на пистата и тоя хубостник ще я намери. Знаеш ли координатите?

Чрез нелегалната организация тя бе успяла да се добере до тази жизненоважна информация, но и двамата бяха изживели доста напрегнати мигове, докато я получат.

— Не бива да тръгваме при пълнолуние — беснееше Кий. — Ако твоят проклет свещеник не ни се обади до двацет и пети, ще трябва да чакаме още един месец.

Можеха да изчакаат още месец, но вече се бяха настроили да вървят. Всяко забавяне само щеше да увеличи напрежението. Бяха изчерпали темата до смърт. Нервите им бяха опънати до скъсване. За щастие, малко преди изтичането на крайния срок, свещеникът успя да влезе във връзка и да съобщи координатите, нужни на Кий.

Зад седалките беше скътал платнените раници, в които бяха напъхали няколко ката дрехи и тоалетни принадлежности. За всеки случай взе и лекарското си куфарче. Кий беше помъкнал също чанта с трийсет и пет милиметров фотоапарат и няколко обектива. Ако властите решат да ги разпитват...

Той я увери, че това не е съвсем изключено, ще се правят на туристическа двойка, тръгнала да снима пирамидите в Чичен Ица.

В едно от багажните отделения имаше скрит шкаф. Там беше оставил пушката. Двата пистолета държеше в кабинката. В първия момент тя се сви при вида на оръжията.

— Този е за теб. — подаде ѝ един револвер.

— Ама аз не мога да го повдигна.

— Ще го вдигнеш и още как, ако се наложи, повярвай ми. Дръж го с двете ръце, когато стреляш.

— Рандъл искаше да ме научи да стрелям, когато заминахме за Монтесангре, но аз отказах.

— Не е нужно да си точна. Това е Магнум 357. Просто го насочи в желаната посока и натисни спусъка. Считай го за ръчно оръдие. По каквото и да се мериш с него, ще го унищожиш или поне сериозно ще го раниш.

Тя потръпна при тази мисъл. Той пренебрегна отвращението ѝ и обясни грубо как да борави с него, как да стреля и как да го зарежда.

Бяха подготвени в рамките на допустимото. Вече бяха близо до целта. Милион неща можеха да се провалят, някои беше споделил с нея, други вероятно бе премълчал, помисли си тя.

Дали неочакваният му въпрос за обичта ѝ към Кларк не беше начин да откъсне съзнанието си от грозящите ги опасности?

Извърна се и го погледна в профил. Не се беше бръснал от седмица.

— Естествен камуфлаж — каза ѝ той, когато тя отвори дума за неговата сгъстяваща се четина. Брадата го правеше още по-привлекателен, придавайки му съмнителния чар на отявлен нехранимайко.

— Дали обичах Кларк ли? — повтори тя. Отново се обърна с лице към стъклото и се втренчи в плътния мрак пред себе си. Опита се да не мисли, че това летящо островче на техническата наука е единственото нещо, което я дели от Тихия океан. По нейно мнение аеродинамиката противоречеше на всякаква логика. Самолетчето ѝ се струваше плашещо малко и страшно уязвимо в тази черна бездна.

— Да, обичах го. — почувства как той изви рязко глава, за да я погледне. Тя продължи да се визира напред. — Затова измяната му беше толкова съкрушителна. Хвърли ме на вълците и скрит зад височайшето си положение, наблюдаваше как ме разкъсват на парчета. Не само, че не ми се притече на помощ, но с мълчанието си се отрече от мен. Не съм предполагала, че Кларк е способен на такова предателство и малодушие.

— Но не му е липсвал кураж, когато е вкарал любовницата си в леглото на две крачки от съпруга ѝ — забеляза той. — Или е било от глупост? Понякога между смелостта и безразсъдството има съвсем тънка разлика. Ами ти защо го направи, при такава голяма вероятност да те пипнат?

— Любовта представлява неудържима сила. Тя ни превръща в свои жертви и ни тласка към безумни постъпки, немислими при нормални обстоятелства. През онзи уикенд във вилата, атмосферата беше... наелектризирана. Наситена с очакване.

Сведе поглед към ръцете си и потри длани.

— Подобно неистово желание размътва съзнанието и заглушава гласа на разума. То надделява над страха от разобличаването. — Въздъхна и вдигна глава. — Трябваше да се вслушам в

предупредителните знамения. Бяха повече от очевадни. Сега, като се връщам назад, осъзнавам, че катастрофата е била предстояща и неизбежна. Просто не съм обърнала внимание.

— С други думи, до такава степен си била заслепена от животинска страст, че здравомислието ти се е стопило като снежна топка в пъкъла.

— Не ми говори така покровителствено. Твоята „животинска страст“ към една омъжена жена те докара дотам, че едва не те застреляха! Освен това, всичко е отдавна минало. Защо да се ровим в него?

— Защото, ако не успея да се измъкна невредим от тая забутана бананова република, бих искал да си въобразявам, че поне съм загинал за благородна кауза. Бих искал също да вярвам, че си била нещо повече от креватно забавление за похотливия ми брат и че той не е бил просто удобна разтуха за теб в несполучливия ти брак.

Засърбя я езикът да му каже да върви на майната си. Но на практика той държеше живота ѝ в ръцете си. Без него шансовете ѝ да оцелее в това пътуване бяха нищожни. За добро или лошо бяха свързани от обща цел. Разногласията помежду им трябваше да бъдат сведени до минимум.

— Независимо от края на връзката ни, аз обичах Кларк — рече тя. — Вярвам от все сърце, че и той ме обичаше. Това придава ли нужното благородство на мисията ти?

— Ашли от него ли беше?

Този удар под кръста я свари неподготвена. За миг остана като втрещена. Никога не бе намеквала, че Кларк е баща на детето ѝ. Дори най-кръвожадните вестникарски копои не я бяха захапвали с този наточен зъб, поразмисли и си даде сметка, че не е чудно, задето Кий пръв повдига този въпрос. Беше потресаващ, съвсем в негов стил.

— Не мога да ти отговоря.

— Не знаеш ли? Да не би едновременно да чукаше и двамата?

— Ще ти го кажа по друг начин — отвърна разпалено Лара. — Няма да ти отговоря. Докато не свършим онова, за което сме дошли.

— Какво значение има?

— Ти зададе въпроса за Ашли. Така че ти трябва да си изясниш това.

— А, разбирам. Може би смяташ, че ще положи повече старания да намеря останките ѝ, ако е издънка на Такетови. — Той издаде звук на неприязън. — Мнението ти за мен е по-лошо, отколкото предполагах. Все пак, кое място си ми отредила в твоята таблица на живите организми? Една степен над плаващо водорасло? Или под плазмодий?

Гневът бе жестоко хабене на енергия, предвид изпитанието, което им предстоеше.

— Виж какво, Кий, може да сме имали разногласия. И двамата сме хвърляли повече кал, отколкото ни приляга. Понякога е било заслужено, понякога не — правили сме го от чиста злоба. Но аз ти вярвам. Ако не беше така, не бих те накарала да ме доведеш тук.

— Нямаше друг избор.

— Можех да си наема някой.

— Не и при съществуващата тарифа.

— Сигурно, но липсата на средства не би ми попречила. Някак си щях да намеря пари, дори да се наложеше да чакам наследството си.

— Но реши, че Такетови ти дължат тази услуга.

— Не само това — тя се поколеба и той извърна очи към нея. — Истина е, че дойдох в Идън Пас, за да те предумам да ме доведеш тук. Но не очаквах, че ще се чувствам толкова уверена в избора си.

Погледите им се срещнаха и се кръстосаха за няколко секунди. Накрая Лара отмести своя.

— Веднъж да се озовем безопасно по обратния път към дома, обещавам да ти кажа всичко, което те интересува. А дотогава, моля те, не ме замервай повече с отровни стрели, добре? Аз също ще се въздържа от подобни действия.

Известно време той мълча. Когато се обади, с дрезгав глас подхвана тема, която не беше свързана с произхода на Ашли.

— По един или друг начин, скоро трябва да кацнем.

— По един или друг начин?

— Или ще стигнем до брега и ще намерим пистата, или ще закъсаме за гориво и ще се сгромолясаме в океана. А дотогава защо не се опиташ да подремнеш?

— Шегуваш ли се?

Той се ухили.

— Да.

— Никак не е смешно.

Тя се взря в далечината, но не успя да различи нищичко в мрака. Кий внимателно настройваше инструментите. Забеляза, че се снишават.

— Слизаш ли?

— Под петстотин фута, в случай че радарът им е по-прецизен, отколкото смяташ. Сигурна ли си, че отчето ще ни чака?

— Нямам стопроцентова гаранция. — Беше я разпитвал поне хиляда пъти за това. При дадените обстоятелства не можеше да се чувства по-уверена. — Уведомен е за приблизителния час на пристигането ни. Щом чуе приближаването на самолета, ще запали факли на пистата.

— Факли — изсумтя презрително той. — по-скоро консервени кутии от доматиена супа, пълни с газ.

— Ще бъде там заедно с факлите.

— Вятърът се усили на двайсет възела.

— Това лошо ли е?

— Най-добре е под десет. При четирийсет би било невъзможно. Е, ще се задоволя и с двайсет. По принцип около крайбрежието винаги духат неблагоприятни насрещни ветрове. На какво ли разстояние е джунглата от морето?

— Защо?

— По това време на нощта съществува вероятност да се образува ниска мъгла, при която бихме пропуснали не само факлите, но и планината. Докато не се врежем в нея, разбира се.

Дланите ѝ се изпотиха.

— Не можеш ли да говориш за нещо по-хубаво?

— Да.

— За какво?

— Ако умра, Джейнълин ще стане двойно по-богата.

— Аз пък си мислех, че си най-безстрашният пилот — рече тя, вече извадена от търпение. — Небесният крал на деветдесетте години. Каза ми, че можеш да летиш на всичко, навсякъде и по всяко време.

Той не я слушаше.

— Ето го брегът. — Провери локатора. — Пристигнахме. Гледай сега за светлините. От теб зависи.

— Защо от мен?

— Защото аз трябва да внимавам да не се забием в тия шибани планини, поддържайки височина под петстотин фута. Доста е рисковано. Добре, че поне няма мъгла.

Скалистият бряг се очерта неясно на хоризонта. Преди хилядолетия един къс от планината се отцепил от тясната ивица на Централна Америка, където сега се намираше Монтесангре. Бил изтласкан в Тихия океан и образувал остров на триста и осемдесет мили от континента. В геопланетарен план това събитие бе станало сравнително скоро. Назъбената дупка след разкъсването на склона не бе имала време да ерозира в пясъчни плажове. Така планините доминираха крайбрежието на Монтесангре и оформяха непристъпен подстъп към нея.

В резултат на това страната не се радваше на процъфтяващ туризъм за разлика от по-облагодетелстваните си съседки, които разчитаха на отпускари от Северна Америка и Европа за поддържане на своите национални стопанства. Тъкмо тази икономическа несправедливост бе довела до не един въоръжен конфликт между Монтесангре и граничещите с нея централно-американски републики.

Погледната от въздуха, планинската верига приличаше на буквата „С“, която се завиваше във вътрешността на страната, образувайки северна граница със съседната държава, после се спускаше успоредно на брега в продължение на мили, изтънявайки в края. Закътана в средата на буквата бе разположена столицата, Сиудад Сентрал. Деветдесет и пет процента от населението на Монтесангре бе съсредоточено в самия град или в околните села, пръснати край него.

Отвъд селата, във всички посоки, се простираше безбрежна непроходима джунгла, обрасла с гъста растителност, и обитавана единствено от диви зверове и няколко индиански племена, които живееха по същия начин, както преди векове, без пробуждащите или опорочаващи съзнанието елементи на съвременната цивилизация.

Лара бе идвала в Монтесангре само веднъж, и то със самолет, и след това не я бе напускала до деня, в който я откараха оттам ранена и в безсъзнание. Когато бреговата ивица започна да се различава поясно, сърцето ѝ се скова от ужас. Спомни си колко злочеста и нещастна се бе чувствала при пристигането си с Рандъл. Единственото нещо, което я крепеше тогава и повдигаше сломения ѝ дух, беше мисълта за

живота, зреещ в утробата ѝ. Само заради Ашли бе готова отново да се върне.

— Отваряй си очите и за други самолети — каза Кий. — Аз не мога да се разсейвам със зяпане.

— Никой не знае, че пристигаме.

— Надявам се. За всеки случай, не искам някой военен вертолет да се лепне за опашката ни, а ти?

Лара обърна очи към него. Температурата в кабината бе поносима, но по брадясалата му буза се стичаше ручейче пот. Нейната кожа също лепнеше от нервна възбуда.

— Щем не щем ще трябва да кацаме — измърмори той, визирайки уредите. — И да искам, вече не бих могъл да се измъкна от въздушното пространство на Монтесангре. Скапаното гориво е на свършек. Къде са шибаните ти факли?

Лара се наклони напред ѝ трескаво зашари с поглед по брега. Нищо не се виждаше, освен тънка плажна ивица, която се сливаше с очертанията на дърветата. Планините се мерзелееха застрашително над тях.

Ами ако отец Джералдо не е там? Ами ако са го измъчвали, докато ги издаде? Какво ще стане, ако командирите на бунтовниците научат, че вдовицата на бившия американски посланик се връща? Не само нейният живот ще бъде в опасност, но и животът на Кий. Няма да получат отникъде помощ. Ще бъдат оставени на милостта на похитителите си, а Лара знаеше, че местните хора са лишени от състрадание, по-добре да се разбият и да загинат.

— По дяволите!

— Какво?

— Трябва да се издигнем. Дръж се. — Той натисна лоста за подаване на гориво и самолетът рязко набра височина. Лара погледна надолу. Бяха на косъм да се блъснат в билото на планината. Кий се наклони наляво и се плъзна над стръмните, залесени хребети, после отново изви над прибоа.

— Къде е мястото, Лара?

— Не знам. — Притеснена прехапа долната си устна. Беше сигурна, че придружителят им ще ги очаква.

— Виждаш ли нещо?

— Не.

— Чакай! Мисля, че виждам...

— Къде?

— Четири часът.

Той предприе още една драстична маневра, при която стомахът ѝ се разбълника. Затвори очи, за да възвърне равновесието си. Когато ги отвори, хоризонтът беше отново на мястото си, а пред и под тях премигнаха три светли точки, после се появи още една.

— Той е! — извика тя. — Тук е. Казах ти, че ще дойде.

— Дръж се. Слизаме. Той стабилизира самолета и намали височината и скоростта. По-скоро от очакваното светлинките се втурнаха насреща им. Приземиха се със силно друсане. Машината заподскача по неравната сгурия. Кий се облегна с всичката си тежест върху лоста. На практика се изправи върху педалите. Пистата беше построена върху леко възходящ наклон за по-лесно спиране на самолета и осъществяване на по-късо кацане. Въпреки това, сякаш се носиха по нея цяла вечност. Заковаха се смайващо близо до дърветата в края на грубата писта.

Той изключи двигателя. Въздъхнаха облекчено. Кий сложи ръка на коляното ѝ.

— Добре?

— Добре. — понеже трябваше да слезе преди него, тя посегна към вратата.

— Почакай. — Той седеше напрегнат и неподвижен и шареше с поглед из плътната черна пелена отвъд самолета. — Първо искам да видя комитета по посрещането.

Останаха смълчани. Шестте факли зад тях, по три от всяка страна на пистата, бяха изгасени една по една.

Кий продължаваше да държи дясната си ръка върху коляното ѝ. Лявата пъхна под седалката, за да извади пистолета. Беше ѝ казал, че е деветмилиметрова Берета. Свали предпазителя и първият куршум автоматично се плъзна в гнездото. Сега оръжието беше заредено и готово за стрелба.

— Кий!

— Ние сме удобен прицел. Няма да им се дам без съпротива, па макар и символична.

— Но...

Той вдигна ръка за тишина. Тя също го чу — приближаваше автомобил. Погледна през рамо и видя, че от тъмнината изниква джип и бавно придобива поясни очертания. Присламчи се зад самолета и спря. Шофьорът му слезе и се запъти към кабината.

Кий насочи Беретата към смътната фигура.

Лара ахна от облекчение.

— Отец Джералдо е. Идва сам.

— Дано да е така, по дяволите.

Лара отвори вратата и предпазливо се показа от самолета, като се спусна по степенките на крилото.

— Отец Джералдо — каза и скочи на земята. — Слава богу, че сте тук.

Той протегна ръце.

— Наистина. Приятно ми е да ви срещна отново, госпожо Потър.

Тя също му подаде ръка и той я стисна в топлата, си влажна шепа.

— Добре изглеждате — рече тя.

— Вие също.

— Успяхте ли да разберете къде е погребана дъщеря ми?

— Боя се, че не. Разпитвах тук-там, но без полза. Съжалявам.

Новината я разочарова, но не я изненада.

— Знаех си, че няма да е лесно. — В този момент Кий се появи откъм крилото. — Това е Кий Такет.

— Отче — обади се той с припрян глас. — Благодаря за координатите. Без тях никога не бихме се ориентирали.

— Радвам се, че са ви послужили.

— Сигурен ли сте, че не са ви проследили?

— Относително, да.

Кий се намръщи.

— Е, дайте сега да скрием тоя хубостник, преди да сме си навлекли компания.

— Уверявам ви — каза свещеникът, — за момента сме в безопасност.

— Не обичам да рискувам. Накъде?

— Заради революцията контрабандата на наркотици е силно намалела. Пистата не се използва от някое време. Донесох мачете и

докато ви чаках, разчистих едно кътче в храсталака. — Той посочи към непроходимата стена от буйна растителност.

— Давайте тогава.

Окастриха най-гъстата част от нея и избутаха самолета от пистата вътре. Прибраха си малкото донесени вещи, включително и скрития пистолет, после покриха машината с клони.

— Мястото е отдалечено — обясни свещеникът на Кий, който оглеждаше маскирания самолет от всички страни. — Мисля, че дори през деня трудно биха го забелязали. — позволете да ви помогна, госпожо Портър.

Той взе раницата на Лара и чантата с фотоапарата и се отправи към джипа. Кий нарами своя сак с оръжието и прошепна тихичко на Лара:

— Пропусна да ми кажеш, че отчето е пиянде...

— Изнасял е литургия. Дъхът му мирише на вино за причестяване.

— Как не. Това е ямайски ром. Толкова пъти съм повръщал от него, че много добре знам как ухае.

— Тогава нямаш право да го съдиш.

— Все ми е тая, ако ще да нагъва конска пикня, но да е надежден.

Преди да успее да отхвърли обвинението му, стигнаха до джипа. Отец Джералдо, който едва се влачеше, като че беше не на четирийсет, а най-малко на шейсет години, помогна на Кий да натовари багажа.

— Ако нямате нищо против да се настаните зад мен, на госпожа Портър ще ѝ е по-удобно да пътува отпред.

— Нямам — отвърна Кий и с лекота се прехвърли на задната седалка. — Тъкмо ще пазя гърба ни.

— Казано съвсем на място. — Свещеникът му се усмихна. — Живеем в размирни времена.

— Точно така. С удоволствие бих си побъбрил с вас на чашка. А сега по-добре да се омитаме. Незабавно.

Дори да се бе засегнал от намека на Кий за пиенето, свещеникът не го показва. Помогна на Лара да се качи на мястото до шофьора и седна зад волана.

— Не бива да палим фаровете, докато не наближим града. Нощем пътищата понякога се проверяват от патрули.

— На кого? — поинтересува се Кий.

— На когото падне. Всеки ден е различно.

— Каква е политическата обстановка в момента? — попита Лара.

— Променлива.

— Страхотно — измърмори Кий.

— Старият режим иска да овладее положението. Президентът Ескавес още се укрива, но мълвата гласи, че се опитва да събере армия, за да си възвърне властта.

— Метежниците няма да го допуснат без жестоки кръвопролития — обади се Лара.

— Несъмнено — съгласи се свещеникът, — но Ескавес не е основната им грижа. Той си въобразява, че народът още го обича, но греши. Никой не желае да се върнат дните на неговата тирания преди революцията. Той е просто един заблуден старец, по-скоро досаден, отколкото опасен. Бунтовниците имат по-сериозни проблеми за решаване.

— Например? — пожела да узнае Кий. Беше се изпотил, докато размахваше мачетето и избутваше самолета. Свали ризата и избърса с нея лицето си, врата и гърлото. Лара му завидя за волния жест. Тя изнемогваше от жегата. Блузата бе залепнала за кожата ѝ.

— Главният им проблем е липсата на пари — отвърна свещеникът на поставения от Кий въпрос. — Също липсата на храна. И липсата на устрем. Хората са разочаровани. От години живеят във военизирани лагери и революцията вече не им изглежда толкова вълнуваща, както в началото. Уморени са да се бият, но прекалено много се страхуват от водачите си, за да се приберат по домовете. Те са гладни, болни и тъгуват за семействата си. Някои не са виждали близките си от свалянето на Ескавес. Крият се в джунглата и излизат оттам, само колкото да опустошат някое селце и да плячкосат храната му. В повечето случаи се сражават помежду си. След покушението над Хорхе Перес Мартинес...

— Убит ли е? Не сме чули за това в Щатите — каза изненадана Лара. Перес беше генерал в армията на Ескавес, който беше организиран военния преврат за свалянето му. Метежниците го възхваляваха като спасител на един потиснат народ.

— Беше убит от свой приближен преди повече от година — обясни свещеникът. — Месеци наред се водеше борба за надмощие. Ту

един лейтенант, ту друг, се провъзгласяваха за приемници на Перес, но никой не съумя да обедини метежниците. Съществуваха безброй фракции, но напълно разединени. В резултат на това контрареволуционерите, сред които Ескавес, предприеха набези. После изникна едно протеже на Ескавес и се обяви за новия генерал на бунтовническата армия. През последните няколко месеца успя да се наложи, според мен главно поради факта, че хората му се боят от него. Говори се, че не знае милост и не би се спрял пред нищо, за да затвърди ръководното си положение. Ел Корасон дел Диабло. Сърцето на дявола. Така го наричат. — Хвърли кос поглед на Лара. — Страстно мрази американците.

Беше излишно да казва повече. Тя изви очи към Кий и улови втренчения му взор върху себе си, пронизващ и настойчив.

— Положението не е по-лошо от очакваното — отвърна извинително тя.

— Не е и по-добро обаче.

— Донесох някои дрехи — промълви отец Джералдо и посочи към мекия вързоп в краката на Лара. — Преди да стигнем до покрайнините на града, няма да е зле да се преоблечете.

Бяха поели по един изровен черен път, който се виеше из джунглата, сякаш без посока. При всеки зловещ крясък на нощна птица кожата на Лара настръхваше, въпреки че влагата беше убийствена. Косата ѝ тежеше като камък на тила, особено когато се пребради с груба кърпа по обичая на монтесангренските матрони, несъблюдаван единствено от по-прогресивното поколение жени, биещи се рамо до рамо със своите братя по оръжие.

Във вързопа с дрехите тя намери и безформена басмена рокля. Разгъна я и промуши стъпалата си в нея, после я опъна нагоре по краката и бедрата и накрая нахлузи ръкавите. Пристегна я в кръста с коланче.

За Кий свещеникът беше донесъл селска платнена рубашка с панталони и сламена шапка. Когато я нахлупи на главата си, джипът тъкмо преваляше един хълм. Пред очите им изведнъж се просна Сиудад Сентрал като пелена от блещукащи светлинки.

При вида на омразния град душата на Лара се изпълни със страх и отвращение. Ако можеше да избира в този момент, сигурно щеше да

се откаже от безумната си идея и да се върне при самолета. Но някъде в тази ширнала се столица беше погребана дъщеря ѝ.

Сякаш усетил тръпките на колебанието ѝ, отец Джералдо спря джипа.

— Това, което се каните да предприемете, ще бъде изключително опасно, госпожо Портър. Може би следва да размислите.

— Искам си дъщерята.

Отец Джералдо включи скоростите и запали фаровете.

Тръгнаха по лъкатушния път. Тясното било се спускаше в непроницаема бездна. Лара с ужас се запита колко ли ром е погълнал отец Джералдо вечерта. При всяко затъване на колелата в меката пръст тя се вкопчваше в ръба на седалката си:

Случи се обаче така, че състоянието на пътя и съмнителната трезвост на отец Джералдо бяха без значение. Зад един завой внезапно ги заслепиха ярки прожектори и се разнесе оглушителен хор от гръмки гласове:

— Alto!

Насреща им се втурна взвод партизани, които ги обкръжиха с насочени оръжия, готови за стрелба.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Джоди почука в спалнята на Джейнълин.

— Мамо?

Джоди отвори вратата, но остана на прага. Не можеше да каже откога не е стъпвала в стаята на Джейнълин и някои от мебелите ѝ се видяха нови. Позна обаче огромното черешово легло с балдахин, скрина и тоалетката — те принадлежаха на дъщеря ѝ от времето, когато беше излязла от люлката.

Завесите и тапетите бяха сменени, или поне така ѝ се струваше. Комбинацията между светлозлатисто и небесносиво в шарките беше прекалено весела и женствена за нейния вкус. Смътно си спомняше, че беше разрешила на Джейнълин да обнови стаята си, но не бе в състояние да определи кога точно. Преди пет години? Вчера?

Джейнълин се беше изтегнала в едно кресло с пъстра тапицерия от кретон, краката ѝ си почиваха на дивана в същия цвят, а в скута ѝ лежеше разгърнат роман с меки корици. Малката месингова лампа до лакътя ѝ хвърляше мека, приглушена светлина върху нея. Изненада се неприятно, че Джейнълин изглежда почти хубава.

Още в детството ѝ Джоди разбра, че нейната дъщеря няма да стане неотразима красавица. Но вместо да съжали за това, тя се зарадва и впрегна всичките си сили, за да подчертае невзрачния ѝ вид. Никога не я обличаше в ярки или крещящи дрехи, а косата ѝ гласеше с такива прически, които най-малко ѝ отиваха.

Тя твърдо вярваше, че като обезличава дъщеря си, ѝ прави неограничена услуга. Според нея стремежът да се харесат на мъжете е всеобща женска слабост. И Джоди щеше да се постарее Джейнълин никога да не хлътне в този капан.

Джейнълин сговорчиво се нагаждаше към калпа, отреден от майка ѝ. Беше се превърнала в интелигентна, способна жена, на която бяха чужди лекомислието и кокетството. Беше прекалено благоразумна, за да се влюби. Скромната ѝ външност я бе спасила от лапите на разни непочтени плейбои, зестрогонци и на мъжете въобще.

Джоди смяташе, че в това отношение дъщеря ѝ е извадила небивал късмет.

Тя притежаваше обаче един съществен недостатък. Беше наследила очите на Такетови. Неговите очи. Вече години, откакто той си беше отишъл, но това живо завещание, което не бе подминало никое от децата ѝ, продължаваше да я разстройва. Изпитваше чувството, че Кларк младши се намира в същата стая и я гледа от лицето на дъщеря им.

— Мамо, какво има? Добре ли си? Какво се е случило?

— Разбира се, че съм добре. Защо да не съм добре?

Загрижеността на Джейнълин беше обяснима.

Джоди никога не търсеше компанията на дъщеря си, а най-малко това време. Наближаваше почти полунощ. Джейнълин беше изпратила Джоди да си легне още преди няколко часа, но тя не бе успяла да заспи. Пушеше цигара от цигара и кръстосваше пода на спалнята си. Тялото ѝ беше уморено, но съзнанието ѝ не можеше да се успокои и не ѝ даваше мира.

Винаги бе страдала от безсъние, дори като момиче, когато се терзаеше и не желаше да се примири с бедността на семейството си. Нощ подир нощ лежеше будна между своите хъркащи брат и сестра и кроеше планове как да се отскубне от жестоките лапи на мизерията.

Ураганът, който разруши къщата им и изби близките ѝ, дойде за нея като божия благодат.

Щом постъпи в „Такет Ойл“, естеството на работата взе да подклажда амбициозния ѝ дух с безбройните си предизвикателства и сънят все бягаше от очите ѝ, после години наред обикаляше из самотната си спалня, докато въображението ѝ рисуваше влудяващи, съкрушителни сцени с Кларк младши, потънал в обятията на други жени.

Джоди изтласка от главата си тази горчива мисъл и каза:

— Къде е брат ти?

— Кий?

Стрелна Джейнълин със сдържан поглед.

— Естествено, че Кий.

— Не е в града.

Проблемът с Джейнълин беше, че прекалено добре бе усвоила уроците си. Подчиняваше се, изпълняваше каквото се искаше от нея,

никога не се противеше, не създаваше неприятности, но винаги трябваше да ѝ вадиш думите от устата с ченгел. Понякога угодническото ѝ изражение трудно се понасяше. Даденият случай беше именно такъв. Джоди изпита желание яко да я раздруса.

— Замина за Централна Америка, нали? Закара оная курва, просто да ми покаже, че не му пука за мен.

— Да, отлетя за Монтесангре с д-р Малори, но не защото...

— Кога тръгна?

— Днес. Смятат да пристигнат там довечера. Каза, че ще се обади, ако може, но едва ли ще успее.

Джоди не се помръдна от мястото си. Гънките на пеньоара скриваха ръката ѝ от Джейнълин. Иначе дъщеря ѝ щеше да види, че тя стиска с все сила кристалната топка на вратата.

— Той е един непоправим глупак. Тя само му махна с кутрето си и той мигом хукна подире ѝ. — Сви презрително устни. — Също като баща ти, за нищо на света не би пропуснал шанса да се пъхне в кревата на някоя жена, без да му пука коя е или какво ще му коства това.

— Кий се съгласи да замине, защото д-р Малори иска да върне тленните останки на загиналото си момиченце.

Сантименталните нотки не я трогнаха.

— Кога ще се приберат?

— Не беше сигурен. — Очите на Джейнълин се напълниха със сълзи. — Остави ми някакви документи. Каза да ги отворя, ако не се... ако те не се...

Ако не се държеше за вратата с такава решителност, Джоди вероятно щеше да припадне под напора на чувствата си. Трябваше по-скоро да се измъкне, докато не се е изложила.

Без да каже дума, тя отстъпи гърбом към коридора и рязко щракна вратата. Едва тогава даде воля на разлюлялото я вълнение. Раменете ѝ клюмнаха. Наведе глава, вдигна юмрук към устните си и взе да ги мачка ядно, за да не изреве от мъка.

След малко се върна в спалнята си, потисната от самота и страх.

Кий се пресегна между предните седалки на джипа и пъхна Магнума до бедрото на Лара.

— Вземи го — прошепна. — Не се плаши да го използваш, ако се наложи.

Тя не се възпротиви. Партизанските бойци ги бяха обкръжили от всички страни. Гледаха заплашително. Стисна револвера и го скри в скута си между гънките на широката набрана рокля.

— Buenas noches, seores. — Отец Джералдо поздрави любезно тълпата от въоръжени мъже. Кий преброи дванайсетина, поне още три пъти по толкова навярно се спотайваха в гъсталака. Съотношението никак не му харесваше.

— Quien es? — Един войник се отдели от останалите. Носеше маскировъчна работна униформа и беше въоръжен до зъби. Стойката и тонът му бяха враждебни, очите му — неприязнени и подозрителни.

Свещеникът се представи. Войникът се изплю в прахта. Отец Джералдо невъзмутимо каза на гладък испански:

— Вие ме познавате, Рикардо Гонсалес Вела. Аз отслужих погребалната литургия на майка ви.

— Преди сто години — изръмжа войникът, — когато още се залъгвахме с такива тъпотии.

— Вече не вярвате ли в бога?

— Къде беше твоят бог, когато оная свиня, под командването на Ескавес, избиваше умиращи от глад жени и деца?

Отец Джералдо не желаше да се въвлича в теологически или политически спор, особено след като останалите войници викаха одобрително и размахваха оръжието си, за да подкрепят мнението на другаря си.

Сърдитият млад бунтовник изгледа кръвнишки свещеника, после очите му се преместиха върху Лара, която бе имала благоразумието да държи главата си наведена, за да скрие англосаксонските си черти.

— Коя е тая жена? — Рикардо посочи с дулото на автомата си в нейна посока. — А тоя?

— Те живеят в едно селце в подножието на планината. Мъжът ѝ е загинал при отбраната му срещу контрите. Тя е бременна. Зет ѝ — каза той и вдигна палец към Кий, който седеше с отпуснат и незаинтересован вид, — вече има четирима синове. И не може да храни още две гърла. Предложих ѝ да дойде в града и да поеме домакинството в дома ми срещу храна И подслон, докато си намери някой, който да се грижи за нея.

Един от войниците подхвърли вулгарен намек за домакинските й „задължения“, които ще извършва за свещеника. Кий имаше основни познания по испански. Не разбра всички думи, защото повечето бяха изречени на жаргон, но намекът беше, че щяла да ги изпълнява на колене.

Рикардо се ухили широко, възторгнат от неприличното остроумие на другаря си, после изведнъж стана сериозен. Презрително огледа Кий от главата до петите.

— Виждаш ми се силен и едър. Защо не се биеш? Армията на Ел Корасон се нуждае от попълнения.

Стомахът на Кий се стегна, но той се престори, че въпросът не се отнася за него. За щастие, отец Джералдо се намеси.

Даде знак на Рикардо да се приближи. Той пристъпи предпазливо, бойното му снаряжение зловещо издрънча в мрака. Кий чу как щракнаха няколко заредени оръжия и се запита дали да не направи същото със своето, скрито в ръкава на селската му рубашка.

Отец Джералдо сниши глас в доверителен шепот, почука с показалец по слепоочието си и пошушна:

— Той е идиот, може само да дои кози и да сади фасул, но не го бива за нищо друго. — И красноречиво сви рамене.

— Но ти каза, че имал четирима синове — възрази Рикардо.

— Нацвъкани през девет месеца и десет минути разлика. Горкият глупак не знае, че от чифтосването стават бебета.

От партизаните екна дружен смях. Рикардо се поотпусна.

— Кога ще се върне в селото си?

— След ден-два.

Рикардо разтегна уста в похотлива усмивка.

— Май трябва да наминем натам, докато го няма. Да не скучае жена му.

Останалите се изкикотиха гръмко, отец Джералдо също.

— Боя се, че може да не е много отзивчива, amigo. Тя така се зарадва, че ще си почине няколко ноци.

Рикардо махна с ръка към пътя пред тях.

— Няма да ви задържаеме повече. Сигурно горите от нетърпение вдовицата час по-скоро да се захване с домакинските си задължения.

— Gracias, seores — каза той и се обърна към смеещата се тълпа.
— Бог да благослови вас и Ел Корасон дел Диабло.

Включи джипа на първа скорост. Мускулите в стомаха на Кий започнаха да се разхлабват. Джипът беше изминал само десетина фута, когато Рикардо отново им заповяда да спрат.

— Какво има, другарю? — попита отец Джералдо.

— Тая нощ е бил забелязан самолет да лети ниско над брега. Виждали ли сте го?

— Не — отвърна свещеникът, — но го чух. Съвсем ясно. Преди около час. Ей там. — Той посочи към планините, но няколко градуса встрани от мястото, където бяха скрили машината. — Мислех, че доставя боеприпаси за армията ви.

— Наистина беше така — излъга безцеремонно Рикардо също като свещеника. — В армията на Ел Корасон дел Диабло нищо не липсва, най-вече кураж. Ако се наложи, ще се бием и с голи ръце, додето умрем.

Отец Джералдо му козирува и отпусна спирачката. Оставиха ги да продължат без повече бавене. Никой от тях обаче не смееше да си поеме дъх, докато не се отдалечиха на порядъчно разстояние.

— Браво, падре, отлично се справихте — прошепна Кий от задната седалка. — Дори аз не бих могъл да лъжа по-убедително.

— За нещастие, не за първи път съм принуден да нарушавам една от Божиите заповеди, за да спасявам нечий живот.

— Лара, добре ли си?

Тя кимна с пребрадената си глава.

— Дали ще ни спират пак? — гласът, с който изрече въпроса към свещеника, бе приглушен от кърпата.

— Навярно не, но ако се случи, ще се придържаме към предишната версия. Не си вдигайте главата и се правете на опечалена.

— Аз съм опечалена.

От задната седалка Кий й напомни да държи пистолета готов за стрелба при необходимост. Тя кимна в знак на съгласие, но не добави друго.

Някога населението на Сиудад Сентрал бе надхвърляло един милион жители. Кий се съмняваше, че и половината от тях живееха в него в момента. Въпреки късния час, градът изглеждаше твърде безлюден. Улиците бяха тъмни, обичайна гледка за повечето столици след полунощ. Но тези улици бяха не само мрачни и притихнали — те бяха мъртви.

Зданията, помещавали преди процъфтяващи фирми и приятни домове, сега представляваха белязани от сраженията скелети, почти всеки прозорец в града беше закован с дъски. През малкото останали открити не се процеждаше никаква светлинка. Моравите, неизпотъпкани от вилнеещите мародери, тънеха в тъжно запустение. Пълзящите растения и бурените растяха на воля. Джунглата си възвръщаше земите, които ѝ бяха принадлежали, дълго преди човекът да се впусне да я облагородява.

По стените, оградите и изобщо на всевъзможни места бяха изподраскани надписи в подкрепа на една или друга хунта. Единствената допирна точка между различните групировки изглежда беше общата им омраза към Съединените щати. Президентът бе окарикатурен в най-невероятни отблъскващи и унижителни пози. Американското знаме бе поругано по безброй начини. Кий бе попадал в редица страни, враждебно настроени към Щатите, но никога не бе чувствал такава непримирима ненавист, както тук, където тя се просмукваше подобно смрад от разрита клоака.

— О, боже господи!

Ахването на Лара накара Кий да премести очи по-нататък. От жицата между два светофара висеше тялото на обесена за врата жена. Устата ѝ зееше отворена като черна дупка и гъмжеше от мухи.

— Това е работа на Ел Корасон — обясни свещеникът на ужасените си спътници, когато минаваха под люлеещия се труп. — Монтесангренските жени се ценят в армията. Те също отбиват военна служба, независимо от пола си. Ако ги хванат в нарушение, съдят ги не по-малко сурово от мъжките им колеги.

— А тя за какво престъпление е била наказана? — гласът на Лара беше пресипнал от отвращение.

— Разобличили са я като шпионка, издавала тайни на Ескавес. Отрязали са ѝ езика. Удавила се е в собствената си кръв. После са я окачили на това оживено кръстовище. За назидание на всеки, който посмее да се опълчи срещу Ел Корасон дел Диабло.

При мисълта за рисковете, на които се излагаше, за да им помогне, Кий вече не обвиняваше отец Джералдо, че скришом си попийва.

— Пристигнахме — каза той и вкара джипа в един ограден двор. — Всичко ще ви се стори променено от последното ви идване, госпожо

Портър. Малцина монтесангрени останаха вярващи и не смеят да припарят до църквата. Всеки ден отслужвам литургия, но най-често съм единственият присъстващ. Оттам и празните дискови за даренията.

Кий слезе и се огледа. Дворът беше заобиколен от три страни с каменна ограда, обрасла с тропически пълзящ гъсталак. Когато отец Джералдо забеляза интереса на Кий към сводестия вход, през който бяха влезли, той каза:

— До преди три години на това място имаше много красива кована порта със сложни плетеници. Беше иззета от метежниците.

— Все едно слушам за Гражданската война, когато армията на Конфедерацията е правила оръдия от железните огради. Ами вашата порта в какво беше превърната от бунтовниците?

— В колове. Отсякоха главите на генералите от армията на Ескавес, набучиха ги на коловете и ги наредиха на градския площад, докато изгниха. Това стана малко след вашето заминаване, госпожо Портър.

Тя нито трепна, нито пребледня, нито припадна.

— Бих искала да вляза вътре — промълви с равен глас. — Бях забравила колко жестоко хапят комарите тук.

Кий се възхити на твърдостта ѝ. Може би преживяната по-рано вечерта опасност, в съчетание с всички видени зверства на войната, я бяха накарали да обръгне. После си напомни, докато носеха багажа си към свещеническия дом, че тя лично бе минала през подобно изпитание.

Една от оградените стени беше двойна, тъй като отделяше църквата от улицата. Тя се издигаше и с две-трети по-високо от останалите, които бяха вътрешни. В типичен за испанската архитектура стил, храмът беше снабден с камбанария, макар че камбаната липсваше.

Друга от стените образуваше външната стена на училището, за което отец Джералдо тъжно обясни, че вече не се използвало.

— Искях да проповядвам катехизиса, но различните хунти държаха да втълпяват на децата стремеж към насилие и жажда за мъст, които са несъвместими с Христовото учение. Калугерките бяха предани, но се бояха за живота си. Родителите, пред заплахата да бъдат екзекутирани, се страхуваха да изпращат децата си на училище.

Накрая учениците намаляха до нула. Затворих училището и подадох молба в Щатите монахините да бъдат преназначени. Толкова много духовници бяха избити, че всички до един напуснаха. Известно време в празното училище бяха настанени сираци. Имаше ги с десетки, все жертви на войната. Родителите им или бяха загинали, или ги бяха изоставили, за да се присъединят към метежниците. Един ден дойдоха войници с камиони и откараха децата на друго място. Никой не пожела да ми каже къде.

— А тук — добави той и отключи масивна дървена врата, — живея аз и изпълнявам жалката си служба, доколкото е възможно.

Свещеническата обител се стори ужасно тясна на Кий, но той бе свикнал да мери пространствата според небето. Стаичките бяха като зайчарници със скосени прозорци и ниски тавани с голи греди. Кий трябваше да се привежда, за да не си удря главата в горните прагове на вратите. Раменете му едва не се отъркваха в стените на сумрачните коридорчета. Носовите на ботушите му неведнъж се закачаха в ръбовете на грапавия, каменен под.

— Съжалявам — каза свещеникът, когато Кий се спъна и се блъсна в една стена. — Обителта е била построена от и за европейски монаси с доста по-нисък ръст.

— Нищо чудно тогава, че са прекарвали времето си в молитви. Просто не е имало място за друго.

До една врата отец Джералдо се спря и им направи път да минат пред него.

— В кухнята съм приготвил нещо за хапване. Ще се зарадвате, като разберете, че е била модернизирана през петдесетте години.

Според съвременните американски представи кухнята беше печално допотопна, но в сравнение с останалите помещения, ги беше изпреварила с векове. Седнаха около кръгла маса и отец Джералдо им поднесе плодове, сирене, хляб и парченца консервирана шунка, изпратена контрабандно от негов роднина в Щатите. От уважение към оскъдните му запаси, те ядоха пестеливо.

— Водата уж се стерилизира, но аз я преварявам за всеки случай — каза той и извади една кана от хладилника. Пусна им по резенче лимон в чашите. Нямаше лед. Сложи на масата и бутилка с ямайски ром. Едва след като Кий си наля от него, свещеникът също си сипа.

— Помага ми да заспя — обясни той с глуповат вид. Лара прояви достатъчна учтивост и изчака да се нахранят, преди да повдигне въпроса за гроба на дъщеря си.

— Откъде ще започнем търсенето, отче Джералдо?

Той ги изгледа притеснено.

— Мислех, че може да имате план. Моите питания доведоха до задънена улица. Това не означава, че не съществуват сведения. Просто никой не желае да ги даде.

— Все тая — обади се Кий.

— За съжаление, да.

Лара обаче не се обезкуражи.

— Искам първо да претърсим американското посолство.

— Но там няма жива душа, госпожо Портър. След плякосването му от години стои празно.

— Помните ли помощника и преводача на съпруга ми, Емилио Санчес Перон?

Кий бе обиколил почти цяла Централна и Южна Америка и беше запознат с обичая да се прибавя моминското име на майката за установяване на самоличността.

— Смътно — отвърна свещеникът. Той отново си доля от рома, по пресмятанията на Кий това беше третата му чаша. — Доколкото се сещам, беше мълчалив и сериозен младеж. Слабичък такъв. С очила.

— Точно този е Емилио. Да сте го виждали или чували?

— Мислех, че е загинал при нападението на посолството.

— Името му не беше в списъците на пострадалите.

— Може да е било пропуснато.

— Давам си сметка, че не е изключено — каза Лара, — но все се надявам, че е още жив. Библиотеката на посолството го привличаше най-много. Когато не беше на работа, киснеше непрекъснато там. Знаете ли дали е била претършувана наред с другите помещения?

Отец Джералдо сви рамене.

— На бунтовниците рядко им остава време за развлекателни четива — отвърна той със закачлива усмивка. — Но не бих се учудил, ако са вилнели и в библиотеката. Не съм ходил натам, но доколкото чух, цялата сграда е била разрушена.

Лара така очевидно се обезсърчи, че сърцата на събеседниците й се свиха от жалост.

— Ами смъртният акт на Ашли? — попита Кий. — Нали все някой лекар трябва да го е подписал преди да бъде погребана?

— Съществува подобна вероятност — съгласи се отчето. — Ако не е бил унищожен, ако името на лекаря е вписано в акта и ако успеем да го открием, може и да знае къде е заровено тялото ѝ.

Лара въздъхна.

— Изглежда безнадеждно, нали?

— Тая вечер, да. — Кий се изправи и ѝ помогна да стане от стола. — Каталясала си. Тя къде ще спи?

— Първо искам да ида до тоалетната, моля.

— Разбира се. — Отец Джералдо посочи към тясно коридорче. — Натам.

Докато Лара беше в тоалетната, която за щастие бе снабдена с канализация, Кий и отчето изпиха по още едно питие.

— Щом са ви толкова вързани ръцете тук, защо не се върнете у дома? — попита Кий. — Едва ли биха отказали да ви преназначат, при положение че маса мисионери са били избити.

— Дал съм обет на бога — отвърна той. — Може да не върша кой знае какво, но едва ли ще съм по-полезен и другаде.

Надигна чашата с рома и жадно отпи. Отец Джералдо беше наясно, че в Щатите ще го отлъчат от Църквата и ще го въдворят в болница за алкохолици. Оставането му в раздираната от войни Монтесангре представляваше самоналожено наказание за слабостта му.

— Може да загинете, ако не се махнете.

— Прекрасно съзнавам това, господин Такет, но бих предпочел да умра като мъченик, отколкото като кръшкач.

— Аз пък предпочитам изобщо да не умирам — рече меланхолично Кий. — поне засега не.

Отчето го загледа с подновено любопитство.

— Католик ли сте, господин Такет?

Кий се изкиска при тази мисъл. В Идън Пас дори нямаше католическа черква. Няколкото католически семейства в града изминаваха по двайсетина мили, за да отидат на богослужение. Към тях се отнасяха с малко повече търпимост, отколкото към евреите и бяха гледани накриво от протестантите в родното му място, където

повечето хора погрешно смятаха, че щом си американец, значи неизбежно си християнин.

— Възпитан съм като методист, но не им придирям за това. Сторици са каквото са счели за нужно. Бях истински бич божи за всеки неделен учител, който имаше нещастieto да ме включи в класа си. Отстраних всичките им съмнения в съществуването на дявола. Аз съм живо доказателство, че Луцифер не е измислица и действително процъфтява. Става ли дума за добродетели, хич не ме търсете.

— Не ви вярвам. — Отчето вдигна чашата си и заговори, взрян в рома: — Не съм особено добър свещеник, но не съм забравил на какво са ме учили. Още мога да вниквам в душите на хората и да преценявам характера им, и то доста точно. Само един смел и състрадателен човек би довел госпожа Портър тук, особено като се имат предвид взаимоотношенията ѝ с вашия брат.

Кий остави забележката без коментар и се надвеси над масата, за да може да говори шепнешком. Водата течеше в тоалетната, но не искаше Лара да го чуе.

— Щом твърдите, че умеете донякъде да предугаждате човешкия характер, смятате ли, че оня войник на пътя се хвана на тъпотииите, дете му надрънкахте?

— Водата в тоалетната спря да шуми. — Отчето пресуши чашата си.

— Не.

Отец Джералдо и Кий си размениха втречени погледи, наситени със скрит смисъл. Лара се присъедини към тях, капнала от умора.

— Време е за лягане — рече Кий и се изправи.

Отчето ги поведе през лабиринт от коридори. Влезе в една килийка, усмихна се насърчително на Лара и посочи към прозореца.

— Гледа към двора. Мислех, че ще ви хареса. Но все пак не забравяйте мрежата против комари.

Тя сякаш не забеляза, че легълцето под разпятieto е тясно, че единственото осветление идва от слаба, гола крушка, висяща на тавана, че стаичката е задушна и гореща и че вместо гардероба на стената са наредени три дървени закачалки.

— Много ви благодаря, отче Джералдо. Излагате се на страхотен риск, за да ми помогнете. Никога няма да забравя това.

— Дребна работа, госпожо Портър. Тази църква неведнъж се е радвала на вашата щедрост, въпреки че не сте католичка.

— Възхищавах се на усилията, които полагаете. Те притъпяваха съмнителните подбуди на църковните догми.

Той се усмихна измъчено.

— Спомням си, когато дъщеря ви се появи. Точно този ден навестях болните из отделенията, научих, че току-що сте родили и се отбих в стаята ви, за да изкажа поздравления.

— Спомням си. Бяхме се срещали по разни светски събирания, но беше много мило от ваша страна да ме посетите.

— Тогава за първи път ви видях да се усмихвате — отбеляза той.
— Имаше за какво. Дъщеря ви Ашли беше изключително красиво бебе.

— Благодаря.

Отчето взе ръката ѝ. Стисна я лекичко, каза лека нощ и излезе. След напомнянето за раждането на дъщеря ѝ тя изглеждаше мъничка и изоставена, сякаш се бе смалила от мъка. Кий изпита желание да облекчи скръбта ѝ, да я докосне състрадателно и разбиращо като свещеника, но ръцете му останаха прибрани до тялото.

— Пистолетът при тебе ли е? — попита той.

— Пъхнах го в чантата при фотоапарата.

Дръжката ѝ бе повесена на една от закачалките до стената. Кий извади огромния револвер и ѝ го подаде.

— Легни си с него. Нито за миг не го оставяй.

— Да не би отец Джералдо да ти е казал нещо, което аз не знам? Опасност ли ни грози?

— Мисля, че в нашето положение трябва да бъдем подготвени по-скоро за лошо, отколкото за добро. Ако успеем да се измъкнем без проблеми, ще извадим късмет. — Кимна към нара ѝ. — Опитай се да поспиш. Утре ни чака дълъг ден. Ще почнем от посолството.

Тя го прониза с такъв поглед, че той се почувства неловко.

— Каж ми истината, Кий — промълви тихо. — Не ме щади, като че съм дете. Според теб, начинанието ни е вятър работа, нали?

Наистина смяташе, че са тръгнали за зелен хайвер, но сърце не му даваше да ѝ каже. Отец Джералдо бе потвърдил предположението му — че войниците ги бяха пуснали в града, за да научат повече за тях

и за целта на идването им, а не защото вярваха и дума на измишльотините му за вдовицата и нейния смахнат зет.

Кий беше убеден, че ще извадят страхотен късмет, ако изобщо се измъкнат живи от Монтесангре. Дълбоко се съмняваше, че ще успеят да се качат невредими на самолета и да отлетят с ковчега на Ашли Портър, понесли останките ѝ.

Но въпреки, че не можеше да събере сили и да ѝ признае истината, не желаше да накърнява интелигентността ѝ с нелепи лъжи. Намери компромисно решение и просто отбягна темата.

— Почини си, Лара. Аз ще сторя същото.

Вместо да си легне, той се върна в кухнята, където прави компания на отец Джералдо, докато свещеникът се напи до забрава. Кий го остави да хърка, плюснат върху масата, и откри походно легло в стаичката от другата страна на коридора срещу Ларината. Съблече се по бельо, пхна се между грубите чаршафи от платно и се унесе в неспокойна дрямка, настроил уши за всеки шум.

Сигурно беше заспал по-дълбоко, отколкото си мислеше, защото изведнъж някой го разтърси за рамото и той се сепна. Машинално грабна Беретата, освободи предпазителя и се изправи в леглото.

Лара стоеше до него, измита, сресана и напълно облечена, ръката ѝ беше замръзнала във въздуха близо до рамото му. Дулото на пистолета беше на сантиметри от лицето ѝ.

— Господи! — отдъхна си отривисто Кий. — За малко да те убия.

Тя беше разстроена и бледа.

— Извинявай, че те стреснах. Няколко пъти извиках името ти. Но... но ти не... не се събуди, докато не те докоснах...

Гледаха се втренчено в утринния здрач. Тежкият, влажен въздух се дишаше все по-трудно. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха от усилие по някое време през нощта той бе изритал завивката си. Рукналата между космите на гърдите му пот се беше стекла по ребрата, надолу по корема и се беше събрала в ямичката на пъпа. Гащетата му отпред бяха издути от ерекция колкото телеграфен стълб.

— Седем часът е. — Тя се беше задъхала, сякаш току-що бе пробягала цяла миля нагоре по някой хълм. Обърна се и избяга.

Кий остави пистолета, похлупи лицето си с двете ръце и ги прокара по изпитите си, брадясали страни. Сутрешните ерекции не

бяха необичайно явление, но тази беше особено силна.

Навлече дрехите си, без да откъсва очи от отворената врата, през която Лара припряно се беше оттеглила.

— Прав си. Тук няма нищо.

Лара подритна от пътя си парче мазилка, свлечена от тавана, поразите, нанесени в библиотеката на американското посолство, не се поддаваха на описание. Кристалният полилей лежеше разбит върху каменните плочки на пода, от който бяха задигнати обюсонските ръчно тъкани килими, красели го някога. Рафтовете бяха опоскани. Купчините пепел бяха нямо свидетелство за съдбата на книжните томовете.

Знамето, стояло в ъгъла, беше разкъсано на парчета, по ламперията на стените бяха надраскани със спрей всевъзможни хули по адрес на Съединените щати. Нито един от високите прозорци не беше оцелял. Очевидно по тавана бе стреляно, защото по пода бяха пръснати късове мазилка и натрошени гипсови корнизци. Мебелите бяха иззети. Сред отломките сега се бяха настанили влечуги и птици.

— Съжалявам, госпожо Портър.

— Вие не сте виновен — каза тя на отец Джералдо, който се навърташе край нея. Беше блед и изнурен, кожата на лицето му имаше пръстен оттенък, очите му бяха кръвясали. Ръцете му трепереха така неудържимо, че едва смогна да изпие кафето, което бе сварила преди да тръгнат от дома му. Престори се, че не забелязва как долива чашата си с ром. — Вие се опитахте да ме предупредите, че ще заваря нещо подобно.

— Искате ли да видите някое от другите помещения?

— Кабинета на Рандъл, моля.

— Само че по-бързо — каза Кий.

Той стоеше до един прозорец, долепен към стената. Можеше да гледа навън, без да го засекат. Бяха облечени с дрехите, приготвени от отчето предната вечер, а джипа оставиха в една странична улица и едва тогава влязоха. Въпреки това и двамата с Лара се съмняваха, че маскировката им би заблудила някого, ако се вгледа по-внимателно в тях.

Кий беше взел пушката със себе си. Пистолетът му беше затыкнат в колана на панталона. От мига, в който бяха прекрачили прага на опустошената сграда, той проявяваше по-голям интерес към онова, което ставаше на улицата, отколкото към евентуалните ѝ разкрития вътре.

Извърна глава от прозореца.

— Един и същи джип минава вече три пъти. В него има двама войници. Развяват знамето на Ел Корасон. Не ми харесва привидната им безгрижност.

— Няма да се бавим — обеща тя и с отчето се запромъкваша през развалините към изхода на библиотеката. Кий ги последва, но продължи да поглежда през рамо, докато се изкачваша по стълбите към бившия кабинет на посланика.

— Чакай! — извика предупредително той, когато Лара посегна към затворената врата. Тя отдръпна ръката си и той се приближи с пушката. — Стойте настрана. — Двамата с отчето опряха гърбове в стената и му направиха път. Кий се притисна към Дара и с цевта на пушката блъсна вратата.

Поколеба се още няколко секунди и обясни:

— Само тази врата в цялата сграда беше затворена. Можеше да има поставена бомба.

Тя го заобиколи и пристъпи в стаята. Някога обзаведена като кабинет, който да приляга на един американски посланик, сега помещението беше съсипано подобно на библиотеката. Писалището още стоеше на мястото си, но бе така разбито, че едва се крепеше, по повърхността му личаха белези от нож; с който вероятно бяха накълцали и коженото кресло. От разрезите стърчаха бели памучни фъндъци от тапицерията. Барчето с напитките беше разграбено, уотърфордските гарафи и стъкленици бяха изпочупени в отсрещна та стена.

Отец Джералдо въздъхна тъжно.

— Излиза, че кабинетът на съпруга ви не е бил пожален. — Той се запъти към вратата, но Лара протегна ръка и го хвана за ръкава.

— Почакайте. Може и да не е така. — Тя отиде в дъното на стаята до някакъв бюфет, който изглеждаше непокътнат. Отвори една от преградите и ахна.

— Вижте. Книжа и папки. — Прелисти един документ. — Написани са на испански, но като че имат служебен характер.

Отец Джералдо надникна през рамото ѝ.

— Търговско споразумение. — Зачете нататък. — В основни линии за размяна на нерафинирана захар срещу оръжие. Датирано е броени дни преди организирането на преврата, така че едва ли може да послужи за нещо.

— Явно на някого служи. — Тя бръкна по-навътре в бюфета, извади чифт очила за четене и ги показа на свещеника.

— Приличат на...

— Емилио носеше подобни — довърши изречението тя с развълнуван глас. — Знаех си! Знаех си, че ако е жив...

Внезапно Кий се спусна към нея и запуши устата ѝ с ръка. Махна на отчето да мълчи и кимна към вратата, която бяха оставили отворена.

— Там има някой — изрече само с устни той. Направи знак на Лара да се спотаи зад бюфета. Тя непреклонно поклати глава и тръгна към вратата. Той я сграбчи отзад за широката рокля и я закова на място. Вбесена, тя се извърна рязко и му метна кръвнишки поглед. Но като срещна неговите озверели очи, мигом се сви и изпълни нареждането му да приклепне в края на бюфета. Отец Джералдо коленичи до нея.

В този момент и тя долови тихо прокрадващите се стъпки зад вратата. Кий се промъкна досами нея. Беше подпрял пушката до писалището, но държеше пистолета насочен пред себе, сякаш хич не би се поколебал да го използва.

Ами ако са подплашили Емилио? Ами ако ги е чул и от страх за живота си се е скрил в друга стая? Беше почти момче, а им служеше вярно и на двамата с Рандъл. Може би знае къде се намира гробът на Ашли. Току-виж Кий с неговите разрушителни рефлексии го застреля моментално, щом се появи на вратата.

Лара затаи дъх и се ослуша. Без съмнение, стъпките се приближаваха, макар че онзи, който се прокрадаваше, всячески се стараеше да не го усетят. От време на време се спираше, сякаш и той непрекъснато се ослушваше. Накрая шумът заглъхна. Освен ако не я мамеха ушите, лицето бе застанало до самия праг и изчакваше, както бяха постъпили те, преди Кий да блъсне вратата с цевта на пушката си.

Лара гледаше ужасена как той насочва пистолета натам.
На прага нещо се раздвижи.
Лара скочи и се втурна напред.
— Емилио, пази се!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Сепнат от вика ѝ, Кий се изви рязко и я перна с длан, събаряйки я на пода. После чу шумолене край вратата, хвърли се долу, претърколи се и стреля три пъти.

Пукотевицата отекува в празната сграда и за миг Лара оглуша. Усети вкус на кръв. Замаяна и зашеметена, тя с мъка се изправи в седнало положение и погледна към вратата. На прага лежеше коза, цялата надупчена от едната страна.

— Майната му! — Кий дръпна Лара да стане и я разтърси здраво. — Какво, по дяволите, си беше наумила? — Избута я към вратата. — Давайте да се омитаме. Хайде, падре. Само след броени минути тук ще гъмжи от войска.

Излезе, залитайки, от стаята и едва не стъпи в кръвта. Кий опря ръка в гърба ѝ и я подкара пред себе си надолу по стълбите, сетне през официалните приемни на приземния етаж. Устната ѝ тупкаше, знаеше, че скоро ще се издуе.

Щом се озоваха до задния вход, откъдето бяха влезли, Кий я дръпна да спре. Внимателно си подаде главата навън и огледа околността. Лара стрелна с очи отец Джералдо. Силно запъхтян, той се подпираше върху рамката на вратата. Съчувствено ѝ подаде една носна кърпа. Тя попи устната си, по нея останаха капки кръв.

Кий каза:

— Да вървим. Но си наведете главите и бъдете готови да се шмугнете някъде. По покривите може да има снайперисти.

Сграбчи я за ръката и се втурна към джипа. Качи я светкавично отпред, после изтича от другата страна и зае шофьорското място на отец Джералдо. Свещеникът като че нямаше нищо против. Без да се противи, той се покатери на задната седалка, секунди преди джипът да свърне към най-близката пряка.

Кий избягваше по-главните пресечки, караше с бясна скорост из по-малките улички, заобикаляше купчини боклуци и развалини от

въоръжените стълкновения и най-неочаквано сменяше посоката, като побъркан рисуван герой от някоя видеоигра.

— Заболя ли те? — Хвърли мълниеносен поглед на Лара.

— Естествено, че ме заболя. Та ти ме удари.

— Ако не си беше мърдала задника оттам, където ти казах да стоиш, щеше да се отървеш. — Той рязко изви, за да не блъсне един младеж на велосипед. — Да скачаш и да врециш така. Боже господи! — Тресна с юмрук по кормилото. — Беше идеална мишена за тоя, дето се намираше зад вратата. Нямах време да ти кажа по-любезно да се скатаеш. Пернах те, за да ти спася живота.

— От една коза?

— Не знаех, че е коза, нито пък ти.

— Мислех, че е Емилио.

— И да беше, какво? Да не би да се надяваше, че ще ме убие?

— Опитах се да те спра, преди ти да го направиш.

— Дотолкова мога да се владея.

— Нима?

Той спря джипа така внезапно, че тя политна напред.

— Да. А на теб би трябвало да ти е известно най-добре от всички. — Впи многозначително очи в нейните за няколко секунди.

Накрая тя отмести поглед. Кий се извърна назад.

— Е, падре, как ви се вижда денят дотук?

Отец Джералдо дръпна една манерка от устата си и я избърса с опакото на ръката.

— Срамота, че зарязахме козата. С нея можеха да се нахранят сума ти семейства.

Кий настръхна, сякаш се канеше да го удуши, но нелепата забележка на отчето се стори забавна на Лара и тя се разсмя. Отец Джералдо също прихна. Накрая Кий реши да признае зловещия хумор на момента и пусна измъчена усмивка.

— О, по дяволите! — Въздъхна, отметна глава назад и се взря в късчето небе, което се открояваше над двете сгради, между които бяха спрели.

Щом смехът им утихна, той се обърна към Лара и докосна долната ѝ устна. Лицето му се сгърчи съжалително, когато върхът на пръста му загреба капчица прясна кръв.

— Беше машинално. Не исках да те нараня.

— Няма нищо. — Тя облиза с език раничката си и усети не само вкуса на собствената си кръв, но и леко солената тръпка, оставена от пръста му. — Вече нямам никакво намерение да спираме търсенето.

— Вече?

— Направо е невероятно, че бюфетът е непокътнат. Или е някакво чудо, или Емилио е жив и неотдавна е бил в кабинета, за да си подреди нещата. Очилата бяха негови. Мога да се закълна. Скоро е бил там.

— Е, днес едва ли пак ще се мерне. Ако се е спотайвал наоколо, сигурно сме му изкарали ангелите.

Лара си помисли, че навярно е прав. Емилио беше най-добрият ѝ източник на информация — ако все още е жив и ако успее да го измъкне от укритието му. Смяташе да се върне в посолството по-късно, с или без Кий и отец Джералдо, и ако трябва да не мръдне оттам цяла нощ, но да се свърже с бившия помощник на съпруга си. Кий ще я обсипе с цял поменик от възражения срещу тази тактика, затова реши да отложи разговора за по-нататък.

Междувременно обаче съществуваха и други възможности, които да опита.

— Отец Джералдо, дали смъртта на Ашли е била вписана в общинските регистри?

— Не е изключено. Преди метежа нацията правеше някакви напъни към цивилизованост. Ако архивите не са унищожени, би следвало да се пазят в кметството.

— През какви бюрократични формалности трябва да минем, за да се доберем до тях? — попита Кий.

— Нямам представа, докато не пробвам.

— Но ако се разбере какво точно търсиш, все едно да развеем байрака.

Свещеникът се замисли над възникналия проблем.

— Ще кажа, че търся сведения за някой си Порталес. Порталес, Портър. Ако смъртните актове се водят по азбучен ред, името на Ашли ще бъде в същия том.

— Том ли? Не се ли обработват с компютър? — изненада се Кий.

— Не и в Монтесангре — отвърна отец Джералдо с вдъхновена от рома усмивка.

Оказа се удивително просто. След случката в оплячкосаното посолство вече почти не вярвах на късмета си.

Не беше изминал и половин час, след като отец Джералдо ги остави в джипа, паркиран в една странична уличка на няколко пресечки от съдебната палата, и той се върна с наперена походка и щастливо ухилена физиономия.

— Бог беше милостив с нас — рече и се покатери отзад. Макар, че бе отсъствал съвсем за малко, на Лара ѝ се стори, че се е губил цяла вечност. Опасяваше се, че архивите ще липсват и замисълът им да се сдобият с нови сведения ще се провали. Кий се преструваше, че си подремва под сламената шапка, докато всъщност зорко наблюдаваше какво става наоколо, да не би да привлекат нечие внимание.

Сиудад Сентрал беше град на постоянни размирици, но в него все още се водеше що-годе оживена търговия. Хората щъкаха насамнатам с громолящите градски автобуси, с частни автомобили, на велосипеди и пеша. Въпреки цялата привидна суматоха обаче човек не добиваше усещането за особен кипеж.

Преобладаваше настроение на настръхнала бдителност. Хората не се събираха на групички, за да побъбрят, да не би причината за скупчването им да бъде погрешно изтълкувана от патрулите, които надменно профучаваха с военните си машини по най-оживените места. Децата не се отделяха от нервните си, наплашени майки. Продавачите си претупваха работата, без да въвличат клиентите си в обстойни разговори.

Лара и Кий посрещнаха с облекчение завръщането на отец Джералдо.

— Открихте ли къде е погребана Ашли? — попита припряно Лара.

— Не, но имаше смъртен акт. Беше подписан от д-р Томас Сото Куиньонес.

— Да вървим — каза Лара на Кий и му махна да пали джипа.

— Чакай малко. Този Сото — рече той и се обърна към отец Джералдо — на чия страна е?

Лара гореше от нетърпение да продължат разследването.

— Няма значение.

— Как пък не!

— Той е лекар. Аз също. Това стои над политическите пристрастия. Той ще ми послужи като на колега.

— Кога ще пораснеш най-сетне? — сопна ѝ се сърдито Кий. — Откъде знаеш дали не е зет на Ел Корасон или пък шпионин на Ескавес? Така или иначе, ако нахълтаме там и изтърсим нещо нередно, с нас е свършено.

— Извинете ме. — Отец Джералдо се обърна към Кий в ролята на умиротворител. — Няколко пъти съм се срещал с д-р Сото по работа. Не съм чувал да симпатизира открито на никоя партия. Доколкото ми е известно, лекува ранените и от двете страни.

— Видя ли? А сега може ли да тръгваме?

Кий пренебрегна подканата на Лара.

— Дори да е отзивчив към нас, ще трябва да рискува живота си, за да ни помогне. А потенциалната опасност може да му затвори устата. Току-виж направо ни откаже. Най-лошият вариант е да насъска наказателните отряди на Ел Корасон по петите ни.

— Готова съм да поема риска — рече непреклонно Лара.

— Не става дума единствено за тебе.

— Ако не искаш да дойдеш с мен, ще ида и сама.

Кий се опита да я пречупи с втренчения си поглед. Когато тя не отстъпи, той се обърна към отец Джералдо:

— Какво е предчувствието ви за сеньор доктора?

В тъмните очи на свещеника проблесна колебание. Най-накрая промълви:

— Независимо дали ще склони да ни помогне, мисля, че поне няма да ни издаде.

Лара се съгласи.

— Добре, вие двамата — рече тихо Кий. — Както кажете, но ще ме слушате как да постъпим.

Лара и Кий чакаха в претъпкания болничен кабинет на доктора, докато отец Джералдо за втори път изпълняваше ролята на техен говорител. Кий бе спуснал щорите срещу следобедното слънце, но стаята беше без климатична инсталация и вътре едва се дишаше. Роклята на Лара лепнеше за мокрото ѝ тяло. По ризата на Кий, точно през средата, също личеше широко, тъмно петно. Той често бършеше с

ръкав потта от челото си. Пестяха въздуха и силите си и не продумваха.

Мълчанието беше допълнителна предпазна мярка. Не искаха гласовете им да примамят някой от персонала в личния кабинет на лекаря. Трудно би им се удало да обяснят присъствието си.

Чакането се проточи безкрайно. Лара скръсти ръце пред лицето си и се облегна върху бюрото, повече от два часа стояха тук. Защо се бавеше толкова дълго? Въображението ѝ започна да се развихря: открили са ги. Извикали са въоръжени отряди и в момента обкръжават болницата. Кий май излезе прав — д-р Сото използва професията си като прикритие. А всъщност е шпионин. Прозрял е шикалкавенето на отец Джералдо, изтръгнал е с мъчения истината и...

В мига, в който долови приближаването на испаноговорящи гласове, тя се изправи. Кий също ги беше чул. Той зае позиция зад вратата и ѝ направи знак да не се обажда и да не се показва, докато лекарят не влезе в стаята.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Между гърдите ѝ рукна пот. Дръжката на вратата се завъртя и в кабинета влезе д-р Томас Сото Куиньонес, следван от свещеника. Той посегна към ключа на лампата и го щракна.

— Раждането беше нормално, но тези неща понякога продължават...

Забеляза Лара и я изгледа недоумяващо.

— Прощавайте, докторе — каза смирено отец Джералдо и въведе доктора през прага. Пак на испански обясни: — Не бях съвсем откровен. — Макар, че наистина бих искал да обсъдим създаването на кухня за гладните. Може би някой друг път?

Кий се пресегна зад тях и затвори вратата, като се изпречи между нея и слияния доктор.

Отец Джералдо се извини на Лара и Кий за забяването.

— Съгласи се да поговорим, след като изроди едно бебе. Раждането се запъна и протече по-дълго от очакваното.

— Вие сте американци? — възкликна лекарят на безупречен английски. — Как сте минали границата? Моля ви, обяснете ми какво става. — Той изгледа притеснено суровия лик на Кий и пистолета, затъкнат в колана му. Първо зяпна свещеника, после Лара, която в момента стоеше до бюрото му. — Вие пък коя сте?

— Казвам се д-р Лара Малори. — Устната ѝ не бе кървила от часове, но тя я чувстваше натежала като желязо. — Преди три години аз живеях в Монтесангре със съпруга си, посланика Рандъл Портър.

— Ами да, разбира се — рече той, когато споменът го осени. — Снимката ви беше поместена във вестниците. Съпругът ви беше отвлечен и екзекутиран. Такава трагедия. Безсмислена жестокост.

— Да.

— Лекарското братство още оплаква смъртта на посланика. След скъсването на отношенията със Съединените щати притокът на медикаменти и фармацевтични средства почти секна.

— Като лекар напълно разбирам проблема ви. — Тя пристъпи няколко крачки напред. — Д-р Сото, лично ще се погрижа да получите достатъчни количества от тях, ако ми помогнете сега.

Докторът погледна през рамо към Кий, хвърли още един въпросителен поглед на свещеника и отново се обърна към Лара.

— По какъв начин да ви помогна?

— Да намеря гроба на дъщеря си.

Д-р Сото я зяпна ококорен от изненада, но нищо не каза.

— При отвлечането на съпруга ми тя беше убита в престрелката. Била е погребана тук. Моето правителство, както и няколко монтесангрениски режима, не се отзоваха на постоянните ми молби останките ѝ да бъдат ексхумирани и върнати в Съединените щати. Дошла съм да го направя собственоръчно. Но не знам къде е заровена.

В дъното на застлания с линолеум коридор се разнесе скърцане на гумени подметки. Тракането на металните чинии и чаши отбеляза пристигането на количките за вечеря. Но в този тесен кабинет, близо до аварийния изход, се бе възцарила гробна тишина.

Най-накрая докторът се прокашля.

— Дълбоко ви съчувствам. Заслужавате възхищение, че сте предприели това опасно начинание. Но просто съм с вързани ръце. Откъде да знам къде е погребана дъщеря ви?

— Вие сте подписали смъртния ѝ акт. — Лара се приближи към него. Кий се напрегна и посегна към пистолета си, но тя го спря със светкавичен поглед. — помните ли случая?

— Естествено.

— Името ѝ е Ашли Ан Портър. Загинала е на четвърти март онази година, броени часове преди официалното обявяване на

революцията.

— Ясно си спомням, когато дъщеря ви бе убита и съпругът ви взет в плен. Вие също бяхте ранена.

— Тогава сигурно не сте забравили как сте подписали смъртния акт на Ашли и сте предали тялото ѝ за погребение.

По страните му бе избила пот. Беше едър, набит мъж, но понисък от нея. Лицето му беше четвъртито, носът — широк и сплеснат, издаващ примеса на индианска кръв в потеклото му. Ръцете му бяха прекалено големи и груби за операции, макар че отец Джералдо беше казал, че е много почитан хирург.

— За съжаление, не си спомням да съм подписвал подобен документ.

Тя нададе вик на отчаяние:

— Трябва да си го спомните на всяка цена!

— Моля ви, разберете — рече припряно той, — часовете след похищението на посланика бяха едни от най-смутните в цялата история на страната. Имаше стотици пострадали. Президентът и семейството му се спасиха на косъм. Всички, изпълнявали каквато и да е служба по време на неговото управление, бяха екзекутирани. Улиците се превърнаха в реки от кръв.

Лара бе чела вестникарските репортажи, докато лежеше в болницата в Маями. Не се съмняваше в точността на описания от лекаря хаос.

Кий се обади за първи път от пристигането на доктора и за разлика от нея беше настроен скептично.

— Не си спомняте едно англосаксонско момиченце сред всички останали трупове?

Сото поклати плешивата си глава.

— Съжалявам, сеньор. Знам, че сте разочаровани.

Лара си пое няколко дълбоки глътки въздух за кураж и протегна дясната си ръка към него.

— Благодаря, д-р Сото. Извинявам се за театралния начин, по който се обърнахме към вас.

— Съзнавам необходимостта от предпазливост. Съпругът ви не се ползва с благоразположението на метежниците, които са сега на власт.

— Съпругът ми представляваше Съединените щати, а те заеха страната на президента Ескавес. Рандъл само изпълняваше задълженията си.

— Разбирам — каза тихо Сото. — Въпреки това, почти мога да ви гарантирам, че семействата и приятелите на онези, измъчвани и убити от поддръжниците на Ескавес, едва ли ще се отнесат с подobaващо великодушие.

— Можем ли да разчитаме, че ще си затваряте устата? — попита рязко Кий.

— Por supuesto. Няма да ви издам.

— Само да смеете, ще съжалявате.

Отец Джералдо пристъпи между тях.

— Смятам, че трябва да оставим д-р Сото да си гледа работата.

— Да — съгласи се Лара. — Безсмислено е да ви занимаваме повече.

Отец Джералдо благослови доктора и му поиска прошка за измамата. Д-р Сото увери свещеника, че не му се сърди. Когато Лара се отправи към вратата, Сото сложи ръка на рамото ѝ.

— Съжалявам, сеньора Портър. Щеше ми се да бях по-полезен. Buena suerte.

— Muchas gracias.

Тя отново покри главата си със забрадката и излезе от кабинета подир отец Джералдо. Кий вървеше най-отзад, докато свещеникът ги превеждаше по пътя, по който бяха дошли, през едно крило на болницата, затворено поради неспособността на нестабилното правителство да го издържи. Той идеално познаваше разположението на отделенията, понеже от години посещаваше болните си енорияши из тях.

Измъкнаха се незабелязано. Лара с изненада установи, че вече се е стъмнило. Не че имаше значение за нея дали е ден или нощ. Едва смогваше да влачи краката си и сигурно не би помръднала от мястото си, ако Кий не я подбутваше да върви.

Тъкмо се въодушеви, когато намериха смъртния акт на Ашли и разочарованието от срещата с д-р Сото я връхлетя със съкрушителна сила. Съдбата я беше премазала и обезверила.

Още възнамеряваше да се върне в посолството с надеждата да открие Емилио Санчес Перон. Но първо трябва да си почине. Отдъхне

ли си, отново ще добие кураж. Знаеше, че като поспи няколко часа, премисли евентуалните възможности и набележи нов план за действие, ще ѝ просветне пред очите.

С такива ободрителни думи тя се насърчаваше, докато се тътреше към джипа.

Не успя да стигне до него. Кий я замъкна зад една кофа за боклук откъм гърба на болницата.

— Шшт! Падре!

Отец Джералдо се извърна.

— Какво има?

— Не е нужно да разиграваш сценката с плащовете и сабите, никой не ни видя.

Кий направи знак на отец Джералдо да се приближи.

— По кое време Сото ще си тръгне от болницата?

Той сви рамене.

— Нямам представа. Защо?

— Нашият приятел, докторът, лъже.

— Но аз го познавам от...

— Повярвайте ми, падре — прекъсна го Кий. — Може да е добър съдник, когато става въпрос за светии, но аз пък умея да различавам грешниците. Той лъже.

— Защо? — попита Лара.

— Не знам, но искам да разбера. Каза, че не си спомнял дъщеря ти. Пълна измишльотина — заяви Кий. — Засадата беше отразена на първо място във всички вестници по света. Аз бях в Чад по това време и дори там тя бе новина номер едно! С нея е започнала революцията, добре. През градската морга се е изнизала върволица от трупове, като лайна от задника на угоена гъска, добре. Може да е бил затънал до гуша в мъртъвци, но няма начин да е забравил как е подписал, смъртния акт на една посланическа дъщеря, и то от Съединените щати, убита в кървава престрелка. Няма начин, Хосе.

Беше чудно до каква степен Лара инстинктивно вярваше на Кий. С черната си, запусната брада той приличаше на жалък разбойник, на човек, който привличаше опасностите като магнит и живееше от тях. Изумителните му сини очи шареха пъргаво по околните сгради. Не пропускаха и най-малкото движение. Гласът му беше тих, настойчив, властен и убедителен.

— Какво ще правим? — попита тя. Безпределното ѝ доверие, изглежда, мълчаливо се беше предало и на него, защото неспокойните ѝ очи престанаха да се стрелкат на вси страни и се спряха върху нея.

— Ще чакаме.

При звука на смъртоносното изщракване д-р Сото замръзна на мястото си. Кий опря дулото на Беретата зад ухото на лекаря и изви лявата ръка зад гърба му, притискайки я чак между лопатките.

— Само да гъкнеш и те пречукам. — Гласът му изсъска в тъмнината така приглушено, че можеше да бъде сбъркан с шепота на листата, разклатени от лекия ветреца.

— Върви.

Докторът не се възпротиви. Запъти се към джипа, който изникна от тъмните сенки на уличката. Зад волана се беше настанил отец Джералдо, едновременно развълнуван и притеснен. Лара се крепеше върху крайчеца на задната седалка, вкопчена в тази пред себе си и наблюдаваше приближаването на Кий със заложника му.

— Пребъркай го, Лара. — Тя скочи на земята и прокара ръце отвън по облеклото на доктора.

— Не съм въоръжен — каза с достойнство той.

— Но си проклет лъжец — рече Кий.

Лара потвърди с кимване, че лекарят не носи оръжие и се върна на мястото си в джипа.

— Влизай.

Сото изпълни нареждането на Кий и се качи отпред. Кий скочи, настани се до Лара, и заби дулото на пистолета във вдлъбнатината на тила му. Отец Джералдо включи джипа на скорост и те потеглиха.

— Къде ме водите? За бога, моля ви... Не разбирам защо правите това. Какво искате от мен?

— Истината. — Лара се наклони към него, за да я чуе. — Вие знаете повече за смъртта на дъщеря ми, отколкото споделихте с мен, нали?

Кий смушка Сото отзад по черепа с пистолета.

— Не! — извика докторът с пронизителен, тънък глас. — Кълна се, че нищо не знам. Бог ми е свидетел.

— Внимавай — предупреди го Кий. — Тук присъства божи служител, който всичко Му докладва.

— Не мога да ви помогна — изхленчи той.

— Не можете или не искате? — попита Лара.

— Не мога.

— Не е вярно. Какво криете от мен?

— Госпожо Портър, умолявам ви...

— Кажете ми — настоя тя.

Отец Джералдо подкара по една разбита уличка, която извеждаше до отдалечено горска поляна над реката. Тя извираше като чист, пенлив планински поток, но след дългия си лъкатушен път из джунглата и преминаването си през центъра на Сиудад Сентрал, където се задръстваше с отпадъци мръсотия, се вливаше в океана във вид на отвратителна мътилка. Той спря джипа, но не изгаси двигателя.

— Бяхте ли дежурен в болницата в деня, когато нападнаха колата ни? — попита Лара.

Той понечи да кимне, но не можа заради револвера.

— Si — прошепна уплашено.

— Видяхте ли дъщеря ми?

— Si. Беше в критично състояние.

Лара преглътна при спомена за количеството кръв шуртяща от раната върху вратлето на Ашли. Без съмнение била засегната сънната артерия. Тя затвори очи, за да изтрие картината в съзнанието си, по-късно можеше да скърби воля. Сега нямаше време за подобен разкош.

— Какво стана с тялото на дъщеря ми?

— Отче — захленчи Сото и обели очи към свещеника. — Моля ви да се намесите. Имам семейство, за което трябва да мисля. Бог вижда, че от сърце съчувствам на госпожа, но се страхувам да не пострадам.

— С пълно основание, мътните те взели — почти изръмжа Кий. — Ел Корасон не е тук, ама аз съм. Не сме бърхтили хиляда мили, за да се бързикаме с теб. Кажи й каквото иска да знае, иначе не си ни притрябвал. Comprendre? С други думи, ще минем и без теб.

Лара не одобряваше тактиката за сплашване на Кий. Бяха се разбрали да прибегне до нея само в случай, че всички останали опити се провалят, или — което беше малко вероятно — когато се убедят, че Сото казва истината и че не знае нищо за погребението на Ашли. Беше

почти сигурна, че той няма да изпълни недвусмислените си закани, но дано все пак Сото лапне въдицата, та да не става нужда да се убеждава в противното.

— Падре? — примоли се Сото с пресипнал глас, като гледаше уплашено тъмните, мръсни води под себе си. — Por favor?

Отец Джералдо се прекръсти, наведе се и зашепна молитва. Не можеше да бъде по-убедителен.

— Писна ми да се лигавим с тоя. — Кий скочи от джипа и въртна глава към доктора да слиза.

— Cementerio del Sagrado Corazon — изпелтечи той.

— „Свещено сърце“. Там ли е погребана? — попита Лара.

— Si. — Докторът издиша тежко и сякаш се смачка като спукан балон. — В началото на сраженията повечето от пострадалите бяха откарвани там. Заведете ме и ще ви покажа.

Отец Джералдо спря да се моли и включи джипа на задна скорост. Отправи предупреждение към доктора:

— Само да не ни баламосваш.

— Не, сеньор. Кълна се в живота на децата си.

Гробището се намираше в другия край на града. И при нормални обстоятелства пътуването щеше да продължи дълго. А сега разстоянието се увеличи още повече, защото отчето мина по обиколен път. На няколко пъти обръщаше посоката, да не би да ги следят. За да избегне военните патрули или евентуална засада, той криволичеше през привидно изоставени квартали, където уличните лампи не светеха и единствено бездомните котки имаха кураж да се мяркат наоколо.

Нервите на Лара бяха опънати до скъсване, когато най-сетне стигнаха до вратите на гробището.

— Залючено е!

— Да, но оградата не е висока. Хайде. — Кий се измъкна пръв от джипа. Даде знак на Сото да слиза. — Сложи си ръцете на тила. Мръднеш ли, стрелям.

— Ако ме застреляте, няма да знаете къде да търсите гроба на момиченцето.

Кий не се хвана на уловката. Ухили се и зъбите му се бялнаха ослепително върху фона на черната му брада.

— Не съм казал, че ще те убия. А че ще стрелям в теб. Например в ръката. Един лейкопласт не ще можеш да смениш, камо ли да правиш

операции. — Престана да се усмихва. — А сега мърдай.

Четиримата се прехвърлиха с лекота през ниската каменна ограда. Сото посочи накъде да вървят. Не използваха фенерче, за да не рискуват. Нямаше луна и те трябваше изключително внимателно да се промъкват покрай надгробните плочи из неравната земя.

Гробището беше разположено на един хълм и от него се откриваше внушителна гледка към града с планините, извисяващи се зад него. И то носеше белезите на войната. Цялото място бе запуснато. Съвсем малко гробове сякаш се поддържаха след започването на революцията. Сърцето на Лара се късаше при мисълта, че дъщеря ѝ лежи в такова сиротно кътче, обрасло в бурени и пълно с влечуги от джунглата, които се шумугваха незабелязано в гъсталака.

„Ашли скоро ще се махне оттук“ — зарече се тя наум.

Действително, д-р Сото се беше озовал до един насип край широка падина. Там той спря. Едва-едва, да не би Кий да изпълни закана си, се обърна към Лара. Тя се сепна при вида на вампирясалите му очи, докато се усети, че мъждукащият им блясък се дължи на напирасите сълзи.

— Не исках да научите това, но вие настоявахте — каза той. — Щеше да е сто пъти по-добре, ако не ме бяхте накарали да ви довеждам тук. А още по-добре щеше да е, ако бяхте забравили прежеждието в Монтесангре и си бяхте останали в Америка.

— Какви ги дрънкаш? — попита Кий.

Лара, по-скоро озадачена, отколкото ядосана, се приближи до ръба на насипа и надникна в падината. Беше около двајсет ярда в диаметър, с почти кръгла форма и приличаше на метеоритен кратер, макар че на места беше поникнала растителност.

Недоумяваща се извърна към отец Джералдо. Той гледаше втренчено в плитката вдлъбнатина. Раменете му бяха приведени напред, а ръцете му висяха отпуснати до тялото. Вяло стискаше манерката си, но не пиеше от нея. Съзирайки падината, той се беше вцепенил и ромът беше изфирясал напълно от главата му.

Кий също се взираше отвъд издатината, като че очакваше от нея обяснение, после внезапно цялото му тяло трепна, сякаш някаква жица, стърчаща от главата му, бе дръпната с все сила. Изтърва пистолета в прахоляка и сграбчи доктора за реверите на ленения му костюм, вдигайки го на няколко пръста от земята.

— Да не искаш да кажеш, че...

— Si, si. — От раздрусването на Кий сълзите в очите на лекаря рухнаха. И потекоха надолу по лицето му. — Doscientos. Trescientos. Quien sabe?

— Двеста или триста какво? — гласът на Лара се повиши от ужас. — Двеста или триста...

Когато отговорът я осени, дъхът ѝ секна. Устата ѝ зееше отворена, но тя бе загубила способност да диша. Кий пусна доктора и се втурна към Лара.

— Лара?

Мъртвешката тишина в гробището се раздра от най-смразяващия вопъл, който беше чувала. Отначало не разбра, че викът се е изтръгнал от собственото ѝ гърло. Тя разпери широко ръце, хвърли се към ръба на падината и сигурно щеше да се строполи на дъното ѝ, ако Кий не се беше протегнал и не я бе прихванал през кръста. Цялата увисна на ръката му. Той я задърпа назад, но тя взе да се съпротивлява с утроената сила на лишен от разсъдък човек.

Накрая успя да се отскубне от него, запълзя към края на издатината, като неумолимо риеше с нокти в пръста, изкореняваше туфи трева и не преставаше да надава този чудовищен пронизителен писък.

— Не! Господи, не! Моля те, не! Ашли! О, божичко, не.

Д-р Сото бръщолевеше несвързано за деня, когато масовият гроб бил поръчан. Изкопали го булдозери, специално за да побере огромния брой на пострадалите. Гробарите не били в състояние да насмогнат. Когато моргата се препълнила, започнали да слагат мъртвците където им падне. Стотици били избити по улиците и труповете им били зарязани да изгният там. Те се превърнали в смъртоносна заплаха за живите. Избухнали епидемии от тиф и други заразни болести. Главатарите на метежниците решили проблема по най-бързия начин, който им хрумнал.

— Лара, стига вече! — Кий постави ръце на раменете ѝ и се опита да я привдигне, но тя беше забила пръсти в земята и не се пускаше.

— Съжالياвам. Толкова съжالياвам — повтаряше д-р Сото.

Едва сега тя разбра защо той беше толкова уклончив и не искаше да ѝ каже за масовия гроб. Беше се страхувал да бъде наказан, но не от

Ел Корасон. А от нея.

— Остави ме на мира. — Кий се помъчи да я изтласкаш ръба на зловещата яма и ноктите ѝ одраха рамото му до кръв. Той изръмжа от болка, но само удвои усилията си да я озапти.

— Лара. — Отец Джералдо коленичи до нея и ѝ заговоря ласкаво: — Бог с Неговата безкрайна мъдрост...

— НЕ! — изкрещя тя. — Не ща да слушам за никакъв бог! — В следващия миг взе да реди молитви към всевишния за милост.

— Кой е направил това? — Кий продължаваше да държи ръцете си здраво вкопчени в раменете ѝ, но убийственият му поглед беше прикован в д-р Сото. — Кой е заповядал и бебетата да бъдат зарити в масов гроб? Боже господи, що за хора сте вие, да не сте варвари? Искам да знам името му. Кой е издал тази заповед? Кажете ми името на тоя негодник.

— Съжалявам, сеньор, но е невъзможно да се разбере кой е наредил да се извърши масово погребение. Всичко... — Д-р Сото само тихо изохка. Свлече се на колене, притиснал с ръка гърдите си и рухна на една страна.

Отец Джералдо изричаше за трети път „Аве Мария“, когато се катурна напред и заби лице във влажната пръст точно до дясната ръка на Лара.

Слисана и ужасена тя наблюдаваше как под главата му се образува тъмна локва.

— Господи!

Кий посегна към Беретата, която бе захвърлил преди това, но твърде късно. За неуспешния си опит получи ритник в ребрата и се строполи с гримаса и стон.

Лара запълзя заднишком в трескава надпревара да се отдалечи от пихтиестата маса, представлявала някога главата на отец Джералдо. Така рязко я дръпнаха на крака, че зъбите ѝ изтракаха.

— *Vuenas noches, senora.* Ето че пак се срещнахме.

Беше партизанският водач от засадата край Сиу Сентрал. Рикардо.

Военният камион хлътна в една изровена дупка. Лара политна към желязната странична преграда на „дявола и половина“, което беше

американският жаргонен израз за тонажа на транспортното средство. Пътуваха от часове.

Още преди да осъзнае, че са заобиколени от въоръжени мъже, ръцете ѝ бяха грубо завързани на гърба, положението не се беше променило и поради това тя не можеше да пази равновесие при друсането на камиона. Толкова често се блъскаше насам-натам, че сигурно цялата щеше да бъде насинена. Ако изобщо оживееше.

Тъкмо този въпрос оставаше неизяснен. Отец Джералдо беше мъртъв. Д-р Сото бе издъхнал, без да довърши мисълта си. Кий обаче беше напълно жив. Слава богу. Докато ги влачеха от гробището и ги напъхваха в камиона, от устата му се лееха яростни псувни. Няколко войници претърсваха вещите им в джипа. Един от тях бърникаше фотоапарата и обективите в чантата. Кий му се развика:

— Я си махай тъпите лапи оттам!

И той беше вързан като Лара, но се втурна напред и изрита чантата от ръцете на войника, последният се вбеси и стовари дръжката на пистолета си върху слепоочието на Кий. Кий се олюля и се свлече на колене, но не миряса. Погледна войника и въпреки капещата от раната на главата му кръв, се ухили и каза:

— Майка ти те е пръкнала, след като се е чукала с магаре.

И да не разбираше английски, войникът прие забележката за обидна и се спусна към Кий. Преди да успее да си отмъсти, Рикардо заповяда на по-младия мъж да ги качи в камиона.

Взеха да умуват дали да подкарат и джипа, или да го зарежат до входа на гробището. Рикардо реши един от партизаните да ги последва с него.

Лара и Кий бяха набутани в каросерията. Сетне хвърлиха багажа им, плюс чантата с фотоапарата и лекарското ѝ куфарче. Войниците се качиха, след което опънаха и стегнаха брезентовото платнище. Нищо не се виждаше, но въпреки това похитителите им настояха да бъдат завързани очи. Естествено, Кий не се подчини. Трябваше да го натиснат трима мъже, докато му закрепят мръсната кърпа на главата.

Лара знаеше, че е безполезно да оказва физическа съпротива, но погледът ѝ изразяваше в пълна мяра дълбоко презрение, преди да сторят същото и с нея.

Пътят бе буквално непроходим. Войниците бяха немити. В задушното пространство на каросерията вонята беше нетърпима. Тя

умираше от жажда, но ѝ беше ясно, че ако поиска вода, няма да ѝ обърнат внимание. Задните ѝ части бяха натъртени, както ръцете и краката. Вървите около китките ѝ вече я прерязваха.

Искаше да знае къде ги откарват и защо. Колко ли още остава до определеното място? Дали изобщо пътуват в някаква посока? И като стигнат, после какво?

Пазеше силите си, за да попита в даден момент. Никой нямаше да ѝ отговори. Само веднъж понечиха да разменят две-три думи с Кий. И той отнесе наказание за това.

— Лара? — Гърлото му беше прегракнало и сухо подобно на нейното. — Добре ли си?

— Кий?

— Слава богу. — Той въздъхна. — Дръж се и...

— Silencio!

— Я си го начукай!

Чу се боричкане, после стон и оттогава Кий не се беше обадил.

Помъчи се чрез самовнушение да откъсне съзнанието и тялото си от настоящото преживяване. Но всеки път, щом се опиташе да извика в ума си картини на пустинни залези или плискащи се вълни, или реещи се облаци, вниманието ѝ се връщаше отново към масовия гроб, където дъщеря ѝ щеше да остане закопана завинаги.

Беше невъзможно да осъществи онова, за което бе тръгнала. Защо тогава не понечи да избяга, та да я застигне куршумът на някой войник и да се отърве? Отец Джералдо и д-р Сото не бяха усетили болка. Мигновена смърт. Колко хубаво.

Защо още се стремеше да оцелее?

Не, изпитваше дори нещо по-силно. Беше твърдо решена да види виновниците за това зверство наказани. Да погребат дъщерята на един американски посланик по такъв неописуем начин бе нарушение на общопризнати човешки права. Ако остане жива, ще разтръби на целия свят това позорно деяние.

Лара си беше имала работа с много неизлечимо болни пациенти. До тази вечер не бе проумявала нежеланието им да се простят с живота. Как можеш да се държиш за него, вкопчен със зъби и нокти, дори да знаеш, че положението е безнадеждно? Често си бе задавала въпроса защо човешкият дух отказва да се примири със смъртта. Сега разбираше, че и най-лошото да се случи, пак може да бъде преодоляно.

Инстинктът за самосъхранение явно бе по-силен, отколкото предполагаше. Той бдеше над живота и когато съзнанието се бе предало напълно. Ако не беше така, тя щеше да умре в мига, в който зърна масовия гроб и научи, че дъщеричката ѝ е запокитена там. Вроденото чувство за оцеляване я бе запазило през дългата нощ.

Вероятно бе задрямала, защото внезапно се събуди, когато камионът спря и отвън се долови раздвижване. Замириса на запалени дърва и на готвено.

— Довтасахме ли най-сетне? — обади се подигравателно Кий.

Дръпнаха я на крака и я свалиха от камиона. Крайниците ѝ бяха схванати и я боляха. Залитна, когато я блъснаха да върви, но свежият въздух, лъхнал кожата и изпълнил гърдите ѝ, беше приятен, пое го дълбоко и се помъчи да възстанови кръвообращението в дробовете си.

Изведнъж кърпата бе смъкната от очите ѝ. Рикардо стоеше до нея широко ухилен.

— Bienvenido! — Тя се сви от гнилия му дъх. — Ел Корасон гори от нетърпение да посрещне специалните си гости.

Тя се изненада, че говори английски.

— Аз също имам какво да кажа на Ел Корасон.

Той се изсмя.

— Жена с чувство за хумор. Харесва ми.

— Но аз не се шегувам.

— О, напротив, смешно е, сеньора. Много смешно.

Точно в този момент една жена, облечена в мърляви униформени панталони и плетена камизолка със следи от засъхнала пот, се хвърли отгоре му. След смущаващо страстна целувка, през която той открито я опипа, тя измърка:

— Ела вътре. Приготвила съм ти ядене.

— Къде е Ел Корасон? — попита той.

— Чака отзад.

Продължиха да се натискат и се затътриха към една грубо скована барака, където се изкатериха по разнебитените стълби на тясна веранда и се скриха зад завесата на вратата. Останалите войници бяха посрещнати по същия начин от различни жени и им бяха връчени паници с ядене, разсипани от един общ казан, окачен над лагерния огън. Пиеха прясно сварено кафе от тенекиени канчета. Лара би се

радвала и на чаша с вода. Устната ѝ още бе подпухнала и я наболяваше.

Двама мъже с полуавтоматични оръжия стояха на пост до нея и Кий. Когато го зърна, Лара направо ахна. Той седеше до нея на земята, но часовете се бяха разположили между тях. Кървящата рана на слепоочието му беше съсирена. Изглеждаше опасна и имаше нужда от почистване, дезинфекция, а може би и от шев. Запита се дали биха ѝ дали достъп до лекарското куфарче, но си помисли, че е малко вероятно.

Очите му бяха обрамчени от сенки на умора, както навярно и нейните. Дрехите му също бяха изцапани и замърсени от пот. Едва бе съмнало, така че слънцето почти не се усещаше, но влажността бе толкова висока, че над короните на дърветата в джунглата, която заобикаляше сечището, се стелеше гъста мъгла.

Кий я зяпаше с пронизващ поглед, но и без мълчаливото му послание тя разбираше, че положението им е напечено. Той използва момента, за да въртне очи към чантата с фотоапарата. Един от войниците я беше свалил заедно с другия им багаж от камиона и беше стоварил всичко съвсем близо до нея.

Лара въпросително наклони глава, знаеше, че се опитва да ѝ каже нещо, но не можеше да се сети какво.

Тогава той произнесе само с устни: „Магнум.“ Тя хвърли поглед към чантата с фотоапарата. Когато отново изви очи към него, той кимна едва забележимо.

— Сеньора. Сеньор. — Рикардо се появи, олюлявайки се, иззад завесата на вратата и се подпря на един от коловете, подпирани сламения покрив. — Имате голям късмет. Ел Корасон ще ви види веднага.

Над лагера се възцари почтителна тишина. Онези, които се хранеха, оставиха яденето си настрана. Всички погледи се обърнаха към входа на бараката. Дори децата, които се гонеха и си играеха на война, прекратиха забавленията си. Бунтовническите войници престанаха да раздухват измислените си подвизи пред впечатлените жени. Вниманието на всички бе приковано във верандата пред бараката.

Тържествено завесата бе дръпната и оттам се появи един мъж.

Лара се свлече на колене. Почти без глас, тя възкликна:

— Емилио!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

— Извинете, госпожице Джейнълин?

Като чу гласа на Буи, тя едва не подскочи до тавана, но не се издаде. С хладното снизхождение на руска принцеса повдигна глава.

— Здравейте, господин Кейто. Какво мога за направя за вас?

Той стоеше на вратата, свързваща склада с тясната канцелария в дъното. Грозното, разхвърляно здание беше тихо и с изключение на тях двамата, пусто.

Буи бе внесъл със себе си уханието на въздуха отвън. В него се усещаше първият полъх на есента и тя го долавяше, просмукан в дрехите му. Косата му се беше сплескала от шапката и той мачкаше нервно периферията ѝ между пръстите си. Устните му бяха изпръхнали. Изгледа го със стаен копнеж.

— Исках да ви питам дали имате новини от брат си и от д-р Малори?

— Не — отвърна тя и я прониза чувство за вина. Беше егоистично от нейна страна да се тръшка непрекъснато за Буи, когато животът им можеше да е в опасност. Кий беше обещал да се обади вкъщи, ако успее, но след заминаването им преди три дни не бяха получили ни вест, ни кост. Джейнълин умираше от притеснение, майка ѝ също, въпреки че не го признаваше. Тя не мърдаше от стаята си, освен когато слизаше да се храни, а дори тогава ѝ струваше неимоверни усилия да води най-елементарен разговор.

— Лоша работа — каза Буи. — Все се надявах, че вече са тръгнали обратно. — Той ръчкаше една щръкнала сламка в периферията на шапката.

— Нещо друго, господин Кейто?

— Тъъ, да, госпожице. Заплатата ми. Не беше оставена в преградата ми сутринта. Друг път не бих ви безпокоил за това, но утре трябва да си плащам наема.

Знаеше, че говори истината, но погледна към празната кутийка с името му.

— О, боже! Много се извинявам за пропуската, господин Кейто. Навярно съм забравила пликчето ви в сейфа.

Служебният сейф на компанията беше цяло чудовище, което положително тежеше повече от три пиана. Заемаше единия от ъглите на сбутаната стая. Черната му метална лицева част беше натруфена със златни винетки и заврънкулки. Датираше още от времето, когато дядо ѝ бе плащал на помощниците си в брой.

Когато се запъти към него, Джейнълин почувства погледа на Буи върху себе си и ѝ стана неловко. Добре, че можеше да набере шифъра на сейфа и със затворени очи. Открехна вратичката и извади заплатата му от преградата, където нарочно я беше пъхнала сутринта. Понеже той не понечи да я потърси след онази вечер, когато се прегръщаха в кухнята подир пристъпа на Джоди, тя реши да вземе инициативата в свои ръце и да го накара да дойде при нея.

Беше избягал посред гръмотевичната буря, предпочитайки студената компания на светкавиците и поройния дъжд пред топлината на обятията ѝ. Сигурно Буи бе разочарован от нейните целувки или пък се бе отворил от пламенния ѝ отклик на ласките му, но тя нямаше да му позволи да я пренебрегва и да се преструва, че не са били близки, макар и за малко.

— Заповядайте, господин Кейто. — подавайки му чека, тя внимаваше да не докосне пръстите му. — Съжалявам за недоглеждането.

Седна отново зад бюрото и се зае с документите, с които се занимаваше при влизането му. Сърцето ѝ блъскаше така лудо и гръмко, че го чуваше чак в ушите си, по-нататък всичко зависеше от него. Следващите няколко мига бяха решаващи. Ако се обърне и си тръгне без нито една дума, тя ще умре от мъка. Правеше се на безразлична, защото не искаше да издаде отчаянието си. Ако онази бурна целувка до мивката в кухнята ѝ беше пределът на любовната им връзка, по-скоро би престанала да диша.

Изтекоха десет секунди. Двайсет. Трийсет.

Буи размърда крака.

Джейнълин чакаше, драскайки с червен химикал по фактурата, когато цялото ѝ бъдеще и самоуважение висяха на косъм.

— Как, въъ, защо така отведнъж престанахте да ми викате Буи?

Джейнълин вдигна глава, сякаш изненадана, че го намира пред себе си. Престори се, че умува какво да каже.

— Мислех, че вече не сме на ти.

— Откъде-накъде?

— Когато двама души си говорят на малко име, това значи, че са приятели. Приятелите не се отбягват. Те се търсят — по телефона, вкъщи, прекарват времето си заедно, искат да се виждат. Приятелите ти махат, когато те забележат от колата, а не си обръщат главата на другата страна, уж, че те няма. — последното се отнасяше за предния ден. Той я беше подминал умишлено, когато случайно се бяха засекли на Тексас стрийт.

— Ама, госпожице Джейнълин, знам, че сте сметнали...

— Дори да са бивши приятели, пак не се преструват, че другият не съществува. — Гласът ѝ потрепери и тя се намрази за това. Каквото и да стане, беше се зарекла да не плаче пред него. — Приятелите не се държат така, като че никога не са били... приятели. Като че никога не са били... О! — За нейно огорчение, очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя се изправи и му обърна гръб, притиснала книжна кърпичка към носа си. — Не ме бива за тия работи — каза покрусено тя и избърса очите си. — Не мога да въртя разни игри като останалите жени. Хитрината ми със заплатата беше глупава и детинска. Знам, че веднага си се досетил. Просто исках да дойдеш да се видим насаме.

Тя се извърна с лице към него, въпреки че сигурно изглеждаше ужасно. Не умееше да ридае красиво като актрисите във филмите. Когато плачеше, бялото на очите ѝ порозовяваше, носът ѝ почервяваше, а по кожата на лицето ѝ избиваха петна.

— Извинявай, Буи. Навярно се чувстваш страшно неудобно. Можеш да си вървиш. Не си длъжен да стоиш. Аз ще се оправя. Честно.

Но той не се помръдна. Единствената ѝ утеха през изтеклите няколко минути беше, че и той имаше същия нещастен вид като нея.

— Истината е, госпожице Джейнълин, че аз съм виновен за тая сцена.

Понеже и бездруго се беше изложила достатъчно и нямаше какво повече да губи, реши да разнищи всичко докрай.

— Защо ме отбягваш?

— Щото мислех, че не бихте искали да ви се мяркам пред очите след... по дяволите! — Ругатнята се изплъзна от устата му и той изви глава настрани. Но погледът му попадна върху пищната разголена фигура на стенния календар и Буи побърза да го върне към Джейнълин. — Смятах, че няма да ви е приятно да ме видите след неприличната ми постъпка. Забравих всякакво уважение към вас, а аз адски ви почитам.

Бузите ѝ пламнаха, когато си спомни как ръката му се плъзна под полата ѝ и я сграбчи отзад, по нейна преценка, с едва сдържана страст. Беше шокиращо, но и много вълнуващо.

— Е, аз също забравих всякакво приличие, нали? — попита задъхано тя. — Но предполагам, че взаимното ни уважение вече почива на достатъчно твърда основа. Мислех, че приятелството ни просто е преминало в друга фаза. И че и ти може би искаш, тъй, нали разбираш, да се чукаме.

Шапката му се стовари върху бюрото. Той се свлече на стола срещу нея, подпря лакти между фактурите и стисна главата си с ръце. Беше издул бузи, после издаде устните си напред и шумно издиша.

— Знам, че така се казва — рече плахо Джейнълин. — Кий непрекъснато я повтаря, когато става дума за... това.

— Да, мем, точно така се казва. Смисълът е повече от ясен.

— Ами тогава какво има?

Буи взе да разтрива тила си. След почти цяла вечност за Джейнълин, той вдигна глава.

— Всъщност, думата изобщо не е подходяща. Ако исках това, можехме да го направим на балатума в кухнята ви. Но аз държа прекалено много на вас, та да ви запретна полата и да ви се нахвърля просто ей тъй, като че сте най-долнопробна курва. Разбирате ли, госпожице Джейнълин, вие сте изискана, а аз съм боклук и нищо няма да промени положението.

— Не си боклук!

— В сравнение с вас съм. Освен това, до вчера съм бил в пандиза.

— Лежал си несправедливо. Според мен, звярът, когото си натупал е бил за затвора, а не ти.

Той се усмихна снизходително на разпалеността ѝ.

— За съжаление, щатът Тексас не беше на същото мнение. — Отново стана сериозен и добави: — Както впрочем биха реагирали и хората от Идън Пас. Ако се хванете с мен, какво мислите, че ще кажат?

— Все ми е едно. — Тя заобиколи бюрото и коленичи до стола пред него, като доверчиво сложи ръце на бедрата му. — Буи, досега винаги съм се съобразявала с желанията на другите. Изпълнявах всичко според очакванията им и не си позволявах и най-дребното отклонение. Но съвсем наскоро Кий ми напомни, че животът ми изтича между пръстите. — Тя се присламчи по-близо. — Не си давах сметка колко е прав, докато не ме целуна. Тогава за първи път, откакто съм се родила, усетих, че съм скъсала оковите и духът ми е свободен. Не искам да остареея и едва накрая да разбера, че съм пропуснала най-хубавите неща в живота, защото ме е било страх да не накърня чувствата на другите. Цели трийсет и три години съм била благовъзпитаната и порядъчна госпожица Джейнълин и откровено казано, вече ми писна от нея. Единственото удоволствие и тръпка, които тя е изпитвала някога, са били с теб. Какво ме интересува, че съгражданите ми ще въсят недоумяващо вежди на връзката ни? От години цъкат, че съм стара мома и ме окайват, че никой не ме наобикаля. Предпочитам да ме корят, вместо да ме съжаляват. — Тя си пое дълбоко дъх и добави: — Ако ме харесваш — поне мъничко, не се дърпай, само защото те е страх да не опетниш името ми.

— Ако те харесвам поне мъничко — повтори той и се усмихна с тъжната си усмивка. Изправи я и я взе в скута си. — Толкова много те харесвам, че сърцето ми се свива от мъка, щом се сетя за теб, значи кажи-речи през цялото време.

Взе ръката ѝ и я погали, толкова леко, сякаш се боеше да не прекърши нежните ѝ кости.

— На хорицата хич няма да им се понрави, ако станем двойка, Джейнълин. Ти ще загубиш адски много. А аз нищо. Не притежавам ни пари, ни име, ни семейство, ни приятели, нито пък положение в обществото. Но ти можеш да пострадаш сериозно.

Тя сложи пръсти на устните му.

— Няма да ме заболи, Буи.

— Ще те заболи, ще видиш. И аз ще бъда причината за това, а не мога да понеса тая мисъл.

Лицата им почти се докосваха. Очите му бяха тъмни и напрегнати и тя разбра, че той не говори вече за последствията, които би оказала връзката им върху репутацията ѝ. Той имаше предвид физическата болка, която щеше да изпита при сливането им.

Прошепна:

— Искам тази болка. Сега, веднага.

Притисна се гальовно към него. Тихо изстена, когато ръцете му я обгърнаха. Облегна глава на бицепсите му и посрещна настойчивата му целувка. Целуваха се горещо и ненаситно, устните им бяха едно цяло.

Той помилва лицето ѝ, прокара пръст по очертанията на брадичката, докосна шията ѝ. Между трескавите целувки Джейнълин шепнешком го насърчаваше. Когато ръката му се плъзна към гърдата ѝ и плахо я покри с шепа, тя нежно промълви името му.

— Не мога да издържам повече, иначе ще престъпя клетвата си.

Тя отвори очи и изпъна тяло.

— За какво говориш, Буи?

— Че няма да те чукам. — Тя ахна от слисване и възмущение. Той побърза да добави: — Искам да те любя. Както трябва, в легло с приятно миришещи чаршафи, на чисто и подобаващо за теб място.

Тя си отдъхна и тихо се засмя.

— Това няма значение за мен, Буи.

— Но за мен има. Още не мога да се отърва от мисълта, че аз съм най-лошото нещо в живота ти, докато ти си хубавото в моя, и това е сто процента вярно. Не бих простил, ако се отнеса с теб като с най-обикновена фуста, а после ще я зарежа.

Джейнълин беше безкрайно разочарована, че бе прекъснал любовната игра, но сърцето ѝ преливаше от нежност.

— Почти сигурен съм, че си девствена. — Той я погледна и тя кимна. — Не знам защо, но съм адски доволен, че никой не ме е изпреварил. За мен това е голяма чест, затова искам, когато стане, и аз да го почувствам, като че ми е за първи път. Донякъде така и ще бъде. Никога не съм го правил с жена, с която бих си разменил четката за зъби.

Тя се изкикоти и се сгуши в рамото му.

— А с мен би ли го сторил?

Вместо отговор, той я целуна и пхна езика си дълбоко в устата ѝ.

— Ще потърся някое кътче, където можем да отидем — каза прегракнало, когато целувката свърши.

— В караваната ти — предложи въодушевено тя. — Ще дойда днес след вечеря.

— Караваната я бива за мен, но не е достойна дори да прекрачиш прага ѝ.

— Буи!

Той упорито поклати глава.

— Трябва да е нещо специално. Открива ли го, веднага ще ти кажа.

— Но кога?

— Още не знам. — Очите му горяха от желание. — Колкото може по-скоро.

— А дотогава можеш да се отбиваш у нас всяка вечер, след като мама си легне.

— Никога няма да преспя с теб по този подъл начин под покрива на майка ти.

— Нямах предвид да спим, а просто да бъдем заедно. Не мога да оставя мама сама. Мейдейл ще се усъмни ако я карам да стои до късно всяка вечер. Едва ли ще мога дълго да измислям извинения, за да отсъствам от вкъщи. Ако ще се виждаме, ти трябва да идваш.

Той се намръщи.

— Така само ще предизвикаме съдбата, Джейнълин. Ако излагаме на подобни рискове, току-виж се случи нещо.

— Глупости. Нищо няма да се случи.

— Ами ако майка ти ни спипа? Спукана ни е работата.

В това отношение беше напълно прав. Но дори неодобрението на майка ѝ не беше в състояние да откаже Джейнълин намерението ѝ да се среща с него.

— Ще вземем двойни предпазни мерки, докато дойде време да обявим открито „приятелството“ си. — Тя се ухили злостно. — Аз и в момента съм готова да го разтръбя на целия свят.

— На твое място бих го поотложил. — Колкото тя преливаше от веселост, толкова той беше мрачен. — Рано или късно нещо ще се обърка. Никога не ми е вървяло.

— Всичко ще се промени и за двама ни.

— Джейнълин. — Той обвини лицето ѝ с ръце и се взря внимателно в очите ѝ. — Сигурна ли си, че го искаш? Абсолютно сигурна ли си? Щото животът с мен няма да е празник. Даже обратното, по-скоро ще мяза на ад.

Тя похлупи ръцете му със своите.

— Без теб животът ми ще е ад. Предпочитам да умра, но да сме заедно. Обичам те.

— Аз също те обичам. Ако щеш вярвай, но досега не съм го изричал на жива душа.

Отново се целунаха и тя не му даде мира, докато не ѝ обеща, че ще бъде на задния им вход в полунощ.

Хедър Уинстън не проявяваше абсолютно никакъв интерес към издирването на Северозападния плавателен път. Ядно заряза учебника по американска история и се впусна в много по-важни размишления, а именно как да задържи вниманието на Танър Хоскинс.

Беше дежурна на рецепцията в мотела „Зеления бор“, както всеки работен ден от седем до десет. Задълженията ѝ не бяха непосилни. Разполагаше с време хем да учи уроците си, хем да се готви за изпитите. Но от друга страна, те я лишаваха от по-чести срещи с Танър, покрай нейните репетиции с мажоретния състав, неговите тренировки с футболния отбор и другите им извънучилищни занимания, на двамата почти не им оставаше възможност да бъдат заедно, освен в почивните дни.

И на нея не ѝ беше приятно това положение, но той постоянно се оплакваше.

— Напоследък майка ти така те е стегнала, че почти няма смисъл да излизаме.

Хедър се опасяваше, че в най-скоро време той може да се умори и да си потърси нова приятелка, с по-малко натоварена програма и с по-слаб родителски надзор. Същата сутрин го беше хванала да се задява с Мимси Паркър до шкафчето ѝ през второто междучасие. Всички ги бяха видели заедно. Преди да ги разпуснат за деня, вече цялото училище разправяше, че Хедър е на път да бъде зарязана.

Не можеше да го понесе.

Неотдавна Танър бе избран за председател на ученическия комитет. Миналия петък вечер беше отбелязал два тъчдауна на мача. Тази година беше станал най-известното момче в училище. Няма да позволи тая Мимси Паркър да ѝ го отнеме.

Докато кроеше планове как да съхрани верността на Танър, през автоматично отварящите си врати влезе леко кривокрак мъж, свали шапката си и се заоглежда из фоайето.

— Здравейте. Какво обичате, моля?

— Добър вечер, госпожице Уинстън.

— Вие ме познавате?

— Виждал съм ви с ваште. Казвам се Буи Кейто.

Тя се сети за името му. Беше бившият затворник, който сега работеше при Такетови. Хедър потръпна от страх. Дали се канеше да я обере? Неспокойните му очи се стрелкаха предпазливо наоколо. Беше сама във фоайето, нямаше други дежурни. В ресторанта се навърташе една сервитьорка и готвачът на аламинути, но те едва ли биха ѝ помогнали, ако Буи Кейто си е наумил да извърши въоръжен грабеж и убийство.

— Може би молбата ми ще ви се стори странна — каза той, след като смутено се прокашля. — Но, аз, въъ, имам едни роднини, дете ще идват за края на седмицата. Караваната ми не е достатъчно голяма да ни побере всичките, пък и те са малко по-така, претенциозни са де. Та търся къде да ги настаня. За една-две нощи.

— С удоволствие ще ви направя резервация, господин Кейто. Този уикенд ли ще пристигнат?

— Не, не, не ми трябва резервация. Искам да кажа, че не е ясно кой ден ще дойдат. С тях човек никогаж не знае.

— А! — Хедър се обърка. Изглеждаше напълно безобиден. Не забеляза да носи оръжие, макар че току-виж има скрит пистолет под дънковото си яке, помисли си тя. Не се държеше заплашително, но не можеше да си обясни защо е толкова нервен. — Когато разберете кога пристигат, обадете се и ще ви запазим стая, по това време на годината имаме доста свободни места.

— Да, мем. — На него сякаш не му се тръгваше, разлистваше брошурите и диплянките в картонената поставка на гишето. — А, всъщност, чудех се дали е удобно да зърна някоя стая. Нещо като

предварителен оглед, да видя как е. Най-хубавата — добави бързо. — Те си падат по лукса.

Хедър се засмя.

— Желаете да се уверите, че сте ни са достатъчно луксозни за роднините ви?

— Не се засягайте, госпожице Уинстън. — Той вдигна ръце с такъв невинен вид, че Хедър се почувства глупаво, защото се беше уплашила от него. — Тия хора са башка. Малко са надути. Все искат да е по-така. Обещах да проверя как стоят нещата в мотела и да ги уведомя, преди да се навият да дойдат.

Хедър отиде до чекмеджето, където бяха наредени ключовете според номерата на стаята.

— Младоженският апартамент е най-луксозното ни помещение.

— Младоженският апартамент ли? Това ми харесва.

Хедър сложи табелка на гишето, на която пишеше: „Връщам се след десет минути“ и потули усмивката си, когато посочи да мине през една широка стъклена врата. Колко тя имаше крила, толкова и той чакаше роднини на гости. Явно си гласеше среща с гадже. Беше трогателно, помисли си Хедър, колко старателно само се готвеше за нея.

— Апартаментът е удобен за ползване на басейна. — Обърна му внимание тя, докато прекосяваха разкошна градина във вътрешния двор.

— Малко е хладничко за плуване.

— Отоплява се целогодишно.

— Без майтап? — Той погледна недоверчиво към вода.

— Без майтап. Този басейн е най-голямата гордост радост на баща ми. Майка ми го придума да го построи когато разширяваха мотела и добавяха новото крило, идеята да се отоплява беше на татко. Младоженският апартамент пък го измисли майка ми. Е, не е като тия в даласките или хюстънските хотели, но си го бива. Ето че пристигнахме.

Тя отключи вратата и отстъпи встрани. Той се поколеба на прага.

— Ако се притеснявате да влезете с мен, госпожице Уинстън, аз мога да надникна и сам.

Очите му изразяваха такова настойчиво извинение, че Хедър бе готова да го последва и в най-тъмната уличка, напичена с всички

диаманти на Дарси.

— След вас, господин Кейто.

„Апартаментът“ беше издържан в тревистозелено и кремаво, като качеството на вложените материали бе с една степен по-добро, отколкото в другите стаи. Състоеше се от дневна и спалня с широко двойно легло. Ваната имаше вграден подводен душ. С изключение на тези придобивки, апартаментът предлагаше обикновени хотелски удобства. Хедър не би искала да прекара първата си брачна нощ в него, но предполагаше, че той би се сторил луксозен на селяндурите от Идън Пас.

Буи Кейто кимаше одобрително на всяко изтъкнато от нея преимущество, но иначе си оставаше сдържан.

— А това накъде води? — попита той и посочи една врата в дъното на спалнята.

— Към паркинга. Ако някой гост желае да ползва само спалнята, заключваме вратата, която я свързва със салона.

— Хмм. Значи може да се влезе в спалнята от паркинга, без да се минава през фоайето и покрай басейна?

— Точно така — отвърна тя и едва не се ухили. Господин Кейто явно въртеше тайна любов. — Към телевизора в спалнята е включен видеокасетофон, тъй че можете да си донесете свои касетки и да ги гледате тук.

— О, съмнявам се, че ще гледаме...

Млъкна внезапно, като разбра, че се е издал. Ушите му пламнаха от смущение и той запрегльща сухо. Тя му се усмихна, за да му покаже, че може да й гласува доверие.

— Подобно на лекарите и адвокатите хората от хотелския бизнес са изключително дискретни.

— Да, мем. Е, мисля, че видях всичко необходимо. Много ви благодаря. Може ли да изляза през тази врата? — Той се запъти към изхода направо за паркинга.

— Ще я заключа след вас. Да ви направя ли резервация?

— Не за тази вечер, благодаря. Ще ви се обадя, когато, тъй, датата се уточни. Става ли?

— Разбира се.

Глуповатото изражение още не беше слязло от лицето му, когато си нахлупи шапката и й махна за сбогом.

Хедър заключи апартамента и се върна във фойето. Очевидно никой не я беше търсил по време на отсъствието ѝ, нито издирването на Северозападния плавателен път бе станало по-интересно. Не можеше да се съсредоточи от мисли по Танър. Каза ѝ, че ще си седи вкъщи и ще учи, но дали действително е така?

Машинално набра телефонния му номер, попита баща му дали е удобно да говори с него и си отдъхна, когато Оли ѝ заръча да изчака, докато повика Танър.

— Здравсти, аз съм. К'во правиш?

— Зубкам по история.

— И аз. Писна ми. — Тя усуква кабела около пръста си. — Извинявай, че се наежих така срещу теб днес след училище.

— Няма нищо.

Хедър усети по гласа, че не му е безразлично.

— Разправяха...

— Не вярвай на всяка чута дума.

Прекалено хитро се измъкваше с тоя отговор, мина ѝ през ума. Защо не отрече слуховете и не заяви, че Мимси Паркър изобщо не го интересува? „Ще го загубя“ — помисли си уплашено. Знаеше, че няма да го преживее.

— Танър, защо не дойдеш да ме вземеш, когато свърша в десет? Моля те, а? Искам да те видя.

— Не си ли с колата си?

Откога търсеше извинения, за да я види?

— Мога да кажа на нашите, че не пали и затова съм ти се обадила.

— Ще гледам да мина.

— Добре. — Тя погледна часовника на стената. — Ще те чакам след трийсет минути. Освен ако не решиш да дойдеш сега да ми правиш компания, докато се появи нощният администратор.

— Ще бъда при теб в десет.

Вбесена, Хедър окачи слушалката. Използва остатъка от смяната, за да се нагласи. Отражението в джобното ѝ огледалце я изпълни с увереност. На Мимси Паркър циците ѝ може да са напращели като пъпеша, но Хедър има най-хубавата коса, най-хубавите дрехи, най-хубавата усмивка, най-хубавите очи. Гърдите ѝ също не са за

изхвърляне. Ако са по-големи, ще увиснат, което неизбежно ще сполети Мимси след година-две.

Все едно, притежаваш ли нещо, девет десети от закона е на твоя страна. А Танър още е неин. Просто трябва да се увери, че не го е изпуснала.

Нощният дежурен, един пъпчив скапаняк, който ѝ беше адски навит, пристигна няколко минути по-рано. Когато Танър спря с колата под навеса на парадния вход, за да не изглежда прекалено нетърпелива, тя си даде вид, че е заета и се замота на рецепцията със скапаняка. Остави го да чака цели пет минути и едва тогава излезе.

— Толкова е тъп! — възкликна ядно и се настани на седалката до него. — Честна дума! Инак е рядко добросъвестен, ама няма капка мозък в главата си. Здравсти. — Тя се надвеси над скоростите и го целуна по бузата.

— Здравсти.

Хедър се престори, че изобщо не са се сдърпвали и че Мимси Паркър не съществува. Бърбореше безспир за училището и учителите, за всякакви дреболии.

— Трябва да си купя нова дрешка за мача по случай края на учебната година. Мисля, че с мама ще ходим до Тайлър в събота на пазар. Ако не намерим нищо подходящо там, ще отскочим до Далас другата събота. Завиждам ти, че докато трае полувремето не се кахъриш какво ще облечеш за връчването на купата, нали ще си в спортния си екип.

Това беше тънък намек, че тя е избрана за кралица на абитуриентския празник и че той е извадил страхотен късмет да бъде официалният ѝ придружител.

— Фланелката ти ще е цялата опръскана с кал, а когато си свалиш шлема, косата ти ще е мокра от пот. Толкова си съблазнителен в този вид. Само като се сетя и се възбуждам.

Тя отпусна ръката си в скута му уж случайно. Моментално почувства реакцията му. „Каква гъска съм била — помисли си. — Пълна идиотка!“ Сексът е могъща сила. Виж какви облаци извлича майка ѝ от него: само да прошепне нещо на Фъргъс и да го погледне изкусително и мигом получава всичко, каквото ѝ скимне.

Откакто бе пораснала достатъчно голяма, за да проумее естеството на това мощно средство за въздействие, тя го презираше.

Може би трябваше да подложи на преоценка мнението си. Чувственият ѝ заряд бе неограничен и засега неотприщен източник на власт.

За какво го пази? Защо не го използва? Сега. Когато се налага. Всички други жени го правят. Майка ѝ. Оная мръсница Мимси Паркър. Ако иска да задържи Танър...

— Спри тук — каза ненадейно. Бяха на крачка от дома ѝ. — Искам да поговорим.

Танър спря до тротоара, изключи двигателя и угаси фаровете.

— За какво?

Изпита желание да го зашлеви заради киселата му самодоволно ухилена физиономия. Но вместо това се усмихна подкупващо и го привлече към себе си.

— Всъщност не искам да говорим. — Притисна разтворените си устни към неговите и потърси езика му.

Той се изненада, но бързо се окопоти. След няколко целувки с усукани езици и добре премерени движения предникът на панталоните му се изду до пръсване от ерекцията. Тя прокара ръка нагоре-надолу по него, като го масажираше.

Той пъкна ръка под пуловера ѝ и стисна гърдата ѝ.

— Какво те прихвана? — изохка той и разкопча сutiена отпред.

„Мимси Паркър“ — отвърна му мислено тя.

— Толкова те обичам. О, да. — Когато леко щипна зърната ѝ, тя улови ръката му и я плъзна надолу. — Танър, тая вечер хрумна нещо страхотно. Слушай. — Тя му изложи плана докато наместваше ръката си в дънките му. — Не е ли супер?

— Да. О, господи, о, божичко! Почакай. Имам презерватив. Искаш ли да ти го...

— Не. Искам да видя. По-бързо, мила. Да. Да.

— Докосни ме, Танър. — Тя разтвори бедра и придърпа дланта му към себе си.

След няколко наситени минути на взаимно задоволяване той я остави на тротоара пред тях. Очите му още блестяха трескаво, лицето му беше зачервено, преливаше от трогателна признателност и отново бе оглупял от любов.

Възвърнала увереността си, Хедър изприпка нагоре по стълбите на тяхната къща. Мимси Паркър ще ѝ свие гаджето, ама на кукуво лято.

Когато влезе въщи, измислила убедителна лъжа защо Танър я е докарал до тях, тя благодари мислено на бившия осъден за идеята как да спаси връзката си.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Ел Корасон дел Диабло хвърли на пленниците си своята най-привлекателна усмивка. Очите му се стрелнаха към Кий, но след бегъл любопитен поглед отново се обърнаха към Лара. Според Кий тя не съзнаваше, че е паднала на колене.

В мига, в който му хрумна тази мисъл, Лара бавно се изправи.

— Не мога да повярвам. Емилио, какво...

— Вече не съм Емилио Санчес Перон — сряза я той и изкуствената му усмивка се стопи. — Отдавна се простих с онова наивно, идеалистично хлапе. Поне откакто избухна революцията и вие се завърнахте в Съединените щати. — Той произнесе последните думи почти озъбен. — Страна, която дълбоко презирам.

Репликата на младия мъж беше крайно неприятна на Кий, но той остана поразен от начина, по който бе изречена. Говореше свободно английски, без следа от испански акцент, макар че не използваше съкратените форми.

На останалия мърляв фон неговата спретнатост се открояваше още по-ярко. Беше гладко избръснат и безупречно чист, състояние, доста трудно за поддържане в сърцето на джунглата. Черната му коса бе така силно опъната назад, че главата му лъщеше като нова топка за боулинг. На тила му стърчеше къса плитка. Прическата подчертаваше високите му скули, изпитото, ъгловато лице, сурово и ядно стиснатите устни. Очилата му бяха с тънки позлатени рамки.

Кий си беше имал работа с мъчни клиенти от всички краища на света. Но не си спомняше от друг да са го побивали тръпки, както от Емилио Санчес. Беше дребен на ръст, но студеният, смъртоносен блясък в очите му издаваше отявлена жестокост. Очи на змия.

— Щом толкова ненавиждате Съединените щати, защо тогава работехте за съпруга ми в посолството?

— Постът там ми осигуряваше достъп до информация полезна за определени кръгове.

— С други думи, бяхте шпионин.

Той отново широко се ухили.

— Винаги съм смятал, че от двамата със съпруга ви вие сте поинтелигентна.

— Значи използвахте посолството, за да получавате сведения. Откога?

— От самото начало.

— Копеле.

От устата на околните, които разбираха английски, надигна глух ропот. Усмивката на Ел Корасон бавно изчезна сякаш се бе стопила от горещината.

— След като веднъж се отървахте на косъм, беше глупаво да се връщате отново в Монтесангре, госпожо Портър.

— Дойдох, за да прибера останките на дъщеря си. Искам да ги откарам в Съединените щати.

— Напразно сте били път.

— Известно ми е вече. Проклинам монтесангреници, които са я заровили в яма. — В очите ѝ бликнаха сълзи, но стойката ѝ беше изправена. — Дано бог накаже всички ви!

— Сама ще се убедите, че оттук трудно ще привлечете вниманието на бога, госпожо Портър. Той от край време не се вслушва в молбите на народа ни. Вече престанахме да вярваме в съществуването му.

— Затова ли с лека ръка убихте отец Джералдо?

— Пияния свещеник? — подхвърли презрително. Рикардо го плесна по рамото, като че бе изрекъл забавна шега. — Че той отдавна не става за нищо. Излишно гърло в страна, пълна с гладуващи хора.

— Ами д-р Сото? Той поне беше нужен на вашия режим.

— Но и на Ескавес.

— Допускате непросрочно разточителство. Д-р Сото беше лечител. Когато се налагаше да спаси нечий живот, той не се съобразяваше с политиката.

— Тъкмо това го провали — отвърна мазно Ел Корасон. — В Монтесангре човек не може да се раздвоява в лоялността си. Което ме навежда на една мисъл — рече и обърна очи към Кий. — Питам се на чия страна сте вие или по-скоро на чии интереси служите, господин Такет. Само благодарение на любопитството ми сте още жив.

— Животът ми е като отворена книга.

Войниците, които пазеха Кий, му позволиха да се изправи. Ребрата го боляха зверски. Навярно няколко бяха пукнати, когато го бяха сритали при пленяването им на гробището. Главата го цепеше още по-непоносимо. Раната на слепоочието му беше хванала коричка, но целият му череп тупкаше. Изпитваше неистов сърбеж от обилната пот, засъхнала във вид на солени песъчинки полялото му. На всичкото отгоре умираше от глад.

Санчес каза:

— Струва ми се странно, че помагате на мръсницата, разнищила политическата кариера на брат ви. Кое ви кара да рискувате живота си заради нея?

— Не заради нея. Заради дъщеря ѝ. Смятам, че може да е била дете на брат ми.

— Наистина ли? — Ел Корасон извади сгъната бяла носна кърпа от задния джоб на панталоните си и попи челото си. Дори деспотите страдат от тропическата жега.

Обстоятелството, че и другият е жертва на неудобства, достави на Кий неимоверно удоволствие. Така собствените му мъки и болки по-лесно се търпяха.

— След като разбрах какво се е случило с тялото на Ашли, вече споделям мнението на Лара за страната ви.

— Което е? — попита Санчес и педантично прибра кърпата в джоба си.

— Монтесангре е един кенеф, а Ел Корасон дел Диабло служи за тоалетна хартия.

С мълниеносна скорост Рикардо измъкна пистолет от кобура на хълбока си и го насочи към Кий. Санчес вяло вдигна ръка. Рикардо свали оръжието, но продължи да гледа кръвнишки Кий.

— Или сте много глупав, или много смел — промълви замислено Санчес. — Бих предпочел да е второто. Само голям куражлия би дръзнал да кацне със самолет тук без разрешение. — Той се усмихна със смразяващата си, змийска усмивка. — Въпреки уелото ви пилотиране и смехотворната сценка, разиграна от вас и свещеника, когато моите хора ви спряха пътя, ние знаехме абсолютно точно къде се приземихте, лично не съм го виждал, но Рикардо ми каза, че машината отлична. Добре оборудвана. Ще ни бъде изключително полза

в по-нататъшната ни борба. Много ви благодаря, че я отдадохте за нашето дело.

Кий погледна към Лара. Когато очите им се срещнаха, той просто сви безпомощно рамене. Не разполагаше с никакви запасни варианти. Дори да успее да се добере до Магнума в чантата с фотоапарата, ще го застрелят, преди да е натиснал спусъка, после ще убият и Лара, а нейната смърт може да не се окаже толкова безболезнена и бърза.

— Отвържете им ръцете.

Предвид сериозните разсъждения на Кий, внезапна заповед на Ел Корасон прозвуча изненадващо. Рикардо понечи да възрази, но Санчес го отрязва.

— Не сме диваци. Дайте им вода и нещо за ядене.

Рикардо прехвърли неприятното задължение на подчинените си, които грубо смъкнаха Лара и Кий на земята. Със свирепа бързина и жестокост разрязаха вървите около ръцете им. Китките на Кий бяха прежулени до месото. Забеляза, че на Лара са още по-зле. Кожата се беше цепнала и от нея течеше кръв.

Донесоха им груби паници с яхния, която се състоеше главно от ориз и фасул. Рядко се срещаха мръвки, но и те бяха с неизвестен произход. Кий реши, че е по-добре да не знае от какво са. Едно момче с тяло, слабо като тръстика и жилаво като тропическа лиана и с очи, враждебни и изцъклени като на Ел Корасон, му подаде пръстена стомна с вода. Той жадно отпи.

Когато свали стомната, забеляза суматохата край себе си. Лара бе изхвърлила храната си на земята и към нея сипеха подигравки, че излива и предложената вода.

— Каква детинска постъпка, госпожо Портър — подметна Ел Корасон. Някой му беше изнесъл стол. Седеше в сянката на навеса и от двете страни му вееше по едно момиче. — Учудвам се на демонстрациите ви, помня ви като изключително мила жена.

— Не ви искам милостинята след всичко, което сторихте с Джералдо и д-р Сото.

— Ваша воля.

Тя погледна с явно раздражение Кий. Той сви рамене с пълното съзнание, че нахалният му жест ще я ядоса още повече, задето яде и пие от ръцете на техния похитител. Но ако не дай си боже им се отвори случай да избягат, ще са им нужни сили.

Може да не е толкова принципен като Лара, но е сто пъти по-практичен. Само преди секунди ѝ съчувстваше за физическите страдания. А сега бе готов да я удуши, че съсипва храната и водата, които ѝ бяха крайно необходими.

По даден от Санчес знак, няколко партизани се оттеглиха и се скриха зад бараката. Кий довърши яденето си и допи водата. Когато празните съдове бяха отнесени, войниците се върнаха, водейки мъж и жена. Ръцете и на двамата бяха вързани отзад на гърба им.

Бяха мръсни. Така ужасно воняха на вкиснато и на изпражнения, че пълният стомах на Кий се разбълника. Мъжа го бяха били по главата. Косата му бе сплъстена от засъхнала кръв. Чертите му почти не се различаваха от подутини, рани и синини, та Кий се съмняваше, че и най-близките му роднини биха го познали в този вид.

Жената навярно бе изстрадала повече. Когато я избутаха напред, войниците в лагера започнаха да я освиркват и да ѝ подхвърлят испански псувни, които Кий бе научил като момче в Тексас. Не беше трудно да се сети човек как са се гаврили с нея. От преживяната травма бе напълно обръгнала към всичко. Очите ѝ бяха пусти. Не забелязваше какво става наоколо.

Санчес стана от стола под сянката и пристъпи до края на верандата, погледна над окаяната двойка и се обърна към Лара и Кий.

— Тези мъж и жена са правили любов по време на пост. В резултат на тяхната небрежност наш лагер беше нападнат от вярна на Ескавес войска. До един измряха в завързалото се сражение, но едва след като убиха двама от най-добрите ми бойци.

— *Por favor* — измънка мъжът с подпухналите си, посинели устни. — *El Corazon, lo siento mucho. Lo siento.* — Той неколkokратно повтори извинението си. Тя му била годеница, каза. Обичали се от деца. След това обяснение призна, че са виновни за смъртта на другарите си.

— Тя е курва — възрази спокойно Санчес. — Снощи преспа с петдесетина.

Мъжът изхлипа, но не оспори твърдението. Помоли за милост и се закле в гробовете на майка си и баща си, че отсега нататък ще изпълнява най-съвестно задълженията си. Падна на колене и запълзя напред, докато стигна на сантиметри от лъснатите ботуши на Санчес, просейки пощада и снизхождение от командира си.

— Признаваш ли, че заради твоята похот загинаха другарите ти? Значи си слаб. Глупав развратник, роб на жалките си страсти. А тя е курва, разгонена кучка, която се предлага на първия срещнат.

— Si, si. — Обвиняемият кимаше бързо с глава.

— Единственото нещо, което заслужава такъв неугасим плам, е освобождението на Монтесангре. Всички трябва да бъдем готови на лични жертви.

— Si, El Corazon, si.

— Мога да наредя да те скопят.

Лукавата, тихо изречена заплаха, накара мъжа да запелтечи молби и обещания с невероятна бързина, при която Кий с мъка схващаше смисъла.

— Добре, няма да те кастрирам. — Мъжът се разциври от облекчение и пресипнал взе да бълва многословни възхвали към величието на Ел Корасон. — Но подобна небрежност не може да остане ненаказана.

Като хирург, който подава ръка за скалпела. Санчес протегна длан. Рикардо стовари един пистолет в нея. Ел Корасон се наведе, опря дулото му в челото на раболепно сгърчения мъж и натисна спусъка.

Жената подскочи машинално от внезапния изстрел, но остана безучастна към кръвта и мозъка, пръснали се от годеника ѝ. По даден от Ел Корасон знак, Рикардо слезе от верандата и застана зад нея. Вдигна главата ѝ за дългата коса и с ловко движение ѝ преряза гърлото със страховит на вид нож. Щом пусна косата, тя се свлече на земята до убития си любовник.

Кий изглежда косо Лара. Тя седеше неподвижна и смълчана. Възхити се на твърдостта ѝ. Този спектакъл беше предназначен за тях, но и тя, подобно на него, не желаше да достави удоволствие на Ел Корасон, като покаже отвращението и страха си.

„Може аз да съм следващият — помисли си Кий, — но този гаден педераст няма да ме види на колене да го моля за пощада.“

Над лагера се възцари напрегната тишина. Всички замръзнаха на местата си. Кий предполагаше, че очакването не е свързано с двата зловещи трупа, които бяха изнесени, а по-скоро с по-нататъшната им съдба — неговата и на Лара. Екзекуциите на врагове и предатели като тази, на която бяха станали свидетели, вероятно бяха банално, ежедневно явление за налагане на ред и подтикване към подчинение.

Лагеруващите. Дори децата, бяха обръгнали към тях. Но разправата с двама американци представляваше уникално забавление и подклаждаше въображението на всички.

Лара обаче мина в настъпление.

— Някога бяхте интелигентен младеж, Емилио Санчес Перон. — Гласът ѝ глъхнеше от изтощение, но стигаше и до най-отдалечените уши в лагера. — Можехте да станете велик човек, превъзходен водач, който да измъкне Монтесангре от тая вековна мизерия и изостаналост и да я поведе към двайсет и първото столетие. Вместо това, вие сте претърпели обратно развитие — превърнали сте се в нещо, което приписахте на мен — в дете. Капризно, страхливо, глезено хлапе. — Говорите за освобождаване от потисничеството — продължи тя. Очите ѝ презрително обходиха лагера. — Това сборище е най-потиснатото, което съм виждала в Монтесангре. Вие не сте лидер, а обикновен тиранин. Един прекрасен ден някой от последователите ви ще се умори от тиранията ви и най-безмилостно ще ви унищожи. Не будите страх, а напротив, само съжаление.

Онези, които поназнайваха английски, зяпнаха при тая дързост. Останалите, лишени от това преимущество, пък не можеха проумеят изражението на Ел Корасон. Лицето му цялото пламна. Очите му злобно заискриха.

— Не съм страхливец — рече сковано той. — Убих генерал Перес, защото му липсваше твърдост.

— Да пукна дано — прошепна Кий. Санчес бе узурпаторът, за когото бе споменал отец Джералдо. Той бе войникът, посегнал върху живота на собствения си командир, за да поеме властта над бунтовническите сили.

— Да, госпожо Портър — каза Санчес. — Виждам, че сте изненадана. Искам да разберете, че съм обладан от непоколебима решителност да стана всепризнат водач на страната. Пред нищо няма да се спра, макар че понякога се налагала изпълнявам неприятни задачи. — Той погледна в краката си към прясната кръв, която се спичаше на слънцето.

— Като тази да застреляте собствения си войник от упор?

— Да. — Той разтегна устни в усмивка, самоуверена, доволна и още по-смразяваща от брутално извършеното убийство. — Като тази.

И като организирането на нападението над колата на посланика Портър.

Лара цялата се сгърчи. Пребледня като платно. Дори устните ѝ побеляха.

— Вие?

— По заповед на генерал Перес аз отговарях за операцията, понеже бях запознат с графика на посланика. Вие не бяхте предвидена да участвате в тържеството по случай рождения ден. С посланика Портър дори се карахте за това. Той настоя да го придружите. Трябваше да се вслушате във вътрешния си глас и да откажете. Той беше нашата цел, не вие. Ако си бяхте останали в посолството, може би щях да успея да ви измъкна оттам, преди да бъде нападнато. Оказа се, че просто съм с вързани ръце. Беше твърде късно да отменя засадата.

— Ашли.

Кий не я чу да произнася името ѝ, но го прочете по устните ѝ.

— Ашли. — Когато най-сетне проумя смисъла на думите му, гласът ѝ доби сила и тя изкрещя: — Вие сте убили дъщеря ми!

— Нищо подобно — отвърна той. — Тя беше случайна жертва на войната. Всъщност, аз обичах детето.

Безцеремонният начин, по който приключи въпроса за насилствената смърт на дъщеря ѝ, я доведе до полуда. Внезапно тя скочи и развъртя глава, ръце, крака, бясна като мълния. Превъплъщението ѝ беше така ненадейно, че дори пазачите ѝ бяха стъписани. Когато се окопитиха, естествено, сметнаха, че ще се втурне напред към Санчес. Изобщо не очакваха, че ще тръгне назад.

В мига, в който движенията ѝ се успокоиха, съдържанието на чантата с фотоапарата се оказа изсипано в прахоляка и тя държеше Магнума насочен право към Санчес. Поне двайсетина пушки и пистолети бяха заредени и прицелени в нея.

— Не!

Кий рипна, хвърли се с тялото си към Лара и я повали на земята. От тъпата болка в ребрата едва не загуби свят, но я стискаше здраво, мъчейки се да преодолее съпротивата на ръцете ѝ и да докопа оръжието. Макар да изглеждаше като жестока подигравка, Санчес бе единствената им надежда за спасение. Ако Лара го застреля, с тях е

свършено. Останат ли живи, все пак съществуваше някаква минимална вероятност да се измъкнат от Монтесангре.

Тя се биеше с неподозирана сила като дива котка.

— Пусни ме! Ще го убия!

Неколцина от войниците се включиха в схватката. Издърпаха Кий от нея. Недоумяваше защо партизаните не бяха открили огън по тях, за да отстранят надвисналата заплаха над Ел Корасон. Едва когато го видя да се приближава най-спокойно, Кий се досети, че сигурно има предпазна жилетка. А по всяка вероятност, освен в случаи на пряко нападение, никой в лагера не стреляше без неговата изрична заповед.

— Пуснете я.

Като чува гласа му, партизаните оставиха Лара и се отстраниха от нея. Тя се надигна и, хванала удивително здраво Магнума, го насочи към Санчес.

— Лара, недей! — изсъска Кий. Напъна се да се пребори с войниците, които го държаха, но без полза. — Не го прави! За бога, недей.

— Тя не може да ме убие, господин Такет. — Въпреки че говореше на Кий, очите на Санчес бяха приковани в Лара.

Тя дръпна петлето на пистолета.

— Не ме подценявайте, Емилио. В момента съм способна на всичко. Детенцето ми умря онази сутрин заради вас и аз ще ви убия. Пет пари не давам какво ще стори с мен после вашата жалка шайка от главорези.

— Вие няма да натиснете спусъка, госпожо Портър, защото това ще ви направи съпричастна на мен — коравосърдечна убийца. А вие сте лечителка, заклела сте се да продължавате живота, а не да го унищожавате. Не можете да ме убиете. Това противоречи на цялата ви същност.

„Ах, хитро копеле такова“ — помисли си Кий. Санчес разиграваше сценки заради войниците си. Така се раждаха легендите за една личност и дребният мошеник извличаше дивиденди от ситуацията. Залагаше на това, че Лара няма да дръпне спусъка и по всяка вероятност щеше да спечели. Беше я изучавал години наред, докато работеше в посолството. Знаеше що за човек е и колко е отдадена на професията си. Способността да убива ѝ беше чужда.

— Копеле недно! — Рукналите сълзи издълбаха кални бразди по мръсното ѝ лице. Тежкият пистолет започна да трепери в ръцете ѝ. — Детенцето ми е мъртво заради теб.

— Но не можете да ме застреляте.

— Хвърлили са телцето му в масов гроб и са го зарили с пръст. Мразя те!

— Щом ме мразите толкова, натиснете спусъка — дразнеше я той. — Око за око. Ако ме убиете, просто ще си отмъстите за стореното.

Кий не желаеше Лара да става за подигравка. Щеше да им коства живота, ако дръпне спусъка, но той бездруго смяташе, че вече са полумъртви. Реши, че е по-добре да завлекат и Санчес с тях.

— Отговори му на блъфа, Лара! — извика той. — Очисти го! Гръмни го в самодоволната мутра.

Тя вече цялата се тресеше. Дори да съумееше да натисне спусъка, сигурно не би улучила. Санчес пристъпи още по-близо.

— Стой си на мястото! — изкрещя тя. — Ще те убия.

— Никога.

— Хайде да видим! — Гласът ѝ беше на ръба на истерията.

— Никога няма да го направиш.

Санчес уверено протегна ръка и склочи пръсти около пистолета. Лара оказа символична съпротива, но той без усилие го издърпа от хватката ѝ. Тя похлупи лицето си с длани и се разрида. Със самодоволна усмивка Санчес опря дулото на Магнума в темето на сведената ѝ глава.

Свирепият, изтерзан рев на Кий раздра въздуха, сякаш бе изтръгнат от самите недра на ада.

Санчес се ухили.

— Чувствата ви са затрогващи, господин Такет. Боя се, че тъкмо това неоправдано тачене на човешкия живот, на живота въобще, ще доведе до окончателното сриване на Америка. Какъв типичен, достоен за окайване, американец сте вие. Готов сте да се жертвате заради курвата на брат си, но да спасите живота ѝ.

— Убиеш ли я, свършено е с тебе. — Той процеди заканата си със стиснати зъби.

— При настоящето положение едва ли можете да изричате заплахи, господин Такет.

— Ако не те докопам в тоя живот, ще те пипна в пъкъла. — Той взе да се бори с войниците, които го държаха.

Ритна назад и улучи единия в капачката на коляното. Чу се приятно хрущене. Сръга другия с лакът в корема. И той като другаря си се свлече на земята. Освободен, Кий се втурна напред, но с безсилна ярост и ужас видя как Санчес натисна спусъка на Магнума.

Празният затвор изщрака.

Кий се закова на място. От устрема изгуби равновесие и коленете му омекнаха, политна и се сгромоляса в прахоляка. Санчес се разсмя на сценката.

— Не съм глупак, господин Такет. Патроните бяха извадени, още когато пистолетът бе намерен в чантата с фотоапарата. Опитите да го скриете бяха печално любителски.

Хвърли револвера обратно в чантата и отново прибягна до старомодната си кърпичка, за да си избърше ръцете.

— Задължен съм ви на двамата с госпожа Портър, че разнообразихте делничната ни утрин.

— Мамка ти мръсна! — Кий се изправи с олюляване и се заклатушка към Лара. Никой не понечи да го спре, което само по себе си беше обидно. Навярно представляваше покъртителна гледка и не го възприемаха като реална заплаха.

Тепърва щяха да видят.

Стотици пъти бе изпадал в съкрушителна ярост. Юмруците му бяха вилнели в безброй свади, поваляйки наред тела и мебели. Но не си спомняше случай, да е искал да убие някого.

До този момент.

Да имаше възможност, беше готов буквално да разкъса на парчета Санчес, и то с голи ръце. Испитваше неистово желание да впие зъби във врата му и да усети вкуса на неговата кръв. Реакцията беше чисто животинска и първична, никога не му бе минавало през ум, че е способен на такива страшни по своята сила чувства.

— Защо не ни убиеш и не приключиш по-бързо?

— Нямам намерение да ви убивам, господин Такет. Вие това ли си помислихте?

— До безкрайност ли ще ни държите тук? Защо, за да ви развличаме всяка сутрин?

Санчес се подсмихна.

— Предложението е изкушаващо, но не мога да си позволя чак толкова удоволствие. Всъщност, ще ви пусна. Ще ви върнат в Сиудад Сентрал и ще ви настанят в най-хубавия хотел. Утре по обяд ще ви качат на граждански самолет, който лети за Богота. Оттам сами ще уредите останалата част от пътуването си.

Кий го изгледа недоверчиво.

— Каква е уловката?

— Когато се озовете в Съединените щати — аз ще се погрижа всички осведомителни средства и съответните власти да бъдат уведомени за нелегалното ви посещение в Монтесангре — ще можете да предадете недвусмисленото ми съобщение на вашето правителство.

— Съобщение ли? — Лара вече бе престанала да плаче и слушаше внимателно. Кий беше обгърнал с ръка раменете ѝ и тя се облягаше на него.

— Съобщението е, че възнамерявам на всяка цена да овладеем положението в страната. Президентът Ескавес не притежава нито необходимата военна мощ, нито лична твърдост, нито пък обществена подкрепа, за да ме победи. Властта му е отминал етап. След броени месеци неговата стопяваща се армия ще бъде напълно унищожена. До края на тази година смятам да установя свое правителство в Сиудад Сентрал.

— Какво те кара да мислиш, че на Съединените щати им пука за теб и за пикливото ти правителство?

Санчес оголи дребните си, остри зъби в жалко подобие на усмивка.

— Моите сънародници изпитват въпиюща нужда от оборудване, храна, лекарства. Бих искал да възобновя дипломатическите отношения със Съединените щати.

— И още как. А защо смяташ, че ще се съгласим?

— Мога да се обърна със същата молба към определени южноамерикански държави, които търсят независим коридор за превозване на наркотици. Политиката на Монтесангре винаги е била насочена срещу използването на този доходен източник на средства, но времената са отчайващи.

— Колко банално. Сега остава да кажете, че отчайващите времена изискват отчаяни мерки, нали?

Санчес отново пусна противната си усмивка.

— Трябва да преценим всички възможности. Монтесангре би била удобна междинна спирка по пътя от Южна Америка за Съединените щати и трафикантите са готови да платят скъпо и прескъпо за това изключително предимство.

Кий се сети за пистата, построена специално за контрабандистите на опиати. Беше казал истината на Лара, че никога не е превозвал наркотици, но това не означаваше, че не са му го предлагали или не се е изкушавал в даден момент. Вероятността да те хванат беше минимална, а парите биеха всичко останало.

Но мисълта да носи облаги на разни отрепки, които принуждават подрастващите момичета и момчета да проституират, за да поддържат зловредните си навици, противоречеше на цялата му нравствена система. За разлика от мнението на повечето хора за него, той не бе напълно лишен от съвест.

— Защо смятате, че някой ще седне да ни слуша точно нас с Лара?

— Пътуването ви дотук ще бъде подробно отразено от медиите. Дори правителството да ви скастри, смелостта ви ще получи похвала. Хората ще се отнасят със съчувствие към мисията ви и ще приемат със съжаление нейния неуспех. Ще бъдете в центъра на вниманието. За нещастие, госпожа Портър се радва на съмнителна слава, затова тя не буди доверие. Но вие сте единственият жив брат на покойния сенатор Такет. Сигурно още се срещат негови верни колеги по високите места. Те ще ви изслушат.

— Ако ми се удаде възможност, ще предам посланието ви — съгласи се неохотно Кий.

— Това не е достатъчно, господин Такет. Трябва да ми дадете дума.

Нямаше никакво намерение да се забърква в политическите машинации на Монтесангре дори от разстояние. Веднъж да се измъкнат невредими с Лара, пък ако ще цялата проклета страна да се сгромоляса в Тихия океан, на него ще му е все едно. Но дотогава беше готов да обещае на Санчес всичко, каквото поискаше.

— Давам ви дума.

Лара се обади за първи път. Беше възвърнала част от духа си, макар че очевидно се крепеше само на адреналин.

— Ще се пържиш в ада, Емилио.

— Поредната заблуда — каза съдържано той.

— О, не, адът наистина съществува. Била съм там. В деня, когато отвлякоха мъжа ми и убиха дъщеря ми, а също снощи, когато видях къде е погребана.

— Подобни инциденти стават във време на война.

— Война ли? — подигра му се тя. — Вие развъждате заблуди. Това не е война, а терор. И вие не сте никакъв боец, а хулиган. Нямате никакво чувство за чест.

Честта беше свещено понятие в монтесангренските нрави. Кий се уплаши, че Лара е отишла твърде далеч, обиждайки Санчес по най-оскърбителния начин пред цяла тълпа от следовници. Той затаи дъх, да не би Ел Корасон да отмени предложението си за тяхното освобождаване. Но с отривисто движение той махна да ги карат в Сиудад Централ.

Кий не му даде възможност да размисли, покатери се в камиона и се наведе, за да помогне на Лара. За негово облекчение ръцете им не бяха вързани. Чантата с фотоапарата, раниците им и лекарското куфарче на Лара бяха запокитени подире им. Двама войници заеха позиция в краищата на отвореното платнище.

Кий седна и се облегна на вътрешната стена. Придърпа Лара до себе си.

— Къде са останалите? — попита шепнешком Лара. — Само двама ли праща да ни пазят?

— Така изглежда.

Шумният двигател на камиона бе извикан към живот. Скоростите изстъргаха оглушително и той потегли. През задния процеп на платнището те видяха как лагерът се изнизва покрай тях. Когато за последен път зърнаха Емилио Санчес Перон, страховития Ел Корасон дел Диабло, той седеше под навеса на разнебитената си барака и се съвещаваше с лейтенантите си, докато млади негови почитателки му правеха вятър.

— Излъчва такова гадно самодоволство — забеляза ядно Лара. — Явно е решил, че вече сме бита карта.

Кий улови брадичката ѝ и обърна главата ѝ към себе си.

— А не сме ли?

Тя се замисли над въпроса му, след което бавно поклати глава, по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Да. Дори да го бях застреляла, смъртта му не би върнала ни отец Джералдо, ни д-р Сото, ни Рандъл, нито Ашли.

Той бръсна една сълза от бузата ѝ.

— Така е.

— Тогава какъв е смисълът? Щях да стана убийца и да се приравня към него.

— Досега не можах да ти кажа и една дума за снощната ни находка. Съжалявам, Лара.

Благодари му с кимане, но нямаше сили да добави друго. Само след секунди отмаля от изтощение. Очите ѝ се затвориха и главата ѝ клюмна назад до стената на камиона, почти мигновено задиша равномерно, намерила най-сетне покой в съня.

Един от войниците се приближи с превръзки за очите.

— Я се разкарай бе, дръвник — сопна се Кий. — Ще спим. Няма да кьорим, я!

Партизанинът се допита до другаря си. Онзи равнодушно сви рамене. Превръзките бяха прибрани и войникът отиде да седне в края на каросерията до колелата си. Запалиха цигари.

Въпреки че ребрата го боляха, Кий прегърна Лара, за да не се блъска главата ѝ в камиона. Придърпа я до себе си. Тя се обърна към него и се прислони до рамото му.

Единият от войниците подхвърли вулгарна забележка как неволно е сгушила ямичката между бедрата си до хълбока му. Двамата прихнаха, мятайки похотливи усмивки на Кий.

Той им показа среден пръст и също се предаде на изтощението си.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

В хотела стигнаха по залез слънце. Някога за чудо и приказ, сега, подобно на всичко останало в Сиудад Сентрал, и той беше белязан от войната. Лара бе присъствала на не един и два дипломатически приема и събирания в салоните му, сякаш в отдавна минали времена, понастоящем хората от обслужващия персонал се брояха на пръсти и се държаха грубо, по-скоро като начумерени войници, изпълняващи заповеди, отколкото като любезни домакини.

След дългите часове, прекарани в раздрусаната каросерия на камиона, Лара с такова облекчение посрещна пристигането в крайната цел на пътуването им, че изобщо не се впечатли от крещящата липса на хотелски удобства. Формалностите около регистрирането бяха пренебрегнати. Двамата с Кий светкавично бяха отведени под въоръжена охрана на третия етаж.

По коридорите нямаше жива душа. Зад номерираните врати цареше тишина. Лара се досети, че този етаж е запазен за „специални гости“ и съвсем справедливо можеше да се нарече „център за задържане“. На практика всеки, получил стая на този етаж, се намираще под домашен арест.

— Сеньора Портър. — Пиколото връчи един ключ на Лара. На Кий даде друг. — Вярвам, че престоят ви при нас ще бъде приятен. — При дадените обстоятелства радушието му беше пародия. Въпреки това той им се поклони, след което се отдалечи към асансьора заедно с двамата часови. В него се качи само пиколото. Охраната се разположи пред плъзгащите се врати. Войници се виждаха и пред аварийните изходи в двата края на коридора.

Лара отключи своята стая. Кий я последва вътре. В помещението беше чисто, но вехто. През една отворена врата зърна яркорозовите плочки в банята и найлоновата завеса за душа, цялата на отвратителни цветенца. Пусна лекарското куфарче и раницата до краката си и застана в средата на стаята, прекалено сломена, за да пристъпи по-нататък.

Кий беше зад нея. Той я докосна леко. Тя се обърна, погледна го и за първи път, откакто бяха напуснали лагера на Ел Корасон, истински го видя. Беше смачкан и пребит, посегна да пипне раната на слепоочието му, но като се усети, че жестът ѝ не е продиктуван от професионален интерес, отдръпна ръка.

Той едва чуто промълви името ѝ. Няколко секунди се взираха един в друг, преди да я попита:

— Добре ли си?

— Да. — Гласът ѝ беше прегракнал от викане по Санчес, който посрещна обвиненията ѝ единствено със злорада усмивка. Не беше проявил капчица разкаяние за смъртта на Ашли. При този спомен очите ѝ се наляха със сълзи. Тя се наклони към Кий и скръбно разлюля глава. — Не, не, не съм добре. Детенцето ми е мъртво, загубено завинаги.

Ръцете му я обгърнаха и я стиснаха покровителствено.

— Шшт. Не плачи. Нищо повече не може да ни стори. Отървахме се.

Изведнъж тя почувства неистова потребност да се убеди в това. Пръстите ѝ се свиха и яростно се вкопчиха в мускулите на гърдите му. Отчаяно жадуваше да докосва, да бъде докосвана, а навярно и Кий бе обладан от неутолим копнеж да уталожии страховете си.

Повдигна главата ѝ и сведе своята. Едновременно у двамата се отприщи свирепо желание и те се впуснаха неудържимо да го задоволят. Той потърси устните ѝ с трескав, обсебващ набег на езика си.

Лара се изви до тялото му и склочи ръце около шията му. Той издърпа краищата на блузата ѝ от колана на панталона и нетърпеливо скъса копчетата. Пресегна се зад гърба ѝ и разкопча сутиена, сетне плъзна длани встрани, докато покри гърдите ѝ. Силните му пръсти се впиха в плътта ѝ.

По устните ѝ пробяга името му — като въпрос, признание, молитва.

Той мигновено откликна, наведе се и ухапа зърното ѝ.

Главата ѝ клюмна назад и тя напълно се отдаде на пламенната му, поривиста милувка. Засмука я ненаситно, челюстите му стискаха здраво и настойчиво. После отново зацелува устата ѝ. Опита я

милиметър по милиметър, обръщаше я под различни ъгли. Въртеше я в най-невероятни положения, докато не изчерпа всички възможности.

Накрая се изправи и я погледна, очите му горяха, болезнено сини. Веждите му бяха решително смръщени над правия, тесен нос. Устните му бяха свити в тънка, непоколебимо твърда черта между брадясалите скули.

Лара го желаше с най-чистата, най-неподправената страст, която бе изпитвала някога. Въпреки това притвори очи и отрицателно поклати глава.

— Не искам да бъда едно от поредните завоевания на Кий Такет.

— Напротив. Тази вечер искам.

Отнесе я до леглото и я положи върху възглавниците. Навярно умееше да чете мислите ѝ по-добре от самата нея, защото когато понечи да я последва, тя го сграбчи с неистова жар. Устните му бяха солени от пот и леко грапави, но не можеше да им се насити.

Той избута блузата и чашките на сутиена и прокара ръка по гърдите ѝ, леко мачкайки зърната под дланите си, докато станаха толкова твърди и чувствителни, че при най-малкото докосване тя извиваше гръб над постелята.

Не го спря, когато разхлаби панталона ѝ и го събу заедно с пликчетата, които се усукаха около глезените ѝ. И той разкопча своя, но ръцете на Лара го смъкнаха надолу по бедрата му.

Проникна в нея.

Тя го прие.

Беше невероятно корав. Тя — влажна и стегната. Вирна рязко глава и се взря в пламналото ѝ лице. Сама усещаше червенината по бузите си и чуваше забързаното си, шумно дишане. Очите му се кръстосаха с нейните, когато се устреми по-навътре. Тя прехапа долната си устна, за да не изкрещи.

Когато се намести докрай в нея, сгърчи лице от удоволствие. Изстена и притисна челото си към нейното.

— О, господи! Какво блаженство.

Започна да се движи, тя надигна хълбоци, за да посрещне ритмичните му пробуждания. Всеки път дъхът ѝ секваше. За нищо на света не можеше да се лиши от неповторимите усещания, които те пробуждаха у нея.

Изчака я да дойде. Когато тя стигна до върха, вплетеш десетте си пръста в косата ѝ, обхвана главата ѝ с ръце и зацелува устните ѝ със същия устрем и всеотдайност, белязали сливането им. Оргазмът ѝ беше продължителен и силен, той не можа да устои на напора. Когато се изпразваше, зарови лице в шията ѝ и остърга парченце кожа със зъбите си.

Дълго време никой от двамата не се помръдна.

Накрая станаха от леглото, но само за да се преместят от нейната в неговата стая. Мръсните им дрехи и калните, ботуши бяха изцапали чаршафите ѝ. Нехаейки за любопитството на охраната, докато прекосяваха коридора, Кий я въведе в стаята си, точно копие на нейната, с изключение на плочките в банята, които тук бяха яркозелени, а завесата бе украсена с весели морски кончета.

Съблякоха се и застанаха под душа, от който рукна ръждива, хладка вода. Мизерните калъпчета сапун бяха увити в зелен целофан. Изхабиха цели три, докато измият мръсотията един от друг.

Водата стана студена, но те продължиха да се обливат и да се изучават взаимно. Тя разгледа раната на слепоочието му и каза, че може да ѝ сложи серклаг.

Той възрази:

— Не се притеснявай. Ще оживея.

Опипа натъртените му ребра и сподели, че няколко вероятно са пукнати.

Той призна, че го наболяват, но не се съгласи да му ги превърже.

— Вечерта, когато се запознахме, ти ме направи като мумия. От оня скапан бинт едва не пощръклях. Свалих го още на другия ден.

Тя го нарече вироглав и прокара пръсти през космите на гърдите му. Обхвана с длани тежкия му член и отпи вода от делтовидната ямичка в основата на ларинкса му.

Той покри белега на рамото ѝ с нежни целувки и го намери красив, когато тя се сви и се опита да го скрие.

— Направо е драскотина в сравнение с моя.

Тя проследи с пръст грапавия, червеникав белег, който се спускаше от слабините до лявото му коляно.

— Какво се е случило?

Разказа ѝ за катастрофата, съсипала крака му и всички надежди за бляскаво бъдеще в Националната футболна лига.

— Много ли беше разочарован? Това ли искаше?

— Джоди го искаше. Никога не сме се разбирали с нея. Но след произшествието... — поклати глава. — Нямам желание да говоря за Джоди.

Докосваше я навсякъде, като даваше и получаваше удоволствие в равна мяра. Беше отзивчив и чувствен, много повече, отколкото бе предполагала, помисли си, че сънува, макар че никога не си бе представяла подобни еротични картини със съпруга си. Нито с Кларк.

Накрая излязоха от банята и тъкмо ровеха в раниците си за чисти дрехи, когато на вратата се почука.

— Какво има? — попита троснато Кий.

— Tengo la comida para ustedes.

Той предпазливо отвори. Един войник беше подпрял на рамото си табла с храна.

— Gracias. — Кий пое таблата и без да му даде възможност да възрази, хлопна вратата под носа му и отново окачи веригата.

Остави таблата на масата.

— Дано е по-хубава от манджата в лагера на Санчес.

— Може да са сложили отрова. — Лара се приближи до масата, решейки мократа си коса с четката.

— Не е изключено, но се съмнявам. Ако беше решил да ни убива, нямаше да прибегва до такива изтънчени хитрини. Щеше да го направи пред публика.

На таблата бяха наредени разнообразни плодове и сирена, студено печено пиле и преварена вода. Кий взе една кълка и без особена охота я ухапа.

— Чудно ми е защо ни пусна. — Тя започна да бели портокал.

— Странно е, нали?

— Дяволски странно. Не знам какво съм очаквал, но всеки случай не това. — Той посочи с кълката околна обстановка. — Не е хотел „Плаза“, но е доста по-добро бамбукова колиба с пръстен под.

Дъвчеше замислено.

— И финалната му реплика. Ще ни подари живота, за да отнеса „посланието“ му в Щатите? Абсурд. Хич не се връзва. Прекалено лесно е. Ако искаше да предава послания правителството ни, можеше

да използва по-влиятелна лоялност от нас, например някой държавен глава на съюзническа нация. — Захвърли пилешкия кокал и отвори бутилка с вода. — Защо не ни уби, Лара?

Тя върна недообеления портокал в таблата.

— Не знам. — Пристъпи до прозорците, дръпна завее и зарея поглед над града.

— Тоя портокал щеше да ти дойде добре. Цял ден нищо си хапнала.

Тя обърна отвратен взор към таблата.

— Не желая да се чувствам длъжница на Емилио Санчес за каквото и да било.

— Не вади очи, за да изпишеш вежди. Трябва да ядеш.

— Наистина не съм гладна, Кий. Умът ми не е в стомаха — В гласа ѝ прозвуча нотка на погнуса, главно насочена нея самата. — Мъча се да проумея някои неща.

— Какви?

— Не знам. Разни. Всичко. Онова, което се случи тук преди три години. Рандъл. Ашли. Ако продължавам да мисля, особено за масовия гроб, в който е заровена, сигурно ще се побъркам. — Тя се вкопчи в завесата. — Затова не бива. Трябва да се съсредоточа върху спомените, когато беше жива. Трябва да не забравям колко беше весела и щастлива, колко радост ми дари през краткото време, докато я имах. — Пресипналият ѝ глас започна да се накъсва. Тя млъкна, за да се овладее. — Дъщеря ми е погубена за мен, но ако насоча вниманието си към нейния живот, а не към смъртта ѝ, по-леко ще понеса мисълта за мястото, където е заровено тялото ѝ. Духът не е мъртъв. В края на краищата тази мисия не е съвсем провалена.

— Значи трябваше да се върнеш, за да се примириш.

Тя кимна.

— Да. Този епизод от живота ми — целият, от началото на скандала, прекалено дълго направляваше постъпките ми. Обвинявах другите, че ме отъждествяват с образа, описван в заглавията на сензационните вестници, но сама съм си виновна за всичко. Не може повече да се възприемам като жертва. Време е да продължа съществуването си по-нататък.

— В Идън Пас?

— Там не ми провървя кой знае колко — отбеляза тя и се извърна с лице към него.

— Не защото не си добра лекарка, а заради нас, Такетови. Ние бая ти отровихме живота.

Внезапно тя се посвени да го погледне и изви глава встрани.

— Кий, защо се получи това между нас?

— Омразата? Или другото?

— Другото.

Той си пое дълбоко дъх и го задържа, като няколко секунди не продума. Накрая каза:

— Нали си доктор. Имаш ли някакво обяснение?

Имаше, и тя го потвърди с леко свиване на раменете.

— Хора, преминали през смъртно опасно изпитание — започна бавно, — често пъти искат да правят любов непосредствено след това. — Той вдигна едната си вежда, дали въпросително или скептично, не знаеше със сигурност. — Обяснимо е. Сексът освобождава всички чувства, той е недвусмислено средство за утвърждаване на живота. Срещата съм засрамени пациенти, които са ми признавали, че веднага след погребение са се любили. С невероятна страст. Хората изпитват вроден страх от смъртта. Сексът е най-бързият начин да докажеш, че си жив. След кошмарните ни преживелици през последните дни, съвсем естествено е да преодолеем потисканите си страхове и чувства със секс. Яростен, агресивен секс. Ние сме класически пример за това психологическо явление.

Кий я изслуша учтиво. После пристъпи към нея, толкова близо, че тя трябваше да наклони главата си назад, за да я погледне в лицето.

— Глупости. Случи се, защото го искахме. — Целуна силно и поривисто, отпечатвайки устните си върху нейни — Да пукна, ако има нужда от други извинения.

Дрехите, облечени само преди малко, бяха захвърлен докато се придвижваха към леглото. Когато коленете му отзад се опряха в ръба, той седна и придърпа Лара между бедрата си. Вдигна гърдата ѝ към устата си и заблиза зърното с език.

Клепачите ѝ смутено се притвориха и от гърлото запърхаха накъсани дихания. Тя усуква кичури от косата около пръстите си, но остави главата му да се плъзга свободно по гърдите ѝ и надолу към центъра на тялото. Брадата ѝ драскаше корема ѝ, предизвиквайки

вълнуващи и забравени усещания, почувства сладостна нега между бедрата си. Срамните ѝ устни набъбнаха и се обляха в топлина.

Кий я прихвана с ръце отзад и наклони слабините и към лицето си. Зарови устни в тях. Целуна пъпа ѝ. И нежната кожата под него. С горещия си дъх разроши косъмчетата по венериния ѝ хълм.

После я обърна и тя се озова по гръб в леглото, а той прислони глава в люлката между бедрата ѝ. Зацелува я с неистова похот. Устните му нежно пиеха от нея, докато пъргавият му език ѝ разкриваше неподозирани неща за собствената ѝ същност. Сякаш беше проникнал в главата ѝ и получаваше наставления направо от мислите ѝ, той знаеше съвсем точно кога как да я подхване, дали да докосва едва-едва или да гали, да впива устни в плътта ѝ или да се отдръпва и да я милва само с връхчето на езика си.

Когато най-сетне се отпусна отгоре ѝ, тя вече беше сита, доволна, мокра от пот и пияна от страст. Въпреки това отмалелите ѝ устни се пробудиха под настойчивата му целувка. Обладаването му беше начало, а не благословен край.

Той нежно прокара пръст по белега на рамото ѝ.

— Лошо ли беше?

— Много. Известно време лекарите смятаха, че ще извадя небивал късмет, ако възвърна дори частично движението на ръката си.

— Като те знам каква си, сигурно си решила на всяка цена да им докажеш, че грешат.

— След зарастването на раната месеци наред се занимавах с физиотерапия.

Той я изгледа замислено.

— Според мен трябва да престанеш да се самонаказваш, че не си загинала със своите близки, Лара.

— Това ли мислиш, че правя?

— Донякъде, да.

Тя се надигна на лакът и се взря в стройната му, гола фигура. Освен шева на крака, цялото му тяло беше осеяно с белези.

— Ами ти? Ти се безразсъден. Излагаш се на необмислени рискове. Ти за какво се самонаказваш?

— Не е същото — отвърна троснато той. — Аз съм търсач на силни усещания заради самата тръпка и толкоз.

Тя му хвърли изпълнен със съмнение поглед. Очите ѝ се плъзгаха от белег на белег. Под дясната му ръка върху ребрата личеше особено грозен нащърбен разрез.

— От бой с ножове — обясни той, когато прочете въпроса в очите ѝ.

— Очевидно си загубил.

— Напротив.

Беше я страх да попита какво е станало с победения.

— А това?

— Самолетна катастрофа. Успях да се измъкна, но си раздрах рамото на парче от корпуса.

Тя се почуди на безгрижието му.

— Освен днес, имал си други случаи, когато животът ти е бил реално застрашен?

— Веднъж.

— Разкажи ми.

— Простреляха ме. Ето тук — той докосна най-пресния си белег, с който беше запозната. — Едва не ми изтече кръвта.

Тя се засмя и отметна косата си настрани.

— Е, раната беше по-сериозна от драскотина, но нея смъртоносна.

— Знам. Но аз не говорех за раната — рече той. — Виждаш ли, довлякох се до лечебницата на док Патън. Очаквайки да намеря него, а заварих друг. Една жена.

Лара се вцепени от пронизващите му очи и от хипнотичното въздействие на гласа му.

— И с какво толкова беше застрашен живота ти? — попита дрезгаво тя.

— Обърнах се, погледнах я и си казах: „По дяволите, Такет, свършено е с теб.“

Тя преглътна мъчително.

— Не сме деца, Кий. Попрехвърлили сме възрастта на игрите и можем да отговаряме за постъпките си. Не очаквам от теб романтичен пълнеж. Не е нужно да ми се обясняваш...

Той сложи показалец връз устните ѝ.

— Не ти разправям всичко това, за да те вкарам в леглото. Ти и бездруго си в него и вече съм те имал. Казвам ти го, защото е истина и ти го знаеш не по-зле от мен. Сега сме заедно по този начин, защото го искахме от самото начало. И на двама ни беше ясно, че е единствено въпрос на време.

Посегна да погали бузата ѝ.

— В мига, в който се съзряхме, и аз бях загубен, и ти. Искях да те обладая веднага на място.

— До момента, в който разбра коя съм.

— Въпреки това те исках. — Пъхна ръка под главата стисна шепа от косата ѝ и привлече лицето ѝ към свое. — Проклет да съм, но пак те искам.

Кий посегна да я улови, когато тя се измъкна от леглото и започна да си събира дрехите.

— Къде отиваш? — измърмори сънено.

— В стаята си.

— Защо?

— Да се изкъпя.

— И тук има баня.

— Но нали изхабихме сапуна. Освен това трябва да си подредя нещата, та да съм готова, като дойдат да ни отведат на летището. — Набързо се облече.

— Колко е часът?

— Девет.

— Девет! Толкова ли дълго сме спали? — Той приседна в леглото и прокара пръсти през рунтавата си четина.

— Не е нужно да ставаш. До обяд има маса време.

— Не, ще се надигам вече. Не желая да давам повод на тия копелета да отложат заминаването ни. Щом си хвърля един душ, ще видя дали ще се излъжат да донесат малко кафе.

— Дотогава ще съм приключила. — Усмихна му се, провери дали е взела ключа си, махна веригата от вратата и излезе в коридора.

Противно на казаното, Кий не стана веднага, а отново се излегна и се загледа незрящ в тавана. Предишната вечер Лара бе признала

вътрешния си смут. Той не се отличаваше със същата откровеност и затова не сподели собствените си терзания.

За успокоение на съвестта си тя бе изровила психологическа причина, за да обясни преспиването си с него, макар той да се съмняваше, че вярва на измислените си доводи. Според него страстта не се нуждаеше от анализи и разсъждения. Тя сама по себе си представляваше достатъчно силна подбуда.

Объркването му произтичаше не толкова от факта, защо се бе случило, а от това как се чувстваше в момента и най-вече какво изпитваше към нея.

Никоя жена не му бе доставяла по-върховна наслада досега. Във физическо отношение те идеално си подхождаха. Бе проявила умение и чувственост, равни на неговите. Въпреки всички писания в сензационните издания, не беше очаквал да бъде толкова сексуално освободена. При спомена за любовната им игра в слабините му се надигнаха горещи талази.

Дори след бесния им марафон нямаше усещането за презадоволеност. Желаше я още.

Този факт също го изненадваше и притесняваше. Обикновено извличаше най-голямо удоволствие от самата гонитба. Веднъж уловена, притегателната сила на жената светкавично намаляваше. Измъчваше го дълбоко безпокойство, Лара, напротив, бе разпалила любопитството му. Тя притежаваше пластове и измерения, които той изгаряше от нетърпение да открие. В повечето случаи жените рано или късно ставаха ненужни, като използвани самообръсначки. Щом някои се изхаби, зарязваше я и я сменяше с нова. С Лара беше различно, не искаше да я захвърля и да опитва друга.

Не че беше негова собственост, та да прави с нея каквото му хрумне.

О! Най-сетне напипа същината на всичките си жалки опасения. Тя не му принадлежеше. Освен това, ако обстоятелствата се бяха стекли по-иначе, може би още щеше да е на брат му.

Кларк я бе имал преди него.

Тази бе единствената причина снощното им сливане да не бъде най-фантастичното преживяване с жена, споходило го някога. Изглежда, неволно бе издал тревогите си. Или просто д-р Малори бе надарена със свръхпрозорливост.

Тя самата зачекна тази тема, след като доядоха остатъците от храната и решиха да поспят. Лежеше на една страна, с гръб към него, подпряла буза на сключените си ръце. Той занесено хлъзгаше един кичур от косата ѝ между палеца и показалеца си, завиждайки ѝ, че е успяла да заспи за разлика от него. Изненада се, когато тя сънено се обади:

— Знам за какво си мислиш.

Той отърка коляното си отзад в бедрото ѝ.

— Добре, умнице, за какво си мисля?

— За Кларк.

Усмивката му се стопи и кичурът ѝ се изплъзна от пръстите му.

— И какво поточно?

— Питаш се дали ви сравнявам двамата и ако е така каква е оценката ми за тебе.

Тя се извърна и го погледна над голото си рамо.

— Права съм, нали? За това ли си мислеше?

— Може би.

Усмихна му се тъжно и поклати глава.

— Ти и Кларк... сте съвършено отделни личности, Кий. Еднакво привлекателни, извънредно обаятелни, силно въздействащи, но напълно различни. аз обичах брат ти, а вярвам, че и той ме обичаше. — Сниши гласа си до шепот. — Но нищо не може да се мери с преживяното тази вечер. — Обърна се на другата страна и отново облегна буза на ръцете си. Смяташе, че е свършила, но тя повтори: — Нищо.

Известно време той лежа, разкъсван от ревност, като отчаяно се мъчеше да ѝ повярва. Скоро обаче желанието надделя над терзанията. Или не толкова жаждата да я обладае, колкото на всяка цена да я притежава.

С рязко движение я сграбчи с едната ръка и грубо я придърпа към себе си, докато задникът ѝ се долепи плътно до корема му. Проникна в нея отведнъж, със силен напън. Гризна късче от кожата на тила ѝ и го задържа между зъбите си, пришпорван от неистова потребност да се наложи и да властва.

Не беше необходимо. Тя беше отзивчива, дащна и така заредена с чувственост, че той само притисна длан към хълмчето ѝ и вътрешните стени на тялото ѝ се стегнаха около члена му като вълшебен пестник,

масажирайки го, издоявайки семето му, а с него и всичките му съмнения.

Известно време дишането им не можеше да се успокои. Телата им лъщяха от прозрачен слой пот. Когато най-сетне се отдръпна от нея, тя изви лице към него и потърка гърдите му с разтворени устни.

Каза му:

— Срамота.

— Никога не съм твърдял противното, такъв съм си.

— Нямам предвид теб. А себе си.

Беше заспал, гушнал я в прегръдките си, сигурен поне в едно, че съвкуплението им бе надхвърлило рамките на взаимното удоволствие. Беше достигнало несравними измерения.

Но сега се бе съмнало и съмненията го връхлетяха с нова сила подобно на тропическата влажност, която се надигаше с изгряващото слънце. Замисли се за всичко, казано от нея, за чувствения ѝ отклик, за дръзките ѝ ласки. Едва ли ѝ е било по-хубаво с брат му.

Дали бе обяздвала Кларк до прималяване, докато рухнеше на гърдите му?

Кий стисна юмруци до тялото си.

Дали така блажено бе мъчила Кларк до самия връх, мачкайки го с галювна ръка?

Изпсува вулгарно.

Дали бе позволявала на Кларк да я целува между бедрата да напипва и вкухва от...

Разнесе се ужасен, смразяващ кръвта писък и той мълниеносно изхвъркна от леглото.

Преди утринната тишина да бъде раздрана от втори, той вече беше нахлузил панталоните си и се намираше до вратата, като едва не я изтръгна от пантите в бързината да отвори.

— *Vuenos días* — поздрави охраната Лара, когато излезе от стаята на Кий. Нехаеща към похотливо ухилените им физиономии, прекоси коридора и влезе в своята, старателно заключвайки вратата след себе си.

Ботушите им бяха оставили кални следи по килима, а леглото, както забеляза Кий, бе напълно опустошено. Пошегува се, че

независимо от приказките, които може да е чувала за тексасците, за първи път му се случвало да се люби, без да си събуе ботушите.

Да се люби? Наистина ли бе употребил точно тези думи или въображението ѝ изневеряваше от приличие?

Сви рамене при тази смуцаваща мисъл, беше ѝ дотегнало от самоанализи за изтеклото денонощие. Заключениета, направени предишната вечер, бяха положителни. Беше продължила да съществува от мига, когато се озова в прегръдките на Кий. Преживяването беше дълбоко пречистващо. Защо трябваше да му прикачва име? Настроението и тялото ѝ говореха достатъчно красноречиво. Чувстваше се превъзходно. Защо поне веднъж не се задоволи с това?

Взе раницата си и влезе в банята. Щом зърна отражението си в огледалото над мивката, самокритично се изсмя. Нямаше грим и въпреки че косата ѝ беше чиста, след измиването с обикновен сапун, видът ѝ бе потресаващ.

Той сякаш не обърна внимание. Или не го интересува. От гърдите ѝ, плъзгайки се нагоре по шията и лицето, изби червенина. Тя разкопча първите няколко копчета на блузата си, погледна зърната си и забеляза, както очакваше, че са издраскани. Преди отново да се любят, непременно ще го накара да се обръсне.

Ако изобщо отново се любят.

За свое огорчение откри, че безумно се надява на продължение. Час по-скоро.

Предвкусвайки удоволствието, се усмихна, дръпна завесата за душа и посегна към крановете.

Писъкът ѝ отекна в яркорозовите плочки. Изтегнат във ваната, пребит и окървавен, но напълно жив лежеше Рандъл Портър. Нейният съпруг.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

— Колко очарователна изглеждаш. — Бившият американски посланик в Монтесангре се изправи, щом жена му влезе в салона. — Макар че косата ти ми харесваше повече, докато я изрусяваше. Откога престана?

— Когато се възстановявах в Маями. Трудно преживях онези месеци. Цветът на косата беше последната ми грижа.

Лара обърна очи към Кий. Той не се помръдна при влизането ѝ, седеше отпуснат в тапицирания фотьойл, подпрял глезена на единия си крак върху коляното на другия и люлееше стъпало напред-назад. Позата му би се сторила нехайна на всеки случаен посетител, но Лара почувства, че е на ръба да кипне.

Дори да забелязваше трудно сдържаната ярост на Кий, Рандъл с нищо не го показваше.

— Би ли искала да пийнеш нещо, скъпа? Имаме още малко време, преди да слезем долу.

— Не, благодаря. Нищо не ми се пие. Освен това не виждам защо трябва да участвам в тази пресконференция.

— Но ти си моя съпруга. Мястото ти е до мен. — Рандъл си наля една газирана вода на барчето. — Господин Такет? А за вас?

— Не.

Рандъл се върна на канапето, където седеше, преди Лара да се присъедини към тях от спалнята в хюстънския хотелски апартамент. Идеално обзаведените стаи превъзхождаха неимоверно условията в Монтесангре.

Благопожелателните букети заемаха всички възможни кътчета. Смесеното им ухание беше сладникаво и тежко и от него Лара бе получила тъпо главоболие. Според нея тези поздравителни послания бяха нелепи и лицемерни, тъй като повечето бяха изпратени от същите онези бюрократи и политически дейци, които преди пет години с облекчение се бяха отървали от Рандъл и неговата невярна съпруга,

отпращайки ги на бърза ръка в Монтесангре и спестявайки по този начин неудобството на Вашингтон от присъствието им.

На практика Рандъл още беше посланик. Когато медиите бяха известени от осведомителните агенции в Колумбия за шокиращото му възкръсване, новината се превърна в главно събитие на деня и бе отразена на челно място в почти всички вестници по света. Връщането му към живота разбуни духовете из цялата страна, а пресата докара до пълна полуда.

В Богота го лекуваха от раните му, които се оказаха много по-повърхностни от първоначалното впечатление. Кий най-после склони да му направят рентгенова снимка на ребрата. Три бяха пукнати, но иначе нямаше вътрешни наранявания.

Лара бе пострадала не по-малко, но не така очебийно. За изтощението ѝ бяха назначили топла, пълноценна храна и две нощи на упоителен сън с помощта на транквиланти. Тя ядеше и спеше, но продължаваше да гледа неадекватно. Движенията ѝ бяха некоординирани, говорът — несвързан. Съпругът, когото бе смятала за мъртъв, внезапно бе оживял. Цялото ѝ същество бе изпаднало в шок.

От „Ниман Маркъс“ щедро бяха предложили да я облекат за първата ѝ публична поява след завръщането на американска земя, по случай важното събитие от магазина ѝ бяха подарили костюм от две части, съчетание между коприна и вълна, елегантни обувки в същия тон и подходящи аксесоари и серийни бижута. От хотелския фризьорски салон бяха изпратили персонала си в апартамента ѝ да ѝ направят прическа, маникюр и да я гримират. Привидно беше добре нагласена и изглеждаше напълно готова да придружи съпруга си на пресконференцията, която трябваше да започне след половин час в най-голямата зала на хотела.

По-скоро би се изправила до стената за разстрел, помисли си.

В действителност буквално това я очакваше. Прекалено нервна, за да седне, тя крачеше безцелно из стаята между мебелите, отрупани с цветя.

— Знаеш какво ще изровят, Рандъл.

— Връзката ти с Кларк — отвърна той без капчица угризение. Бяха му съобщили за смъртта на Кларк по време на полета от Монтесангре за Колумбия, но той вече знаеше за нея. Световните

новини успяваха някак да проникнат в страната за разлика от обратния процес.

— Боя се, че е неизбежно, Лара — продължи той. — Ще се опитам да им отвлека вниманието с моята история от последните три години.

— Не изглеждаш чак толкова зле. — Кий престана да люлее крак и да хапе устни. — Имаш загорял, здрав и охранен вид.

Лара също бе забелязала превъзходното физическо състояние на Рандъл. Дори се бе разхубавил в сравнение с времето, когато се бяха запознали преди седем години, сякаш се бе наслаждавал на няколкомесечна приятна почивка в Хаваите, а не бе прекарал три изнурителни лета като политически затворник.

Той придърпа ръбовете на новите си панталони, също подарък от „Ниман“.

— След първите месеци на пленничеството ми с мен се отнасяха много добре. Отначало метежниците ме биеха жестоко — каза им той. — В продължение на седмици редовно ме налагаха с пистолети и вериги. Мислех, че всеки момент ще ме ликвидират.

Допи содата си и провери колко е часът. Като видя, че му остават още няколко минути, продължи:

— Един ден ме завлякоха в щаба на генерал Перес. Казвам „завлякоха“, понеже не можех да ходя. Носеха ме като чувал с картофи. Перес беше доволен от себе си, показа ми снимки от моята мнима смърт. Бяха убили друг човек, един господ знае кого, стреляйки в главата му толкова пъти, че бе заприличала на каша.

Лара обгърна лактите си. Стаята беше леденостудена. След като се бил потил в тропиците цели три години, Рандъл заяви, че иска климатичната инсталация да бъде включена на най-високата степен.

— Можете да си представите колко ужасяващо беше за мен да видя тези снимки. Показаха ми също американски вестници, в които пишеше за моята гибел. Там бе отразено и погребението ми. Давах си сметка какъв ад изживяваш. — Той погледна съчувствено Лара. — Благодарях на бога, че си невредима, но знаех, че безумно ще се измъчваш заради жестокия ми край. Най-ужасната ми мисъл беше, че няма кой да ме спаси. Всички ме смятаха за мъртъв.

— Казаха ли ти за Ашли?

— Не. Разбрах, че е била убита в засадата, едва когато четох статиите за погребението ми. Единствената ми утеха беше, че ти си оцеляла като по чудо. Ако не е бил свещеникът...

— Свещеник ли? Отец Джералдо?

— Естествено. Той те е качил на последния самолет, отпътуващ за Щатите от Монтесангре. Мислех, че знаеш.

— Не, не знаех — промълви глухо тя. — поне щях да му благодаря.

— Проявил е невероятна смелост — забеляза Рандъл. — Емилио не можеше да му прости, че ти е помогнал да се измъкнеш. Според мен затова заповяда да го убият.

Кий изруга под нос.

— Добре, че й го казахте.

— Лара е реалистка, нали, скъпа? Все пак, жалко за свещеника. И за д-р Сото.

— Никога не ще мога да изкупя вината си, че ги замесих — промълви тихо тя. — Цял живот ще се чувствам частично отговорна за смъртта ми.

— Не се измъчвай по този начин — рече настоятелно Кий. — Те са били заплюти за жертви с или без наша помощ. Санчес недвусмислено ни даде да го разберем.

Тя му хвърли изпълнен с благодарност поглед за проявеното състрадание, но знаеше, че до сетния си дъх ще се измъчва заради убийството им.

— Ти прояви невероятна смелост, като се върна в Монтесангре, Лара — каза Рандъл. — И слава богу. Ако не го беше направила, аз щях да съм още заложник.

Кий скочи на крака. Беше обръснал тъмната си брада, но косата му бе прекалено дълга и му придаваше вид на затворен в клетка див звяр. Отнасяше се с пренебрежение към ролята на национален герой, в която се бе озовал, и отказа предложението на „Ниман“ да му осигурят нови дрехи. Собственоръчно си купи нови дънки, спортно сако и чифт каубой ботуши.

— Нещо не ми е ясно — намеси се той. — Пристигаме с Лара без предизвестие в Монтесангре и трийсет и шест часа по-късно твоите похитители изведнъж решават да те пуснат — Той разпери широко ръце. — От какъв зор? Какво общо и едното с другото?

Рандъл се усмихна снизходително.

— Очевидно трябва да опознаете по-добре мисленето на тези хора, господин Такет.

— Сто на сто. Щото дрънканиците ти ми намирисват на купчина лайна.

Очите на Рандъл се присвиха едва забележимо.

— Вие спасихте живота ми, както и този на Лара. Затова ще ви направя услуга и най-благовъзпитано ще си затворя очите пред ненужната ви грубост.

— Не ти ща услугата.

Рандъл не му обърна внимание и продължи към Лара.

— Емилио обича главоблъсканиците. Помниш ли шахматните турнири, които устройвахме в посолството?

— Това е по-сериозно от шаха, Рандъл.

— За теб и мен, да. Но не съм сигурен, че Емилио прави разлика между местенето на фигурите по шахматната дъска и малките драми, които разиграва за свое забавление, като използва за залагане човешки съдби. Той би трябвало да ви благодари, че сте внесли разнообразие в делничната утрин на лагера, спомняш ли си?

— Аз си спомням — обади се Кий. — И се радвам, че отвори дума за това, защото едно нещо не ми дава мира. Ти твърдиш че си бил в колибата, докато шоуто течеше отвън, нали?

Рандъл кимна.

— Бях вързан, със запушена уста и не можех да ви предупредя, че съм жив. Това беше тайната шега на Емилио.

— Кога разбра за първи път, че съм в Монтесангре?

— На сутринта след пристигането ви. Досетих се, че нещо се мъти, защото пазачите ми се държаха грубо и не смееха ме погледнат в очите. За толкова години, макар и неохота бяхме започнали да проявяваме взаимно уважение. След като Рикардо спря джипа на пътя, бяха им нужни броени часове, за да съобразят коя е „вдовицата“. Известно време се чудеха кой може да е „зетят“. — Той метна многозначителен поглед на Кий. — Но щом Емилио научи името му, бързо се сети. Беше осведомен за... приятелството на Лара с Кларк.

— Колкото повече душехте наоколо, толкова положението се натягаше. Вечерта преди да ви доведат в лагера и мен ме преместиха там. Емилио ехидно ме заплаши, че ще те убие бавно и мъчително

пред очите им. Налагаха ме, но не много жестоко. Искаше да съм в съзнание за театъра на другата сутрин.

Щом ви отведоха, пак ме обработиха и ме откараха в Сиудад Сентрал. Навярно пристигнахме само един час подир вас, но аз и охраната останахме да ноцуваме в камиона, последното нещо, което си спомням, е, че призори ме удариха и загубих съзнание. Дойдох на себе си от писъка ти, когато ме завари във ваната. Бях не по-малко стъписан от теб, че съм още жив.

Той се изправи и надяна сакото на костюма.

— Е, мисля, че е време да вървим.

— Още не мога да проумея поведението на Емилио — възрази Лара, без да се помръдне, за да го последва към вратата.

— По-късно ще говорим за това.

— Не, ще говорим сега, Рандъл. Щом настояваш да се срещна с пресата, всичко трябва да ми е ясно. Те ще ме питат за взаимоотношенията ми с Ел Корасон дел Диабло. На драго сърце ще им съобщя онова, което знам, за стройния, ученолюбив младеж, работил като преводач в посолството, и за хладнокръвния убиец, пред когото се озовах тази седмица. Но не мога да предложа никакви външнополитически тълкувания, без да имам поточна представа какви са подбудите на Емилио. Защо ни пусна? Защо те е държал жив, но затворен цели три години и после внезапно те е освободил?

Рандъл загриза бузата си от вътрешната страна, очевидно раздражен от смущението ѝ. Реши да прояви снизходителност.

— В продължение на три години непрекъснато разсъждавах защо смъртта ми е била инсценирана. Явно с този зверски акт са целели да покажат недвусмислено на Съединения щати, че Монтесангре не желае да ѝ се бъркат във вътрешните работи.

— Защо тогава не са те убили наистина? — поинтересува се Кий.

— Предполагам, че са искали да ме запазят като коз. Ако Щатите решат да изпратят военни части в Монтесангре както постъпиха в Панама, да могат да ме използват за заложник.

— А защо те пуснаха сега?

— Много просто, Лара. Те умират от глад. Монтесангре разчита изцяло на вносни стоки в повечето сфери. При съществуващото ембарго, наложено от САЩ и спазвано от редица страни, било защото са наши съюзници или проста, защото се страхуват от нас, запасите на

страната бързо бяха изчерпани. Откровено казано, дори се учудвам, че издържаха толкова дълго. Навярно не биха се справили, ако Перес още беше техен водач, политическото им положение отдавна да се е разклатило, ако не ги ръководеше такава безкомпромисна личност като Емилио. Той се е превърнал за тях в полубожество.

— Ти какво, да не си оглавил клуба на почитателите му? — подхвърли язвително Кий.

— Не, разбира се — отвърна хладно Рандъл. — Той ме държа затворен цели три години. Но сам станах свидетел на народните страдания. Дълбоко съчувствам на монтесангрейци и от сърце желая да облекча тежката им участ. Въпреки безмерната си жестокост, единствено Санчес е в състояние да обедини страната, да нахрани гладните, да сложи край на хаоса и да установи някакъв ред. Като изключим личните ми предпочитания, упоритостта му действително заслужава възхищение.

— Той е необикновено решителен и търпелив. Хрумването му да използва вашата авантюра, за да ме освободи, беше настина гениално. Отчитайки чисто човешкия момент в тази история, прецени, че може да привлече вниманието на американския народ. По този начин отправя покана към Съединените щати да поднови дипломатическия диалог.

— И мен ме натовари със същото послание. Защо ще губи най-силният си коз?

Рандъл се усмихна, сякаш развеселен от наивността му.

— Той знаеше, че моето мнение ще тежи повече във Вашингтон от това на един каубой.

— Не съм каубой.

— Естествено, че си. — погледът му се плъзна по дънките ботушите на Кий, изразявайки ясно презрителното му държание по отношение към тях. — Единствената разлика е, че яхаш само фусти, вместо коне. Иначе си първокласен нехранимайко. Дори брат ти мислеше така.

Кий се спусна към него, но Лара застана помежду им, загърби Кий и вбесена се обърна с лице към Рандъл.

— Не е вярно! Кларк много обичаше Кий.

Рандъл се усмихна и рече тихо:

— Моите уважения към по-задълбочените ти познания за сърдечните предпочитания на Кларк. — Протегна ѝ ръка. — Наистина трябва да тръгваме, скъпа. Готова ли си?

Тя пренебрегна жеста му и сковано се отправи към вратата. Усетила, че Кий не ги следва, се извърна към него.

— Идваш ли?

— Не.

Тя се паникьоса. Единственото, което би я крепило, докато трае пресконференцията, би била мисълта, че Кий е до нея. Не можеше да ѝ окаже физическа подкрепа, но разчиташе а присъствието му за кураж.

Като зърна непреклонното му изражение, разбра, че е полезно да го убеждава, но все пак реши да опита.

— Очакват те.

— Просто ще ги разочаровам. Вестниците намекват, че съм те закарал в Монтесангре, за да спасим негова милост. — Кимна към Рандъл. — Причината е друга и аз нямам намерение да се преструвам.

— Ще си помислят, че го правите от скромност, господин Такет.

Кий изгледа кръвнишки съпруга ѝ.

— Да си мислят каквото щат, не мога да ги спра. Но да си въобразяват, че ще стана мърша на глутница лешояди с фотоапарати, не са познали. Цитирай ме дословно, стига да искаш. — Отново се взря в Лара и каза: — И ти не си длъжна да ходиш. Никой не може да те накара насила.

Тя се помъчи да устои на магнетичното му при притегляне и да не се хвърли към него. Толкова неща бяха останали неизречени, толкова обяснения несподелени, но за да не заплете още повече и без това обърканото положение, реши да премълчи.

Естествено, радваше се, че Рандъл не е умрял от жестока насилствена смърт. Възхваляваше избавлението му от продължителното и пъклено пленничество. От съвсем егоистична гледна точка обаче, освобождаването му не можеше да се случи в по-неподходящ момент. Рандъл беше на свобода, но нейните мъчения едва започваха.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Една се търкулна по бузата ѝ. Щом я видя, Кий понечи да каже нещо, но се въздържа. Съзерцаваха се един друг в мълчаливо отчаяние.

— Хубава работа — обади се Рандъл и сухо се прокашля. Без да съзнава, че възпроизвежда мислите на Лара, добави: — Явно завръщането на съпруга от мъртвите не е съвсем навременно.

Тя рязко се извърна от Кий.

— Нали каза, Рандъл, че ще закъснеем. Да вървим.

Той вдигна ръка, за да ѝ попречи.

— Ще почакат. Но това, от друга страна, изисква незабавно внимание.

— Няма такова нещо.

— Винаги си била ужасна лъжкиня, Лара. — подсмихна се злорадо. — От уважение към изживения шок през последните нощи не съм предявявал съпругеските си права към теб. Добре, че съм си го спестил. Без съмнение, вратата на спалнята ти щеше да е заключена.

Тя го стрелна с унищожителен поглед, но нищо не каза.

Той покри с пръст устните си и преценяващо се вторачи в Кий.

— Толкова е различен от Кларк, учудвам се, че го намираш привлекателен. Определено не е така изискан като по-големия си брат. И все пак, от него се излъчва необуздан примитивизъм, който вероятно би се харесал на жена като теб.

— Не съм глухоням, копеле такова — рече Кий. — Ако имаш да ми казваш нещо, говори направо.

— Добре — отвърна любезно Рандъл. — Не се ли чувстваше малко глупаво да чукаш жената, за която цял свят знае, че е била любовница на брат ти?

Дори Лара не бе в състояние да спре Кий в този момент. Той я заобиколи и стисна Рандъл за гушата.

— Кий, не! — Тя се помъчи да откопчи пръстите на Кий от гърлото на Рандъл, но те не помръдваха. Той го повлече към вратата, главата на Рандъл се удари в нея и звучно издрънча. Тя затегли като обезумяла пръстите на Кий, но те се впиха още по-силно.

— Моля те, Кий! — развика се Лара. — Не влошавай нещата! Недей да ме превръщаш отново в сензационно заглавие!

Гръмката ѝ молба оказа въздействие. Забеляза го как бързо премигна, сякаш да се отърси от яростта, замъглила очите му. Когато думите ѝ проникнаха в съзнанието му, пръстите му взеха да се разхлабват. Отблъсна грубо Рандъл с пълно пренебрежение.

Рандъл се съвзе и с привидно достойнство оправи сакото и вратовръзката си.

— Слава богу, че каубоите вече не носят револвери. Иначе досега да съм мъртъв.

Кий още дишаше тежко и гледаше заплашително.

— Само да те чуя пак да говориш така за Лара и за мен, ще те убия.

— Колко благородно — подметна презрително Рандъл. Обърна се към Лара. — Е, Лара, за последен път те питам, тръгваме ли?

Кий се спусна към нея и я сграбчи за раменете.

— Не си длъжна да изпълняваш прищевките му. — Разтърси я. — Изобщо не си.

— Не, Кий, налага се. — Тя го изрече тихо, но с непоколебима твърдост.

Отначало той не повярва на ушите си. После стъписването му се разпали в гняв. Видя как лицето му се изопна от ярост. Знаеше, че не може да проумее решението ѝ, а и тя не можеше да му го обясни. Нямахше друг избор, освен да се примири с възмущението му.

Той я пусна, завъртя се на пети, дръпна вратата и гордо излезе. Тя отчаяно се загледа подире му.

— Мисля, че всичко мина много добре, но след толкова приказки с удоволствие бих си пийнал. — Рандъл свали сакото си и внимателно го остави върху облегалката на един стол преди да се отправи към барчето. — Ти искаш ли нещо, скъпа?!

— Не, благодаря.

Смеси скоч със сода и примлясна доволно с устни след първата глътка.

— Едно от нещата, които страшно ми липсваха по време на пленничеството. — Седна на канапето с питието в ръка развърза обувките си. — Изглеждаш унила, Лара. Какво има?

— Какво има ли? Понеже съм удобен прицел, днес се откри ловният сезон. — Тя се нахвърли върху него. — Мразя да ме излагат на показ и не мога да ти простя, че ме принуди отново да разголя живота си пред хорските очи.

— Трябваше да помислиш за последствията преди да подмамиш Кий Такет да те заведе в Монтесангре.

— Опитах всички останали средства, преди да прибягна до Кий. Той беше последната ми надежда. Обясних ти защо отидох. И кое го налагаше.

— И както си му е редът, благородните ти подбуди успяха да впечатлят пресата. Беше много трогателна, когато описваше масовия гроб. Сигурно ще те изберат за Майка на годината. — Той отпи от скоча. — Направо не разбирам защо си толкова потисната.

— Защото дори преразказването на случката в гробището е посегателство върху личния ми живот, Рандъл. И докато моите подбуди са чисти, тези на журналистите съвсем не са. Те проявяваха само учтив интерес към прежеждията в нашето пътуване, към безмилостния деспот Ел Корасон и към евентуалното въздействие от твоето освобождаване върху външната политика. Онова, което истински ги вълнуваше, беше пикантерия. „Защо тръгнахте заедно с брата на сенатора Такет, госпожо Портър?“, „Кий Такет не се ли отнася с неприязън към вашето участие в провала на сенатора Такет?“ „Смъртта му самоубийство ли беше?“ „Как се почувствахте, когато разбрахте, че съпругът ви е още жив, госпожо Портър?“ Що за въпроси са това?

— Задълбочени, бих казал. — С измамно спокойствие той остави питието си на масата. — Как се чувствате след възкръсването на съпруга ви от мъртвите, госпожо Портър?

Тя избегна предизвикателния му поглед.

— Предпочитам да се обръщаш към мен с професионалната ми титла, Рандъл. От дълго време съм д-р Малори. „Госпожа Портър“ ми навява неприятни спомени.

— Да, например факта, че си омъжена — рече той с пресилена смях. — Никак не ти върви, а, Лара? За проклетия взе, че се влюби в най-неподходящия момент. Отгоре на всичко не в кого да е, а в брата на Кларк. — Отметна глава назад и се изсмя по-силно. — Каква абсурдна ирония.

Тя го лиши от удоволствието да отрече или потвърди предположението му. Връзката ѝ с Кий, необяснима дори за самата нея, изобщо не засягаше Рандъл, с изключение на една подробност, че

още се водеше негова жена. В емоционално отношение тя не се чувстваше свързана с него от онзи злополучен уикенд във Вирджиния.

Той допи питието си.

— Става късно. Време е да почиваме. Утре сутринта в десет летим за Вашингтон.

— Аз няма да дойда във Вашингтон.

Той се беше навел да си прибере обувките. Бавно се изправи.

— Да имаш да вземаш! Всичко е уредено.

— Тогава го отмени. Аз не идвам.

— Предвидено е президентът на Съединените щати да приеме в Овалния кабинет. — Лицето му беше зачервено.

— Поднеси му моите извинения. Няма да мога да се явя.

Тръгна към спалнята. Рандъл скочи от канапето, сграбчи я за ръката и я завъртя към себе си.

— Ще бъдеш на всяка крачка до мен през това изпитание, Лара.

— Не, Рандъл, този път ще минеш без мен — отсече твърдо тя и издърпа ръката си. — Честно казано, учудвам се, че искаш да делиш славата си. Навремето, когато напусна Вашингтон, беше роконосец и посмешнице. Сега се връщаш като герой. Навярно ще бъдеш поканен да гостуваш във всички телевизионни предавания, да даваш интервюта, да напишеш книга — може дори да осъмнеш във филм на седмицата, посветен на твоите патила. Доверието в теб е напълно възстановено и ти отново ще се ползваш с вниманието на президента. За какво съм ти притрябвала аз там, само да отнемам от сиянието около теб и да напомням на всички за огромното, тъмно петно в кариерата ти?

— За приличие — отвърна той с ледена усмивка. — Още си моя жена. Готов съм да пренебрегна креватните ти взаимоотношения с Кий Такет. В края на краищата, нали си ме смятала за мъртъв.

— Я стига с тази изтъркана поза, Рандъл. Съпругът-мъченик, който продължава да прощава на невярната си жена. — Думите ѝ преливаха от презрение. — Когато във вестниците се появиха мои снимки как ме извеждат от вилата на Кларк, пак вдигаше същите стойки. Малцина биха се сетили, че ми изневеряваш буквално от първия ден след сватбата.

— Никога не съм признавал подобно нещо — отвърна мазно той. — Измислила си го за свое оправдание.

— Както си измислям, че не си водил чак такъв целомъдрен живот в Монтесангре. Ако си бил отзивчив към пазачите си, бас държа, че са се погрижили да не страдаш толкова.

— Догадката ти е извънредно проникателна, Лара. Аз наистина имах много задоволителна физическа връзка, докато бях в плен. Тя беше красиво момиче, дребничко и нежно, с абаносови очи. Беше трогателна в старанието си да ми угоди, каквото и да пожелаех от нея. Партизанският живот не ѝ прилягаше, макар че бе отдадена на делото и на втория си братовчед, Емилио Санчес Перон. Когато научи, че ми е станала любовница, той заповяда да я изкормят. Предполагам, че го направи от ревност. Като деца са били много близки. Или просто се страхуваше, че чувствата ѝ към мен ще я раздвояват във верността ѝ. Както и да е, но той сложи край на едно изключително приятно забавление.

Лара се погнуси от историята и от приповдигнатия тон, с който Рандъл я разказа. Тя промълви:

— Трябваше да се разведа с теб, преди да заминем за Монтесангре.

— Можеше. Но тогава вече беше бременна. А това усложняваше нещата.

— Да, защото ти ме заплаши, че ще ми отнемеш детето, ако те напусна.

— Нямах да е трудно. От такава блудница едва ли би излязла образцова майка. Кой съд в страната би поверил грижата за едно новородено на курвата на Кларк Такет?

Преди пет години ѝ беше поставил същия въпрос. Знаеше, че заканата му не е лишена от смисъл. Ако беше поискала развод и бе отказала да замине с него, той щеше да положи неистови усилия, за да вземе детето под свое законно попечителство. Тя беше готова да стигне и до Върховния съд, но отстъпи поради едно значимо обстоятелство — Ашли. Защото, ако бяха започнали да се разправят, през най-важните години за развитието на детето то щеше да се прехвърля от ръка на ръка като някаква спорна вещ, а не като човешко същество. При тези условия би било почти невъзможно от него да израсне жизнерадостно, уравновесено създание. А тя не желаше това да му се случи.

— Обидите ти не могат да ме засегнат, Рандъл, понеже не те обичам. И ти не ме обичаш. Защо трябва да поддържаме този мит?

— Външното приличие е от изключително значение за моята работа — обясни той с преувеличено търпение. — Ти са украсата към нея, Лара. Винаги си била. На повечето съпруга им е отредена подобна роля. Колкото са по-умни и хубави, толкова по-добре, но всички са горе-долу като магданоза към пълнената плешка и толкоз.

Тя се отдръпна от него отвратена.

— Възраженията ти се приемат — подхвърли със снизходителен тон, който допълнително я вбеси. После се усмихна: — Всъщност, бунтарските ти напъни са доста вълнуващи, но вече взех да се уморявам от тях. Запази ги за по-подходящ момент, а? Ще ме последваш във Вашингтон и ще стоиш покорно до мен, както дойде в Монтесангре, за да изпълняваш задълженията си на моя официална домакиня.

— Никога. — Тя му се опъна, предизвикателна и неустрашима. — Приех мъченичеството ти волю-неволю, поради липса на други доказателства. Но за тези три години, които уж си прекарал в затвора, изобщо не си се променил, Рандъл. Останал си същият егоист и тиранин като преди. Може би дори тези черти са се засилили у теб, защото смяташ, че светът ти е длъжен заради изтърпените страдания. Радвам се, че си жив, но не желая да имам нищо общо с теб. Не си въобразявай, че можеш да ме разубедиш. Всичко между нас е свършено, и то отдавна. Тръгнах с теб за Централна Америка само заради Ашли. Съгласих се да остана една година след раждането ѝ. Броени седмици ме деляха от настъпването на крайния срок, когато я убиха. Излиза, че и бездруго я загубих — промълви с омраза Лара. — Сега е мъртва и заплахите ти са невалидни. Няма с какво да ме изнудваш повече, защото всичко ценно ми бе отнето.

— Ами братчето Такет номер две?

— Нищо не можеш да направиш на Кий.

— Нима? — попита сладниково той. — Доколкото умея да съдя отстрани, бих казал, че гледа с дълбоко уважение на брат си. Помисли си, Лара.

Заканата беше изключително коварна, но съвсем реална. Тя потисна надигналата се уплаха и си придаде равнодушно изражение.

— Няма да му кажеш.

Той се засмя.

— Така и предполагам. Още не знае нашата малка тайна.

Тя го загледа, после се изсмя.

— Този път, Рандъл, не се хващам на въдицата ти. — Запъти се към спалнята, но на вратата се обърна. — Пет пари не давам какво ще правиш, само не ми се мяркай пред очите. Върви във Вашингтон. Прочувай се. Сближавай се с президента. Стани знаменитост, ако щеш. Чукай на поразия. Разводът, с който те заплаших преди години, сега, най-сетне ще се осъществи. Още утре подавам молба. И отсега нататък, ако желаш да ми кажеш нещо, викай ми „д-р Малори“. Скъсвам с името ти.

Хлътна в спалнята и затръшна вратата.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Джейнълин заслони очите си с ръка срещу слънцето докато се озърташе за появата на „креватомобила“. Щом забеляза да свива от главната улица, извика:

— Мамо, пристигна!

Кий беше телефонираше от пистата, за да ги извести, че току-що е долетял и скоро ще си бъде вкъщи. Предната вечер се беше обадил от Хюстън.

— Блудният син се завърна. Заколете угоеното теле.

Джейнълин не стигна чак до такива крайности, но нареди на Мейдейл да приготви нещо специално. Кий беше живи здрав! И си идваше у дома!

Тя изприпка надолу по стълбите и се закова точно на пътя пред задалия се Линкълн, принуждавайки го да спре. Залепи длани върху предния капак и му се усмихна през стъклото, после изтича към шофьорската врата и се хвърли в прегръдките му, когато слизаше.

— Ей, по-полека! Отидоха ми пукнатите ребърца. — Той възвърна равновесието си и я прегърна топло, после я отдалечи на една ръка разстояние. — Не мога да повярвам на очите си! Изглеждаш великолепно!

— Не е вярно — възрази скромно тя.

— Я не ме будалкай, да не съм сляп! Какво си направила? Има нещо.

— Подстригах се и се накъдрих, нищо повече. Всъщност даже бях във фризьорския салон, когато някой се развика и посочи към телевизора. Предаваха репортаж за теб, д-р Малори и нейния съпруг, че сте напуснали Монтесангре и се завръщате през Колумбия. Като ви видях всичките на екрана, сърцето ми едва не спря да тупти.

Усмивката му потрепна несигурно.

— Да, какво ли не се случи тая седмица. — после я щипна по бузата и каза: — Харесва ми новата ти прическа.

— Мама не. Била твърде лекомислена за жена на моята възраст. Ти как смяташ? — попита разтревожено тя.

— Според мен е адски секси.

— О, покорно ви благодаря, сър. — Направи му реверанс.

— Хмм. Научила си се и да кокетничиш. — Сложи ръце на хълбоците си и наклони глава назад, за да я огледа от горе до долу. — Криеш ли нещо от мен?

— Не. — Отговорът ѝ беше прекалено бърз и категоричен. Ако по бузите ѝ беше избила същата топлина, която усещаше вътрешно, брат ѝ мигновено ще разбере, че го лъже.

— Кейто още се навърта наоколо, нали?

Помъчи се да сдържи усмивката си, но не успя да потисне радостта, която се надигна в нея само при споменаването на името му. То извика определени картини в съзнанието ѝ как с часове се гушеха в гостната късно вечер и спореха шепнешком дали е редно или не да продължават връзката си — тя твърдеше първото, той второто — и крояха планове за бъдещето, което според нея им предстоеше, а според него не.

Въпреки всичките им разпавии за характера и трайността на тяхната любов, то си беше любов и нищо друго. С изключение на това, че не беше консумирана и Джейнълин не можеше да бъде заедно с Буи по двайсет и четири часа на денонощието, тя се чувстваше безмерно щастлива.

Личеше ѝ и Кий, надарен с изключителен усет, веднага го долови. Ухили се широко:

— Да внимава как се държи с теб. Само да смее да се провини и аз разбира, ще го пипна, ще му откъсна топките и ще ги хвърля на кучетата. Можеш да му предадеш дословно какво съм казал.

— Никога няма да изрека подобно нещо! — заяви тя. — Не е прилично. — Засмя се вътрешно, като си спомни с какви ужасяващи думи си бе послужила, за да привлече вниманието на Буи. Не съжаляваше. Бяха свършили работа.

Хвана Кий под ръка и го поведе към къщата.

— Сигурно си изтощен. Накарах Мейдейл да ти смени чаршафите. Можеш мигом да се пъхнеш между тях, щом хапнеш и вземеш една голяма, гореща вана.

Внезапно той се закова на място и Джейнълин вдигна глава. Джоди ги наблюдаваше от верандата. Изглеждаше чудесно. Явно докторите напразно бяха били тревога и както обикновено, Джоди се бе оказала права. Все повече се съвземаше, независимо от зловещите им прогнози.

Напоследък в нея се забелязваха видими признаци на подобрене. Тя настояваше, че се чувства по-здрава и беше пожизнена. С готовност и без да се суети, вземаше лекарството си. Дори бе намалила цигарите на две кутии дневно. А предната сутрин бе подновила постоянния си час във фризьорския салон.

Джейнълин се съмняваше в случайността на факта, че Джоди живна в мига, в който научиха за отпътуването на Кий от Монтесангре. Въпреки честите им кавги, майка ѝ и брат ѝ бяха дълбоко привързани един към друг.

— Здравсти, Джоди.

Тонът му беше сдържан и предпазлив. Още носеше спомена за болезнените, необмислени думи, които Джоди му бе подхвърлила преди заминаването. Джоди също вероятно не бе забравила опустошителните си слова. Тънките ѝ устни потрепнаха веднъж, като че в нея прещракаха закъснели угризения.

— Както виждам, връщаш се цял-целеничък.

— Горедолу.

Джейнълин ги стрелкаше с очи, изгаряща от желание да запази това негласно примирие.

— Хайде да влезем вътре и да пийнем по нещо преди вечеря.

Джоди пристъпи преди тях в гостната. Отказа питие, но запали цигара.

— Прочетох, че бунтовническата армия е конфискувала самолета ти. — Тя издуха струя дим към тавана.

— Точно така. Благодаря, сестро. — Той пое скоча с лед, който сестра му беше наляла. — Няма значение. Човекът, от който го наехме, се надяваше, че ще се разбием или че ще ни се случи нещо непоправимо, за да може да прибере застраховката. Имаше нужда повече от парите, отколкото от самия самолет.

— Така си и мислех. Непрекъснато се забъркваш с такива типове.

— Като става дума за безскрупулни типове — обади се Джейнълин в стремежа си да предотврати всякакви търкания. — Дарси Уинстън беше на фризьор онзи ден, когато и аз си навивах косата. Тя разправяше за дъщеря си Хедър, че двамата с Танър Хоскинс не можели да свалят ръчищата си един от друг. Тя каза, че преди да е станало късно, сигурно ще се наложи да ги облее с градинския маркуч.

Кий се изхили. Джейнълин го изгледа недоумяващо.

— Всички се засмяха на думите ѝ. Нищо не разбирам.

— О, за бога, Джейнълин — срязва я нетърпеливо Джоди.

— Какво?

— Нищо — рече Кий. — Продължавай. Какво друго разправяше госпожа Уинстън?

— Когато се появи репортажът за теб и д-р Малори, тя избута всички и се лепна за телевизора. А като съобщиха, че господин Портър все пак не е мъртъв, изнесе цяло представление.

— В какъв смисъл? — Кий вече не се усмихваше.

— Избухна в неистов кикот. На никой друг не му беше смешно. Буквално цвилеше. Честна дума, дори „вулгарно кречетало“ е твърде ласкаво определение за тази жена.

— Тя е една долна мръсница — отбеляза Джоди и тръсна цигарата си в пепелника. — Фъргъс си въобразяваше, че като се ожени за тая жалка отрепка, тя автоматически ще се преобрази в почтена жена. Това не стана, разбира се. Под всичките си скъпи, елегантни дрехи, пак си е боклук. Фъргъс винаги е бил глупак.

Мейдейл ги извика за вечеря и поднесе на Кий любимите му ястия: пилешки пържоли и ростбиф с цялата гарнитура към него. За десерт имаше два сладкиша — с праскови и с орехи — и домашен ванилов сладолед.

Джейнълин очакваше, че ще се нахвърли лакомо на вкусотиите, които бе поръчала да му приготвят, но той хапваше съвсем умерено. Усмихваше се, когато приказваше с нея и откликваше на всичките ѝ въпроси, но без да се впуска в подробности. Държеше се учтиво с Джоди и не каза нищо, с което да я предизвика или подразни. За човек, отървал се на косъм от лапите на банда метежници, имаше твърде подтиснат вид.

В мълчаливите промеждутъци зяпаше вгълбено в пространството и сякаш насила се връщаше в настоящето, когато

разговорът се подновяваше.

След приключването на вечерята Джоди се извини и качи в стаята си, за да гледа телевизия. На излизане от трапезарията тя се обърна към него и рече:

— Радвам се, че си добре.

Той я изпроводи със замислено изражение.

— Тя наистина го чувства — промълви тихо Джейнълин. — Струва ми се, че се тревожеше за теб повече и от мен, май че аз се бях побъркала от притеснение. В деня, в който чух, че си жив и си на път към къщи, у нея настъпи чудотворна промяна.

— Изглежда по-добре, отколкото преди да замина.

— Значи си го забелязал! — възкликна тя. — И аз съм на същото мнение. Мисля, че се оправя.

Той протегна ръка и погали бузата ѝ, но усмивката му бе тъжна.

— Има и още нещо, Кий. За мама. Вчера, когато се прибра от работа, не я намерих и тръгнах да я търся из къщи. Представи си къде я открих. В спалнята на Кларк, ровеше из вещите му.

Разсеяността му се стопи и той застана нащрек с възбуден интерес.

— Доколкото ми е известно, не е стъпвала в тази стая откакто взехме оттам погребалния му костюм. Какво ли ѝ е щукнало изведнъж?

— Значи преглеждаше вещите му?

Тя кимна.

— Документи, почетни грамоти, дипломи, снимки, записки, които си е водил като сенатор. И плачеше. Та тя дори на погребението му не отрони ни една сълза.

— Знам. Помня.

Внезапно ѝ хрумна, че в момента видът на Кий наподобяваше вцепенението му, когато стоеше до гроба на брат си.

Въпреки, че се държеше и уж говореше нормално, тя изпита усещането, че всичко върши машинално, точно както подир смъртта на Кларк. На лицето му се бе запечатал разстроен и отнесен израз, сякаш го е сполетяло нещо непонятно.

В дните, последвали погребението на брат ѝ, тя беше прекалено погълната от собствената си мъка, за да обръща внимание на Кий, макар че и да бе опитала, той сигурно щеше да я отблъсне. А тя и

бездруго се чувстваше неспособна да му помогне. Както сега. Въпреки това сложи ръка на рамото му и го стисна в знак на съпричастие.

— Навремето прочетох една книга по въпроса за съкрушителната скръб, за да преживея някак смъртта на Кларк. Според автора ѝ, психолог, не е изключено тя да настъпи като забавена реакция. Понякога човек може с години да ѝ се съпротивлява. Докато един ден не рухне и не ѝ се поддаде. Смяташ ли, че с мама се е случило нещо подобно?

Кий остана вгълбен и не отговори.

— Според мен у нея е настъпил пробив — каза Джейнълин. — Навярно най-сетне се е примирила със загубата му. И след като е осъзнала чувствата си, вече няма да е толкова сърдита. На вечеря между вас всичко мина чудесно. Усети ли промяната в поведението ѝ?

Кий ѝ се усмихна с обич.

— Непоправима оптимистка си, нали?

— Не ми се подигравай — рече засегнатата тя.

— Не ти се подигравам, Джейнълин. Забележката ти беше съвсем добронамерена. Ако всички бяха така простодушни като теб, светът едва ли щеше да бъка от измамници.

Закачливо подръпна една от новопридобитите ѝ къдрици, но усмивката му беше сдържана.

— Кой знае какво е накарало Джоди да рови из вещите на Кларк? Може да има причина, а може и да няма. Не очаквай твърде много от нея. Нещата рядко се изменят така драстично и бързо. Някои пък въобще не се изменят. Ти си влюбена. Щастлива си и искаш всички да се чувстват като теб.

Тя облегна глава на гърдите му и го прегърна силно.

— Вярно е, Кий. Никога в живота си не съм била по-щастлива. Дори не предполагах, че е възможно такова щастие.

— Личи ти и аз адски се радвам за теб.

— Но ме гризе съвестта.

Той я отблъсна грубо:

— Недей! — каза ѝ сърдито. — Отдай се на блаженството. Наслаждавай му се до насита. Заслужаваш го. Толкова гадости преглъщаш — от нея, от мене, от кого ли не. За бога, Джейнълин, не се чувствай виновна, че си открила щастието. Обещай ми да престанеш.

Слисана от разпаления му тон, тя закима с глава.

— Добре, обещавам.

Лепна ѝ една гореща целувка на челото и отново я отдалечи от себе си.

— Трябва да вървя.

— Да вървиш? Къде? Мислех, че тази вечер ще останеш вкъщи, за да си починеш.

— Починал съм си. — Бръкна в джоба на дънките за ключовете от колата. — Имам много да наваксам.

— Да навакваш какво? — Той ѝ метна красноречив взор и се отправи към вратата. — Кий, почакай! За пиене ли става дума?

— Като начало, да.

— За жени?

— Може.

Тя му прегради пътя на входа и го принуди да я погледне в очите.

— Не те попитах, защото сметнах, че си е твоя лична работа.

— Да ме питаш за какво?

— За Лара Малори.

— Какво по-точно?

— Ами, мислех си, че вие двамата може да...

— Мислеше, че може да заема мястото на Кларк в леглото ли?

— Изразяваш се толкова грозно.

— Беше грозно.

— Кий!

— Трябва да вървя. Не ме чакай.

Преди да отвори вратата, Лара надникна през щорите, да провери кой звъни, след което незабавно отключи.

— Джейнълин! Толкова се радвам да ви видя. Влизайте. — отстъпи встрани и въведе неочакваната си гостенка в чакалнята.

— Надявам се, че не ви безпокоя. Май все се изтърсвам без предупреждение. И този път се втурнах импулсивно.

— Дори да се бяхте опитали да се свържете, нямаше да успеете. Откачих телефона си. Някои журналисти не разбират от отказ и продължават да напират.

— И на Кий се обаждаха.

Щом чу името му, сякаш я пронизаха право в сърцето, помъчи се да заглуши болката и махна кашона с книги от н стол.

— Заповядайте, седнете. Искате ли нещо за пиене? Не съм сигурна какво е останало вкъщи...

— Благодаря, няма нужда. — Джейнълин се озърна в бъркотията наоколо. — Какво значи това?

— Пълно безредие — отговори Лара с кисела усмивка и седна на кашона. Уморено прибра един паднал кичур от косата си. Откакто се бе върнала, и най-малкото движение ѝ костваше къртовски усилия. — Събирам си багажа.

— За какво?

— Напускам Идън Пас.

Навярно Джейнълин бе единственият човек в града, който не се зарадва на новината. По лицето ѝ се изписа смесица от сливане и отчаяние.

— Но защо?

— По очевидни причини. — В гласа на Лара прозвуча горчивина, която тя не съумя да прикрие. — Нещата тук не се развиха според очакванията ми. Кларк сбърка, че ми завеща това място. А аз сбърках, че го приех.

Трогна се, когато видя сълзи в очите на Джейнълин.

— Хората в нашия град са толкова тъпи! Вие сте най-добрият лекар, който сме имали.

— Мнението им за мен няма нищо общо с професионалните ми качества. Те просто се поддадоха на натиск. — Е не беше необходимо да споменава Джоди Такет като главна виновница за изолирането ѝ.

Джейнълин и бездруго беше в течение, и по неволя се чувстваше съпричастна.

— Съжалявам.

— Знам. Благодаря ви. — Двете жени се усмигнаха една и друга. Ако обстоятелствата се бяха стекли иначе, можеха да станат много близки приятелки. — Как е майка ви? Има ли резултат от лечението?

Джоди ѝ разказа за очебийното подобрене в състоянието на Джоди. Лара не искаше да помрачава оптимизма ѝ, но реши, че е неин професионален дълг да внесе известен реализъм.

— Радвам се да чуя, че се чувства по-здрава, но бъдете нащрек. Трябва да продължи да изпълнява стриктно предписанията на

лекарите, докато не ги отменят. Би следвало да се явява и на чести редовни прегледи. И преди да отхвърлите напълно ангиопластиката, като средство за разширяване н сънната артерия, бих ѝ препоръчала да се подложи на още един кръг от задълбочени изследвания.

— Не съм убедена, че мама ще се съгласи, но ако забележа признаци на преумора, или да не дава господ, на нов пристъп ще се опитам да се наложа над нея.

Побъбриха си още няколко минути и Джейнълин стана да си върви. На вратата каза:

— Гледах съпруга ви в тазсутрешното шоу „Днес“. Предадоха репортаж как приема поздравления от президента.

— Да, и аз го гледах.

— Водещият попита защо не сте с него. Той отвърна, че сте смазана от преживелиците в Монтесангре и затова не сте могли да го придружите във Вашингтон.

Доядя я, че Рандъл говори от нейно име и разпространява неверни сведения. Недвусмислено му беше дала да разбере какво е отношението ѝ към него, когато бяха в Хюстън и не мръдна от спалнята на апартамента, докато не се убеди, че е напуснал хотела, за да хване самолета за Вашингтон. Дори не се бяха сбогували.

Извиненията за отсъствието ѝ във Вашингтон бяха продиктувани единствено от стремеж за лична изгода, но освен да му потърси сметка за това, тя не беше в състояние да го спре. Въпросът не заслужаваше да настоява за среща с него. И бездруго тя щеше да се състои в съда на бракоразводното дело, когато интересите ѝ щяха да бъдат защитавани от адвокат.

— Сигурно е било... — Джейнълин се поколеба, сетне продължи направо: — Дори не мога да си представя как сте се почувствали, като сте разбрали, че през цялото време е бил жив.

— Наистина не можете.

Мислено Лара отново видя Рандъл изтегнат във ваната. Чу къntenето на писъците си в стените с крещящите плочки, пращането на разцепено дърво, когато Кий изби с ритник вратата и влезе, после усети прегръдката на ръцете му около тялото си. Зарови лице на гърдите му. Отначало решиха, че Рандъл е мъртъв.

Но той оживя.

Оттогава Кий избягваше да я докосва дори случайно. Не съществуваха думи, с които да опише зверския ужас от възкръсването на Рандъл, затова простичко каза:

— Смаях се, като видях, че е жив.

— Положително, но не изглеждате чак толкова потресена, защо не отидохте във Вашингтон с него? — Едва изрекла грубия си въпрос, Джейнълин моментално го оттегли. — Извинявайте. Непростимо прекалих.

— Не е нужно да се извинявате. Въпросът е съвсем основателен. Отговорът е прост — не исках. Политиката не е моето поле за изява, а на Рандъл. Той може да прави каквото пожелае с новопридобитата си известност. Аз бих предпочела да забравя за моята, както и всички останали.

— И с Кий е така.

Името му отново я жегна в сърцето.

— Той се чувстваше изключително неловко да бъде в центъра на вниманието.

Добродушното лице на Джейнълин се сгърчи от болка, когато внезапно изтърси:

— Той пак заминава. За Аляска. Тази сутрин ми съобщи. Предложили са му работа като мерач на газопровода. Това е пилотът, който следи за пробиви по трасето.

Лара кимна неопределено.

— Каза, че парите били добри и че имал нужда от промяна на обстановката. Напомних му, че току-що я е променил. Той заяви, че пътуването до Централна Америка не се брояло. Не искам да заминава — рече тя с явна загриженост. — Но сега, когато мама е по-добре, очевидно няма какво да го задържа тук.

— Очевидно. — Гласът ѝ прозвуча кухо.

— Толкова се безпокоя за него — продължи Джейнълин. — Отначало мислех, че е уморен от преживяното, но вече цяла седмица е у дома, а още не се е оправил.

Лара моментално се разтревожи.

— Болен ли е?

— Не, не е болен. Поне физически. Но нещо го гнети. Очите му не искрят както обикновено. Дори не крещи, като се ядоса. Направо не прилича на себе си.

— Не, наистина.

— Все едно някой е изтръгнал щепсела от електрическото му захранване.

Лара не знаеше какво да отвърне.

— Ами — заключи притеснено Джейнълин, — просто исках да го споделя с вас.

Тя се поколеба, сякаш не се беше доизказала. Лара се запита дали знае, че са спали заедно. Едва ли... но не би било трудно да се досети.

— Ами, във... Вие кога тръгвате?

— Не съм определила точно, веднага, щом си събера багажа. Още не съм се уговорила с някой посредник за продажбата на къщата.

— Във Вашингтон ли ще се установите?

— Не — отсече рязко тя. Смекчи тона си и добави: — Нямам конкретни планове.

— Взимате си багажа и заминавате, без дори да знаете къде?

— Всъщност, да — отвърна Лара с измъчена усмивка. Джейнълин беше сацисана, но от елементарно приличие не посмя да пита повече.

— Когато научите новия си адрес, нали ще ми го съобщите? Съзнавам, че между вас и нас, Такетови, съществува неприязън, но бих искала да поддържам връзка с вас.

— Вие не носите никаква вина за нея — каза ласкаво Лара. — Много ще ми бъде приятно, ако ми се обаждате от време на време.

Джейнълин, изглежда, се подвоуми дали е редно да го направи, но накрая поривисто прегърна Лара и се втурна по алеята към колата си.

Лара я изпроводи с очи. Бавно затвори вратата, слагайки с това символичен край на една глава от живота си, посещението на Джейнълин вероятно беше последният ѝ досег с Такетови.

По-късно Джейнълин и Буи се бяха сгушили на канапето в гостната. Всички лампи бяха изгасени. Джоди се бе прибрала в стаята си още преди часове. Кий, както обикновено, беше излязъл.

Буи седеше полуизтегнат върху възглавниците в ъгъла, а Джейнълин се беше отпуснала в скута му. Главата ѝ беше облежната на

рамото му и ръката ѝ безцелно шареше по голите му гърди през разкопчаната риза.

— Толкова беше тъжно — прошепна тя. — Тя стоеше там, наред кашоните, и сякаш се чудеше къде да се дене.

— Може да не си я разбрала правилно.

— Не, Буи. Имаше вид на корабкрушенец, останал сам-самичък на света.

— Няма логика. Нали току-що е открила, че мъртвият ѝ съпруг е жив.

— И за мен няма логика. Но защо не е с него? Ако аз те смятах за умрял и изведнъж се окаже, че си жив, не бих се отделила и на крачка от теб. Толкова много те обичам, че... — Тя навири глава. — Ама, че съм и аз. Това ще е. Д-р Малори вече не обича мъжа си. Сигурно се е влюбила в друг.

— Успокой се сега. Въобразяваш си работи, дето може да не са верни.

— Например?

— Например, че между докторката и брат ти се мъти нещо.

— И ти ли си мислиш същото? — попита развълнувано тя.

— Нищо не си мисля. А ти си го мислиш. Да се дигнат само двамата със самолет до Централна Америка и да паднат в лапите на въоръжени партизани е адски романтично. Като по филмите. Ама няма що да търсиш под вола теле.

С разочарован вид си призна, че ѝ е минала през ума вероятността Кий и Лара да са станали близки.

— И двамата изглеждаха толкова нещастни, откакто се върнаха. Кий изгаря от нетърпение да замине час по-скоро.

— Винаги е бил скитник по душа. Сама си ми го казвала.

— Този път не е просто от страст „към пътешествията“. Сега не се впуска в ново приключение, а бяга от нещо. Същото важи и за д-р Малори. Не се държеше като жена, чийто любим се е завърнал неочаквано от мъртвите. — Направи гримаса. — Като го видях по телевизията, хич не я обвинявам. Прилича на шушумига. Освен това изобщо не може да се мери по хубост с Кий.

Буи прихна.

— Знаеш ли, че си романтична за сто души?

— Кий каза, че съм влюбена и искам всички да са щастливи като мен. И беше прав.

— Че искаш всички да са щастливи?

— Че съм влюбена. — Тя се взря в изразителните му очи, които също преливаха от обич. Улови лицето му и попита настойчиво: — Кога, Буи?

Темата често изникваше между тях. И всеки път или страстта им се разпалваше с още по-голяма сила, или биваше потъпквана. Тази вечер тя предизвика физически срыв. Начумерен, той се освободи от прегръдката, ѝ, изправи се и започна да си закопчава ризата.

— Трябва да поговорим, Джейнълин.

Няма какво да говорим повече. Искам да бъда с теб и толкова. Където ще да е, само да сме заедно.

Той изви срамежливо очи:

— Намерих едно местенце, дето май става.

— Буи! — Едва успя да удържи гласа си до висок шепот, щеше ѝ да изкрещи от възбуда. — Къде? Кога ще ме заведеш? Защо не ми каза по-рано?

Той реши да отговори първо на последния ѝ въпрос:

— Защото не е редно, Джейнълин.

— Стаята ли не ти харесва?

— Не, стаята си я бива. Но... — Млъкна и ядосано поклати. — Мразя да се промъквам тук всяка вечер като смотаняк, да се опипваме и натискаме в тъмното, да шепнем, че сме се забили в тъпата библиотека и после да се изчезвам през черния вход. Няма смисъл.

— Но щом си намерил къде да отидем...

— Ще бъде още по-лошо. Ти си твърде сваятна жена, за да смотавам през задните врати на мотелите и да те прекарвам набързо. — Вдигна ръце, за да прекъсне възраженията ѝ. Другото, което е, можеш да си мислиш, че никой няма да ни види какви ги вършим, ама дълбоко се лъжеш. Абсурд, достатъчно дълго съм живял в Идън Пас, за да знам, че тук не остава нищо скрито-покрито. Прекалено много рискуваме, не си струва. Рано или късно слухът ще стигне до ушите на майка ти и тя ще ме натири с пушката или ще ме завре в кучи гъз. Господи, и друг път съм го загазвал яко. Все някак ще живея, стига да не ме очисти. Но не и ти. Ти хабер си нямаш какво е зор. Ще има да се чудиш как да се оправяш.

— И аз съм закъсвала понякога.

— Но не точно така.

Беше научила от братята си, че мъжете мразят жените да плачат. Затова се помъчи с все сили да не избухне в сълзи.

— Да не би да искаш да се измъкнеш, Буи? Нарочно ли измисляш тези причини, за да се отървеш от мен? Кое те отблъсква, че годините са ми много?

— Какво каза?

Неволно изхълца.

— Заради това е, нали? Опитваш се да скъсаш, защото съм по-стара от теб.

Беше колкото ядосан, толкова и слисан.

— Че ти по-стара ли си от мен?

— С три години.

— Кой го е грижа?

— Теб явно. Затова искаш да се махнеш. Можеш да намериш много по-млада жена от мен.

— По дяволите! — Той закрачи в тесен кръг, ругаейки под носа си. Накрая се върна при нея и я погледна с раздражение. — За колко време успя да съчиниш тия тъпизъм? За бога, та аз хабер си нямам на колко си години, а и да имах, все таз! Толкова ли зле ме познаваш? По дяволите.

— Тогава защо?

Ядът му се стопи и той коленичи пред нея, като улови ръцете ѝ.

— Джейнълин, що се отнася до мене, ти си най, ама най-скъпото ми същество на тази земя. По-скоро бих дал да ми отрежат дясната ръка, отколкото да те загубя. Затуй не биваше да подхващам цялата тая работа. Трябваше още първия път, щом взех да примирам за теб, да си събера партакешите и да се чупя от града. Знаех си аз, ама не можах да устоя.

Млъкна и се вторачи в лицето ѝ с такава настойчивост, като че се опитваше да го запечата в паметта си. Прокара палец по разтрепераните ѝ устни.

— Обичам те повече от себе си. Затуй няма да се спотайвам с теб в разни наети на час стаи, да те крия като някаква пачавра и да позволя да те одумват като бяла измет.

Изправи се и посегна към шапката си.

— Не мога да сторя това с теб. По-скоро ще пукна. Не, мем. —
Нахлупи шапката на главата си и я дръпна яката до периферията.

Лара отмаляла облегна глава върху рамката на вратата.

— Идеята ти не е добра, Кий.

— Откога нещо, свързано с теб, е добра идея?

Нахълта покрай нея. Тя затвори задната врата подире му, като преди това се озърна дали някой не го е забелязал. Предпазливостта ѝ беше излишна. Открояващият се жълт линкълн, паркиран в алеята ѝ, говореше по-гръмко и от местното радио.

Когато се обърна с лице към стаята, го завари да стои подпрян на едно шкафче. Краищата на ризата му висяха измъкнати от дънките. С развлечения си, вълнуващ вид тревожно ѝ напомняше за първата им среща в същото помещение.

Онази вечер ѝ беше поискал уиски. Този път сам си го бе донесъл. Алкохолът се разплиска в бутилката, когато я надигна към устата си и отпи. Раната на слепоочието му беше зараснала, но кожата около нея още изглеждаше охлузена. Както и по ребрата. Изражението му беше нахално, лицето зачервено.

— Ти си пиан.

— Позна.

Тя скръсти ръце на корема си.

— Защо си дошъл?

— Може ли негово превъзходителство господин Портър да излезе да си поиграем? — рече подигравателно.

— Той е още във Вашингтон.

— Но утре пристига. Във вечерното издание имаше съобщение: „Героят-държавник посещава Идън Пас“. Голям праз.

— Щом си осведомен, че не е тук, тогава защо питаш?

Той се ухили.

— За да те предизвикам. Да видя дали сърчицето ти ще се разхлопа при споменаването на името му.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш. — Хладно му обърна гръб и отвори вратата.

Ръката му се стрелна иззад гърба ѝ и я затръшна, след което дланта му остана залепена за дървото, като по този начин я приклеци

между себе си и вратата. Тя изви лице към него в тясното пространство.

— Така и не отговори на въпроса ми.

— Какъв въпрос?

— За дъщеря ти. Щом се върнахме живи и здрави, трябва да знам. От Кларк ли беше?

Какво ли иска да чуе, запита се Лара. И какво ли искаше самата да му каже?

— Голата истина.

О, господи, какъв небивал разкош за душата ѝ би било подобно признание. Ще обясни всичко, до най-малката подробност, ще запълни неизвестните празноти и тогава току виж успее да омилостиви Кий.

Смекчаващите вината обстоятелства бяха най-кирливи. И за подигравка, тъкмо затова трябваше да останат запазени в тайна. Особено от Кий. Особено сега, когато знаеше, че го обича.

— Рандъл беше бащата на Ашли.

В очите му припламна съжаление.

— Сигурна ли си?

— Да.

Усети, че не му е безразлично, но се мъчи да не го издаде.

— Излиза, че ме подмами напразно да жертвам живота си.

— Не те накарах насила да тръгнеш за Монтесангре, сам се съгласи. Никога не съм намекувала дори, че Кларк е баща на Ашли.

— Но не си го и отричала. — Той се наклони към нея. Дъхът на уиски опари лицето ѝ. — Голяма работа си, а? Бива те да подвеждаш. Хитруша такава. Отначало си блъсках главата как благоразумният ми брат е могъл да се забърка така безотговорно с жената на най-добрия си приятел. Сигурно си му разиграла цяло театро, за да го съблазниш, а? После пък си го пощурила от чукане, додето си е затрил акъла. И след тая дандания горкият Рандъл не те е зарязал. Ама че тъпанар. Мухльо е, вярно, нищо чудно да е и лъжец, но и той не заслужава курвенските ти номера.

Ръцете му се сключиха около кръста ѝ и с едно рязко движение я притиснаха към тялото. Зарови лице в шията ѝ под ухото.

— Умееш да получаваш всичко, дето искаш, от мъжете, а, докторке? Първо им смилаш акъла на пихтия, още преди да са се сетили да си извадят пишката.

Лара стисна очи. Обвиненията бяха гадни. Болеше я от тях, особено когато се сипеха от устата на Кий. Онзи Кий, който неведнъж бе жертвал живота си, за да спаси нейния, гальовният и нежен, чувствен и страстен мъж, за чиято милувка примираше и чийто глас я преследваше даже насън.

Но изхождайки от фактите, такива, каквито той ги знаеше, имаше пълно право да я обижда. Неговото презрение се градеше върху погрешната представа за истината. А тя не можеше да му отвори очите — по-скоро заради самия Кий, отколкото заради себе си.

Безумно го желаше. Но не при тези условия. Беше си наложила да търпи подигравките на целия свят, но отказваше да подхранва неговите.

— Искам да си вървиш.

— Как не! — Той пусна бутилката с уиски, пъкна ръка под полата ѝ и задърпа пликчетата. — Не мога да се отърва от уханието ти. От вкуса ти. От мисълта за теб. — Устните му покриха нейните и ги смазаха със сърдита целувка. — Господи, трябва на всяка цена да те изтръгна от себе си.

— Не, Кий! — Тя стисна бедра.

— Как така? Не ти е за първи път да кръшкаш.

Тя отблъсна ръката му, която опипваше гърдите ѝ.

— Престани!

— Длъжница си ми, забрави ли? Или деветдесетте хиляди, останали от моите сто бона, или това. — Провря ръка между бедрата ѝ и нахално я погали. — Избирам си това.

— Не!

— Не се тревожи, ще си тръгна преди да съмне. Тоя път мъжлето ти няма да те пипне. По-умен съм от брат ми. А съм и по-добър. Нали?

— Не, не си — извика тя. — Кларк никога не ме е насилвал.

Думите ѝ моментално го отрезвиха, като студената вода, която веднъж бе лиснала в лицето му. Пусна я и залитна назад, шумно запъхтян.

Лара разбираше откъде извира тази неистова грубост и изпитваше към него повече тъга, отколкото яд. Копнееше да докосне лицето му, да зарови пръсти във влажните кичури на косата му, полепнали по челото, да го приласкае, да му признае колко съжالياва,

че го наранява по най-болезнения начин — като го сравнява несправедливо с Кларк.

Но вместо това, трябваше да отстоява твърдението си и да гледа как устните му се сгърчват от погнуса към презряната, блудна курва на брат му.

Той я измери с очи и пренебрежително изсумтя.

— Не се и съмнявам. Успокой се, докторке. Нищо няма да ти сторя.

Пресегна се през нея и отвори вратата. Едва не се спъна в бутилката. Изрита я от пътя си. Тя се блъсна в стената и се разби.

Изхвъркна навън, прескочи стъпалата наведнъж и се качи в линкълна. Моторът изрева, гумите изсвириха по чакъла, преди да са добили тяга. И бясно профуча нататък.

Лара затвори вратата и с опрян в нея гръб се свлече на пода. Скръсти ръце в скута си, преви се на две и нададе сърцераздирателен вик.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

— Значи затова било? Затова не искаш да заминеш? — Рандъл бе обиколил помещенията в клиниката и накрая се бе вмъкнал в личния ѝ кабинет, където тя опаковаше книги и документи. Беше долетял от Вашингтон в Далас Форт Уърт и наел автомобил за двата часа път до Идън Пас.

Дълго преди да се появи, по улицата пред клиниката сновяха новинарски фургони и го дебнеха. Когато пристигна, около него се скупчи внушителна тълпа от журналисти и фоторепортери.

Мъчителното изпитание в Монтесангре бе заличило неприятния спомен за скандала, свързан с жена му и сенатора Такет. Също както при непослушно дете, което е получило наказанието си и е обърнало нов лист в живота си, миналото бе забравено и му бе оказан сърдечен прием от президента и държавния секретар. В качеството си на човек, опознал изтънко монтесангренската култура, той стана всепризнат експерт по тези въпроси в Капитолия. Беше важна личност.

Лара стоеше вътре, докато Рандъл провеждаше импровизирана пресконференция. Няколко минути отговаряше спонтанно на зададените въпроси, след което помоли да го извинят.

— Откакто сме се върнали, почти не съм имал време да бъда насаме с жена си. Сигурен съм, че разбирате.

Думите му предизвикаха добродушен кикот сред новинарите, но те натовариха видеокамерите и микрофоните си във фургоните и си заминаха. Мнозина натискаха клаксоните и му махаха, като че се сбогуваха с близък приятел.

Навън вече се стъмваше, но Лара не бе запалила лампите в кабинета си. Здрачът повече допаднаше на настроението ѝ. Освен това скриваше тъмните кръгове под очите ѝ.

При мисълта, че никога не ще види Кий отново, плака до пълно вцепенение подир ядното му тръгване предишната вечер. Беше си отишъл с омраза в сърцето. Чувството за загуба я терзаше болезнено

и се доближаваше до усещането с което се бе свестила в Маями и бе осъзнала, че ужасния кошмар е истина, а не сън.

Накрая, някъде към два след полунощ, бе събрала последните си сили, за да се довлече до леглото, където лежа будна до сутринта. През целия ден се занимава трескаво с прибирането на багажа си, като на моменти я обладаваше такава покруса, че ръцете ѝ увисваха безжизнени до тялото и тя се вторачваше в празното пространство със сухите си, парещи за сън очи.

В сумрака кабинетът ѝ изглеждаше по-уютен. По-безопасен, подходящо убежище за мъчителното ѝ отчаяние. Почти беше обикнала облицованите с ламперия стени на д-р Патън и мъжкия стил на обзавеждането му. Де да можеше още години наред да се наслаждава на неговата лечебница.

— Толкова е провинциално — забеляза Рандъл и се отпусна на коженото канапенце.

— Оборудването е съвременно.

— Говоря за мястото въобще. Никак не ти подхожда.

Представа си нямаше какво ѝ подхожда и какво не.

— Болните не са съсредоточени само в градовете Рандъл. И тук можех да създам добра практика. — Тя затвори капака на един кашон и го залепи с широк скоч. — Тоест, ако ми бяха предоставили благоприятни условия да я развия.

— Запазена територия на Такетови.

— Безспорно.

— Любопитно ми е едно. — Той кръстоса крака с небрежната елегантност на Фред Астер. — Защо, за Бога от цял континент реши да се установиш точно тук? И най-вече Тексас — рече с нескривано отвращение. — Защо избра града, където ще бъдеш най-презряна? Да не би да имаш склонност към мазохизъм?

Не възнамеряваше да разказва на Рандъл последните три години от живота си. Всъщност, дори не желаше да остават под общ покрив. Но преди да го отпрати, държеше да му каже още нещо.

— Не ми беше лесно да започна отначало кариерата си — подхвана тя. — Въпреки че бях пострадала жестоко и бях загубила детето и съпруга си в кървав преврат, хората не бяха готови да ми простят. Продължаваха да ме възприемат като курвата на Кларк. Правих постъпки за работа в болници из цялата държава. Някои дори

ме вземаха само заради способностите, но щом свържеха д-р Лара Малори с госпожа Рандъл, мигом лицемерно ме принуждаваха да напусна, за да накърнявам интересите на заведението. Това се случи поне десетина пъти.

— Затова накрая реши да минеш на частна практика, обзалагам, че си използвала парите от застраховката ми, за да започнеш. Но въпреки това не мога да си обясня защо си дошла точно тук.

— Не съм купувала мястото, Рандъл. Беше ми завещано. От Кларк. — Тя направи пауза — Това е едно от последните неща, които е направил преди смъртта си.

Необходимо му беше известно време, за да проумее казаното. Когато най-сетне го осмисли, рязко си пое дъх.

— Бас държа, че е искал да изкупи греховете си. Какво отегчително благородство.

— Мога само да се догаждам за подбудите му, но да, сигурна съм, че се е чувствал длъжен да направи това за мен.

— Сега сигурно и на мен ще ми представиш сметка. Какво дължа, задето ме придружи до Монтесангре?

— Развод.

— Отхвърля се.

— Нищо не можеш да ми откажеш — рече пламенно тя. — аз и Кий те спасихме от затвора в онази чудовищна дупка. Нима вече си го забравил? Да не би мимолетната ти слава да е изтрила паметта?

По лицето му се плъзна ехидна усмивка. От нея лъхаше снизходителност, както и от тона му.

— Лара, Лара. Толкова си наивна. След всичко, което си изживяла, пак не можеш да прозреш нещата в дълбочина, а? Не си се поучила от своя личен опит? Където се вие пушек... и така нататък. — Ръката му бавно описа кръг. — Не си ли проумяла, че нещата рядко са такива, каквито изглеждат на повърхността, защо се връзваш толкова лесно?

— Вече ме убеди. Рандъл. Но за какво, по дяволите намекваш?

— Наистина ли си въобразяваш, че ти и твоят щуравел помогнахте за освобождаването ми?

Гласът му бе станал кадифен, съскащ и самодоволен. Космите на тила ѝ настръхнаха. Налегна я лошо предчувствие.

— Какви ги разправяш?

— Я си напъни мозъчето, Лара. Завършила си медицина с бляскав успех. Убеден съм, че можеш да се досетиш.

— В Монтесангре...

— Да — каза насърчително той. — Продължавай.

— Емилио...

— Чудесно, по-нататък? Впрегни умствените си способности.

Преградите в съзнанието ѝ бяха непроницаеми, но щом проникна зад тях, всичко ѝ стана кристално ясно.

— Ти въобще не си бил негов затворник.

Той се изсмя.

— Браво, мойто момиче! Не искам да ти се струвам като неблагодарник, но не си приписвай заслугата, че си спасила живота ми. Моят „петгодишен план“, както обичам да го наричам, щеше да се осъществи при всички случаи. Смехотворното ти приключение с Кий Такет беше непредвидено събитие, което аз и Емилио използвахме. Така развързката стана още по-убедителна.

Лара се втрени в мъжа, който се водеше неин законен съпруг и като надникна в очите му, разбра, че насреща ѝ стоеше луд. Той изглеждаше абсолютно спокоен, невероятно словоохотлив и опасно хитър, най-ужасяващото превъплъщение на злодей.

— Значи всичко е било измама? — прошепна тя.

Рандъл се надигна от коженото канапенце и се приближи до нея.

— След онази сутрин във Вирджиния, във Вашингтон ме намразиха. Кларк имаше влиятелни съюзници, включително президента. Той несъмнено беше смутен от поведението на Кларк. Но подкрепи протежето си. Поне до известна степен.

— По молба на Кларк ме назначи за посланик и дръпна някои конци на Сената, за да прокара по-бързо одобрението на мандата ми. Привидно аз го приех благосклонно, смирено, сякаш ми бяха направили страхотна услуга. А всъщност и на мен ми беше толкова неприятно, колкото и на теб, защото знаех, че това си е официално изгнание. Още незаел поста си, и започнах да кроя планове как да се върна във Вашингтон като герой. Емилио беше умно момче, тласкано от свои амбиции, които се реализираха със смъртта на Перес.

— С убийството му.

— Все едно. Двамата заедно създадохме замисъл, който щеше да осигури изпълнението на съкровените ни желания. Моето „бягство“

трябваше да се разиграе в много внимателно подбран момент и да се извлече максимална полза от него. Със завръщането си в САЩ. Вместо да тая неприязън към хората, задържали ме в плен, аз щях да настоявам да бъда изпратен отново в Монтесангре, за да отворя посолството и да подновя дипломатическите връзки с новия режим.

Лара неусетно се запромъква към телефона.

— Режима на Емилио.

— Точно така. По моя съвет към президента правителството на Емилио скоро ще бъде официално признато. С подкрепата на Съединените щати той ще получи пълна власт над Републиката. Аз пък ще обер лаврите, че съм възстановил мира с една враждебно настроена страна, която би имала решаващо влияние в борбата с наркотрафика. След определен период от време усилията ми положително ще бъдат възнаградени, или с изгодно назначение в чужбина, или тук, във Вашингтон. Доста шеметно израстване за един рогоносец, а?

— Ти си луд.

— Напротив, хитър като лисица, Лара. Всичко е идеално изчислено, уверявам те. След толкова години нещата се подреждат дори по-добре от очакваното. Сега имам нужда само от любяща жена, която да допълва образа ми на първокласен дипломат. Затова, скъпа, ще стоиш неотлъчно и хрисимо до мен, ще се усмихваш на журналистите, ще махаш на тълпите докато не ти кажа обратното. Само да си посмяла да разобличиш всичко. Тя прихна.

— Ти си изменник с мания за величие, Рандъл. Наистина ли се самозалъгваш, че ще участвам в твоя предварителен „петгодишен план“?

— Да, мисля, че ще склониш — отвърна спокойно той! Нима има къде да мърдаш?

— Ще те разоблича. Ще им разкажа за зверствата на Емилио. Ще се обадя на...

— Кой ще ти повярва? — Тъжно поклати глава на заблудата й. — Кой ще се вслуша в думите на жената, хваната в изневяра със сенатора Такет? И днес отношението към тебе е също толкова отрицателно, както онази сутрин, когато напуснахме вилата му. — Посочи телефона, към който се прокрадваше. — Виждам, че гориш от желание да извикаш помощ. Давай. Направо ще станеш за посмешище. Кой ще се

хване на въдицата, че един американски посланик е започнал революция, в пълно противоречие с интересите на страната, на която служи?

— „Започнал революция“ ли? Какво искаш да кажеш? Революцията започна, когато... когато колата ни беше... Не почакай. — Тя вдигна ръка, като че да отблъсне напирещата лавина от смуцаващи мисли. Те връхлитаха съзнанието ѝ с такава бързина, че тя не смогваше да ги подреди.

— Умът ти изневерява, скъпа моя — рече мазно той. Затъпяването ти явно се дължи на живота в дълбоката провинция. Разсъди сама. Казах, петгодишен план. Той пусна корени, когато пристигнахме в Монтесангре, а не от когато ме отвлякоха.

Сърцето ѝ заби учестено. Тя се вкопчи за гърлото, което внезапно бе пресъхнало. Нещо ѝ убягваше. Нещо, което трябваше да си спомни. Нещо...

Истината я прониза мълниеносно като куршум. Мъглявината се разпръсна и забравените мигове, непосредствени предхождащи засадата, бавно изплуваха в съзнанието ѝ.

Играеха на пържоли с Ашли на задната седалка. Колата наближи края на стърнището. Щом забави ход, към нея се втурнаха въоръжени мъже и я раниха. Шофьорът бе застрелян и се свлече върху кормилото.

Тя изпищя. Рандъл се обърна да я погледне. „Довиждане“ — Напълно спокоен ѝ се усмихна. Дъхът ѝ поривисто изскочи от гърлото.

— Ти си знаел! — изкрещя. — Ти и Емилио сте организирали нападението на колата ни! Ти си убиецът на дъщеря ни!

— Я, млъкни! Да не искаш да те чуе целият квартал!

— Искам да ме чуе целият свят.

Той я удари през устата. Заговори припряно и тихо:

— Глупачка такава! Не съм целял да убият детето. Куршумите не бяха предназначени за него.

Лара дори не се опита да осмисли твърдението му. Спусна се към чантата с фотоапарата. Беше на бюрото ѝ, където я бе оставила в деня на завръщането си от Монтесангре.

Под прикритието на тъмнината пъкна ръка вътре. Пръстите ѝ се склучиха около дръжката на револвера. Извади го се обърна рязко, насочила дулото право в гърдите на Рандъл.

— Давам ти последна възможност да се откажеш.

Джейнълин се усмихна на Буи.

— Не се отказвам. Абсолютно, категорично, стопроцентово съм сигурна в решението си. Освен това, ти се дърпаше, ти беше отявлено против, не аз. С толкова мъки те склоних, че сега не само няма да отстъпя, но и на теб няма да ти дам да се измъкнеш. — Улови го под ръка и облегна глава на рамото му. — Карай нататък, господин Кейто. Изгарям от нетърпение да стигнем по-бързо.

— Ако някой ме види, че шофирам колата ти...

— Тъмно е. Никой няма да ни види. А и да ни види, сигурно ще си помисли, че Кий отново ти е заръчал да ме пазиш от журналисти.

— Да, днес бяха плъпнали из целия град.

— Надявах се да зърнат господин Портър. — Напомнянето помрачи щастие то на Джейнълин и я накара да се намръщи. — Мама го гледа в новините. И страшно се разстрои.

— Защо?

— Защото ѝ напомня за скандала, за Кларк. За всичко. Не пожела да вечеря и се качи в стаята си.

— И ти изчака да дойде Мейдейл, преди да тръгнеш?

Според предварителната уговорка двамата с Джейнълин се срещнаха в управлението на „Такет Ойл“.

— Да. Тя ще остане да пренощува. Казах ѝ, че отивам на лекция за повишаване на квалификацията в Лонгвю.

— Ами Кий?

— Кий никога не се прибира преди обяд, а понякога и след това. Твърди, че играел покер с Болки до зори на пистата. Било му удобно да преспива там, отколкото да бие пътя с колата до вкъщи. Както и да е, бездруго няма да разбере, че съм излязла.

Буи се взираше нервно във всяка кола, която минаваше покрай тях.

— Това шикалкавене никак не е на хубаво. Положително ще се случи нещо ужасно.

— Честна дума, Буи. — Тя въздъхна е нежно раздражение. — Ти си най-черногледият човек, най-големият фаталист, когото съм срещала. Преди няколко месеца ти беше с присъда зад гърба си, а аз се чувствах като затворница. Съдбите и на двама ни се промениха.

— Ако продължаваш да си имаш работа с мен, бас държа, че твоята наистина ще се обърне — рече мрачно той. — На бърза ръка ще се простиш с късмета.

— Милион пъти съм ти казвала, че ми е все едно. Семейството ми винаги е разполагало с много пари, но не е било щастливо. Родителите ми не се обичаха. Враждата между тях се отрази на мен и на братята ми. Усетихме я още като малки, преди да можем да я проумеем. Тя направи от Кларк болезнено амбициозен човек, който не можеше да се примири и с най-незначителни пропуск. Кий пък отиде в другата крайност и живее така, сякаш не му пука от нищо, макар че, според мен, това е защитна реакция. Просто не желае никой да разбере колко дълбоко го е наранила смъртта на баща ни и студенината на мама. А аз се превърнах в срамежлива, затворена в себе си глупачка, която се бои да изрече собственото си мнение. Повярвай ми, Буи — щастието и любовта не се купуват с пари. Бих предпочела да имам твоята обич пред всички богатства на света.

— Щото не знаеш к'во е без тях.

Толкова пъти бяха разнищвали тази тема, че я бяха изчерпали до смърт. Тя беше решена да не допуска най-щастливата вечер в живота ѝ да бъде вгорчена от препирни.

— Много добре знам какво върша, Буи. Отдавна съм навършила пълнолетие. Обичам те безумно и мисля, че и ти ме обичаш по същия начин.

Той я погледна и отговори сериозно с каменно лице:

— Знаеш, че е така.

— Това ни дава сили да преодолеем всичко. Какво толкова може да ни се случи, с което да не съумеем да се справим?

— О, по дяволите! — изпъшка той. — Ти току-що предизвика Съдбата да ни накаже.

— Буи — каза тя, ухили се и се сгуши във врата му, — ама че си смешка.

Дарси зърна Кий в мига, в който прекрачи прага на „Палмата“. Той седеше сам в края на бара, приведен над питието си като лакомо куче над кокала си.

Тя беше в приповдигнато настроение. Фъргъс бе зает със заседание на училищното настоятелство, което обикновено се точеше с часове. Така ѝ се отваряше възможност да си поживее навън.

Хедър бе дежурна на рецепцията в мотела. По всичко личеше, че идния петък вечер щеше да спечели короната на абитуриентския бал.

Дарси се бе изръсила с над седемстотин долара, за да премени Хедър за случая. Фъргъс би припаднал, само да научи, но тя смяташе, че потрошените пари не са отишли напразно. Ако Хедър бъде избрана за кралица на бала, тя ще увеличи шансовете ѝ да се намърда в най-отбраното общество, когато постъпи в колежа. Фъргъс може и да не разбира от тия тънкости, но Дарси ги владее до съвършенство.

Макар че караше нова кола всяка година, членуваше в местния клуб, носеше скъпи дрехи и живееше в най-голямата къща в Идън Пас, най-влиятелните люде продължаваха да се държат настрана.

Беше си наумила на всяка цена Хедър да промени коренно съществуващото положение. Хедър щеше да стане нейния пропуск, с който да проникне и в най-затворените кръгове, дори ако се наложи да влиза през задния вход.

Стойката на Кий вещаеше потенциална опасност, но тя не се поколеба да го приближи. Какво от това, че при последната им среща го беше заплюла в лицето и той я беше заплашил, че ще я убие? От известно време не му вървеше кой знае колко. Може пък, като са му духнали под опашката, да е станал по-сговорчив.

Примъкна се на столчето до него.

— Здравсти, Хап. Бяло вино, моля. Сложи му малко лед. — Барманът се обърна да ѝ приготви питието. Тя погледна към Кий. — Още ли ми се сърдиш?

— Не.

— О? Нима си се научил да прощаваш и забравяш?

— Не. За да се сърдиш, трябва да ти пука. А на мен хич не ми пука.

Тя подтисна яда си, усмихна се на Хап, когато ѝ поднесе виното и отпи една глътка.

— Хич не се учудвам, че си в такова гадно настроение. — Като се изви към него, тя отри коляно в неговото. — Сигурно е било адски шашкащо да разбереш изведнъж, че покойният съпруг е жив.

— Не желая да говоря за това.

— Не се и съмнявам. Въпросът е доста деликатен. Успя ли поне да я изчукаш, преди посланикът Портър да се издруса във ваната ѝ?

Мускулите на Кий се напрегнаха, което показва на Дарси, че вече стъпваше на опасна почва, но най-много мразеше някой мъж да се отнася равнодушно към нея. Предпочиташе да я смелят, словесно или физически, но да ѝ обърнат внимание. Освен това умираше от любопитство.

— Беше ли поне така добра, както очакваше? Не? По-добра — прецени тя по начина, по който той гаврътна питието си и направи знак на Хап да му налее още едно.

Из града вървеше слух, че трябва да си голям глупак, за да се пречкаш пред очите на Кий. Бил бесен. Сприхав и раздражителен. Непрекъснато налитал на бой.

Едва предния ден, по обяд, точно наред Тексас стрийт, той заплашил някакъв журналист, че ще му навре фотоапарата в гъза, ако не го махне от лицето му. По-късно при Боби бирата се сбил с един пришълец, бачкащ на нефтените кладенци, който паркирал камионетката си твърде близо до линкълна на Кий и го вбесил. Свидетелите на случката твърдяха, че потърпевшият няма да смее скоро да припари до Итън Пас.

Говореше се, че бил полупиян по всяко време на деня и нощта и че прекарвал по цели часове на окръжното летище с тъпанар Болки Уилис. Някой разправяше, че се целел по липите на футболния стадион в четири часа сутринта, но това не беше доказано.

Ако представянето на Лара Малори в леглото го бе разочаровало, щеше да му е все едно дали съпругът ѝ е жив и здрав или не. По-скоро обратното, колкото повече я харесваше, толкова по-ядосан щеше да е при неочаквания развой на събитията.

От онова, което бе чула и сега виждаше със собствените си очи, на Кий явно му бяха разкатали фамилията. Ревността я лиши от разсъдък. Реши да разчовърка още една рана.

— Навярно вече си разбрал защо брат ти е бил готов да рискува живота си заради нея. — Челюстта му изскочи от стискане. — Интересно как ли ви е сравнявала и кой ли е спечели повече точки. Обсъждахте ли предимствата си?

— Затвори си скапаното чене, Дарси.

Тя се засмя.

— Значи сте го направили. Хмм. Любопитно. Трима души в едно легло е малко множко.

Кий изви глава към нея и се втренчи с премрежен, кръвясал поглед.

— Доколкото знам, и ти си падаш по тройките.

Дарси кипна, но после мигновено се успокои. Изсмя се тихо и изкусително. Наклони се по-близо до него и притисна гърда в ръката му.

— Колко си прозорлив. Беше адски забавно. Трябва и ти да опиташ. Или вече си опитвал?

— Не по тия места.

Тя отново се изсмя.

— Звучи интригуващо. — Прокара пръст нагоре към рамото му. — Нямам търпение да чуя всички пикантни подробности.

Той не отхвърли веднага предложението ѝ. Насърчена, Дарси посегна към чантата си и извади един ключ. Размаха го на една педя от носа му.

— Да си жена на хотелиер си има определени предимства. Например, да притежаваш дубликат от всяка стая в мотела. — Облиза долната си устна. — Какво ще кажеш?

Облегна се едва-едва назад, за да може той да забележи, че от докосването до бицепсите му зърната ѝ се бяха наострили.

— Хайде, Кий. Нали ни беше хубаво, а? Какво друго ти остава?

Той гаврътна на един дъх питието си. Хвърли достатъчно пари на бара, за да плати за своя алкохол и виното на Дарси, и я побутна към вратата.

Не продума, докато не излязоха навън.

— С твоята кола или с моята?

— С моята. Твоята жълта подводница се вижда от сто километра. Освен това, дори да мярнат колата ми пред мотела, на никого няма да направи впечатление.

Щом се качиха в елдорадото, тя се наведе над скоростите и го целуна леко по устните. Това беше за начало, обещание за предстоящи наслади.

— Липсвала съм ти. Знам, че е така.

Той остана свлечен на седалката, злобно загледан в предното стъкло.

Дарси се усмихна с ехидно самоудовлетворение. Нека се цупи, за нула време ще го пощури. Дори да пукне след това, ще му докаже, че споменът за Лара Малори е изличим.

Кадилакът отпраши в посока към мотела „Зеления бор“.

Джоди познаваше Джейнълин много добре. Момичето не беше чак толкова хитро, колкото си мислеше. Обикновено всяка промяна в ежедневието ѝ програма хвърляше Джейнълин в луда паника. Моментално се впрягаше и я натискаше да яде. Молеше я да не пуши, настояваше да си легне или я предумваше да стане. Суетеше се около нея като квачка.

Но тази вечер, когато отказа да вечеря, уговорките на Джейнълин не бяха така припрени, както друг път. Още предните дни Джоди бе забелязала значителни промени в Джейнълин. Тя се грижеше за външния си вид с неприсъщо за нея старание. Бе започнала да носи грим и си беше съсипала косата с тая къса, къдрава прическа. Обличаше се различно. Полите ѝ бяха по-къси и по-пъстри.

Смееше се повече. Всъщност, настроението ѝ бе толкова весело, че граничеше с вятърничавост. Полагаше неистови усилия да се хареса на хора, които бе избягвала преди.

В очите ѝ проблясваха дяволити искрици, които смущаващо напомняха на Джоди за Кий. И за покойния ѝ съпруг. За първи път в живота си Джейнълин криеше нещо от майка си. Джоди се досещаше, че става въпрос за мъж. Беше чула Джейнълин да разтяга локуми на Мейдейл за измислен курс в Лонгвю, когато бе съвсем ясно, че има среща с ухажора си, навярно в същия мотел, където баща ѝ бе мърсувал с неговите пачаври. Цялата работа беше толкова гадна, че Джоди усещаше горчив вкус в устата си.

Нищичко ли не бе успяла да набие в главата на това момиче? Трябва да вземе мерки, преди някой зестрогонец-Казанова да съсипе живота на Джейнълин.

Решаването на всички важни семейни въпроси лежаха на нейните плещи и така бе от момента, в който бе казала „да“ на Кларк младши. Къде щяха да са сега Такетови, ако тя не бе ръководила съдбините им? Никога не оставяше събитията да следват естествения

си своенравен ход. Сама се справяше с надвисналите кризисни ситуации.

Като с настоящата, с която ѝ предстоеше да се заеме тази вечер.

Разбира се, първо ще трябва да се измъкне тихомълком от Мейдейл.

Умът на Фъргъс приятно блуждаеше.

Касиерката на училищното настоятелство пееше соло-сопран в баптисткия църковен хор. Тя извличаше такава наслада от гласа си, че обясняваше най-подробно всяко изразходено перо, вместо да раздаде копия от бюджетния отчет и да остави другите членове сами да се запознаят с него.

Докато тя изброяваше отделните вписвания с треперливия си фалцет, Фъргъс подтисна една вътрешна усмивка при спомена за своите процъфтяващи финансови дела. Благодарение на сравнително умереното лято, което бе привлякло много рибари и летовници към езерата и горите на Източен Тексас, мотелът се бе радвал на най-благодатния си сезон.

Вече сериозно обмисляше предложението на Дарси да използва част от приходите за построяването на зала за отдих със спортни съоръжения и видеоигри. Досега Дарси не го бе насочвала зле, поне откакто я бе взел да ръководи кафе-сладкарницата му. Тя имаше нюх към идеите за правене на пари.

Но и харченето на всеки негов цент не ѝ бе чуждо. Като болшинството от хората и тя го смяташе за глупав. Понеже я обичаше, той я бе оставил да живее със заблудата, че не знае за извънбрачните ѝ връзки. Болеше го, че търси компанията на други мъже, но щеше да страда още по-мъчително, ако я загуби.

Беше слушал някакъв психолог по радиото да философства, че отклоненията в човешкото поведение се обясняват с причини, дълбоко вкоренени в детството. Несъмнено, случаят с Дарси беше точно такъв. Това го караше да изпитва съжаление към нея и да я обича още повече. Докато се прибираше в дома при него, той щеше да се преструва на сляп за изневерите ѝ и на глух за подигравките на приятелите и колегите си.

Тя си въобразяваше, че съпругът ѝ няма понятие за разточителните суми, които пръска за себе си и Хедър, но бъркаше. Жена му можеше да е изключително изобретателна, но той умееше добре да си прави сметката. Знаеше до стотинка какво му докарва мотелът. За толкова години се беше научил кога да укрива приходите си от данъчните служби, да бъде ларж, кога да стяга колана. Закашля се, за да не издаде кикотенето си. Благодарение на Джоди Такет всяка година спестяваше хиляди долари. Винаги се бе надявал, че ще доживее да види смъртта на старата си неприятелка. Преди здравето ѝ да се влоши и да се замъгли разсъдъкът ѝ, трябва да реши дали да я посвети в малката си тайна.

Най-важното ще бъде да избере подходящ момент. В края на краищата, нали става дума за престъпление. За предпочитане е да се намира в достатъчно ясно съзнание, за да схване пълния смисъл на признанието му, но в същото време да не е в състояние да предприеме нищо.

Може да го изпрати под формата на благодарствено послание:

Скъпа Джоди, преди да се пренесеш завинаги във вечните селения на Ада, искам да ти изкажа своята признателност, помниш ли как ме прекара с петролния участък? Е, радвам се да ги съобщя, че...

— Фъргъс? Ти какво мислиш?

Сопрановият глас изтръгна Фъргъс от залисията му.

— Мисля, че беше много изчерпателна. Ако няма поправки или въпроси, предлагам да продължим нататък.

Когато заместник-председателят на настоятелството прочете следващата точка от дневния ред, Фъргъс отново се върна към томителните си видения за мъст.

— Твоето предателство коства живота на дъщеря ми. — Гласът на Лара остана спокоен, както и протегнатите ѝ ръце, които стискаха Магнума 357. — Копеле такова! Ти уби детенцето ми. А сега аз ще убия теб.

Докато насочваше пистолета към него, даде възможност на Рандъл да си отдъхне, но само за миг. Той се съвзе възхитително бързо.

— Нали разигра същия драматичен скеч в Монтесангре и нищо не излезе. Емилио не се хвана, както няма да се хвана и аз сега. Ти си лечителка, Лара, а не убийца. Твърде високо цениш човешкия живот, за да му посегнеш. Не всеки обаче споделя твоето възвишено мнение за себеподобните си. Такива благородни идеали само ти пречат да се домогнеш до желаното. Решителната крачка е най-важна, Лара. От това дали ще я предприемеш или не, зависи ще успееш ли, или ще се провалиш. Човек трябва да бъде готов да отиде докрай, иначе е излишно да се напъва. В дадения случай, решителната крачка е да дръпнеш спусъка, а ти никога не ще я направиш.

— Ще те убия.

Спокойствието му се поразклати, но той продължи хладнокръвно:

— С какво? С празен револвер? Патроните бяха извадени, не помниш ли?

— Да, помня. Но после бяха върнати обратно. Кий беше скрил допълнителни припаси в един таен джоб на чантата с фотоапарата. Войниците не го намериха при претърсването. Той презареди пистолета преди да напуснем хотела, за да вземем самолета за Колумбия. — Тя дръпна петлето. — Ще те убия.

— Блъфираш.

— Това е последната фатална преценка в живота ти, Рандъл. И то погрешна.

Трясъкът беше оглушителен. Тъмнината се разцепи от яркооранжева мълния и Лара политна назад към стената. Тежкият револвер падна от ръката ѝ.

Той пъкна ключа в бравата. Незабелязани влязоха в младоженския апартамент и затвориха вратата след себе си. Той посегна към копчето за светлината, но когато го щракна, нищо не излезе.

— Крушката сигурно е изгоряла — рече.

— На масичката има лампа.

Тя прекоси дневната, движейки се опипом в мрака. Любопитството му към техниката го накара да опита още веднъж да светне.

Крушката беше наред, но контактът даваше на късо. Когато го натисна отново, изскочиха искри.

И стаята избухна.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

Лара остана без дъх, когато се удари в стената. Окопи се и пристъпи, олюлявайки се, към прозореца. Сякаш цялата северна част на Идън Пас гореше.

Грабна лекарското си куфарче и бясно се втурна навън, като в бързината да стигне до мътния стълб от черен дим караше, без да спазва никакви правила за движение. Незабавно прецени, че взривът е станал на мястото на мотела „Зеления бор“.

Пристигна секунди след пожарната и патрулната кола на шерифа. Едното крило на зданието беше обвито в пламъци. Периодически в него продължаваха да трещят нови експлозии, които изхвърляха огнени езици към нощното небе. Имуществените щети щяха да бъдат неимоверни. Процентът на пострадалите щеше да зависи от броя на заетите стаи. Лара мислено се подготви за най-лошото.

— Има ли признаци на оцелели?

Шерифът Бакстър трябваше да се напегне, за да я чуе сред ревящите пламъци.

— Не още. Боже господи! Каква беля.

Въпреки храбрите им усилия, Лара знаеше, че пожарна команда, която разчиташе предимно на местно попълнение от доброволци, нямаше никакъв шанс да овладее лумналия пожар. Шефът ѝ беше достатъчно умен, за да го съобрази. Не изпрати готовите, но зле екипирани огнеборци, да се хвърлят в пламъците, но им заповяда да го ограничат, за да не се разпространи. Обади се за помощ на по-големите пожарни команди в околността.

— И потърсете някой от „Такет Ойл“ — извика шерифът Бакстър. — За проклетия, кладенецът им е в опасна близост. — помощникът му Гюс извади портативната си полицейска радиостанция.

— Шерифе, може ли да използвам телефона в колата ви, да се обадя в околната болница?

Шерифът кимна.

Тя се пъхна зад волана в патрулния автомобил и позвъни там. За щастие я свързаха с делова сестра от спешното отделение. Обясни й положението.

— Незабавно изкарайте всички линейки. Изпратете допълнителни принадлежности за неотложна медицинска помощ, болкоуспокояващи и спринцовки, превръзки, преносими контейнери с кислород. — Те разполагаха само с две линейки, затова тя предложи да бъдат извикани подкрепление от съседните окръзи. — Уведомете също Медицинския център и болницата „Мъдър Франсес“ в Тайлър. Навярно ще имаме нужда от техните вертолети за превозване на най-тежко пострадалите към травматологичните участъци. Предайте им да поставят звената си за борба с бедствени случаи в бойна готовност. Предупредете местните кръвни банки, че може да са необходими допълнителни количества кръв и съставете опис на наличните запаси. Ще се наложи да съберат още персонал. Очаква ни напрегната нощ.

— Ето тук! — Шерифът Бакстър ръкомахаше диво на пожарникарите, когато тя се присъедини към тях.

От крилото на мотела, незасегнато от първоначалния взрив, се чуваха крясъци. Лара гледаше с ужас как група огнеборци влязоха в горящото здание. Всеки миг някоя експлозия можеше да отнеме живота им.

След няколко мъчителни минути те започнаха да извеждат оцелелите. Двама пожарникари носеха обездвижени жертви на раменете си. Други вървяха сами, но Лара видя, че са замаяни, обгорели и се давят от погълнатия дим.

Заръча на пожарникарите да ги наредят на земята, след което тръгна между тях, за да установи какви са нараняванията им, като си отбелязваше наум най-тежките случаи и им даваше единственото лекарство, с което разполагаше.

За разлика от друг път воят на сирените дойде като балсам за душата ѝ. Пристигнаха първите линейки и от тях изскочиха трима фелдшери. Останалите я гледаха с изцъклени от болка очи. Надяваше се, че разбират колко е трудно да се правиш на бог и решаващ кой да замине и кой не.

Огнеборците предприеха нови набези в пламъците. Броят на оцелелите се увеличаваше, но с това задачата на Лора ставаше все по-

трудна. Двама бяха в шок. Неколцина плачеха, един пищеше в агония. Някои бяха в безсъзнание. Стараеше според силите си да им окаже елементарна първа помощ. Тъкмо беше коленичила до един мъж и му слагаше турникет върху лакътната кост, която имаше комплекси счупване, когато досами нея опасно изскърцаха автомобилни спирачки. Обърна глава с надеждата, че пристига нова линейка.

Дарси Уинстън залитна откъм шофьорската врата от елдорадото си.

— Хедър! — изпищя. — О, господи! Хедър! Виждал ли е някой дъщеря ми?

Втурна се право към сградата и сигурно щеше да хвърли в горящата преизподня, ако един пожарникар не я беше уловил и не я дръпна назад. Тя се заивива в ръцете му.

— Дъщеря ми е вътре!

— О, не! — изстена Лара. — Не. — Нима момичето, с което спонтанно се бяха сблизили, беше сред жертвите? Потърси Хедър Уинстън измежду спасените, но не я намери.

— Мили боже!

Като чу гласа на Кий, Лара се извърна и я осени внезапно прозрение, че той беше дошъл заедно с Дарси. Пренебрегна личните си чувства и каза:

— Помогни ми, Кий. Не мога да се справя сама.

— Ще докарам хеликоптер. Пътем ще се обадя на сестра ми и ще я привикам на помощ. — Взря се в далечината. Господи, онзи кладенец...

— Вече съобщиха на някого от „Такет Ойл“.

— Това е седми номер. Струва ми се, че е в района сигурно. Сигурно ще бъде тук всеки момент. Щом го запечата, ще се притече и също ще запретне ръкави.

Със слизането си от колата движенията му станаха забързани, заобиколи багажника и отиде откъм шофьорската страна.

— Добре ли си?

— Чудесно. Само ми помогни, моля те, да откараме тези ранени в болницата.

— Веднага се връщам. — Скочи зад волана и отпраши, преди да е затворил вратата. Секунди след тръгването пристигнаха още три линейки.

Огнеборците изнесоха от сградата пет нови жертви. Те заеха местата на предишните, изпратени от Лара в Болницата. Една възрастна жена почина от задушаване минути след спасяването ѝ. Дъщеря ѝ я държеше за безжизнената ръка и ридаеше.

Някакво детенце, без видими поражения, плачеше за майка си. Лара не знаеше на кого е, нито дали майка му въобще е извлечена от пожара.

— Аз ще се погрижа за него.

Предложението дойде от Марион Ленард. Лара ахна от изненада, но нямаше време за излишни въпроси.

— Много ще ми помогнете. Благодаря ви. — Връчи ревящото дете на Марион и тя се отдалечи, говорейки му ласкаво. Джак Ленард също беше там.

— Кажете ми какво да правя, д-р Малори.

— Мисля, че пожарникарите не биха се отказали от помощ и даването на кислород. — Той кимна и отиде да изпълни заръката ѝ.

Лара забеляза присъствието на Фъргъс Уинстън. Беше прегърнал жена си. Дарси се беше вкопчила в реверите на сакото му и лееше поройни сълзи.

— Сигурен ли си, Фъргъс? Кълнеш ли се в бога?

— Кълна се. Хедър се обади да ми каже, че ще имат допълнителна репетиция на мажоретния състав. Разреших ѝ да приключи по-рано дежурството си.

— О, господи, благодаря ти. Благодаря ти. — Дарси се свлече върху гърдите му.

Той я притискаше в обятията си, галеше я по косата, галеше съсипаните ѝ от плач бузи и я уверяваше, че дъщеря ѝ е невредима. Но удълженото му, посърнало лице и тъжни очи отразяваха светлината от огъня, който скорострелно поглъщаше бизнеса му.

Когато до ушите ѝ достигна гръмкото пляскане на вертолетни перки, Лара погледна към небето. Беше пристигнал спасителен хеликоптер. Само след минути той излетя с двама пациенти на борда. Малко след него Кий приземи частния „Чопър“, който беше използвал за превозването на Ленард. Лара насочи към него две жени със сериозни порезни рани и охлузвания от един взривен прозорец.

— Да си зървала Джейнълин? — провикна се той сред врявата. Лара поклати глава. — Икономката ни каза, че е отишла в Лонгвю. —

Сви рамене. — И Буи е неоткриваем.

— Ако се появи, ще ѝ предам, че си я търсил. — Поздрави я с вдигнат палец.

— Ще се върна, щом мога. — „Чопърът“ излетя. Лара се върна на задълженията си, които вършеше неуморно, докато времето сякаш спря за нея. Измерваше само броя на оцелелите, които успяваше да държи живи, да облекчава страданията им, докато бъдат откарани в болницата. Мъчеше се да не мисли за онези, които не можеше спаси.

Не липсваха желаещи да ѝ помагат. Джими Брадли, Хелън Бери, негова съпруга от две седмици, предложиха да се включат. Оли Хоскинс също. Появата на бившата ѝ сестра, Нанси Бейкър, ѝ достави небивала радост. Тя беше способна, сръчна и достатъчно опитна, за да се справи и с най-тежките случаи. И други жители на града които преди я бяха отбягвали, предложиха услугите си. Не отказа никому.

Тази вечер в мотела бяха на работа шестима служители. Общото число на гостите, отседнали в него, беше осемдесет и девет — плюс двама, за които никой не подозираше.

Буи Кейто пренесе невестата си през прага на младоженския апартамент в централния хотел.

— О, Буи, прекрасно е. — Джейнълин се възхити на откритата се на хоризонта гледка, когато я остави в средата на стаята.

— Нали бях опандизен насам. Щом чух за туй местенце, трябваше да поискам писмено разрешение от моя наблюдаващ инспектор, за да мога да дойда тук, понеже е в пределите на Луизиана.

— Толкова труд си положил.

— Заслужава си, ако ти харесва.

— Страхотно е.

— Ама парите, дето ги броих, може и да ни оставят гладни през първия месец от нашия съвместен живот.

Тя се засмя и обви ръце около кръста му.

— Ако помолиш шефа си както подобава, бас държа, че ще ти увеличи заплатата.

— А не, не ща никакви благодеяния, само щото съм съпруг на шефката — възрази строго той. — Не съм алчник. Казах ти го съвсем ясно още оная вечер, когато те кандърдисвах да режем шикалкавенето,

а взех, че се навих да ми пристанеш. Поклати слисан глава. — Още не мога да проумея как се случи тая работа.

— Просто беше против да ме одумват като долна измет. Аз ти обясних, че единственият изход от това положение е да се оженим.

Той разтревожено загриза бузата си от вътрешната страна:

— Майка ти може да го анулира.

— Не може. Аз съм пълнолетна.

— Кий може да ме застреля.

— Аз пък ще застрелям него.

— Не се шегувай. Хич не ща да се изпречвам между теб и семейството ти.

— Аз ги обичам, но няма нищо по-важно за мен от теб, Буи. За хубаво или за лошо, ти си вече мой съпруг. — Тя сведе дяволито глава. — Или ще бъдеш, щом спреш да бърбориш и ме заведеш в леглото.

С високи токчета беше на ръст колкото него. Наклони се напред и го докосна леко по устните. Той изсумтя отзивчиво и я взе в прегръдките си за по-страстна целувка. Почти моментално се възбуди и смутено отстъпи назад.

— Да те оставя за малко насаме?

— Защо?

Той нервно потърка длани нагоре-надолу в бедрата си.

— За да можеш да... по дяволите, не знам. Да направиш онова, дето правят невестите. Смятах, че ще имаш нужда от спокойствие.

— О! — Тя се оклюма и то се изписа на лицето ѝ. — Аз си мислех, че ти ще искаш да ме съблечеш.

— Искам — каза на един дъх. — Тоест, ако ти искаш де.

Тя сякаш го обмисли внимателно, преди да кимне. Той размърда пръсти като касоразбивач, който се кани да упражни майсторлъка си и посегна към копчетата на блузата ѝ — малки перлички, които много приличаха на онези, породили първите му блянове за нея.

Задръжките им отпадаха с всяка свалена дреха. Събличаха се бавно един друг, наслаждавайки се продължително и на най-дребните открития. Макар че бе расла с двама братя под общ покрив, тя изпитваше детинско любопитство към тялото му. Прехласната му прошепна, че е хубав, а той отвърна, че не е допускал зрението ѝ да е толкова лошо. Кога той ѝ каза, че е хубава, тя му повярва, защото

ласките му бяха съвсем красноречиви. Караше я да се чувства като богиня на красотата и любовта.

— Не искам да те заболи, Джейнълин — продума тихо и се надвеси отгоре ѝ.

— Няма страшно.

Не я заболя, дори когато проникна дълбоко в нея. Беше непохватна и изгаряше от желание да му угоди, затова ѝ каза да се отпусне и да се остави в ръцете му. Тя го послуша и за тяхно взаимно удоволствие кулминацията ѝ беше равна по сила на неговата.

После пиха от шампанското, изпратено като подарък от хотела. Тя избра имена за първите им четири деца. Той се закле, че до Деня на Свети Валентин ще изкара достатъчно пари, за да ѝ купи венчален пръстен като истински съпруг, но тя възрази, че няма нужда от материални доказателства за обичта му. Усецала я с всеки свой дъх.

Замаян от любов и от изпитото шампанско, той прошепна:

— Какво желаеш сега, да опиташ ваната за подводен масаж, да гледаш видео или нещо друго?

— Друго. — Тя му хвърли палава усмивка, която би шацисала благопристойните матрони от Идън Пас, смятали я за безнадеждна стара мома, после пъкна ръка под завивката.

Дръзко го погали.

— Господ да се смили над всички нас — отрони той и изстена. — Госпожица Джейнълин като по чудо се превърна абсолютна сексуална маниачка.

Ако Джейнълин и Буи бяха включили телевизора в младоженския апартамент, щяха да видят репортажите за пагубния пожар в Идън Пас, отнел вече живота на десет души. Всички жертви бяха разпознати и властите изпращаха съобщения на близките им.

Пламъците бяха овладени едва след часове с обединени усилия на огнеборци от шест окръга. Още преди зазоряване бе започнало предварително разследване на причините за взрива. Полицейските следователи вече се ровеха в тлеещите руини.

Първите предположения бяха, че седми кладенец на „Такет Ойл“ може да е спомогнал за избухването му. Тъй като Буи бе неоткриваем, неговият бригадир бе запечатал нефто-газопроводите.

След вземането на тази предпазна мярка, не бяха последвали други експлозии, което показваше, че пламъците действително са били подхранвани оттам.

Кий, единственият представител на Такетови, оказал се на разположение, беше разпитан от страна на федералните агенти от Отдела за тютюн, алкохол и огнестрелни оръжия.

— Имали ли сте някакви проблеми с изтичането на нефт или газ от този кладенец, господин Такет?

— Не, доколкото ми е известно, но аз не се занимавам със семейното предприятие.

— А кой тогава?

— Сестра ми. Тя е извън града.

— Разбрах, че майка ви е дърпала конците.

— Не и през последните няколко години.

— Все пак бих искал да говоря с нея.

— Съжалявам, но това е изключено. Преди броени седмици тя получи лек удар и сега е на легло.

Лара, която стоеше наблизко и го слушаше, не каза нищо, за да го опровергае. Нито пък който и да било от другите.

— Мога само да ви уверя — каза на агентите, — че „Такет Ойл“ винаги е спазвала зорко правилата за безопасност. Репутацията ни е безупречна в това отношение.

Агентите се скупчиха на поредно съвещание.

Наоколо се мотаеха десетки любопитни зяпачи, които се надпреварваха да огледат щетите, след като опасността бе преминала. Те вкупом утешаваха Дарси и Фъргъс Уинстън за огромните загуби.

Дарси, съхранила впечатляващия си вид за разлика от останалите присъстващи, които бяха покрити с мръсотия, непрекъснато шареше с очи из тълпата, за да зърне Хедър. Тя попита Лара няколко пъти дали не я е виждала. Плачеше тихо и изискано и постоянно повтаряше на онези, които се опитваха да я утешават:

— Просто не мога да повярвам, че целият ни къртовски труд отиде на вятъра. Но ние, естествено, ще построим всичко наново.

Фъргъс обаче беше по-скоро нервен, отколкото покрусен. Навярно не си беше плащал застрахователните вноски.

— Трябваше отдавна да е тук — Лара чу Дарси да казва на Фъргъс с явно раздражение. — Очевидно тя смяташе, че Хедър също следва да бъде на местопроизшествието, за да завърши образа на семейството пред медиите.

Почти едновременно прозвучаха два вика.

И двата се разнесоха от западния край на хотелския комплекс, където бе избухнала първата експлозия.

— Елате и ми помогнете!

— Сър! Май трябва да хвърлите едно око.

Лара и Кий бяха сред хората, които моментално хукнаха натам. Заедно с неколцина други наобиколиха мъжа, който пръв се бе обадил.

— Отдолу има някакво тяло.

Кий му помогна да повдигне една желязна подпора и под нея се подадоха овъглените останки на човешко същество.

Преди да успеят да се съвземат от шока, един от агентите каза:

— Господи! Ето още един. — Няколко ярда по-нататък той бе направил второ ужасяващо откритие.

— Сър! — Агентът, който беше извикал най-напред, изтича при началника си. Беше запъхтян от двайсетярдовия пробег. — Намерих нещо. — посочи към едно празно поле. — Мисля, че е газопровод, но не фигурира в схемата на мотела. Идва вертикално. Моето предположение е, че е свързан под земята с друг, който води право към онзи кладенец.

Кий си проби път с лакти към агента.

— Какво казахте?

Старши агентът се намръщи.

— Господин Такет, струва ми се, че някой е изпомпвал природен газ от вашия кладенец.

Точно в този момент утринният въздух бе раздран от писък. Той се надигна от тълпата зад кордона на шерифа. Дарси беше сграбчила едно момиче за раменете и го раздрусваше така, че главата му се люшкеше насам-натам.

— Какви ги дрънкаш? Лъжеш! — Тя зашлеви момичето с все сила. — Хедър беше на репетиция. Казала е на Фъргъс, че ще си тръгне по-рано, за да отиде на репетиция. Трябва да те убия гадна лъжкиня такава!

Момичето запелтечи:

— Не лъжа, госпожо Уинстън. Хедър ме помоли да я прикривам, ако се обадите у нас. Нямахме репетиция. Тя каза... — То изхълца, думите излязоха накъсани. — Хедър каза, че с Танър ще се срещнат тук и че ще прекарат вечерта в една от мотелските стаи. — Мокрото от сълзи лице на момичето се изкриви от мъка. — Тя каза, че ще бъде страшно романтично, защото ще се вмъкнат в младоженския апартамент.

Оли Хоскинс бе работил неуморно през цялата нощ, помагайки с каквото може. Изпадна в паника, като чу името на сина си.

— Танър? Танър? Танър е бил тук? Не. Не може да бъде. Моето момче, той... Не!

Дарси блъсна настрана ридаещата приятелка на Хедър и се втренчи в мрачните фигури на пожарникарите, които се приближаваха с две носилки откъм тлеещите развалини на някогашния младоженски апартамент. Върху всяка имаше по един запечатан черен найлонов чувал.

— Не. Не. Хедър? НЕ!

И тогава Фъргъс потресе всички, като се свлече на колене и похлупи главата си с ръце. Със страдалчески вик рухна по очи на земята.

— Бих пийнал чашка кафе. — Кий се приближи до нея, когато отиваше към колата си. — Освен това нямам с какво да се прибера. — Беше дошъл с Дарси и това не бе случайно. Би било дребнаво да го споменават в настоящия момент и те го премълчаха. — Бих те помолил да ме откараш до вас, ако може.

Бе не по-малко изпоцапан от нея, дрехите му бяха набити с пот и сажди. Беше загубила представа колко пъти излиташе с хеликоптера, само за да се върне възможно най-бързо и да откара поредния пострадал.

Когато всички ранени бяха превозени до околните болници, той се спусна да помага на огнеборците. Лара също, остана на местопроизшествието, за да оказва първа помощ в случай на дребни порязвания и обгаряния. Улови се, че подсъзнателно се ослушва за характерния глас на Кий. Дори в здрача призори лесно го разпознаваше сред другите.

Направи му знак с глава да се качи в колата ѝ. Щом потеглиха, тя попита:

— Според теб какво ще стане с Фъргъс? — Бяха го отвели с белезници.

— Ще прекара целия си живот зад решетките. Освен че е крал от нас, той носи отговорност за смъртта на дванайсет души.

Лара потръпна.

— Включително и на собствената си дъщеря.

— По-добре да се моли никога да не го пуснат. Дарси заплаши, че ще го убие, ако ѝ се удаде възможност. И наистина ще го направи. — След няколко секунди рече — Спал съм с нея само веднъж. Оная нощ, когато ме простреля.

Очевидно в погледа, който му хвърли, пролича неволен укор, защото той добави:

— Снощи, тъкмо ѝ казвах да ме върне при колата и се препахнах, когато гръмна експлозията.

— Бях несправедлива към нея — призна Лара с тих глас. — Смятах, че не е способна да обича друг, освен себе си. А тя е обичала дъщеря си, и то много. Знаем какво е да загубиш детето си. Мога да си обясня защо иска да убие Фъргъс заради участието му в смъртта на Хедър. Станала е случайно, но всъщност той е виновен за нея.

Тя спря в алеята от задната страна на клиниката, никак не ѝ се щеше да влиза и да се изпречва срещу онова, което бе оставила зад гърба си.

— Рандъл е вътре.

— Мой пръв любимец. — Въздъхна дълбоко и отвори вратата на колата. Заедно прекрачиха прага. — Отключено е — забеляза той.

— Толкова бързах, че хич не съм се сетила за това.

Прекосиха тъмните, смълчани стаи. Грозните истини, които ѝ бяха разкрити мигове преди взрива, сега отново я връхлетяха и я изпълниха с ярост.

— Мисля, че го няма — каза Кий.

— Едва ли си е тръгнал. Ей, Портър, къде си? — извика. Приблужи вратата към личния кабинет на Лара. Беше наполовина открената. Той я бутна леко. По гръбнака ѝ полазиха тръпки от страх.

— Кий, преди...

— Портър? — Той пристъпи в стаята. Ругатнята му сякаш я ужили. Тя се втурна в стаята, но се закова на прага.

— О, боже господи!

Кий беше коленичил до проснатото тяло на Рандъл.

Нямаше никакво съмнение, че е мъртъв. Под главата му се виждаше засъхнала локва кръв. На лицето му бе застинала маска на изненада.

— Не съм го направила аз! — изрече задъхана тя. — Не съм аз, не дръпнах спусъка.

Кий вдигна глава и я погледна.

— За какво говориш, по дяволите? Разбира се, че не си ти.

— Насочих пистолета срещу него, но...

— Какво?

— Магнума. — Той проследи показалеца ѝ, който сочеше към револвера, останал там, където го беше изпуснала. — Но не дръпнах спусъка. — покри устата си с ръка. За първи път ѝ приляваше при вида на толкова много кръв. — Взривната вълна ме отхвърли към стената... Но не го застрелях. Дали наистина не съм? — почти паникьосана, протегна ръка напред. — Кий! Дали аз не съм го направила?

Той стоеше и побутваше Магнума с носа на ботуша си. Изражението му беше слисано и мрачно.

— Не съм аз — каза тя и поривисто заклати глава. — Кълна се в бога! Не можех. Само исках да го изплаша. Исках да почувства част от ужаса, който изпитах заради него в лагера на Емилио.

— Лара, не те разбирам.

— Рандъл е виновен за смъртта на Ашли — извика тя, нетърпелива да му обясни.

— Как?

— Бил е свързан с Емилио още отначало. — С оплетени изречения и накъсани фрази му разправи за признанията на Рандъл. — Знам, че звучи невероятно. Но това е самата истина! Кълна се. О, не! — изплака тя и притисна върховете на дланите си до слепоочията, когато съзря недоверието му. — Не и този път! Не бих го понесла пак. Не мога да отговарям за нещо, което не съм сторила.

— Вярвам ти. Успокой се.

— О, божичко, Кий! Не съм го застреляла. Не бих могла. Не съм аз!

— Ти не, но аз да.

Пресипналото признание се разнесе иззад тясното клиновидно пространство между полуоткрехнатата врата и лампата на стената. Кий се пресегна през Лара и затвори вратата, за да провери кой се спотайва зад нея.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

— Джоди!

Джоди Такет седеше на пода в ъгъла, подвила крака под бедрото си. До нея лежеше пистолет, с който явно бе извършено убийството. Беше в съзнание, но лявата половина на лицето ѝ бе парализирана. Беше олигавила блузата си.

— Получила е удар. — Лара отстрани Кий и коленичи до майка му. — Обади се на 911.

— Не си струва. Умирам. Искam го. Вече мога. — Думите на Джоди излизаха замазано, съгласните почти не се чуваха. Всички звуци бяха отворени като устните ѝ. Гласните бяха гърлени. Но Джоди се мъчеше да я разберат. — Не можех да я оставя.

— За какво да го оставиш. Джоди? — Кий приклепна до нея. — За какво да го оставиш?

Лара позвъни на 911. За втори път от дванайсет часа насам поиска две линейки — една за Джоди, друга за Рандъл. После се върна на мястото си до Джоди и нави маншета за мерене на кръвното около горната част на ръката ѝ.

— Сигурно е дошла веднага след мен — обясни на Кий. — Паднала е точно там, където стоеше, преди да изляза.

— Не можех да го оставя да каже за Кларк — Джоди се бореше с всяка дума.

— Не говорете, госпожо Такет — промълви тихо Лара. Свали маншета и впи пръсти в китката на Джоди, за да провери пулса ѝ. — Скоро ще пристигне помощ.

— Какво за Кларк? — Кий придържаше с длан тила на Джоди. — Какво е знаел Рандъл Портър за Кларк, което не си искала да разкаже?

— Кий, моментът не е подходящ. Тя е много зле.

— Пръснала е мозъка на мъжа ти! — изкрещя на Лара. — Защо, по дяволите? Искam да знам какво е подтикнало майка ми към убийство. Ти имаш ли представа?

— Разстройваш пациентката ми — отвърна напрегнато.

— Господи! Значи знаеш. Какво е то?

Тя мълчеше.

Той погледна към Джоди и осъзна, че тя свирепо се напъна да сподели нещо, преди да е станало късно.

— Джоди, какво е то? Да не би да е знаел нещо за удавянето на Кларк? Да не би да е било политическо убийство под формата на злополука? Кларк знаел ли е, че Портър е още жив?

— Не. — Джоди умоляващо изви очи към Лара. — Кажи му.

Лара бавно поклати глава, после кимна решително.

— Не. Не.

— Лара, за бога! Той ми беше брат. — Кий протегна ръка през Джоди и улови брадичката на Лара, за да обърне лицето ѝ към себе си. — Какво знаеш, което аз не знам? Какво е знаел Портър, което е представлявало такава заплаха за Кларк, та дори и мъртъв? Каквото и да е, заради това Джоди не те искаше в Идън Пас нали? Страхуваше се, че ще издадеш тайната.

— Портър... — изхриптя Джоди. — Портър беше...

— Не, госпожо Такет — замоли я Лара. — Не му казвайте. С това нищо няма да се промени, само ще му причините болка. — Погледна Кий. — Не я питай. То я съсипа. Заради него извърши убийство. Забрави го. Умолявам те, Кий, забрави го.

Апелите ѝ увиснаха във въздуха. Той се надвеси над Джоди, докато лицето му беше на една педя от нейното.

— Портър беше какво? Кроял е нещо с Кларк? Да не би Кларк да е бил замесен в някаква политическа машинация, от която не е могъл да се изклинчи? Незаконна сделка за оръжие? Може би наркотици?

— Не.

— Кажи ми, Джоди — настоя тихо той. — Опитай се, моля те. Кажи ми. Трябва да знам.

— Рандъл Портър беше...

— Да, Джоди? Какво?

— Не, Кий. Моля те. Моля те.

— Млъкни, Лара. Рандъл Портър беше какво, Джоди?

— Любовник на Кларк.

Няколко секунди Кий не помръдваше. После рязко вирна глава и впи поглед в очите на Лара.

— Брат ми и Портър?

Лара се смъкна до стената. Предпочиташе тайната, която безумно бе жадувала да разкрие цели пет години, сега да бе умряла с Джоди Такет, за да не гледа как по лицето на Кий се разлива мъчително разочарование, подобно на разплискано черно мастило.

— Били са любовници? — Гласът му беше станал крехък и сух като стар пергамент. Късаше се на всяка дума.

Тя кимна покрусено.

— Онази сутрин във Вирджиния брат ми е бил в леглото с Портър, а не ти. Ти си ги заварила.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Избърса ги с юмрук.

— Да.

— Господи! — изруга и стисна зъби. — О, господи! — подпря лакът на свитото си коляно, зарови пръсти в косата си и похлупи челото с длан. Изкара няколко тежки мига в тази страдалческа поза.

Накрая вдигна глава и погледна към майка си.

— Кларк ти е признал всичко, нали?

— Когато даде...

— Когато е купил мястото за Лара — подсказа Кий. Джоди кимна незабележимо. Очите ѝ плуваха в сълзи. — поискала си да знаеш защо ще прави такива щуротии за жената, провалила живота му. Той не е издържал и ти е казал. Сигурно си го проклела или си се отрекла от него. И той се е самоубил.

От гърдите на Джоди се изтръгна ужасен звук.

— Кий, пощади я — прошепна Лара.

Но той съвсем не бе настроен да я изтезава. Провря ръце под нея и я вдигна до гърдите си. Тя изглеждаше мъничка и безпомощна в яката му прегръдка, жената, която намести красота, с ум, се бе домогнала до прочутия плейбой от Идън Пас, която бе подтикнала Фъргъс Уинстън към криминални престъпления, за да потърси отмъщение и десетилетия наред, внушавала боязлива почит у своите подчинени, а в цял град безусловна вярност.

Кий изтри лигите от брадичката ѝ с палец, сетне облегна глава върху темето ѝ.

— Няма нищо, мамо. Кларк е умрял, знаейки, че го обичаш. Знаел е.

— Кий. — Тя промълви името му, не с укор, а разкаяно. Успя да повдигне ръката си и да я сложи на рамото му. — Кий...

Той стисна очи толкова силно, че от тях се процедиха сълзи. Линейката пристигна, но Кий продължаваше да я държи в обятията си, шепнеше ѝ утешително като на малко дете и нежно я полюшваше.

Но Джоди Такет вече бе мъртва.

— Благодаря ви, господин Хоскинс. — Оли лично бе пренесъл продуктите до колата ѝ и ги бе натоварил в багажника.

— Пак заповядайте, д-р Малори.

— Как е госпожа Хоскинс?

Той измъкна една носна кърпа от задния си джоб и невъзмутимо попи очи.

— Не я бива много. Все седи в стаята на Танър. Бърше прахта. Толкова често чисти килима с прахосмукачката, че вече го е протрила. Ни яде, ни спи.

— Защо не я доведете да я прегледам? Мога да ѝ предпиша слабо успокоително.

— Благодаря, д-р Малори, но нейният проблем не е физически.

— Скръбта понякога води до редица заболявания. Знам това. Нека да намине към мен.

Той кимна, отново ѝ благодари и се върна към задълженията си в „Бързо и евтино“. Този ден бе един от най-натоварените дни супермаркета, срядата преди Празника на благодарността. Тексас стрийт гъмжеше от народ.

Група доброволци окачваха новогодишни украси, опъваха гирлянди с многоцветни лампички през улицата и закрепваха един Дядо Коледа с каубойска шапка и ботуши върху покрива на банката. Минувачите даваха спонтанни съвети.

Въпреки неотдавнашното бедствие, животът в Идън Пас продължаваше.

Лара тъкмо се канеше да изкара колата си от платения паркинг, когато линкълнът на Кий внезапно се залепи зад нея и ѝ препречи пътя. Той слезе и се шмугна между колата ѝ и някакъв пикап, спрял от другата ѝ страна.

Пронизителното изсвирване на клаксон и нечий вик отново привлякоха вниманието му към улицата.

— Ей, Такет, ще я мръднеш ли тая жълта дрисня или не? Запришил си цялата проклета улица.

Кий се провикна в отговор:

— Заобиколи я, бе скапаняк такъв! — С добродушна усмивка той показва среден пръст на приятеля си Опосума. Още се смееше, когато стигна до шофьорската врата на Лара, почука по стъклото и смъкна авиаторските си слънчеви очила. — Хей, док, как е хавата?

Не се бяха виждали от смъртта на Джоди. Щом той се държеше така небрежно и тя щеше да отвърне по същия начин, макар че сърцето ѝ се разтуптя.

— Мислех, че си заминал за Аляска.

— Следващата седмица. Обещах на Джейнълин да остана поне до Деня на благодарността. Те с Буи за първи път ще го празнуват заедно. Тя адски държи на присъствието ми, за да разрежа пуяка.

— Доведе го да се запознаем.

— Кого, пуяка ли?

Тя завъртя очи, давайки му да разбере, че е оценила шегата му.

— Зет ти много ми хареса.

— Да, и на мен. Особено, дето се впряга да не би хората да си мислят, че се е оженил за Джейнълин заради парите ѝ. Работи като вол, за да докаже, че не е вярно. Проверява всеки Такетов кладенец за нарушения на безопасността. Даже е готов да се кори за поразията, дошла от седми номер, но Джейнълин не дава и да се издума. Усещал е, че нещо не е наред. Но стана късно, преди да надуши какво точно. Както и да е, направо са оглупели от любов. Чувствах се излишен. Щом се махна, къщата ще остане изцяло на тяхно разположение. Приписах на Джейнълин моята половина.

— Щедър жест.

— Не ми навява хубави спомени. Нито един. Може би те ще съумеят да я превърнат в по-щастлив дом за своите деца — поклати глава и се изкиска. — Кой би могъл да предположи, че Джейнълин ще се ожени тайно? — С по-тих глас добави — И малко е сбъркала в сметките с времето. До гроба все ще се обвинява, че не е била край Джоди, когато е получила удара.

Отново беше започнал да вика на майка си „Джоди“, но Лара си спомняше с каква нежност я прегръщаше и как ѝ каза „мамо“, преди да умре.

— Разправи ли на Джейнълин за Кларк?

— Не. Какъв смисъл би имало? Беше ѝ достатъчно тежко да научи, че Джоди е убила съпруга ти.

Беше проведено следствие. Кий изтъкна умопомрачението на Джоди като причина за извършеното насилие. Заяви пред съдията, че поради замаяното си състояние, тя е свързала внезапната поява на Рандъл Портър със смъртта на Кларк. Застреляла го е, смятайки, че защитава детето си. Съдът се хвана на въдицата. Във всеки случай убийцата бе мъртва. Делото бе приключено. Понякога системата да се действа според симпатиите бе най-справедлива.

Той втренчи сините си очи право в Лара.

— Можеше да кажеш истината на следствието.

— Както сам спомена преди малко, какъв смисъл би имало? Никой нямаше да ми повярва преди пет години. И тогава не можех да докажа нищо, както и сега, а освен това, всичко би се проточило до безкрайност. Радвам се, че най-сетне свърши. Най-важното за мен е, че за смъртта на Ашли бе отмъстено.

Беше дала тялото на Рандъл за кремиране, понеже преди няколко години му бе правила официално погребение, смяташе, че не е длъжна да устройва нов спектакъл на обществото. Тя бе отслужила частна панихида за него в Мериленд. Само неколцина негови колеги бяха поканени да присъстват.

— Какво стана със замисъла на Портър, скалъпен съвместно със Санчес? — попита Кий.

— Когато президентът се обади да ми изкаже съболезнованията си, аз изразих несъгласие с оценката на покойния ми съпруг за положението в Монтесангре. Уведомих го, че двамата с теб сме били непосредствени свидетели с каква ожесточение се отнася Ел Корасон към собствените си войници, както към своите врагове. Заявих му, че от гледна точка на американска гражданка, не бих желала моите данъци да отиват за поддържането на този режим.

— И на мен ми се обади. Казах му същото, но с доста по-остър език.

— Представям си.

Той се облегна на очукания пикап, паркиран отстрани, сви едното си коляно и се подпря с подметката на ботуша върху хлътналата врата. Целият му вид говореше, че си е баш на мястото, удобно издокаран в типичната тексаска униформа — дънкови панталони и дънково яке. Поривистият есенен вятър развяваше тъмната коса около главата му. Очите му бяха една степен по-наситени от цвета на небето.

Изгаряше от копнеж по него.

— Мислех, че напускаш Идън Пас, док.

— Промених намерението си и отново отворих клиниката. Хората най-последно ме приеха. Работата върви толкова добре, че пак взех Нанси. А тя вече настоява за помощничка.

— Честито.

— Благодаря.

Настъпи продължително мълчание и те се чудеха накъде да извърнат очи.

— Марион Ленард е бременна — съобщи му тя. — Няма да се сърди, че съм ти казала. Веднага го обявиха със съпруга си на всеослушание. Тя беше сред първите ми пациентки, когато отново започнах да приемам.

— О, това е хубаво. — Той кимна дълбокомислено. — Значи не е имало нищо вярно в слуха, че ще те съдят за лекарска грешка?

— Предполагам, че да. Просто не са приели да играят ролята, отредена им от Джоди, като е дала тласък на мълвата.

— Чете ли отчета на Отдела за тютюн, алкохол и огнестрелни оръжия, който излезе във вестника? — попита той.

След няколкоседмично разследване федералната агенция беше публикувала разкритията си. Експлозията в „Зеления бор“ била предизвикана от незаконен газопровод, свързващ седми кладенец на „Такет Ойл“ с мотела. Газта била използвана за отоплението и охлаждането на комплекса. От теча в газопровода рядко използваният младоженски апартамент се пълнел с природен газ, който нямал мирис. В един момент той се сгъстил до взривоопасно равнище. Искрата от късото съединение в електричеството била достатъчна, за да причини експлозия.

Фъргъс Уинстън, въпреки съвета на адвокатата си, се призна за виновен по всички отправени обвинения и от седмици изтъпяваше доживотната си присъда.

Дарси затвори къщата им и напусна града. Вилнееха всевъзможни слухове. Някои казваха, че нощем бдяла край гроба на Хедър, а денем край затвора, дебнейки да убие Фъргъс. Други разправяха, че е превъртjала напълно и е настанена в психиатрия. Трети пък говореха, че се е лепнала за някакъв второстепенен бейзболист и битува с него нейде из Оклахома.

— Доколкото разбирам — каза Лара — Фъргъс се е прикачил към старото разширение.

— Точно така. Отначало са били едно. Изгаряли са газта в кладенеца, после дядо ми е решил да продава и газта, редом с петрола. И е запечатал този тръбопровод. Както и да е, разширенията станали незаконни. Фъргъс е знаел за него, отворил го е и го е прокарал до мотела си. Години наред е ползвал безплатно газ и сигурно се е надсмивал тайничко.

Разговорът отново секна. Когато мълчанието се проточи твърде дълго, Лара посегна към ключа за запалването.

— Е, по-добре да изчезвам. Имам замразени продукти в багажника.

— Преди оная сутрин знаеше ли, че Кларк и мъжът ти са любовници?

Не очакваше въпроса му. Ръката ѝ пушна ключа. Той приклепна до вратата на колата ѝ, така че лицата им се изравниха. Леко склучи ръце и облегна китки върху спуснатото стъкло.

— Знаеше ли?

— Нямах представа — отвърна тихо тя. — Когато ги видях, направо се вдървих. Но само за миг. После се смагнах. Изпаднах в истерия.

— Кой извика пресата?

Дори не ѝ мина през ум да отбегне въпросите му или да замаже отговорите си с по-меки изрази.

— Телефонът на нощното шкафче до леглото ми извъня. Събудих се и вдигнах слушалката. Човекът насреща се представи за близък приятел на Кларк. Нарече го с какви ли не грозни имена. — Лицето на Кий се сгърчи от болка, но Лара продължи неотклонно: — Попита ме дали знам, че Кларк го е зарязал заради мъжа ми. После затвори. Взех го за някакъв маниак и се обърнах, за да кажа на Рандъл. Но неговото легло беше празно. Станах и тръгнах да го търся.

Тя наведе глава и разтри челото си с палец и показалец.

— Намерих ги в спалнята на Кларк. По-късно съобразих, че сигурно същият човек се е обадил на медиите и им е казал, че във вилата е на път да се развихри сензационна история. Все едно, репортерите се появиха броещи минути след моето разкритие. Кларк също изпадна в небивала истерия. На Рандъл му хрумна да го представим като... — Сви рамене и въздъхна. — Останалото ти е известно.

Кий забълва ругатни по адрес на посланика Портър.

— Защо оня от телефона не е излязъл да опровергае скандалните писания за теб?

— Предполагам, че се е уплашил — отвърна тя. — Все едно, нали успя да постигне каквото искаше. Провали сенатора Такет.

— Можеше да ги разобличиш, Лара. Защо не го направи?

Тя се засмя невесело.

— Кой щеше да ми повярва? Рандъл бе имал връзки с други жени. Цели купища. Те щяха да се закълнат, че е напълно хетеросексуален, както си и беше.

Веждите му се склупиха озадачено.

— Знаел е за предпочитанията на Кларк и ги е използвал — каза тя. — Изглежда, услуга за услуга. На Рандъл не беше чуждо този род жестоко изнудване. Използваше Кларк. Използваше и мен. Беше готов на всичко, за да постигне желанията си.

— Като например да се преструва с години на мъртъв.

— Да. И въобще не се притесняваше, че дъщеря ни е загинала в кръстосан огън. — поколеба се дали да подхване следващата тема, защото беше деликатна по няколко причини. — Кий... — Отвърна очи от неговите. — Нямах доверие в Рандъл и затова не изтръгнах от него признание за бисексуалните му наклонности. Всъщност, подозирам, че е бил любовник и на Емилио. Както и да е, още през първото тримесечие на бременността направих обширни кръвни изследвания на Рандъл и на себе си. Не исках да заразя детето си със СПИН. Резултатите и на двамата бяха отрицателни, но аз нито веднъж не рискувах повече. Нощта, когато заченах Ашли, което стана само няколко седмици преди произшествието, беше последната, когато спях с Рандъл. — Срещна устремения му поглед. — Съвсем последната.

— Не съм те питал.

— Но имаш право да знаеш.

Втреченият му взор беше обезпокоителен. Около тях цареше суматоха и гълчава, а те бяха налегнати от тежка тишина. Тя намери утеха в звука на собствения си глас.

— А що се отнася за доверието към мен — схващането „невинен до доказване на противното“ е мит. Още преди да се съвзема напълно от шока, че съм заварила съпруга си в леглото с друг мъж, бях заклеймена като прелюбодейка, хваната на местопрестъплението. Ако бях понечила да разкрия истината, постъпката ми щеше да бъде изтълкувана съвсем наопаки, че търся оправдание със злобен контраудар.

Тя тъжно поклати глава.

— Щом ме заснеха как мъжът ми ме избутва по нощница от вилата на Кларк, моментално ми лепнаха дамгата.

— Мислех, че брат ми притежава повече честност и не би оставил друг да опере пешкира вместо него.

— Той бе повлечен от лъжата на Рандъл, както и аз. Последствията от нея бяха толкова грандиозни, че не можеше да си позволи да каже истината. Но за разлика от Рандъл, съвестта го е гризала. Подарявайки ми лечебницата тук в Идън Пас, се е опитал да ме обезщети, да ми признае, че съжалява за станалото. — Усмихна се кисело. — Не го съди прекалено строго, Кий. Живял е като прикрит хомосексуалист години наред. Сигурно се е чувствал ужасно самотен и нещастен.

— Още не мога да се примиря, мъча се да препокрия образите на брата, когото познавам, с онзи на мъжа, който е легнал с Рандъл Портър. Непрекъснато се сецам за едно лято, когато бяхме заедно на лагер. Естествено, правехме каквото правят всички пубери, щом се озоват насаме. Удряхме си чекии, докато ни засмъди. Състезавахме се кой ще се изпразни по-далече, за бога. Щом сме били толкова близки, защо не е споделил нищо с мен?

— Може тогава да не е знаел.

— Може. Но когато стана сенатор, вече е знаел. В нощта на изборите, след като противникът му прие поражението си и цялата дандания приключи, напихме се до козирката, за да отпразнуваме случая. — Усмихна се на скъпия спомен. — На другата сутрин трябваше да се срещне с представителите на печата при наличието на

кански махмурлук. Заплашваше, че ще ме убие за тоя номер. Когато за последен път го видях жив, пак се шегувахме за издънването.

Усмивката му постепенно угасна. Втренчи се невиждащ пред себе си.

— Жалко, че не ми е доверил слабостта си.

— А ти щеше ли да я приемеш?

— Иска ми се. — Стисна очи за миг. — Мнението на Джоди за хомосексуалистите не беше тайна — подхвърли язвително. — Даже Хитлер е бил по-толерантен. Сигурно е последвала страхотна сцена, когато Кларк ѝ е казал.

— Убедена съм, че и за двамата е имало жестоки поражения.

— Онова, което му е надумала, го е тласнало отвъд ръба. — Изправи се и пхна ръце отзад в джобовете на дънките си, с дланите навън. Погледна в краката си, подпря се върху токовете на ботушите, после рязко се отпусна напред и подметките изшляпаха по настилката. Биваше я за тия работи, да довежда хората до ръба. Биваше я, по дяволите! — Изсмя се презрително при тази неточност. — Беше направо спец. Знаеше съвсем точно кое винтче да завърти, кога и колко да го затегне. Просто не можеше да не юрка хората, както ѝ скимне. Ту Кларк, ту Джейнълин, ту мен, ту баща ми. — Внезапно вдигна поглед! Оставила ми е писмо.

Лара се прокашля.

— Да, Джейнълин ми спомена за него.

— Каза ли ти какво пише?

— Не. Само сподели, че всеки от вас е получил по едно писмо, което да отвори след смъртта на Джоди.

— Да, ами датата на моето сочи, че го е писала, докато сме били в Монтесангре. — Устните му увиснаха в краищата и той леко сви рамене. — Та всички сме били под впечатлението, че мрази татко, задето тича подир чужди жени и я зарязва за дълги периоди от време. Но според писмото, истината е, че тя го е обичала. До полуда, както твърди. Безумно. Това са точните ѝ думи.

Главата му беше сведена надолу, очите му забити в ботушите.

— Обичала го, а той я наранявал. Жестоко. В писмото се казва, че всеки път, когато той, тъъ, подхващал нова връзка, сякаш я пробуждали с нож право в сърцето, защото съзнавала, че не е хубава и жизнерадостна жена. Нито притежава качества, с които да задържи

интереса му. Давала си сметка, че се е оженил за нея единствено, за да се измъкне от неприятна клопка. Но никога не е знаел, а дори да е знаел, му било безразлично, че тя искрено го е обичала. Според неговите разбирания това е бил брак по сметка. Джоди можела да управлява „Такет Ойл“ според прищевките си, а той използвал наличието на съпруга като спасителна мрежа. Ако кръшкането му го е забъркало в някоя каша, не лоша сделка, само дето Джоди го е обичала и изневерите му болезнено са я накърнявали.

Извади ръце от джобовете си и ги потри една в друга, после обърна дланта си нагоре и взе да я изучава, сякаш се мъчеше да разгадае заплетените ѝ линии.

— И — каза той след дълбока въздишка — причината, изтъкната в писмото ѝ, да се отнася винаги толкова сурово с мен, била защото съм приличал досущ на баща си. Външно, по характер, както и в стремежа си непрекъснато да се забавлявам. По-късно даже съм започнал да правя поразии и да ходя по жени като него.

— Тя... тя, тъъ, казва, че ме била обичала през цялото време, но щом ме погледнела, изпитвала болка. В деня на раждането и той бил с друга. Бил съм жив спомен за този случай, затова било невъзможно да ме обсипва с нежност. Главно, защото, по някакви необясними причини, се страхувала да не отблъсна любовта ѝ. Точно както баща ми. Затова не искала да рискува. — Разкърши рамене, смел опит да се покаже равнодушен. — Такива работи ми е надраскала. Куп глупости.

— Не мисля, че са глупости, ти също. — Той вдигна глава и я погледна. — Джоди е обичала и двамата си сина, Кий. Тя се бореше до края на живота си да защити Кларк от окаляне.

— Тогава защо се мъчеше с последния си дъх да ми разкаже за него?

— Защото искаше да разбереш, че Кларк я е разочаровал. Винаги е бил нейното предпочитано дете и ти го знаеше. Не желаше да умре преди да възстанови равновесието. За нея това беше невероятна лична жертва, която трябваше да ти докаже колко много те обича.

Той присви очи, но тя не можеше да определи дали от силното слънце или защото бе озарен от внезапно просветление.

— Тая работа с личните жертви очевидно има страхотно значение за теб.

Тя наклони глава и го загледа недоумяващо. Той се впусна в обяснения.

— Не си разобличила Кларк, защото си се опасявала, че никой няма да ти повярва. Мълчала си, защото си обичала Кларк. Сама ми го каза на път за Монтесангре. Били сте само приятели, а не любовници. Макар че Рандъл Портър беше гадна хлебарка на свинско лайно, ти никога не би му изневерила, докато сте законни съпрузи. Убедих се от личен опит. Но си уважавала Кларк като държавник и си го обичала като приятел. Затова не си го наклепала, въпреки че те е предал. После си се обрекла на изгнание в Монтесангре заради детето си. Още една лична жертва. Май имаш навик да се жертваш за хората, които обичаш, Лара.

Наклони се напред и опря ръце на спуснатото стъкло, облягайки се върху него.

— Когато Джоди искаше да ми каже, че Портър, а не ти, е бил любовник на Кларк, ти я молеше да не го прави. Беше ти дадена възможност да опровергаеш всички гадости, които наговорих по твой адрес. Но ти не се възползва от нея. Искаше да ме предпазиш да науча истината за брат си и предпочете да премълчиш. — Очите му я пронизваха. — И оттогава непрекъснато умувам защо го стори.

Гърлото на Лара се беше стегнало от вълнение.

— И до какви изводи стигна?

— Мисля, че съм близо до пълно разкритие. — Изведнъж отвори вратата на колата ѝ. — Слизай.

— Моля?

— Слизай. — Пресегна се и я измъкна навън. Подпря я на колата, пхна ръце под косата ѝ и я заклеци, за да я целуне силно и изпитателно.

— Не ща да ходя в Аляска — заяви ненадейно, когато се отдръпна. — Там е вълчи студ, освен това бас държа, че не могат да различат пилешка пържола от крокодил. А тук ми предлагат предостатъчно чартърни далавери, дори повече отколкото съм в състояние да поема. Пък до езерото има едно страхотно местенце, дето от край време съм му хвърлил мерак. Просто ми се струваше жива разсипия да го купувам, без да имам жена и деца.

Тя притисна лице към разгърденото му яке и пое топлото му ухание, докато платът на ризата му попиваше щастливите ѝ сълзи.

После изви глава назад и попита:

— Дали ще доживея мига да ми кажеш, че ме обичаш?

— Вече го сторих. Ама ти не си чула.

— Слушах най-внимателно — промълви пресипнало тя.

Той сниши глас до настойчив шепот.

— Тогава кандърдисай ме да не тръгвам, док. — Връхчетата на пръстите ѝ изпърхаха по веждите му, по носа. После проследиха извивката на прекрасните му устни.

— Как да те накарам да останеш?

— Кажи да.

— На какво?

— На всичко. По нататък ще добавим въпросите.

Издание:

Сандра Браун. Пламъци
ИК „Коала“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.